

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

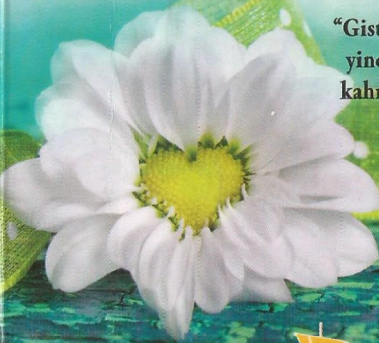
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Deeanne Gist

Saklı Öpücük

“Gist, muhteşem karakterlerle
yine karşımızda. O; bağımsız
kahramanların ve kalbi eriten
aşkların ustası...”

Romantic Times

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

sonsuz

roman

Saklı Öpücük

YAZAR HAKKINDA

DeeAnne Gist, eğitim ve gazetecilik alanında kariyer yaptı. Referansları arasında *People*, *Parents*, *Parenting*, *Family Fun* ve *Houston Chronicle* sayılabilir. “*I Did It! Productions*” adında bir ebeveynlik ürünleri serisi bulunmaktadır ve Teksas A&M diploması sahibidir. *A Bride Most Begrudging* (*Umutsuz Aşkın Gözyaşları*), *The Measure of a Lady*, *Courting Trouble* (*Kalbimin Sahibisin*) ve *Deep in the Heart of Trouble* (*Yaralı Bir Kalbin Derinliklerinde*) adlı çok satan romanların yazarı olan Gist, Houston, Teksas’ta ailesiyle birlikte yaşamaktadır.

DeeAnne Gist Kitapları:

- *Umutsuz Aşkın Gözyaşları* (*Bride Most Begrudging*)
- *Kalbimin Sahibisin* (*Courting Trouble*)
- *Yaralı Bir Kalbin Derinliklerinde* (*Deep in the Heart of Trouble*)

KAT Ekibime
(Kişisel Aracılık Takımım)

*Bu romanın yazılma sürecinde her gün benim
için dua etmeyi kabul eden*

Carolyn Hall
Harold ve Sharon Hearn
Brian ve Elaine Mustain

*Bu çok büyük bir sorumluluktan ve bilmenizi isterim
ki dualarınız somut bir şekilde hissedildi. Teşvik edici
sözcükleriniz çok değerliydi ve onlara en çok ihtiyaç
duyduğum zamanlarda bana yardımcı oldular. Bu
yolda benimle birlikte yürüdüğünüz için teşekkür
ederim. Benim için çok, çok değerlisiniz ve Allah'ın bir
lütüsünüz.*

*Sizi seviyorum,
Dee*

Ne kadar araştırma yaparsam yapayım mutlaka bir uzmana danışmam gereken bazı şeyler vardır. Öyle bir zamanda görüştüğüm en hoş uzmanlardan biri Vandalia, Ohio'daki Trapshooting Hall of Fame Müzesi'nin yöneticisi Kenny Ray Estes'ti. Yüce Tanrım, birisi onu maaşa bağlamıştı. *Hayret verici* biriydi ve zamanını inanılmaz derecede özverili bir şekilde size teslim ediyordu. Hiç abartısız, günlerce telefon başında vakit geçirdik ve karşılıklı elektronik postalar gönderip durduk. Sorularımın cevaplarını bilmiyorsa bile o cevaplara ulaşana kadar araştırdı. Sana şapka çıkarıyorum Kenny Ray. Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler.

Bu kitabın kahramanı bir Teksas polisi olduğu için silah departmanında çok fazla yardıma ihtiyacım oldu. Yörenin eski silah koleksiyoncusu Randal Hankla ile irtibata geçtim. Kendisi bana 1900'lü yıllara özgü bir tüfek gösterdi. Onu doldurmayı, nişan almayı ve ateşlemeyi öğretti. Bir sürü soruyu, bir sürü elektronik postayı cevapladı ve hatta neyin ne olduğunu göstermek için bir canlandırma bile yaptı. Teşekkürler Randal!

Aşkı bir parçacık yaymak için uzun süredir dostum ve aynı zamanda dünyaca tanınmış bir atış eğitmeni ve şampiyon olan Gil Ash'i de aradım. (Biliyorum Gil, ciddi bir beladan birkaç saniye ötede olmaman gerekiyor; ama edebiyat yapmak için, "Beladan birkaç saniye ötedeydi" demek çok daha kolay geliyor. Ancak sen ve ben bileceğiz ki o aslında hedefin şu anda bulunduğu yere bakmaktadır ve daha sonra olacağı yere ateş edecektir!)

Bizim hikâyemizdeki kadın kahraman kendi meydan okumalarını bir telefon operatörü olarak ortaya koymaktadır. Arayıp durdum; ama "telefon santrali nasıl kullanılır" diye açıklayan bir eğitici video bulamadım. Ancak Doc Porter Museum of Telephone History'den Oleta Porter bana kitaplar, makaleler, broşürler ve müzede özel bir gezinti sundu. 1900'lü yılların kırsal kesimine ait bir telefon santralini nasıl çalıştırılacağına dair uygulamalı bir gösteri yaptı. Bunun bir resmini çektim ve işte bu da hikâyemizdeki kadın kahramanımızın telefon santralini kullanım tarzıdır. Eğer yolunuz Houston'a düşerse müzeye gidin ve Oleta'dan bunu size de göstermesini rica edin. Neden bahsettiğinizi hemen anlayacaktır.

Houston'dan Jack Dowling geçmişte telefon kablosu direklerine nasıl tırmandıklarına dair dersler verdi. Güvenlik kayışları kullanmadıklarını söylediğinde yaşadığım şoku hayal bile edemezsiniz. Aslında sabit durabilmek için yaptıkları tek şey, bir bacaklarını kabloya dolamakmış. Çılgınca!

Rockport, Teksas'tan Diane Probst, her Eylül'de Rockport'ta mola veren ve Güney Amerika'ya bir gecede yaptıkları altı yüz millik göçleri öncesinde şekerli su stoklarını dolduran binlerce sinek kuşunun yer aldığı yıllık Sinek Kuşu Kutlamaları süresince benimle özel olarak ilgilenmiştir. Bütün o harika kuşları yakından görmek o kadar zevkliydi ki.

Saklı Öpücük

Konuya dâhil olan tren soyguncusu düşmanlarımız yüzünden rölantide çalışan bir buhar makinesinin nasıl ses çıkardığı ve koktuğuna dair bana bilgi verecek birine ihtiyacım vardı. Teksas Eyaleti Demiryolları ile birlikte Lori Pennington ve John Garbutt sadece sorularıma cevap vermekle kalmadılar, aynı zamanda bana fotoğraflar ve işitsel bağlantılar da gönderdiler!

Bir kitabın bir takım çalışması olması ne kadar da hayret verici değil mi? Bu harika insanlar olmadan *Saklı Öpücük* içeriğe dâhil etmeyi çok sevdiğim tarihsel derinliğe ve doğruluğa sahip olamazdı. Demem o ki bu sayfalardaki herhangi bir hata kesinlikle bana aittir.

“Herkes trenden insin.”

Diğer yolcular tarafından itilip kakılan Georgie Gail kollarını havaya kaldırdı ve ayaklarını sürüyerek silahını tehdit edercesine sağa sola sallayan adamın yanından geçti. Daha yakından bakma olanağı yakalamaya çalışarak boynunu uzattı; ancak koridor çok kalabalıktı.

Hiç kimse tek kelime etmiyordu, çocuklar bile sus pus olmuşlardı. Bedenlerin birbirine baskısı, kahverengi yün manto-sunun altında nemli dokunuşlar oluşturmaktaydı. Ev yapımı kolonyasından yayılan tarçın esintisi yakınındaki yolcuların tatlı parfümleri ve saç jöleleriyle birleşiyordu.

Comer Çetesi'nin iki üyesi kapıda onun çıkışının her iki yanında konumlanmışlardı. Şubat güneşi ağaçların arkasında alçalmış, gökyüzünü pembe ve mor renklerle kaplamıştı.

“Adımınıza dikkat edin bayan.” İçerideki gözü dönmüş adam gibi bu adamın da yüzü bir boyun atkısıyla kaplanmıştı ve geniş kenarlı kovboy şapkasının gölgesi gözlerine düşmüştü.

Bir elinde silahını tutarken, diğ er elini kadına yardımcı olmak için uzattı.

Kadın yutkunararak eldivenli eliyle adamın elini tuttu. Adam ona uzatılan eli sıkarak kadının trenden inmesine yardım etti.

“Teşekkürler.” Bu otomatik tepki gayriihtiyari olarak ağızdan çıkmıştı.

“Bayan, eller yukarı,  imdi.”

Kadın ona bir bakış attı ve ellerini kaldırdı; ancak adam çoktan diğ er bayana yardım etmek için arkasını d nm   t  bile.

“Acaba bu Frank Comer mı?” diye merak etti. Kesinlikle o olabilecek kadar kibardı; ancak Georgie daha uzun biri olmasını beklemi ti. Daha heybetli. Normalden daha iri.

Dı arıdaki hava, eli kulağındaki Teksas baharının sıcak esin-tilerini taşımasına rağmen kadının tenini ürpertti. Bir dizgin g r lt  s , birkaç metre ötede duran grubun dikkatini ata doğru yöneltmesine neden oldu. Yeni basılmış altın para rengindeki bir kısrak burnundan soludu ve beyaz kuyruğunu  aklattı.

Georgie gizlice trenin  n kısmına hızlı bir bakış attı; ancak bilet i ya da makiniste dair hiçbir kanıt göremedi. Bacadan hafif bir duman ve buhar bulutu t tmekteydi.

Çetenin bir  yesi öne doğru adım attı ve    haydudun birkaç düzine yolcuyu silah zoruyla tuttuğı  ıraya kadını yönlendirmeden önce bir kez daha etrafa bakındı. Kahverengi sa  örgüleri olan genç bir kız Georgie’ye arkadan çarptı.

Georgie kızın d   mesini engellemek için ona uzanırken, “Dikkatli ol” diye fısıldadı. “Annen nerede?”

“Onu kaybettim.” Kızın dudağı titredi. “ apkamı da kaybettim ve annem bunu öğrendiğinde bir  aplak yiyeceğim.”

Georgie yere çömelerek kızın yüzüne d      olan bir sa 

tutamını geriye attı. “Hayır, yapmayacak. Eminim bunu anlayacaktır.”

Kızın gözlerinde yaşlar birikti. “Eğer bir tane daha kaybersem başımın çok büyük belaya gireceğini söylemişti. Bu da bir şaplak demek.”

“Adın ne?”

“Rosella Platt.”

“Pekâlâ Rosella. Ben Georgie Gail, telefon operatörüyüm.”

“Kızın gözleri kocaman açıldı. “Gerçekten mi?”

“Evet. Ve tüm bunlar sona erdiğinde anneni bulmana yardım edeceğim. Hatta...”

“Bir sorun mu var, bayan?”

Georgie bakışlarını kaldırdıktan sonra yavaşça ayağa kalkarken elleri de aynı şekilde havaya kalktı. Maskeli, güçlü yapılı adamın kirli iç gömleği dışarı doğru sarkıyordu. Kalın silah kuşağı kalçasını sıkıca saran pantolonuna sımsıkı sarılmıştı.

“Rosella şapkasını kaybetti” dedi.

“Pekâlâ.” Adam kıza baktı. “Sanırım trende unutulmuş bir şapka vardı. Hasır tepesi etrafında büyüleyici bir kahverengi kurdelesı var mıydı?”

“Evet bayım.” Rosella derin bir nefes aldı. “Vardı.”

“O zaman muhtemelen senin şapkan o olmalı. Bu yüzden endişelenme.”

Georgie'den bir kafa boyu daha uzun olan adamın dikkati onun üzerine yöneldi. “El çantanızı kontrol edebilir miyim, bayan?”

Mavi. Adamın, üzerinde kalın kaşları olan gözleri kesinlikle mavi renkteydiler.

Georgie kollarını indirerek el çantasını kalçasına kaydırıldı.

Sesi dehşet dolu olan Rosella, “O bir telefon operatörü” dedi.

Adam duraksadı ve yeniden Georgie’ye baktı. “Gerçekten mi? Bir telefon santralini mi idare ediyorsun?”

“Evet.”

“Nerede?”

“Washington County.”

Adam geriye doğru yaslanarak başını kadının şapkasının altını daha iyi görebilecek biçimde açlandırdı. “Daha önce hiç gerçek bir santral operatörüyle tanıştığımı hatırlamıyorum.”

“O hâlde eşitiz diyebilirim, bayım.” Georgie parmaklarını çantasının ağzına kaydırıldı ve iplerini çözdü. “Ben de daha önce hiç gerçek bir tren soyguncusuyla karşılaşmamıştım.”

Adamın gözleri kırıştı. El çantasının içine baktıktan sonra onu nazikçe kadına uzattı. “Teşekkürler, bayan.”

“Ama... Parayı istemiyor musunuz?”

“Yalnız mısınız?”

“Evet.”

“Parayı telefon operatörlüğü yaparak mı kazanıyorsunuz?”

“Evet.”

“Pekâlâ, o hâlde devam edin ve paranız da sizde kalsın.”

Kadının omuzları bir rahatlamayla aşağı indi. “Teşekkürler.”

“Benim için bir zevk.” Adam sıra boyunca ilerledi; ancak çantaları kapmak ya da saatleri zincirlerinden çekmek yerine yaşlı bir kadının el çantasını almayı reddedip kollarını indirmesini söyleyerek onu rahatlatıldı. “Sanırım şimdiye dek aşırı derecede yorulmuşlardır.”

Saklı Öpücük

Birkaç adım sonra zayıf, solgun bir gence ekspres arabadan aldığı birkaç bozukluğu verdi.

Rosella, “O Frank Comer mı?” diye sordu. “Gerçek Frank Comer mı?”

Georgie içinde fıkırdayan bir heyecanla, “Sanırım o” diye cevapladı.

“Seni beğeniyor.”

Georgie eliyle kıza sus işareti yaparken yanaklarına bir sıcaklık yayıldığını hissederek ünlü hayduda bir bakış daha attı.

Comer bir adamın omzuna vurdu, ona her ikisinin de gülmesine neden olan bir şeyler söyledi ve sonra gerginleşerek bakışlarını sola çevirdi. “Bu kadar beyler! Kaçın!”

Çete üyeleri atlarına doğru koştular. Koşarlarken ganimet dolu çantaları bedenlerine çarpıp duruyordu. Bazıları atlarına atladılar; diğerleriye korkmuş hayvanlarının dizginlerini yakalamaya çalıştılar.

Trenin ters ucundaki ormandan at sırtında bir adam fırladı. “Eğilin!”

Bu komut hiçbir tartışmaya yer bırakmayacak şekilde başlarının üzerinde dalgalandı. Bütün yolcular domino taşları gibi yere devrildiler. Rosella, Georgie’nin olabildiğince yakınına gidebilmek için yeri tekmeleyerek kıpırdandı.

“Şşşt.” Georgie onun omzunu sıktı. “Kımıldama.”

Adamlar karşılıklı olarak silahlarını ateşlediler ve her yüksek seste Georgie sıçrayıp durdu. Kulaklarını kapamak için çılgınca bir istek duyuyordu; ancak bu isteği gerçekleştirmeye cesaret etmedi.

Yakınlarda bir kadın çığlık atarak zincirleme bir tepki başlattı. Georgie sanki tüm çanların çaldığı bir çan kulesindeymiş

gibi hissetti. Yine de bazı ıgıllıkların çetenin yaralı üyelerinden gelip gelmediğini merak etti.

Öyle olmadığını umdu. *Lütfen Tanrım, Frank Comer ve adamlarının güvenli bir şekilde kaçmalarına izin ver.*

Eyalet nüfusunun geri kalanı gibi o da Comer'ın çılgınlıklarına ve yaşlılara, sakatlara, fakirlere karşı devamlı cömertliğine dair hikâyelerini yakından takip ediyordu.

Yanındaki adam yatış yönünü değiştirdi. Tozlar Georgie'nin burnuna ve ağızına doldu, çakıl tanecikleri dişlerine yapıştı. Tükürerek başını bir parçacık yukarı kaldırdı ve eldiveniyle dudaklarını sildi. Bir vınlama sesi havayı delerek tehlikeli derecede yakınından geçti.

Georgie şapkasının ve onu tutan iğnenin kafatasına batan uygunsuz açısını umursamaksızın tekrar kendini yere yapıştırdı. Onun yerine, altında yankılanan toynak seslerini dinledi. İnsan ve hayvanların koşuşturmasına tepki olarak dünyanın nasıl zangırdadığı karşısında büyülenmişti.

Rosella ağlamaya başladı. Georgie kıvrılarak çocuğu yakınına çekti ve ona teselli sözcükleri mırıldandı.

Haydutlarla kanun adamları arasındaki çarpışma başladığı gibi çabucak sona erdi. Sarsıntılar, silah atışları, ıgıllıklar... Her şey yerini sessizliğe bıraktı. Georgie donmuş bir biçimde yerde kaldı. Trenin silindirlerinden ritmik buhar ısıkları yükselmekteydi. Kömürün ve yağın kokusu barut kokusuyla karışmıştı.

Çok geçmeden şapkanın iğnesinin battığı yerde başı zonklamaya başladı. Eteklerinin altındaki bir taş parçası kalçasında derin bir oyuk açmıştı. Sol ayağının üzeri çizmesinin içinde kaşınıyordu. Ve toz toprak burnunu gıdıklamaya devam ediyordu.

Rosella, "Ayağa kalkabilir miyiz?" diye fısıldadı.

Saklı Öpücük

Adamlar çoktan kalkmaya başlamış, kadın ve çocukların da ayağa kalkmalarına yardım ediyorlardı.

Bir kadın, “Rosella!” diye bağırdı.

“Anne!” Rosella güçlkle ayağa kalktı. “Şapkamı kaybetmedim, o hâlâ trende.”

Anne kızını kucaklayıp heyecanlı bir şekilde konuşarak uzaklaşırken Georgie kadının cevabını duyamadı.

“Sorun yok bayan. Artık kalkabilirsiniz.” Erkek yolculardan birinin iri, etli eli Georgie’nin görüş açısına girdi.

Kalkmak için o eli kullanmaya çalıştı; ancak etekleri Rosella tarafından korkunç bir biçimde kördüğüm olmuştu ve bu yüzden ayağa kalkamadı.

“Özür dilerim bayan.” Adam bileğini kavrayarak onu havaya kaldırıp pat diye yere indirdi.

Georgie boğazından yükselen çığlığını yuttu. “Teşekkürler bayım.”

Adam şapkasına rağmen ondan birkaç santim kısaydı ve oldukça iriydi. “İşte oldu, korkmanıza gerek yok. Teksas polisinden biri Comer’ın planlarını haber almış ve onu buraya kadar takip etmiş gibi görünüyor.”

Georgie eteklerini silkeleyerek trenin önündeki lokomotifine doğru baktı. Makinist, Georgie’nin özellikle de şimdi güneş battığından ve alacakaranlık üzerlerine düştüğünden yüz hatlarını seçemediği bir adamla burun buruna durmaktaydı. Adamın ancak silüetini seçebiliyordu.

Uzun boylu. İri yapılı. Kaslı. Ve kibirli.

“Herkes nerede?” Makinistin sesi öfkeyle titriyordu. “Kasadaki her şeyi çaldılar, sonra da yolcu vagonlarını boşalttılar. Üstelik Comer çoktan gitti. Sizin tüm bölgede devriye geziyor olmanız gerekiyordu.”

“Geziyorduk. Geziyoruz. Bu rota boyunca her yere yayıldık ve haftalardır bu hâldeyiz.”

“Yayıldınız mı?” Makinist kollarını sallayarak acı bir çığlık attı. “Demek istediğin teker teker mi? Geniş gruplar hâlinde toplanmadınız mı?”

“Elbette ki hayır.”

“Deli misin? O Comer Çetesi idi. Hepimizi öldürtebilirdin.”

Georgie kaşlarını çatı. Comer bir katil değildi. O bir... O, gazetelerin yazdığına göre insanlara zarar vermekten çok yardım eden yumuşak kalpli bir hırsızdı.

Polis göğsünü şişirdi. “Dinle eski toprak. Tüm ihtiyacınız olan bir tek polis. Sadece bir treniniz soyuldu, değil mi?”

Georgie bir kaşını havaya kaldırdı. Comer Çetesi’ni dağıtmak için sadece bir polis yeterli olabilirdi; ancak onları yakalamak için bundan çok daha fazlasına ihtiyaç vardı.

Georgie kişisel bir tatmin duygusuyla ormanlığa doğru baktı; ancak birden dona kaldı. Yarım düzine haydut elleri ve kolları bağlı bir biçimde yerde yatıyordu.

Georgie’nin nefesi kesildi. Bütün bunları tek bir polis mi yapmıştı? Yüzleri eşarpla sarılı adamları inceledi; ancak solgun ışıkta onları neredeyse hiç ayırt edemiyordu. Yine de makinistin söylediğinden anladığı kadarıyla Comer onların arasında değildi.

“Belki bir polis yeterli olabilirdi.” Makinist öne doğru eğildi. “Tabii o polisin sen olmaması kaydıyla. Comer her seferinde elinden kayıp gidiyormuş gibi görünüyor. Bence Comer’i yakalama şansın kurtlar arasındaki bir tavşan kadar.”

Polis yumruklarını sıkarak gerildi. Sonra dönüp yolculara yöneldi.

Saklı Öpücük

Georgie'nin önündeki adam karısına, "Bu Lucious Landrum olmalı" diye fısıldadı. "Neredeyse bir yıldır Comer'ın peşinde. Nasıl giyindiğine baksana, iki dirhem bir çekirdek."

Georgie polise bir göz attı. Bu ışıktaki giysilerinin kalitesi şöyle dursun ne giydiğini bile seçebilmesi mümkün değildi. Tek görebildiği bir kovboy şapkası, bir yelek ve iki kılıfı olan bir silah kemeri idi.

Karısı heceleri vurgulayarak, "LUU-ci-ous" diye cevapladı. "Ne kadar tuhaf bir isim. Üstelik sakalına bak. Büyük, gür bir bıyığı olduğunu sanıyordum."

"Normalde öyle. Ama onu duydun; haftalardır iz peşindeymiş."

Polis birkaç metre ötede durdu ve sıranın başındaki iki adamı sorguladı. Siyah matem elbisesi giymiş olan bir kadın sessizce ağlamaya başladı.

"Yakında öğreneceğiz." İri yapılı adam sesini daha da alçalttı. "Eğer silahlarının kemikten kabzaları varsa ve sağdaki tabancaya bir oğlan, soldakine yani kalbine en yakın olana bir kız ligürü oyulmuşsa işte o Landrum'dur."

Biletçi elinde fenerle trenden çıkarak şimdi Georgie'nin birkaç metre ötesine yanaşmış olan polise doğru yürüdü. Işık adamın şık, beyaz bir şapkasını aydınlattı. Büyük, gür bir sakal. Zeytin yeşili bir gömlek. Siyah kordon kravat. Ve kalçaları etrafına bağlanmış bir silah kemeri. Üzerinde bir amblem olan, altın ve gümüşten yapılmış devasa bir toka, kemerin iki ucunu birbirine bağlıyordu. Georgie gözlerini kısıp baktı; ancak silahlarının kabzalarını seçemiyordu.

Landrum, kısa boylu adama ve karısına, "Yani hiçbir şey görmediniz mi?" diye sordu. "Hiçbir şey duymadınız mı? Hiçbir şey mi?"

Adamın karısı, "Şey, sürekli 'eller yukarı' deyip durdular" dedi.

Landrum gözlerini ovuşturdu. Şapkasının gölgesiyle sakalı arasından görünen yüzü, kanun kaçaklarınıninkinden ayırt edilemeyecek kadar sertti. “Herhangi ayırt. edici bir özellik var mı, bayan? Şekilsiz bir göz, bir yara? Herhangi bir şey çok yardımcı olabilir.”

Çift, sanki derin anlamı olan bir şey hatırlamalarına yardımcı olabilirmiş gibi birbirine baktı. Ancak Georgie polisin vaktini boşa harcadığını biliyordu. Frank Comer, Teksas’ta bir efsaneden başka bir şey değildi. Hızlı atlara binerdi, trenleri soyardı, kanunu alt ederdi ve yeni bulduğu servetini gittiği her yerde yayardı. Georgie’nin, adamın eyaletteki her kapıyı çalabileceğine ve hoş karşılanarak karnının doyurulup misafir edileceğine dair hiç şüphesi yoktu.

Hayır. Bu trendeki yolcular kendi çaplarında birer şöhet olacaklar ve Comer’a ait hikâyelerini aylarca anlatacaklardı.

Ağlayan kadın avutulmayı reddetti. Histerileri şiddetleniyor, hıçkırıkları ağacı kesen bir testere gibi kulak tırmalayıcı bir hâl alıyordu.

Landrum onun olduğu yöne doğru baktı. “O yaralı mı yoksa sadece korktu mu?”

Adamın sesindeki sertlik Georgie’yi kendine getirdi. Kadını korumak için ağzını açmıştı ki dul kadın adama cevap verdi.

“Hiçbiri bayım. Minnettarlık yaşıyorum. Bay Comer, Henry’i gömdükten ve her şeyimi kaybettikten sonra doğduğum eve dönmekte olduğumu öğrendiğinde bana bunu verdi.” Kadın eldivenli elini açtığında bir avuç dolusu altın para ortaya çıktı.

Daha ilerideki bir adam, “Benim silahımı aldı; ama sonra kurşunları çıkarıp hemen geri verdi” diye bağırdı.

“Ucuz romanımı imzaladı.” Papyon kravat ve kısa pantolonlu bir oğlan kitabını havaya kaldırdı. Georgie oğlanı daha

önce trende o kitabı okurken görmüştü. Kapağında nazikçe bakan gözleri olan yüzü maskeli bir adamın renkli bir çizimi vardı. Kitabın tepesinde kalın, büyük matbaa harfleriyle 'FRANK COMER Efsanesi' yazılıydı.

Polis memuru Landrum dikkatini yeniden dul kadına yönlendirdi. "O para Texas&Pacifiç'e ait bayan. Onu geri vermenizi rica etmek zorundayım."

Dul kadın geri çekilerek gözlerini kısıtı. Boyun bağını gevşetti ve paraları elbisesinin üst kısmından içeri attı.

Landrum ileri doğru bir adım attı. "Bunu yapmamalıydınız, bayan."

Yakasını düzeltten kadın, polisin gözlerine baktı. "Oldukça yorgunum, bayım. Eğer müsaade ederseniz trendeki yerime geri döneceğim."

Kadın adama onu durdurması için meydan okuyarak ve her adımında eteklerini hışırdatarak geçip gitti.

Georgie yanaklarını ısırdı. Landrum'un o ana dek elde etmiş olabileceği her türlü iş birliği dul kadına meydan okuduğu anda yok olmuştu. Ayrıca Georgie'nin içinden bir ses, adamın da bunu bildiğini söylüyordu.

Adamın öfkeli bakışları ucuz romanlı oğlana kaydı.

Küçük oğlan kendini annesinin kollarına atarak, "Hayır!" diye bağırdı.

Annesi çocuğu kucığına alıp sıkıca sanarak dul kadının ilerlediği yolu takip etti. Yolcuların kalanı da Teksas polisi Lucious Landrum'a geniş bir açıklık bırakarak aynı yoldan trene bindiler.

“Bir telefon satıcısı mı?” Lucious dehşet içerisinde şefine baktı. “Bir telefon satıcısı kılığına girip gizli göreve gitmemi mi istiyorsun?”

“Ve bir tamirci.” Yüzbaşı Heywood masasından başını bile kaldırmadı. Kalemî hâlâ önündeki kâğıt boyunca kayıyordu.

“Şaka yapıyor olmalısın.”

“Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?”

Polis merkezinin tozlu ofisinin ahşap panjurları öğlen güneşine karşı sıkıca kapanmıştı; ancak yüzbaşı hâlâ gümüş grisi kovboy şapkasını takıyordu. Yüzbaşının şaka yapmadığını bilmesi için Lucious’un şapkanın kenarından eğilip adamın yüzünü görmesine gerek yoktu. O ses tonunu daha önce defalarca duymuştu.

“Efendim, bence kılık değiştirmek bir hata olur. Bir polis olarak şöhretim Comer’ın saklandığı yerden çıkmasına yardımcı olacaktır.”

“Tıpkı geçen seferki ve ondan önceki seferki ve ondan önceki seferki gibi mi?” Yüzbaşının kaleminin kâğıt üstündeki sesi tepedeki havalandırmanın cıvıltısıyla yarışıyordu.

Saklı Öpücük

“Evet, size saygım sonsuz ancak... Tam olarak öyle.”

Kalem durdu. Yüzbaşının kovboy şapkasının kenarı hafifçe havaya kalktı. “Eğer anımsıyorsan Landrum, bütün o harekâtlar başarısız olmuştu.”

“Onu saklandığı yerden çıkarmakta değil, efendim. Sadece onu yakalamakta başarısız oldular.”

Yılların yıprattığı cildindeki izler, yüzbaşının yakasındaki beş köşeli yıldız gibi yaptığı işin kimlik kartıydılar. “Onu yakalamak da peşinde olduğumuz bir sonuç.”

“Ki benim yapmayı planladığım da bu. Yapacağım da. Ancak eğer kılık değiştirirsem onun bulunduğu yeri keşfedene kadar o bir düzine treni daha soyabilir. Eğer yanıma birkaç adam verirsiniz Washington County’e gidip onu saklandığı yerden çıkarabilir ve sonra da yakalayabilirim.”

Heywood kalemini kalemlğine koydu ve sırtını onun kadar yaşlı olan ahşap sandalyesine yasladı. Sandalyenin yayları protesto edercesine gıcırdadı. “Geçen sefer de böyle söylemiştin.”

“Onun altı adamını yakaladım.”

“Hiçbiri konuşmuyor.”

“Comer’ın gizlendiği yeri keşfettik. O ve adamlarının Washington County’de bir arazileri olduğunu biliyoruz. Çiftliklerinde saklanıyorlar ve zamanlarını çiftçilikle hırsızlık arasında bölüştürüyorlar.”

“Zaten ondan şüphelenmeye başlamıştık.”

“Ve şimdi de doğrulandı.”

“Tren yolcularından hiçbir şey elde edemedin.”

Lucious’un çenesi kasıldı. “Onu koruyorlar, efendim. Gazetelere inanıyorlar ve o da bunun üzerine oynuyor. Onun gerçek tabiatına dair hiçbir fikirleri yok.”

Heywood dirseklerini sandalyesinin koluna yerleştirerek parmaklarını birbirine kenetledi. “Kılık değiştirmek zorunda değilsin, Landrum.”

Lucious ofise girdiğinden beri ilk kez rahat bir nefes aldı. “Teşekkürler, efendim.”

“Harvey’i göndereceğim. O kılık değiştirmeye aldırılmaz.”

“Hayır.”

Heywood tek kaşını kaldırdı. “Hayır mı?”

“Benim işimi yapması için Harvey’e ya da başka birine ihtiyacım yok.”

“İyi.” Heywood öne eğilerek bir kâğıt yığını karıştırdı ve havaya tozlar saçıldı. “Kaydını yaptıracığın kişi...” Yığının arasından bir sayfayı çekip çıkararak Lucious’un önüne attı ve sonra da parmağının ucuyla ismin üzerine vurdu. “Bayan Georgie Gail. Southwestern Telgraf ve Telefon Şirketi için santral operatörü olarak çalışıyor. Ona bir teknisyenin yolda olduğu söylendi.”

Lucious görevine hızlıca göz gezdirdi.

İSİM: *Lucious Landrum*

FİRMA: “A”

SAHTE İSİM: *Luke Palmer*

POZİSYON: *Telefon satıcısı/tamircisi. Fatura tahsilâtı, kayıtlar, muhasebe dâhil*

KONUM: *Brenham, Teksas*

Southwestern Telgraf ve Telefon Şirketi

Lucious başını kaldırdı. “Luke Palmer mı efendim?”

Heywood çoktan daha önce üzerinde çalışmakta olduğu dokümana geri dönmüştü. “Bunun senin için kolay olacağını düşünmüştüm. Luke, Lucious’un kısaltması ve Palmer da annenin evlenmeden önceki soyadı.”

Lucious elini ağzının üzerinde gezdirdi. “Sadece tamiratları ve muhasebe kısmını yapsam olur mu?”

“Telefon satmaya karşı bir şeyin mi var?”

“Aslına bakılırsa; evet. Bu sahtekârlık, efendim.”

Heywood kaşlarını çatarak hızlıca başını kaldırdı. “Sahtekârlık mı?”

“O makineler güvenilir değil. En iyi koşullar altında bile ar zor çalışıyorlar ve acil durumlarda çalışmayacaklarına her zaman emin olabilirsiniz. İnsanları sahte bir güvenlik hissine sokacaklar. Bunun bir parçası olmak istemiyorum.”

Endişelerini başka birine sesli olarak ifade etmiş olsaydı onu anlamazdı. Ancak Yüzbaşı Heywood anlamıştı. Lucious’un modern iletişim aletlerine karşı sahip olduğu güvensizliği herkes-ten daha iyi biliyordu.

Yüzbaşı sesini yumuşatarak, “Sen sahip olduğumuz en iyi iz sürücüsün Lucious” dedi. “Ve sana ihtiyacım var. Ancak bunu bazı şartlar olmadan onaylayamam. Washington County’nin şerifi yetersiz. Kasaba halkı Comer’ın bir kahraman olduğunu düşünüyor. Sen de bu tarz bir şeyle karşılaştığında bir parça sabırsızlanma eğilimi içerisinde. Bir çok kere bana sanki sen bu iş için doğru adam değilmişsin gibi geldi.”

Heywood bağırsaklarını sökmek için hamle yapsa onu daha hazırlıksız yakalayamazdı. Bütün hayatı boyunca bu adama hayranlık duymuştu. Onun için çalışmak bir ayrıcalık olmuştu. Bir onur. Yüzbaşısının şüpheleri olduğunu keşfetmek düşünmeye bile katlanamayacağı bir şeydi.

Lucious, “Bir çeşit el kitabı falan var mı?” diye sordu. “Telefonlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

Heywood gülmeme inceliğine sahipti; ancak Lucious onun memnuniyetini görebiliyordu. Heywood bir çekmeceyi açarak soluk mavi bir kitapçık çıkardı. “Bunu al. Bu bir tamir ve satış el kitabı. Bunu başından sonuna kadar okumalı ve olabildiğince hızlı bir şekilde usta hâle gelmelisin. SWT&T’yi adamlarımızdan birini kullanmaya izin vermek konusunda ikna etmek oldukça zor oldu.”

“SWT&T?”

“Southwestern Telgraf ve Telefon Şirketi. İşlerini büyütmek istiyorlar. Onlara en iyi adamımı gönderdiğime ve onlar için bir sürü telefon satacağına dair güvence verdim.”

Lucious yüz ifadesini kontrol altında tuttu. “Bununla ilgileneceğim, efendim.”

“İyi.”

Lucious el kitabını alarak kapıya yöneldi.

“Landrum?”

Lucious arkasını döndü.

Yüzbaşının yüz ifadesi sertleşmişti. “Onu istiyorum. Eğer yapabilirsen canlı olarak. Eğer zorundaysan ölü olarak. Ama onu istiyorum. Eğer yeniden elinden kaçarsa bu işe Harvey’i atayacağım.”

“Onu getireceğim, efendim.” Lucious kapıyı açtığı anda ardından çarpmamak için içindeki kontrol zerrelerinin her birini kullandı.

Luke bacaklarını ayırarak boyalı bir at ve saygıdeğer hiçbir kanun adamının sahip olamayacağı acemi bir eyer üzerinde girdiği -ağırlıklı olarak- bir Alman kasabası olan Brenham’a ilk

Saklı Öpücük

bakışını attı. Alice'den beri süren beş günlük yolculuğu boyunca SWT&T el kitabında tanımlanan teknisyenlerin yirmi üç kuralını ezberlemişti.

Kural #1: İyi bir görünüm sergileyin. Herhangi bir terzi dükkânının reklamını yapmanız gerekmez; işe giderken bir kömür işçisi gibi görünmenize de gerek yoktur. İşçi tulumları diğer her şey kadar saygın görünebilir; en azından temiz olmaları gerekir ve ayakkabıların da lostrayla göz aşinalığı olmalıdır.

Bundan nefret etmişti. Kovboy şapkası yoktu. Kovboy çizimleri yoktu. Silah kemeri de yoktu. Kovboycu eyeri yoktu. Bıyık yoktu. Pantolon yoktu. Avazı çıktığı kadar bağırarak istiyordu. Tabancalarını -Odysseus ve Penelope- rozetiyle birlikte valizinin özel olarak tasarlanmış bir bölmesine saklamıştı.

Kızıl kahve-beyaz renkli atı yelesini salladı. Hiç şüphe yoktu ki sırtında bu Allah'ın belasını eyerle kasaba boyunca ilerlemek zorunda olma hakaretini protesto ediyordu. Luke kısağı geçen hafta almıştı ve diğer her şeye dair standartlarından ödün vermesine rağmen atın cinsi konusunda sınırını belirlemişti. Beklenmedik bir durum gerçekleşmesi olasılığına karşın güvenebileceği bir hayvan istemişti.

Luke kısağın sırtına hafifçe vurarak acısını paylaştığına dair sözcükler mırıldandı ve onu Hog Branch nehri üzerindeki tahata köprüye doğru sürdü. Kısağın nal sesleri, pantolon paçaları sıvanmış ve balık ağlarıyla uğraşan bir grup oğlanın dikkatini çekti. Uzanıp el sallamak için kıyı boyunca bata çıka yürümeyi bıraktılar.

Luke şapkasını çekiştirdi. Parmak uçları şapkanın kenarına dokunur dokunmaz kovboy şapkasını ortadan kaldırmak zorunda kaldı. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

runda kalışını yeniden hatırladı. Kaliteli kunduz postu yerine her türlü hava koşuluna dayanabilecek kahverengi ördek çiftliği şapkası takıyordu. Bütün haftayı yeni iş tulumu ve botlarıyla birlikte onu kirletip sonra da çırpıp temizleyerek geçirmişti. Neyse ki iyice eskimiş görünüyorlardı. Ancak hâlâ SWT&T'ye uyacak kadar usturupluydular.

Bir esinti, nehir boyunca salınıp ilerleyerek bir meşe ağacının yapraklarını kaçan erkeklerin smokin kuyrukları gibi salıladı. Rüzgârla birlikte baharın aroması da gelmişti. Uzakta bir yerde bir bildircin minnettarlıkla öttü.

Luke araziye taradı. Kuşun ötüşüne yoğunlaşarak saklanma yerini bir yaupon ya da bir mesquite ağacına kadar daralttı. Kuş mesquite ağacından fırlayıp atını ürkütmeden önce onu neredeyse yakalamak üzereydi.

Bir eliyle Honey Dew'u kontrol ederken diğer eliyle de "silah çekme" hareketi yaptı. "Pov" diye mırıldandı. "Yakaladım seni."

Bildircini avlamak haydutları avlamakla aynı grupta sayılırdı. Amerikan bildircinlerinin son ana kadar nasıl çaba sarf ettiklerini, sonra da sığınaklarından fırlayarak atış yapabilmesi için ona sadece bir anlık süre tanımlarını izlemeye bayılıyordu. Bir tabancayla değil elbette, Remington marka bir tüfekle. Yine de çifte namlulu av tüfeğini geldiği yerde bırakmak zorunda kalmıştı. İnsan avı için tüfeğine ihtiyacı vardı. Uzun bir kılıf içerisindeki 1895 model Winchester marka tüfeğini düzelttikten sonra daha fazla kuş bulabilmek için etrafa bakındı.

Comer'ı da tıpkı o bildircine yaptığı gibi saklandığı yerden çıkarmıştı. Üç kez. Comer her seferinde ya onun geldiğini biliyordu ya da tanrısal müdahalelerle karşılaşılıyordu. Durum ne olursa olsun Luke bu yüzden şu anda bu tahammül edilemez durumdaydı.

Luke derin bir iç geçirdi. Adamlar tipik bir çete gibi tek bir yerde saklanıyor olsalardı durum o kadar da kötü olmayabilirdi. O zaman sadece izlerini sürer, onları bulur ve tutuklardı.

Ancak Comer hakkındaki hiçbir şey tipik değildi. Acele etmemiş, ileriye düşünmüş ve halkın desteğini almıştı.

Şimdi de adamlarını yayıyordu. İşler sakinleşirken onları çiftçilere dönüştürüyordu.

Luke eyerdeki pozisyonunu düzeltti. Bildiği kadarıyla onlar başından beri çiftçilerdi. Belki de nesillerdir Washington County'de yaşıyorlardı ve her bir işten sonra sıcak, rahat evlerine geri dönüyorlardı.

Bu son soygunda topladığı oğlanlar onlara çok fazla şey anlatmamıştı; ancak bu durum bir gizlenme yeri bulmak için neden bu kadar kahrolası zaman harcadığını açıklayabilirdi. Onları yalamaya yaklaştığı tek an silahlı soygundan hemen sonrasındaydı.

Onları tam ele geçirmek üzereydi; ama sonra puf.. Gitmişlerdi.

Luke şapkasını kaldırdı, sonra da yeniden başına taktı. Çiftçi olarak yaşamaları iz sürme işini karmaşıktıracaktı. Özellikle de bu işi gerçekten yapıyorlarsa ki Luke öyle yapmaları gerektiğini, yoksa şüphe uyandıracaklarını düşünüyordu.

Her iki durumda da çevredeki her bir çiftçiyle samimi olmak zorunda olacaktı. Onları kendileri ve komşuları hakkında özgürce konuşmaya cesaretlendirene dek orada oturup kahve içecek ve tütün çiğneyip tükürecekti. Baharın kalanını ve hatta belki yazı da harcaması gerekecekti.

Gözlerini ovuşturdu. Bir telefon satıcısı. Telefonlardan nefret ediyordu. Aslında insan yapımı aygıtlara dayanan her türlü iletişimden nefret ediyordu. Memleketi Indianola'yı Amerika'nın gördüğü en büyük kasırgalardan biri vurduktan

sonra net bir biçimde hatırlıyordu. Ağaçlar köklerinden sökül-müşlerdi. Tüm binalar yıkılmıştı. Telgraf telleri çökmüştü. At-lar şehrin içinden geçemiyorlardı. Tren raylarının yaklaşık dört kilometrelik kısmı tahrip olmuştu.

Bunların hiçbiri, ne Yüzbaşı Heywood'u ne de göreve yeni başlayan genç polisi durdurmuştu. Heywood'u eyerinde bas-ton yutmuş gibi oturarak bir hafta öncesine kadar büyüleyici bir kıyı kasabası olan enkazın içerisinde ilerlerken gördüğünde Luke on yaşındaydı. İşlerin yoluna konmasına yardım etmişti. Yaralılara yardım etmişti. Ayrıca Luke'un o trajedide hayatını kaybeden babasını gömmesine de yardım etmişti.

Şimdi, Luke sadece insanları yeni çıkan palavralara yatı-rım yapmak için kandırmak zorunda kalmayacak, aynı za-manda ince ayrıntılar ve dedikodularla da zamanını harcamak zorunda kalacaktı. Lucious Landrum'dan olabildiğince farklı olacaktı.

Kural #11: Saygılı ve kibar ol ve arada bir küçük mutluluklar dağıtmaktan korkma. Bir parçacık mutlu edilmek hiç kimsenin hislerini incitmez.

Luke kısırağını yavaşlatarak bir seri tren rayını geçti ve istas-yona vardığında atının dizginlerini çekip durdu.

Küçük ahşap binada her bir yüzey -duvarlar, çatı kirişleri, oturma sıraları- cilalı meşeyle kaplıydı. Girişin tam karşısındaki iki kemerli bilet penceresinde dikey tahta parmaklıklar vardı. O parmaklıkların ardında kimse yoktu.

Sağında, beşle on iki yaş arasındaki bir grup oğlan yüzlerini duvara dönmüşlerdi. Birbirlerine o kadar yapışmışlardı ki kıç-ları iri bir üzüm salkımı gibi görünüyordu.

Tepelerinde duvara asılmış üç parçalı ankesörlü bir telefon vardı. En uzun boylu oğlan ağızlığı kavramıştı. Ahize ortalarında bir yerlerdeydi.

Kıs kıs gülmeler, kahkahalar ve kıkırdamalar kendiliğinden patlak veriyor ve bir seri sus sesiyle takip ediliyordu. Eğlence Luke'u çekmişti. Paralel telefon hattındaki her kimse, işlerini bir saat içerisinde tüm kasaba çapında duyurmuş olacaktı.

Bir kahkaha patlaması uzun olanın ağızlıktaki kavrayışını gevşeterek oğlanları geriye doğru salladı. Birkaçı karınlarını tutarak iki büklüm oldular. Bir diğeri diğerlerini bastırmak için çaba sarf ederek yere düştü. Şiddetli kahkahaları istasyonun duvarlarında yankılandı.

Luke kıs kıs gülerek istikametleri sormak üzere bilet penceresine doğru ilerledi. Daha pencereye ulaşmadan kapı hızla açıldı. Dokuz yaşlarında bir kız içeri girdi.

“Arkadaşlar! Gerçekten yeter.” Paçaları kıvrılmış, çuval gibi tulumu içerisindeki kız ayakları iki yana ayrılmış ve elleri kalçalarına konmuş şekilde ayakta duruyordu. Eğer omuzlarındaki kirli saç örgüleri olmasa Luke onun bir kız olduğundan bile emin olamazdı.

Kız, oğlanlar sürüsünün içine daldı ve onları sallanan bar salonu kapısı gibi bir kenara itmeye başladı. Hâlâ kahkaha krizindeki oğlanlar kızın onları hırpalamasına izin verdiler... Ta ki kız en büyük çocuktan ahizeyi almaya çalışana dek. Oğlan derhâl kolunu havaya kaldırdı ve ahizeyi kızdan uzaklaştırdı.

“Telefonu bana ver, Kyle.”

“Gel ve onu al, Bettina Hyena.”

Bu lâkap kızın sinirlerini bozmadı. Açıkça görülüyordu ki bu lakap daha önce defalarca duyduklarından biriydi. “Bayan Georgie beni buraya yolladı, o yüzden onu bana verin.”

Luke bilet gişesine bir bakış attı. Yuvarlak camlı gözlükleri ve gür, beyaz kaşları olan yaşlı bir adam parmaklıkların ardından bakıyordu; ancak küçük kıza yardımcı olmak için hiçbir çaba göstermemişti. Eğer bir şey varsa o da adamın, oğlanın meydan okuması karşısında eğlenmiş olduğuydu.

Bettina saç örgülerinden birini geriye fırlattı. “Oraya tırmanıp o şeyi alacağım, Kyle. Yapacağımı biliyorsun.”

“Denediğini görmek istiyorum.”

Bütün kahkahalar ve kıpırdanmalar durdu. Luke gerilmişti.

Bir yatak çitası kadar sıska olan oğlan boyu kadar zıplamıştı. Birkaç parça yüz tüyü yanağını ve eninde sonunda favori-
lerinin çıkacağı bölgeyi gıdıkladı. Bu sadece bir oğlan değildi, erkekliğin dönüm noktasında olan bir oğlandı. O kızın ahizeye ulaşmasının tek yolu bir oğlanın üzerine o sanki bayrak direğiymiş gibi tırmanmaktı. Üstelik Kyle da bunu biliyordu.

Luke gruba doğru yürüdü. “Sanırım bu küçük bayan sizden telefonu istedi, evlat.”

Diğer çocuklarla birlikte Kyle da irkildi. Açıkça görülüyordu ki onu daha önce fark etmemişlerdi.

“Sen kimsin?”

“Bay Palmer. Yeni telefoncu.” Luke kendini omuzlarını serbest bırakıp ses tonunu sertleştirmeye zorlayarak dostça bir gülümseme takındı. “Bayan Gail’la birlikte çalışacağım. Eğer o telefonu kapamanızı söylüyorsa, telefonu kapamanız gerekiyor.”

Bettina, “Sizin yardımınıza ihtiyacım yok, bayım” dedi. “Kendi işimi kendi başıma yapabilirim.”

Luke gözlerini Kyle’dan ayırmadı. Terazinin hangi tarafının ağır basacağından emin olamayan oğlan bocaladı.

Luke, *bunu yapma*, diye düşündü. *Nazik olmam gerekiyor. Nazik olmalıyım.*

Oğlan çenesini kaldırdı. “Hyena haklı, bayım. Bu sizi ilgilendirmez.”

Luke bir anda fırlayarak ahizeyi kaptı ve kıza uzattı. “Teşekkürler, Kyle. Ve sanırım onun adı Bettina. Bu ismi kullanmanızı öneririm.”

Oğlanlar grubu arasında bir dehşet mırıltısı oluştu. Luke zihinsel bir silkelenme anı yaşadı. O kadar hızlı olmak istemişti. O kadar uzun zamandır adamları silahlarından arındırıyordu ki bu hareketi yaparken düşünmemişi bile. Sadece harekete geçmişti.

Şükürler olsun ki bunu sadece çocuklar ve yaşlı adam görmüştü. O olayı etrafta anlatsalar bile insanlar onların abarttıklarını düşüneceklerdi.

Bakışlarını grubun üzerinde gezdirdi. “Parti bitti çocuklar. Şimdi yürüyün bakalım. Eminim sizinle tekrar görüşeceğiz.”

Oğlanlar liderlerine baktılar.

Kyle pantolonunun belini yukarı çekti. “Hadi arkadaşlar. Buradaki koku o kadar ağırlaşmaya başladı ki mumlar uzun süre daha yanmaya utanacaklar.”

Nazik ol. Nazik olmalısın.

Luke onun tek parça hâlinde kapıdan çıkmasına izin verdikten sonra Bettina’ya döndü.

Bettina kaşlarını çatarak, “Onu alabilirdim” dedi.

“Alabileceğinden eminim; ancak bir hanımefendi taciz edilirken bir centilmen asla kenarda durup izlemez.”

Kız homürdandı. “Ben bir hanımefendi değilim. Bunu herkes bilir. Ben kasabanın sarhoşunun eniğiyim.”

Kızın hiç şüphesiz ki kendisine defalarca söylenmiş olan bir şeyi sadece tekrarlamakta olduğunu kendine hatırlatan Luke tepkisini bastırdı. “Benim için bir hanımefendisiniz, bayan.” Ayrıca kızın ahizeyi kapatmak için çok kısa olduğunu da görebiliyordu. “Senin için onu kapatmamı ister misin?”

“Ben yapabilirim.”

Luke içini çekti. “Yapabileceğinden eminim; ama eğer sana yardımcı olmama izin verersen bundan şeref duyarım.”

Kız yüzünü buruşturdu. “Sen biraz o kafadan kontak yetişkinlerden biri değilsin, değil mi?”

Luke kızı belinden kavrayarak havaya kaldırmak için uzandı; ancak kız aniden geri sıçrayıp kollarıyla başını korumaya çalışınca durdu.

Sadece bir kasaba sarhoşu değil, aynı zamanda zalim bir kasaba sarhoşu.

Luke bunun yerine parmaklarını birbirine kenetledi ve bir üzengi hâline getirdi. “Aşağıdan bir desteğe ne dersin?”

Kız yavaşça kollarını indirdi ve sonra da muhtemelen ayağına iki numara büyük olan kirli çizmeli ayağını adamın ellerine bastı.

Adam onu kaldırdı ve kız da ahizeyi yerine yerleştirdi. Adam onu aşağı indirdiği anda da fırlayıp kapıdan çıktı.

Luke bilet memuruna baktı. Adam bir tütün tomarını ağzının bir yanından diğerine yuvarladı ve sonra da başını çevirip tükürdü.

Bam.

Luke cama doğru yürüdü ve derin bir nefes aldıktan sonra Cottonwood Lane istikametlerini sordu.

“Alo, santral.” Georgie sandalyesini nota kâğıtlarının konması gereken yerde siyah kenarlı jaklar ve yuvarlak metal tabakaların olduğu bir piyanoyu andıran, ince santral paneline doğru kaydırды. Piiano tuşlarının yerinde bir priz ve küçük levye tipi anahtar ormanı vardı.

Georgie bir makaradan sarkan ahizeye doğru konuşarak yüksekliğini ayarladı ve eline bir kurşun kalem aldı. On iki numara doktorun eviydi.

“Von Hardenberg burada Georgie. Bayan Blesinger’i kontrol etmeye gidiyorum, sonra da Shultes ve Zientiks’e uğrayacağım. Saat üç civarında geri dönerim.”

Georgie adamın programını bir kâğıda karaladı. “Anladım. Bay Shulte’e posta ofisinin aradığını ve bir paketi olduğunu söyler misiniz?”

Zırrr...

“Elbette söylerim. Sonra konuşuruz.”

Georgie kabloyu on ikinci hattan çıkardı ve yirmi ikinci hatta taktı. “Alo, santral.”

Zırrr... Georgie panosuna göz attı. On beş numara da hattaydı.

“Beni çaldırma Georgie. Bebek en sonunda uykuya daldı.”

“Oh, iyi. Belki siz de dinlenmelisiniz Bayan Bargus. Her iki şekilde de ben sizin aramalarınızı askıya alırım. Martie Jr. uyandığında bana haber vermeyi unutmayın.”

Bayan Bargus’u fişten çektikten sonra hat on beşi fişe taktı. “Alo, santral.”

“Bana Agnes’i bağlar mısın Georgie? Domates jölesinin içine ne koyduğunu öğrenmek istiyorum. O harika...”

Zırrr... Numara sekiz.

“... Ve benimki hiçbir zaman doğru olmuyor. Salı sabahı Bayanlar Okuma Grubuna getirmişti. Biliyorsun, *Last of the Mohicans*’ı okuduk ve Agnes’in jölesinden bir lokmayı ağzıma attığımda kızların Kızılderililer tarafından esir alındıkları bölümü tartışmaya başlamak üzereydik. Oh, çok iyiydi. Ondan sonra tek bir kelime...”

Zırrr... Georgie bir elini değiştirme tuşu üzerine, diğerini de bir prize koyduktan sonra panosundaki jak sıralarına göz attı. Her birinin üzerinde beş sentlik bozuk paradan büyük olmayan minik birer açılır kapanır plaka vardı. Ayrıca her plakanın üzerine kazınmış bir numara vardı. Herhangi biri aradığında plaka boşa düşerek Georgie’ye kimin aradığını bildirirdi. Tam şu anda sekiz numara arıyordu.

“... Duymadım. Sana söylüyorum, Agnes’in jölesini tadana kadar...”

“Bayan Oodson, araya girdiğim için özür dilerim ama...”

“... Hiç yaşamamışsın demektir. Elbette ki onun lokmaları benimkilerle kıyaslanamaz. Benimkilerin dışı ktır, içiyse yumuşak oluyor. Sırrını sana söylemekten çekinmiyorum, ...”

Zırrr...

Georgie derin bir nefes aldı. “Bir dakika Bayan Oodson.”

Değiştirme tuşunu boşa getirdi, sonra bir prizi kaldırarak kablosunu çözdü ve onu sekiz numaraya taktı.

“Lütfen bekleyin. Size hemen döneceğim.”

Sekiz numaranın anahtarını ortaya yerleştirdi, sonra da Bayan Oodson’la aynı devredeki bir kabloyu kavradı. Onu hat yirmi beşe taktı, arka düğmesini geriye çekti ve bir uzun, iki de kısa çalış için kolu çevirdi.

“Alo?”

Georgie anahtarı ileri doğru iterek o ve bağladığı iki kadının birbirini duymalarına olanak sağladı. Bayan Oodson konuşmayı hiç kesmemişti.

“... Kırmızının en korkunç tonunu giyiyordu. Turuncu saçlı kadınların neden kırmızı giymekte ısrar ettiklerini bilmiyorum. Tanrı aşkına, bir aynaları yok mu? Bu sadece...”

Agnes, “Alo?” diye tekrarladı.

“Devam edin, lütfen.” Georgie anahtara hafifçe vurup boşa alarak iki kadın arasındaki bağlantıdan kendini kopardı.

Sekiz numaraya dönerek o devrenin anahtarını ileri doğru itti. “Bekleme için çok özür dilerim. Burası santral.”

“Saatin kaç Georgie?” Burch Leatherman bağırdı. “Benim saatim yine durmuş.”

Georgie saatine baktı. “On bir elli bayım.”

“Gut.* Danke.**”

Georgie kabloyu çıkardı, anahtarı devre dışı bıraktı, sandalyesinde arkasına yaslandı ve kulaklığının altındaki kulağını

* Gut: Almanca “iyi” anlamındadır.

** Danke: Almanca “teşekkürler” anlamındadır.

ovuşturdu. Bir perşembe günü için çok yoğun olmuştu. Bayanlar genelde saat ona kadar ziyarete başlamazlardı; ancak bugün erken davranmışlardı ve işler hiç yavaşlamamıştı. Öğle yemeği az sonra masalarında olacaktı, bu yüzden sonraki bir saat boyunca dinlenebilecekti.

Panosunun üzerindeki on priz seti üzerine tozdan koruyucu bir örtü örttü. Her bir çift bir sıra oluşturunuyordu. Bir kablo birinci kişiyi, diğer kabloyla ikinci kişiyi bağlıyordu. On hatın altısı sürekli olarak kullanılmaktaydı. Çapraz giden kablolar parlak meşe santral panelinin masa bölümünden dolabının jaklarına uzayan devasa kırmızı solucanları andırıyorlardı.

Eğer geri kalanlar çalarsa Fred ve Birdie'nin konuşmasını kesmek zorunda kalacaktı. Birbirlerine yeni kur yapmaya başlayan çift bütün sabah telefondaydılar ve istasyondaki oğlanlar için küçücük bir eğlence kaynağı bile sağlamamışlardı.

Bettina'nın onları kovalamakta başarılı olup olmadığını merak etti. Hat birin anahtarını geri çekerek kulaklığını aktif hâle getirdi; ancak ahizesini açmadı.

Birdie, "... Chili'nin köpek yakalayıcısının ilmiğinden kaçışını görmeliydin" dedi. "Adam ilmiği tam onun üzerine attı; ama o koşmak yerine geriledi, böylece de köpek yakalayıcısı ilmiği sıkılaştıramadı."

Fred, "Chili akıllı bir köpekmiş" diye cevapladı.

Hat eskisinden daha netti ve ses de daha yüksek çıkıyordu ki bu da daha az insanın konuşmayı dinlediği anlamına geliyordu. Georgie anahtarı boşa getirerek gülümsedi. Bu, biraz mahremiyeti korumanın bir yoluydu. Çok uzun konuşursanız herkes dinlemekten sıkılır ve telefonu kapatırdı.

Georgie ellerini sırtına koyarak gerindi ve arka bahçeyi gören devasa cumba penceresinden dışarıya göz attı. Kuşları,

arıları ve kelebekleri çağıran pembe hasekiküpesi daha yeni çiçek açmaya başlamıştı. Yakut rengi boyunlu bir sinekkuşu daha şimdiden çana benzeyen yapraklarından birinin etrafında dolaşıp durmakta ve tatlı bal özünü emmekteydi.

Georgie kör biri gibi opera gözlüklerine uzandı, sonra da kuş türlerinin en minigine odaklandı. Gösterişçi erkek kuş sanki izleyicisini fark etmişçesine sağa ve sola, yukarıya doğru uçuştu ve görüşten kaybolup gitmeden önce bir süre havada durdu.

Bir huşu ve haz hissi Georgie'nin içini doldurdu. Kışın örtüsü atılmış, baharın yolu açılmıştı. Georgie bu baharın geçen yıldan daha fazla kuşu kapısının eşiğine getireceğini umdu.

Georgie bahçeyi sanki bir kuşun gözünden bakıyormuş gibi inceledi. Uçmak ve kovalamaca oynamak için oldukça geniş bir açık hava alanı sunmaktaydı. Bahçenin çevresi ağaçlar, fundalıklar, asmalar ve özellikle baştan çıkarmak için tasarlanmış zemin örtüsüyle çevriliydi.

Sığırcıklar için hep yeşil kalan bitkiler, ötücü kuşlar için çobanpüskülleri, meyveci kuşlar için Meksika erikleri. Tüylü arkadaşların tüm türleri için hanımeli ve Virginia sarmaşığı. Kuş yuvası materyali olarak vahşi karaçayır. Ayrıca bir buçuk metrelik direğin tepesinde dışa doğru kavislendirilmiş girişi ve her iki yanında tüneği bulunan ahşap bir nişasta kutusu. Sadece birkaç kısa ay içerisinde şanslı bir aile yuva yapmak için müstakil, sıcak bir yuvaya sahip olacaktı. Georgie o şanslı ailenin bu kez kim olacağını merak etti.

Arka verandasındaki saçaklarda şekerli su ve kuş yemi kapları dönüşümlü olarak asılıydı. Bahçenin içerisine kuşlar susuzluktan ölmesin diye üç farklı kuş havuzu serpiştirilmişti. Böceklerin kuşların temel besini olduğunu bildiğinden onları bahçeye çekmek için çeşitli öğeler bile dikmişti.

Opera gözlüklerini santral panelinin köşesine çevirdi. Hâlâ hatta olan biri olup olmadığını kontrol etmek için tek tek her bir değiştirme tuşunu çekti. Hepsi bağlantıyı kesmişti. Hatta Fred ve Birdie bile en sonunda telefonu kapamışlardı. Bir kabloyu fişten çekerek masanın altına sarılan ve tek metal prizi görünür kılan yaylı bobinini aktif hâle getirdi. Bütün kablolar hazır duruma geldiğinde saatini kontrol etti. Öğle yemeği zamanı gelmişti.

Luke, Cottonwood Lane üzerindeki tuhaf kır evinin önünde duran devasa telefon direğine göz attı. Kalın teller her yöne dağılıyordu. Buna rağmen her biri kır evinin çatısından başlıyordu. Luke bütün tellerin içerideki santral panelinde sonlandıkları kanısına vardı.

Honey Dew'u bağlayarak ön kapıdan içeri girdi. Kapalı veranda küçük, sarı ahşap ev boyunca uzanıyordu. Kapının sağında yeşil bir bank ve solunda iki Hint kamışından yapılmış sallanan koltuk ve bir salıncak vardı. Devasa bir meşe kozalağının altındaki ince keten bezinden şezlongun üzerinde arka ayakları üzerine oturan ve burnu seğirip duran bir sincap vardı.

Luke telefon şirketinin dış mekân mobilyalarını da tedarik edip etmediğini merak etti. Gizli göreve hazırlanırken SWT&T'nin taşradaki santral operatörlerine dayalı döşeli bir ev verdiğini öğrendiğinde şaşkına dönmüştü. Bunu evli bir kadın için yapmanın mantığını anlayabilirdi; ama bekâr bir kız için nasıl olurdu?

Bu tarz bir özgürlük duyulmamış bir şeydi, hatta Bayan Gail kadar yaşlı biri için bile. Raporuna göre Bayan Gail yirmi yaşındaydı ve evli değildi. Bir kez daha bunun nedenini merak etti.

Şapkasını düzelterek basamakları tırmandı. Ön kapı aralarında sadece bir sineklikli kapı kalacak şekilde açıldı.

Kapıyı vurdu. Hiçbir hareket, hiçbir ses yoktu. Kapının geniş bir yaşam alanına açıldığını görebiliyordu.

Yeniden kapıya vurdu. “Merhaba? Evde kimse var mı?”

Hiçbir şey. Geriye doğru adım attı. Yeşil bankın üzerindeki çift kanatlı pencere de aynı büyük odaya bakıyordu. Soldaki sallanan sandalyelerin etrafından dolaştı ve açık küçük bir pencereden içeriye göz attı.

Dantelli perdeler rüzgârla şişerek bir yatak, bir lavabo ve bir gardıroba anlık bir bakış olanağı sundu. Buna hiç gerek olmamasına rağmen derhâl doğruldu. Yatak odasında hiç kimse yoktu.

İçini çekerek sokağın yukarısına ve aşağısına baktı. Georgie’ninki kesinlikle bu bloktaki en küçük evdi. Cattycorner ve üç arsa aşağısı Campbellite kilisesiydi. Ancak ne orada ne de diğer başka bir yerde hareketlilik vardı.

Honey Dew kuyruğunu şaklatarak yavaşça gözlerini kırıştırdı.

Luke kapıya geri dönerek yeniden vurdu, sonra da ellerini gözlerine siper ederek sineklikli kapıya yaklaştı. Oturma alanının güney duvarı boyunca bir pencere sırası sıralanmıştı. Karşısındaki boşlukta geniş, karışık bir ofis masası, santral paneli ve kutulanmış bir mekanizma vardı. Belki de kabloların depolanması için bir iskelettir.

Batı duvarına ortalanan taş bir şömine ve her iki tarafında kitaplıklar vardı. Luke kaşlarını havaya kaldırdı. Elbette ki SWT&T ona kitapları da temin etmiş olamazdı. Ancak bütün o kitaplar başka nereden gelmiş olabilirdi?

Tıka basa dolu bir koltuk, basit bir sandalye ve bir sallanan koltuk şu anda yanmayan bir şömineye dönük olarak odanın merkezini doldurmuşlardı.

Halı yoktu. Duvarlarda asılı bir şey yoktu. Şömine rafının üzerinde herhangi bir süs eşyası yoktu. Şimdiye dek gördüğü tüm salonları boğan o milyonlarca minik biblo burada yoktu.

Luke kaşlarını çattı. Telefon şirketi, kadının Dallas santalinden geldiğini ve bir yıldan fazladır burada olduğunu söylemişti. Buraya şimdiye dek çoktan bir kadının dokunuşunu getirmiş gibi görünüyordu.

Dikleşerek kulağının dibinde vızıldayan bir sivrisineği kovaladı. Belki arka tarafı kontrol etmeliydi. Kadının ek binada olabileceği aklına geldiğinde evin yan tarafının yarısı boyunca ilerlemişti.

Adımlarını yavaşlattı. Sadece köşeden bakacaktı. Kadın eğer bir gezintiye çıkmışsa ya da bir gezintiden dönüyorsa sokağa geri koşacak ve her şeye baştan başlayacaktı.

“Lanet olsun Ivan!” Bir kadının keskin sesi duyuldu. “Sana buraya asla gelinmeni söylemiştim. Bunu kaç kez söylemem gerekiyor?”

Luke dondu. İstenmeyen bir âşık mıydı? Yalnız yaşayan bir kadın oldukça savunmasız olabilirdi. Luke çömelerek ağır adımlarla ilerledi.

“Salyalarını akıtarak ve dudaklarını yalayarak buraya gelip durmandan bıktım usandım. Sana söylüyorum, burama kadar geldi. Yeter.”

Luke durdu. Ne tür bir kadın böyle bir şey söylerdi? Bildiği tek bir tür vardı ve o türden kadınların da saygın bir mahallede saygın bir adresleri yoktu.

“Dur.” Kadının sesinin oktavı yükseldi. “Hayır! Aptal!”
Küt. “Ciddiyim. Buradan git.” Küt. Küt.

Luke kocaman adımlarla ilerledi, şapkasını çıkardı ve köşeden baktı.

Ufak tefek bir kadın bir eliyle kahverengi eteğinin ucunu havaya kaldırmıştı ve diğer eliyle de bir süpürgeyi sallıyordu.

Bir pembe çiçek öbeğinin üzerinden atlarken, “Tüh! Yine kaçırdım” diye mırıldandı.

Luke yavaşça geriledi. Kadın her ne tür bir yaratığa vuruyorsa iki ayaklı türden bir şey değildi.

Kadın süpürgesini savururken, “Dışarı!” diye bağırdı.

“*Miyaaaaavvv!*” Kırmızı-kahve bir kedi arazinin sınırına doğru fırladı ve kadın da onu izledi.

“Yemeğini başka bir yerde ara Ivan. Burada yiyemezsin.” Kadın süpürgeyi savurdu ve yine ıskaladı. “Asla. Beni duyuyor musun?”

Ivan bir mürver ağacının gövdesine, oradan bir çite ve oradan da diğer tarafa atladı.

Kadın yumruğunu sallayarak, “Orada kal” diye bağırdı. “Çünkü bir daha geri gelersen, seni... Seni... Seni bir sapanla vuracağım. Sakın yapamayacağımı sanma!”

Luke elini ağzında gezdirdi. Bu kadının kedilerle ne alıp veremediği vardı?

Kadının sırtı ona dönüktü. Sarı bir saç tutamı süpürge'nin sapını tutmaktan bembeyaz olmuş parmak boğumlarıyla birlikte kabarmış olan omzuna düşmüştü.

Kadın elini gözlerine siper ederek ağacın tepesine baktı. “Sorun yok küçüklerim. Artık inebilirsiniz.”

Ah. Ağacın tepesinde kedilerden korkan bazı çocuklar vardı.

Ancak kadının çağrısına hiç kimse cevap vermedi. Ağaçtaki hiçbir yaprak oynamadı. Luke ileri doğru birkaç adım attığında arka bahçenin muhteşemliğinin farkına vardı.

İlk bakışta bahçe neredeyse sıradandı. Ancak yakından baktığında bahçedeki hiçbir şeyin rastgele seçilmemiş olduğunu fark etti. Aslında daha çok öndeki tellerin geçtiği kısımla ve vah-

şı çiçekleriyle kusursuz bir biçimde düzenlenmiş bir orkestrayı andırıyordu. Üflemeli çalgıların yerinde uzun yeşillikler, vurmalı çalgılar yerine asma sarılı çitler, bando yerine bodur ağaçlar vardı. Ayrıca orta boylu ağaçlar her yana serpiştirilmişti. Arazinin ortasında üç tane devasa gölge ağacı arka fon oluşturuyordu.

Kadın mürver ağacına doğru ilerledi, süpürgeyi gövdesine yasladı ve sonra iki parmağını ağzına soktu.

Çiuuuu... Fiuuuu fiuuuu fiuuuu fiuuu fiuuuu fiuuuu fiuuuu. Çiuuuu, çiuuuu, çiuuuu... fiuuu fiuuuu fiuuuu fiuuuu fiuuuu fiuuuu fiuuuu.

Adamın ağzı bir karış açık kaldı. Kadının ıslığı güçlü ve yüksekti. Ayrıca tıpkı milyonlarca kez duyduğu bir kuş türünün ötüşüne benziyordu. Hangi kuş olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. O kuşu görse bile tanıyamazdı. Ama bu şekilde öttüğünü duyduğundan kesinlikle emindi. Bu ötüşü pek çok kez duymuştu.

Kadın yeniden aynı ıslığı çaldı ve bak şu işe ki bir şey ona geri cevap verdi. Adamın bakışları ağacın dallarına odaklandı; ancak hiçbir şey göremedi.

Kadın bir kahkaha atarak ellerini kalçasına dayadı, sırtını kavislendirdi ve çenesini yukarı kaldırdı. Açılan saçları bir esintiyle uçuştı.

Kadın, “Endişelenme yakışıklı” dedi. “O zalim, yaşlı kediyi kovaladım. Artık güvendesin.”

Luke, “Pekâlâ” diye lafa girdi. “Bunu öğrendiğim için oldukça rahatladım. Teşekkürler.”

Kadın ciyaklayarak arkasını döndü. Bir kuş mürver ağacından fırladı; ama Luke ona bakmadı. O sesi hangi kuşun çıkardığı artık umurunda değildi.

Kadın, “Sizinle konuşmuyordum” dedi.

Adam şapkasını başına taktı. “Öyle mi?”

“Hayır.” Kadın bir güz adaçayı öbeğinin içinde durdu. Adaçayının gür kırmızı çiçekleri kadının etrafında yaklaşık bir metrelik bir çit oluştuyordu.

Adam ona biraz daha yaklaştı. “Siz Bayan Gail olmalısınız.”

“Bu doğru. Siz kimsiniz?”

“Luke Palmer. Yeni teknisyen.”

“Ah!” Kadın adaçayı çalılığına sürtünerek öne doğru atladı. Eteklerini silkeleyerek gömleğini eteğinin içine sokuşturdu. “Ben şey... Ben...” İç çekerek durdu. “Merhaba.”

Adam şapkasına hafifçe vurdu. “Merhaba.”

“Brenham’a hoş geldiniz.”

“Teşekkürler.”

Kadının gözleri yeşildi. Ela rengini daha önce görmüştü; bir parça mavi ve bir parça yeşilden oluşuyordu. Ancak bu gözler tıpkı bir İskandinav tanrıçasınıninkiler gibi yemyeşildi. Tek fark bu kadının bir çocuktan daha büyük olmamasıydı. Buna rağmen vücudu bir tanrıça için gerekli olan bütün kıvrımlara sahipti.

Kadın, “Kasabaya ne zaman geldiniz?” diye sordu.

“Az önce geldim.”

Kadın ellerini kenetledi. “Aman Allah’ım. Yeni mi geldiniz? Aç mısınız? Yemek yediniz mi?”

“Evet, bayan. Yolda gelirken yedim.”

“Pekâlâ. Anlıyorum. Güzel.” Kadın yutkundu. Adamı içeri davet etmek için hiçbir harekette bulunmadan sadece ellerini büküp durarak öylece bekledi.

Adam bahçeye göz attı. “Güzel bahçe.”

Kadın bahçeye doğru dönerek adama profilini gösterdi. Düzgün bir alın. Küçük bir burun. Dolgun dudaklar. Keskin hatlı bir çene. Uzun bir boyun.

“Öyle mi düşünüyorsunuz?”

Adam bir an düşündü. Bahçeden bahsediyorlardı. “Evet, öyle.”

Kadının yüz ifadesi yumuşadı. “Umarım kuşlar da öyle düşünüyordur.”

Adamın bilinçaltı aniden daha önce gördüğü ama dikkat etmediği öğeleri öne çıkardı. Kuş havuzları. Kuş yemlikleri. Ve eski bir nişasta kutusundan yapılmış bir kuş yuvası. “Eminim beğeneceklerdir.”

Kadın yeniden adama döndü ve gülümsedi. Adam göz kırptı. Kadın daha önce sevimliydi; ancak gülümsediğinde tüm yüzü aydınlanmıştı, özellikle de gözleri. Bir sürü gülme çizgisi ağzını çevrelemişti. Düzgün beyaz dişleri aradan görünmüştü. Ayrıca alt dudağının sol tarafındaki küçük kahverengi bir ben titreşmişti.

“Pekâlâ, içeri girsek iyi olur, Bay Palmer. Böylece size her şeyin nerede olduğunu gösterebilirim. Öğle yemeği molasından sonra insanlar bazı komşu ziyaretlerine hazır olacaklardır ve paneldeki her bir hat çalacaktır.” Kadın sürtünerek adamın yanından geçti. Kalçaları hafif bir kırıltı havası içerisindeydi.

Kadını evlenmekten uzak tutan her neyse zihinsel bir şey olmalıydı. Çünkü bu kızın tarzında yanlış olan bir şey kesinlikle yoktu.

Luke şapkasını çıkarıp arka kapıdan girerken kadını takip etti.

Dördüncü Bölüm

“*B*irinci önceliğin hatları yeni telefon direklerine bağlamak.” Georgie teknisyenle çalışma masası arasında duruyordu.

Adamın gelmekte olduğunu biliyordu; ancak bilmediği şey onun bugün geleceğiydi. Şimdi, bu dakikada, üstelik adam hiç de onun beklediği gibi değildi.

Dallas’ta pek çok teknisyen vardı ve hiçbiri de bu kadar... Erkeksi değildi. Bu, onun yanına atanan erkekleri adlandırdığı bir sıfat değildi. Şimdi düşündüğünde aslında hiçbirine böyle bir sıfatı yakıştırmamıştı.

Başını hafifçe yana eğerek bu adamı böyle yapan şeyin tam olarak ne olduğunu düşündü. Kuşlarını incelerken her bir özelliğe dair notlar almıştı. Bakışları Bay Palmer’in başının üzerine kaydı.

Tepe: Hiçbir tarağın evcilleştiremediği kıvrıkcık kahverengi saçlar. Göz halkası: Mavi, tam olarak kiraz kuşu çivit mavisinin tonu. Alın: Mükemmel derecede normal. Orada not edilecek

hiçbir şey yok. Burun: En beklenmedik anlarda parıldayan sarhoş edici gülümseme. Çene: Günün sonunda tıraşa ihtiyacı olan kare bir çene. Boğaz: Çıkıntılı Adem elması. Göğüs: Her boksörün gıpta edeceği bir fizik yapısı. Elbise: Kot kumaşından iş tulumu ve beyaz kumaş gömlek.

Georgie iç çekti. Hayır, bariz tek bir şey yoktu. Durum tam olarak adamın tepeden tırnağa bütün vücudu.

Georgie, “Özür dilerim” dedi. “Abone olmayanlardan gelen başvurular, acil konular halledilene dek beklemek zorunda kalacak.”

“Benim emirlerim SWT&T’den geliyor, sizden değil.” Luke öne doğru bir adım atarak kadını sıkıştırdı. “Yani, kimin hizmet aldığı ve kimin almadığına dair listeyi verebilirseniz minnettar kalırım.”

Kadın sabırlı bir gülümseme gösterdi. “Anladığınızı sanmıyorum, Bay Palmer. Öncelikle sahip olduğumuz müşterilerle ilgilenmek zorundayız, daha sonra daha fazlasıyla tanışmaya başlayabiliriz.”

Adam elini uzattı. El: Nasırlı, büyük ve güçlü.

Adam, “Liste lütfen” dedi.

“Ağaçlara, çitlere ve mevcut olan herhangi bir şeye çakılmış ortak bir tel yerine gerçek telefon direklerine bağlanmış gerçek telefon kablosuna sahip olursak yeni müşteriler çekmek konusunda daha iyi bir şansımız olacağını düşünmüyor musun? Tanrı aşkına, bazı insanlar dikenli teller üzerinden servis alıyorlar.”

Adam elini olduğu yerde tuttu. “Teli bağlayacağım, Bayan Gail. Ama önce o listeyi rica ediyorum.”

“Korkarım ısrar etmek zorundayım. Önce teli bağlamalısınız.”

Zırrr...

Georgie santral paneline baktı. Dokuz numara çalışıyordu. Düş kırıklığını bastırarak adamın yanından geçti, kulaklığını taktı, bir kabloyu fişe taktı ve anahtarı ileri doğru itti. “Alo, santral.”

“Ben L.J., teknisyenin kasabaya geldiğini duydum. Arabasını ve hat işçilerinin onun için bıraktığı bütün bu eşyaları almayaya gelecek mi? Gerçekten o alana ihtiyacım var.”

Georgie, Bay Palmer’a baktı. Adamın parmakları masasındaki bazı kâğıtları karıştırıyordu.

“Onu hemen gönderiyorum, Bay Lockett. Başlamak için sabırsızlandığından eminim.”

Palmer kadının yan bakışlarına karşılık verdikten sonra etrafı karıştırmaya devam etti.

Kadın kabloyu çekti. “Arayan kiralık at ahırındandı. Kilo-metrelerce tel, izolator, köşebent, tırmanıcı ve işe başlamanız için gereken diğer her şey ve tesisatçının arabası orada.”

Adam onu duymazlıktan geldi. Kahverengi bir lüle alnına düştü.

“Bay Palmer, lütfen masamdan uzaklaşır mısınız?”

Luke kâğıtları bir araya toplayarak üst üste koydu ve sonra kenarlarını düzeltti. “Sanırım Bayan Gail, burası benim masam.”

Kadın kaskatı kesildi. “Efendim? Bu masa...”

“Southwestern Telgraf ve Telefon Şirketi’ne ait. Ve onlar da benden faturalandırmayı, tahsilâtı ve hata raporlamayı devralmamı istediler. Burası SWT&T ofislerinin konumlandırıldığı yer olduğunda göre faturalandırma, tahsilât ve hata raporlamasının da oluşturulduğu yer olması da gayet mantıklı geliyor. Yani Bayan Gail, artık bu *benim* masam.”

Georgie'ye bu görevlerin gelecek adam tarafından üstlenileceği söylenmişti; ancak ne onlardan ne de masasından vazgeçmek gibi bir niyeti vardı. Ayrıca Dallas ofisindeki Bay Marshall'dan bu konuda bilgi istemişti ve o da pis pis gülmüştü. "Pekâlâ, o işleri elbette ki o yapacak" demişti. "Orada bir erkek varken artık bir kadına bel bağlamaya ihtiyacımız yok."

Bunu sadece düşünmek bile Georgie'nin adamın dızlak kafasını koparmak istemesine neden olmuştu.

Derin bir nefes aldı. "Şimdilik bunun için zamanınız olmayacak, Bay Palmer. Daha önce de belirttiğim gibi birinci önceliğiniz telleri bağlamak."

Luke kadının kâğıtlarını masanın kenarına bıraktı. "Benim de daha önce belirttiğim gibi kâğıt işine hemen başlayacağım. Bu masanın kontrolünü alacağım. Ayrıca o abonelerin listesini de alacağım."

Zırrr...

Georgie bir kabloyu kaptı ve yirmi sekiz numaraya taktı. "Alo, santral."

"Georgie, ben Mattieleene. O kaç yaşında? Nasıl biri? Onunla tanıştın, değil mi?"

Georgie yanlış anlamış gibi davranmadı. "Evet."

Luke çekmeceleri açmaya çalıştı; ama kilitliydiler. Georgie muazzam bir tatmin duygusuyla eteğini düzeltti ve sandalyesine iyice yerleşti.

Mattieleene, "Eee?" diye sordu.

"İri ve huysuz."

Adam delici bakışlarını ona yöneltti.

Kadın yüzünü öne doğru çevirerek pozisyonunu değiştirdi. Sadece yan gözle de olsa hâlâ adamı görebiliyordu

Mattieeene, “Asla öyle söyleme!” diye inledi. “Yaşlı mı?”

“Çok yaşlı.”

Luke ikinci ve üçüncü çekmeceyi de yokladı. Kilitliydi.

“Çirkin mi?”

“Çok yaşlı ve içi geçmiş.”

Luke yumruklarını sıkıp masaya koydu ve kendisi de masaya yaslandı. Kollarındaki kumaş kollarının üst kısmında gerilmişti.

“Ay, yazık.” Mattieeene’nin ses tonu ağlamaklıydı. “Neden göğsünde biraz tüy olan bir adam gönderemediler sanki?”

“Ortak hat Mattieeene. Herkes duyabilir.” Hattaki cazırtıya bakılırsa kasabanın yarısının bu konuşmaya kulak misafiri olduğuna hiç şüphe yoktu. “Şimdi kapatmak zorundayım. Sonra konuşuruz.” Georgie kabloyu fişten çekti.

“Bu çekmecelerin anahtarları nerede Bayan Gail?” Luke’un sesi gizli sertlik içeren yumuşak bir tondaydı.

Georgie aniden küstah polisin paralarını talep ettiği trendeki kadını hatırladı. Georgie bir parmağını boyun çizgisinde gezdirdi. “Güvenli bir yerde.”

Adamın bakışları kadının elbisesinin üst kısmına takıldı. Gözlerini kıstı. “Benimle oyun oynamayın, bayan.”

“Yoksa?”

Adam yavaşça dikleşti. Bir alaycı kuş bazıları kendine bazıları da taklit olan bütün bir şarkı repertuarını gözden geçirmeye başladı. Birinin pencere pervazında soğumakta olan limonlu turtasının kokusu Georgie’nin burnuna gelerek midesinin gurdamasına neden oldu.

Georgie buna rağmen bakışlarını kaçırmadı. Bütün işi ya-

pan oydu. Kıdemli olan oydu. Müşterileri tanıyan oydu. Sadece karşısındaki bir erkek olduğundan mücadeleyi bırakacaksa bu çok canını sıkardı.

Adam, “Eğer Bay Marshall’ı konuya dâhil etmem*gerekiyorsa bunu yapacağım. Ancak yapmamayı tercih ederim” dedi.

Kadın çenesini yukarı kaldırdı. “Eğer boşboğazlık etme ihtiyacı duyuyorsanız buyurun. Ancak bunu yapmak uzun mesafeli bir aramayı gerektirir. Bu görüşmeyi nasıl yapacağınızı biliyor musunuz?”

Adamın çenesi seğirmeye başladı.

Georgie de öyle düşünmüştü.

Zırrr...

Georgie dokuz numarayı fişe taktı. “Alo, santral.”

“Geliyor mu gelmiyor mu?”

“Henüz çıkmadı, Bay Lockett. Ona tekrar hatırlatacağım.”
Georgie fişi çekti. “Ahır görevlisi bekliyor.”

Luke yukarı uzanarak parmaklarını mutfak kapısının çerçevesinin kenarı boyunca gezdirdi. Anahtarın korsesinin içerisinde olduğuna inanmamış mıydı? Değildi de; ama adam bunu bilmiyordu.

Adam yatak odasına bakmadığı sürece -ki elbette bakmazdı- her şey güvendeydi. Ancak adam ayrılır ayrılmaz odasına gidecek ve anahtarı bariz olarak görünür durumda olduğu lavabonun kenarından alacaktı.

Luke çalışma masasının sandalyesinin kolunu çekip sandalyeyi yukarı kaldırarak altını kontrol etti.

Zırrr...

“Alo, santral.”

“Doktorun nerede olduğunu biliyor musun? Küçük Shirley hastalandı.”

Georgie doktorun programını kontrol etti. “Shultes, Zientiks ya da ikisinin arasında bir yerlerde. Saat üç civarında geri dönmesi bekleniyor.”

“Geri döndüğünde beni aramasını iletir misin?”

“Elbette. Shirley’e geçmiş olsun dileklerimi ilet lütfen.”

Bay Palmer başkalarının eşyalarını karıştırmaktan başka bir şey yapmadığını gizlemeksizin kadının kitaplığına yönelmişti. Anahtar, kitap ciltlerinden birinin içerisinde olamazdı. Luke bunu bilmesine rağmen her bir kitabı parmağıyla kontrol etti.

“Bay Palmer, ahır görevlisi...”

Zırrr...

Georgie içini çekerek hat on yediyi fişe taktı. “Alo, sant-ral.” Bayan Dobbing’in talebi doğrultusunda Georgie, Bayan Folschinski’yi aradı ve ona bağladı. “Devam edin, lütfen.”

Bay Palmer kadının Nellie Bly masa oyununu havaya kaldırdı. “Bu da neyin nesî?”

“O kişisel bir eşya Bay Palmer. Sizin karıştırmaya izninizin olmadığı bir eşya. Burası SWT&T’nin Brenham’daki genel merkezi olabilir; ancak aynı zamanda benim evim ve mahremiyetime saygı göstermenizi rica ediyorum.”

“Bana anahtarı verin.”

“Hayır.”

Adam kutuyu açtı ve oyunun içinden parçalar çıkarıp inceledi.

Georgie kulaklığını hızla çıkararak ayağa fırladı. “Artık ger-çekten yeter, bayım.”

“Nesin sen, bir tür Nellie Bly takipçisi mi?”

Georgie kutuyu adamın elinden kaparak parçaları yerleştirmeye başladı. “Nellie Bly zamanımızın en harika kadınlarından biridir.”

“O, kadınlarımızın kafalarına boş fikirler sokan baş belası bir kadın.”

Georgie dudaklarını sıkarak oyunu rafa geri koydu. “Tam olarak hangi fikirlerden bahsediyorsunuz? Kadınların temizlik, dikiş ve ev idaresinden daha iyisine layık olduğunu anlatan fikirlerinden mi? Bir kadının eğer istiyorsa kariyer sahibi olabilmesine izin verilmesi gerektiğini söyleyen fikirlerinden mi? Şey gibi bir kariyer mesela... Telefon operatörlüğü? Bu, sizin karşı çıkacağınız türden bir fikir mi olurdu?”

“Kesinlikle öyle olurdu. Eğer bir erkek olsaydınız, işimi kendi istediğim şekilde öncelik sırasına koymama izin verirdiniz. Bana abonelerin listesini gösterirdiniz. Anahtarı istediğim anda bana verirdiniz.” Adam her bir ifadeyle bir sığırcık gibi şişindi. “Şimdi, bu saçmalığa bir son verin veya istediğimi yapın ya da dikişinize, temizliğinize ve ev idarenize geri dönün.”

Georgie sineklikli kapıya yürüyerek onu açtı. “Evimden çıkın, Bay Palmer.”

“Bana anahtarı verin, Bayan Gail.”

“Domuzlar uçtuğunda veririm, bayım.” Kadının tüm bedeni titriyordu. Annesine, babası olmadan hayatları boyunca çalıştıkları çiftliğin ellerinden alınacağını söylenişini çok net bir şekilde hatırlıyordu. Babasının ölmüş olması fark etmemişti. Babasının, annesinin çiftliği almasını istemiş olması önemli olmamıştı. Önemli olan tek şey annesinin bir kadın oluşu ve bu yüzden de arazi sahibi olmaya layık olmayışydı.

Ancak Nellie Bly farklıydı. Bir gazeteci olarak işini güvenceye almıştı. Çılgın gibi davranmış ve böylece akıl hastanelerin-

deki barbarlığı ortaya çıkarmıştı. Dünyanın çevresini yetmiş iki günde dolaşarak bir dünya rekoru kırmıştı. Kendi başına. Yirmi beş yaşında dünyadaki en ünlü kadın olmuştu.

Georgie Bayan Bly'in şimdiye dek altına imza attığı şapkası dışındaki her ürüne sahipti. Ama bir gün yeterince parası olduğunda Georgie kendine bir Nellie Bly şapkası satın alacaktı.

Bu arada bir anahtar deliğinden aynı anda iki gözüyle birden bakabilen aşırı dar görüşlü adamlara ihtiyacı yoktu.

Bay Palmer ayaklı askılıktan şapkasını aldı. "Gidip teçhizatlarımı alacağım. Geri döndüğümde anahtarın masamın üzerinde olmasını öneririm. Yoksa her bir çekmeceyi sökeceğim. Yapmayacağımı düşünmeyin."

"Bunu tavsiye etmem. Şirket malına zarar vermiş olursunuz."

• "Marshall'a nedenini söylediğimde içimden bir ses kimşenin beni suçlamayacağını söylüyor." Luke şapkasını taktı. "Otuz dakikanız var, bayan." Hiddetle kapıdan çıktı.

Georgie sineklikli kapıyı adamın arkasından çarptı. Kapı, çarpmanın şiddetiyle yerine oturmadan önce açılıp kapandı. Ama adamın haklı olduğunu biliyordu. Palmer masayı parçalarsa Bay Marshall onu sorumlu tutardı ve kesinti yapılacak maaş onunki olurdu.

Palmer'in eyerine tırmanışını ve sonra da dört nala uzaklaşmasını izledi.

Sineklikli kapıyı açarak bir kez daha çarptı; ancak bu hareketi hiçbir şeyi değiştirmede. Adam hâlâ bir erkekti ve o değildi. Ki bu da çalışma masasının -ve onun anahtarının- şimdi adamın olacağı anlamına gelmekteydi.

Beşinci Bölüm

Luke, Honey Dew ve tesisatçının kullandığı yeşil at arabasını birbirine bağlarken nazikçe dizginleri sarstı. Bir fırından taze ekmeğin kokusu tütünce Luke akşam yemeğinden önce ne kadar zamanı olduğunu kestirebilmek için güneşe baktı.

İçini çekti. Daha saatler vardı. Her türden at arabası sokak boyunca park etmişti ve yanlarında yükselen bloklar vardı. Hanımefendiler dükkânlara girip çıkıyorlardı. Aşırı ağır bir şapkayla gösteriş yapan bir kadın Scobey'in antikacı dükkânına giden soluk kırmızı güneşliğin altından geçti.

Luke camdan içeriyi görebilmek için gözlerini kıstı. Antikacı dükkânlarına bayılırdı. Çocukken bir keresinde alkolün içinde muhafaza edilen iki başlı bir buzağı görmüştü. Dükkânı işleten yaşlı kovboy iki başın, hayvanı kementle yakalamak için onu biraz oyaladığını söylemişti. Luke bu anıyı düşünerek gülümsedi.

At toynaklarının çıkardığı ritmik ses açık pencereden gelen ısılıkla uyum sağlamıyordu. Boynuna asılı mezurası olan bir adam, kadın şapkacısının vitrininin iç tarafında durmuş ön cepheye yeni bir hilkat garibesi yerleştiriyordu. Hanımını bekleyen bir arabacı Luké'la göz göze gelerek başını salladı.

Luke adamaaynen karşılık verdiğinde birden yol boyunca atını işçi tulumuyla sürmekle rozeti ve silahıyla sürmek arasındaki farkı hissetti. Genellikle her yaştan ve her kesimden erkek, kadın ve çocuklar sadece onun ve kızıl kahverengi atının geçişini izlemek için her ne iş yapıyorlarsa ara verirlerdi. Ancak şimdi kendi türünün kısaca selamlaması dışında bakılmaya bile değer olmayan biriydi.

Buna aldırmamalıydı. Hatta önemsememeliydi bile. Ama aldırmıştı.

Badanalı Exchange Oteli neredeyse bütün bir bloğa yayılmıştı. Bir beyefendi ve eşi ferah verandalarına çıkmışlardı. Kadın, elbisesiyle aynı renkte parlak mavi bir güneş şemsiyesi açtı ve sonra da kocasının koluna girdi.

Luke kadının eteklerinin sallanmasını beğenerek bakışlarıyla onları takip etti. Bir hanımefendiye yakışan hareket işte buydu. Bir hanımefendi süpürgesiyle kedileri kovalamamalı, sabırsızca hareket ederek saçlarının dağılmasına neden olmamalı ya da bir erkeğe kafa tutmamalıydı.

Sadece aklına geldiğinde bile bu durum onun sinirlerini bozmaya yetti. Bayan Gail'in neden evli olmadığının gizemi hiç şüphesiz ki çabucak çözülmüştü. Geri döndüğünde anahtarı hazırlamış olsa iyi ederdi, yoksa... Yoksa ne yapardı?

Ne yapabilirdi? Çalışma masası hakiki meşeydi. Onu kırabilmek için önce bir balta bulmalıydı. Ayrıca Bayan Gail'a söylediklerine rağmen SWT&T onu buraya gönderdiğinden dolayı o kadar da mutlu değildi. Onu görevinden almalarına ve yerine gerçek bir teknisyen göndermelerine bahane sunacak bir şey yapmak istemiyordu.

Honey Dew homurdanarak dikkatini çekti. Tesisatçının arabası çok büyük değildi; ancak arabada yüklü olan devasa tel bobini dört yüz kiloya yakındı. Yükünü hafifletene kadar oldukça yavaş bir yolculuk olacaktı.

Kural #12: Herkese sana nasıl davranılmasını istiyorsan öyle davran; durumu at açısından görmek istiyorsan sadece paltonu ve şapkanı çıkar, kemerini kullanarak kendini onunla aynı yere bağla ve birkaç saat orada dur. Battaniyesini unutma.

Sakinleştirici tonlarda Honey Dew'la konuşmaya başladı; ancak yüklerini hafifletmenin tek yolu lanet olasıca direkleri bağlamaktı. Şapkasının kenarını yukarı doğru iterek tepesindeki telefon telleri ağına göz attı. Parlak gökyüzü gözlerini kısmasına neden oluyordu. Teller akla gelebilecek her yöne doğru gidiyorlardı.

Bir teli direktan bir bina girişine kadar izlemeyi denedi; ancak yapamadı. Tam bir arapsaçıydı. Ne kadar muazzam bir karmaşaydı. Eğer o hatlardan biri kesilirse hangisinin hangisi olduğunun içinden nasıl çıkacaktı?

Honey Dew'u sağa doğru yönlendirerek Sycamore'a döndü. İhtiyacı olan, taşıdığı teli bağlamaktı. Bunu yapmak ona hatlarla pratik yapma olanağı da sağlayacaktı. Ayrıca etraftaki çiftliklere göz atabilmesi için kasabadan çıkmış olacaktı. Ancak elbette Bayan Gail'in bunu sadece o söyledi diye yaptığını düşünmesini istemiyordu.

Sola dönerek kiliseyi geçti, sonra da arabasını 114 Cottonwood Lane'in yan bahçesinde durdurdu. Küçük, sarı ev sıcak bir karşılama vaat eder gibiydi. Çok samimiydi. İçeride bir cadalozun yaşadığını asla tahmin edemezsiniz.

Yere atlayarak arabayı çözdü. Araştırmasına başlayabilmesi için telefon abonelerinin listesi çok önemliydi. Bu sayede burada kimlerin yaşadığına, ne kadar zamandır burada olduklarına ve telefon hizmeti alıp almadıklarına dair bilgi sahibi olacaktı.

Ancak bunu yapmak için kadının çalışma masasına erişim iznine ihtiyacı vardı. Eğer anahtar kadına koymasını söylediği yerde değilse ne yapacaktı? Çekmeceleri kırıp açamazdı. Üstelik şefine telgraf da gönderemezdi. Her iki durumda da eli kolu bağlıydı.

Saklı Öpücük

Kısağını eyerledikten sonra onu bağlama parmaklığına bağladı. Başka bir şey düşünmek zorunda kalacaktı; çünkü her ne şekilde olursa olsun o çekmecelerin içindekilere ulaşacaktı.

Şapkasını düzelterek kapıdan girdi. Verandaya yaklaştıkça hareketleri yavaşladı, içeriden gelecek seslere kulak kabarttı. Hiç ses gelmiyordu. Yani ya hiç kimse telefonda değildi ya da kadın yine arka bahçede kedi kovalıyordu.

Büyük adımlarla verandayı geçti ve içeriye gözetledi. Kadın sırtı kapıya dönük ve kulaklığı makineye bağlı olarak santral panosunun başında oturuyordu. Santral panelinin meşe rengi, eteklerinin kahverengisini yutmuştu; ancak kırışık beyaz bluzu minyon omuzlarını ve narin belini gayet net görünür şekilde sarmalamıştı.

Kadın hasır bir yelpazeyle yavaşça kendini yelledi. Dikkati dışarıdaki bir şeye takılmıştı. Saçını düzeltti. Luke, kadının kedi kovalamadan beri saçlarının çarpık olduğunu ne zaman fark ettiğini merak etti. Luke buradayken kesinlikle bunun farkında bile olmamıştı.

Bir kadın için alışılmadık bir durumdu. Tanıdığı bütün kadınlar eğer vücutlarında bir bozukluk varsa buna dair altıncı bir hisse sahiplerdi. Bayan Gail'da bu yoktu. Onun buna dair hiçbir fikri yoktu.

Şimdi bile kadının birkaç saç tutamını toplayamadığını görebiliyordu. Kadının yelpazesinin her hareketiyle o tutamlar da inip kalkıyordu. Luke manzaranın tadını çıkarmak için biraz daha bekledi; çünkü hepsi o kadardı. Geldiğini belli ettiğinde Jekyll* ortadan kaybolacak ve Hyde* ortaya çıkacaktı.

Luke dikkatini çalışma masasına yöneltti; ancak file sineklik, üzerinde bir anahtar olup olmadığını görmesini engelliyordu.

* Jekyll&Hyde: "Dr. Jekyll ve Bay Hyde" İskoçyalı yazar Robert Louis Stevenson'ın 1886 yılında yayımladığı kişilik bölünmesi üzerine bir roman. Victoria devri İngiltere'sinde, Londra'da bir avukatın eski dostu, nazik bir insan olan saygın hekim Dr. Henry Jekyll'in zaman zaman şehvet düşkün bir canavara yani Bay Edward Hyde'a dönüşmesi olayını gözlemlemesi anlatılmaktadır.

Bayan Gail paneldeki bir kolu çektikten sonra iki kabloyu fişten çekti. Başka bir kolu daha çekti; ama kablolarını takılı bıraktı.

Luke hafifçe kapı pervazına vurdu. Kadın irkilerek omzunun üzerinden baktı; ama sonra yeniden önüne döndü. Adamı içeriye davet etmemişti; ama defolup gitmesini de söylememişti.

Luke sineklik kapısını açıp şapkasını askılığa astı ve çalışma masasına ilerledi. Bir anahtar masanın tam ortasında duruyordu. Sessizce nefes verdi.

Kadın bir dürbün alıp adamın durduğu yönün aksine doğrulttu. Luke, kadının neyi izlediğini görmek için camdan baktı. Görecek hiçbir şey yoktu. Ama yine de kadın dürbünü gözünden çekmiyordu, bir yapraktan büyülenmiş gibi mi yapıyordu?

Adam çenesini ovuşturdu. Kadına teşekkür etmeli miydi? Muhtemelen hayır. Özür dilemeli miydi? Kesinlikle hayır. Böylece bir sandalye çekip oturdu ve üst çekmecenin kilidini açtı.

Zırrr...

Kadın dürbünü masaya bıraktı. "Alo, santral."

Luke onu duymazdan geldi ve her bir dosyayı, her bir evrakı, her bir defteri inceledi. Kadın mükemmel kayıtlar tutmuştu. El yazısı birinci sınıftı. Matematikçi kusursuzdu.

Luke kasabanın dışında servis alanların isimlerini ve yerlerini ezberlemeye başladı. Gözleri karışmaya başladığında ellerini başının arkasında kenetleyip bedenini sola doğru bükerek gerindi. Sağa doğru büküldü ve durdu. Kadın gözlerini dikmiş ona bakıyordu, sadece adamın daha önce yaptığı şekilde manzarayı beğenmiş gibi görünmüyordu. Hayır, adama sanki piknikteki bir kokarcaymış gibi bakıyordu.

Adam kollarını indirdi.

Kadın, "Her şey nasıl görünüyor?" diye sordu.

Saklı Öpücük

Bu, adamın şimdiye dek gördüğü en iyi kayıt tutmaydı. Üstelik oldukça fazla miktarda kayıt defteri görmüştü. “İşe yarayacaktır.”

Kadının dudakları inceldi. Dudakları altındaki küçük benin yeri değişti. “Sorunuz var mı?”

“Şimdilik yok.”

“Burada ne kadar oturacaksınız?”

Adam sandalyesinde arkasına yaslandı. “Sizi sıkıyor muyum?”

“Evet.”

Adam eğlendiğini gizlemeye çalışmadı.

Kadın, “Böbürleniyor musunuz?” diye sordu.

“Hayır, bayan.”

Kadın kollarını kavuşturdu. “Orada ne kadar oturacaksınız?”

“Bayan Georgie! Bayan Georgie!”

Her ikisi de arkalarını döndüler. İstasyondaki küçük kız elindeki bir şeye doğru eğilmiş, koşarak verandayı geçti. Luke ayağa kalktı; ancak o sinekliği açmadan kız tek eliyle itiverdi. Tulumu berbat olmuştu, dizleri ve poposu kirden mahvolmuştu.

Kız, “Son mesajı iletmem çok uzun sürdüğü için özür dilerim” dedi. “Ancak ne bulduğuma bakın. Asla inanmayacaksınız.” Aniden durup ağzı açık bir şekilde adama baktı. “Siz burada ne arıyorsunuz?”

Adam, “Burada çalışıyorum” dedi.

“Kandırmıyorsun, değil mi?”

“Hayır.”

Kız adamın iddiasını sorgusuz bir gençlik inancıyla kabul ederek Bayan Gail’in yanına ilerledi ve armağanını uzattı.

Bayan Gail sandalyesinde geriye doğru sendeledi. Zehirli bir şey miydi? Adam iki adımda yanlarına varabilirdi; ancak o şey sadece içinde üç tane minik yumurta olan bir kuş yuvasıydı.

“Oh Bettina.” Bayan Gail parmak boğumlarını ağzına bastırdı. “Bunu nereden buldun?”

“Germania Park’taki büyük, eski ceviz ağacından. Bazı arkadaşlar ona taş atıyorlardı; ama onları kovaladım. Sonra da düşünmeye başladım, kesinlikle geri geleceklerdi, Ottfried’in teklifi yüzünden, biliyorsunuz değil mi? Bu yüzden o ağaca tıramdım ve onu kurtardım. Onu kuş evinize koymama yardım eder misiniz?” Küçük kız mutfağa doğru yöneldi.

“Bettina.” Bayan Gail’in ses tonunda bir üzgünlük ifadesi vardı. Kız durdu.

“Korkarım bu yuvayı kuş evine koyamayız.”

Bettina’nın gözleri kocaman açıldı. “Oraya çoktan bir kuş koydunuz mu?”

“Hayır. Henüz değil.”

“O zaman neden bunu oraya koyamıyorum?”

Bayan Gail ellerini kucağında kenetledi. “Anne ve baba kuş onu bulamayacaklardır.”

“Neden? Elbette ki bulacaklardır. Civardaki bütün kuşlar sizin bahçenize gelir. Burası kasabadaki en iyi yerdir.”

“Yine de bu yuva, ebeveynleri nereye koyduysa orada kalmak zorunda.”

Küçük kız yuvaya baktı. İkna olmadığı açıkça görülüyordu. “Onu geri koyabilirim. Ama o zaman oğlanlar onu alacaklar. Onu dut ağacınıza koymama ne dersiniz? O ağaç cumartesi geceleri Charlie’nin yeri kadar kalabalık oluyor.”

Luke kaşlarını kaldırdı.

Parlak pembe noktacıklar Bayan Gail’in yanaklarını renklendirdi. “Böyle şeyler söylememelisin” diye fısıldadı.

Saklı Öpücük

“Yalan söylemiyorum.” Bettina kendini savundu.

“Elbette ki hayır. Demek istediğim...” Georgie içini çekti. “Boşver. Bunu daha sonra konuşuruz. Şimdi bana Bay Ottfried’in teklifi derken ne demek istediğini söyle bakalım.”

“Anlarsınız ya, teklif ettiği nakit para yüzünden.”

“Kadın şapkaları için mi? Bunun hakkında hiçbir şey duymadım.”

Bettina dilini şaklattı. “Siz kasabanın telefon operatörüsünüz, Bayan Georgie. Bu tarz şeyleri bilmeniz gerek.”

Bayan Gail’in yanaklarındaki pembeler parlak kırmızıya dönüşerek bütün yüzünü kapladı. Adam ellerini ceplerine kaydırды ve masaya yaslandı.

Kadın, “Belki de bana sen söylesen iyi olur” dedi.

Zırrr... Georgie aramayla ilgilendikten sonra yeniden Bettina’ya döndü.

“Bay Ottfried ona götürdüğünüz her türlü kuş eşyası için para veriyor.”

Bayan Gail’in kaşları çatıldı. “Ne tür kuş eşyası?”

“Anlarsınız ya tüyler, yuvalar, yumurtalar, hatta ölü ya da diri kuşlar.”

Listelenen her öğeyle birlikte Bayan Gail’in duruşu biraz daha dikleşti. Sanki bir makara kadının dirseklerinden birini her seferinde biraz daha geriyor gibiydi. “Ciddi olamazsın.”

“Yalan söylemiyorum.” Bettina’nın yüzü buruştu. “İkinci defadır bana inanmıyorsunuz.”

Bayan Gail elini uzattı; ama kız onu tutmayınca yeniden kucağına kaydı.

“Sana inanıyorum, Bettina. İnanamadığım, Bay Ottfried.”

“O da yalan söylemiyor. Camında kocaman, eski bir işaret var.”

Georgie saçını bozmamaya dikkat ederek kulaklığını çıkardı ve ayağa kalktı. “Bana bir iyilik yapar mısınız, Bay Palmer?”

Luke ayak ayak üzerine attı. “Ne olduğuna bağlı.”

“Benim için santral panosuna göz kulak olur musunuz? Birkaç dakikalığına kasabaya gitmem gerekiyor.”

Santral panosu mu? Kadın ondan santral panosuna bakmasını mı istiyordu? Ama bu bir kadın işiydi.

Elbette ki bunu söyleyemezdi. Kadınların çalışmasıyla ilgili söylediği onca kötü sözden sonra olmazdı. Ancak orada oturup telefona cevap verirken kendini hayal edemiyordu. Yine de...

Luke botlarının parmak uçlarına baktı, sonra başını kaldırdı. “İşimi kendi zaman çerçevem içerisinde, kendi tarzımla yaparım. Soru sormak yok.”

“Anlaştık.”

“Bitirmedim.”

Georgie sandalyenin sırtını kavradı. “Pekâlâ, acele edin. Başka?”

“Masa benim. Anahtar benim.”

Kadının ağzı açık kaldı. “Bu adil değil.”

“Her hâlükârda benimler ve ikimiz de bunu biliyoruz.”

Kadın parmaklarını sandalyenin arkallığında takırdattı. “Paylaşabilir miyiz?”

Adam dudaklarını büzdü. “Sanırım bir çözüm üretebiliriz.”

“Güzel.” Georgie sandalyesini aniden geriye doğru çekti. “Oturun da bu şeyi nasıl çalıştıracağınızı size göstereyim.”

Altıncı Bölüm

Georgie, Market Street boyunca telaşla ilerledi. Brenham'a geldiğinden beri iş saatinin bir dakikasını bile kaçırmamıştı. Ona bel bağlayan pek çok insan vardı. Onları Bay Palmer'ın ellerine bıraktığı için hiç de huzurlu değildi; ancak adam aniden popüler olmuştu, bu acil bir durumdu ve netice de o da bir SWT&T çalışanıydı.

Bettina ona yetişmek için elinden geleni yapıyordu; ancak ayağına fazlaca büyük olan botları onu yavaşlatıyordu. Ayrıca hâlâ yumurtaların olduğu yuvayı korumaya çalışıyordu. "Size söylüyorum, eğer onları geri koyarsam oğlanlar gelip alacaklar."

Küçük yumurtaların hükmü ne olursa olsun verilmişti. Georgie, kuşların yavrularını korumak için yılanlarla dövüşüklerini görmüştü. Eğer oğlanlar taş atılırsa ve Bettina da yuvayı çalmışsa -hiçbiri de tepki almamışsa- o hâlde ebeveynleri bebeklerini çok uzun zaman önce terk etmiş olmalıydı.

Yine de eğer herhangi bir şans varsa... "Onu tam olarak aynı yere geri koymanı istiyorum. Belki anne ve baba kuş gelirler."

“Ya dönmezlerse?” Küçük kız hazinesine baktı. “Bay Ottfried’in bir yuva ve üç yumurta için ne kadar ödeyeceğinden bahsetmiyorum.”

Georgie aniden durdu. “Onları Bay Ottfried’e satamazsın.”

“Peki ya bana bir beş sentlik verirse? Eğer bir beş sentliğim olsaydı Will Cummings kadar zengin olabilirdim.”

Georgie’nin kalbi sıkıştı. Kızın kahverengi saç örgülerinden birini havaya kaldırıp ucunu parmağıyla havaya savurdu. Saçın yıkanma zamanı gelmişti. “Benim çırağım olarak kazandığın para çok mu hızlı bitiyor?”

Bettina geri çekilerek saç örgüsüyle Georgie arasında ilişkiyi kesti. “Ben ve babam geçiniyoruz. Ama bu bir saparna* çubuğu ya da tatlı-çavdarlı ekmek istemediğim anlamına gelmez. Üstelik bazen canım korkunç derecede Dr. Pepper** içmek istiyor. Bütün bunları bir beş sentlikle alabilirim. Hatta üstüne param bile kalır.”

Bettina normalde zayıf noktalarını iyi saklardı. Böylesi bir dilek listesini açıklayarak ciltler doldurabilirdi.

Georgie, “Peki ya anne ve baba kuş şu anda oradaysalar?” diye sordu. “Ya bebeklerini arıyorlarsa?”

“Ya orada değillerse?”

Georgie derin bir nefes aldı. “Eğer onları Bay Ottfried’e satarsan sonları bir kadın şapkasına malzeme olmak olacak. O zavallı bebek yumurtalarını takan biriyle karşılaşsan nasıl hissederdin?”

“Şapkası için kaç para ödediğini bilmek isterdim.”

* Saparna: İlaç ya da baharat yapımında kullanılan bir bitki.

** Dr. Pepper: Amerika’da oldukça popüler olan baharat aromalı gazlı içecek.

Georgie başını kaldırdı ve şapkacının dükkânına doğru baktı. “Bir beş sentlikten fazlası, inan bana.”

“Ne kadar fazlası?”

Georgie omuzlarını kaldırdı. “Kuş şapkaları en pahalı olanlardır. Herhangi bir yerde fiyatları beş dolardan başlar.”

“Beş dolar!” Bettina’nın gözleri yuvalarından fırlayacaktı. “O hâlde bunlar için beş sent teklif etmemeli. Bu hiç de doğru olmaz.”

“Hayır, bence kuşları moda için kullanmak canice.”

“Bence bunları beş sente almak ve sonra da şapkayı beş dolara satmak canice.” Bettina’nın kaşları öfkeli bir şekilde çatıldı. “Sana şunu söyleyebilirim, eğer bana elli sentten az bir para teklif ederse hiçbirini ona vermem. Yuvadan bir dal bile alamaz.”

Georgie iki parmağını kızın alnına koydu. “Anlamıyorsun. Bunları ona hiç satmamalısın. Görmüyor musun? O adam süs eşyasına dönüştürebilmek için masum yaratıkları öldürüyor.”

Bettina geriledi. “Kuşları sevdiğini biliyorum, Bayan Georgie; ama pek çok insan onları öldürüyor. Sen bile yumurta yiyebiliyorsun.”

Georgie kızın her adımını takip etti. “Ben onları yiyecek için avlamayı ya da kümesten yumurta toplamayı kastetmiyorum. Onları bir şapkamın üzerine koymaktan başka hiçbir amaç gütmeksizin kuşları öldürmekten bahsediyorum. Buna devam edersek yakında hiç kuş kalmayacak.”

Bettina ona kuşkucu bir bakiş attı. “Kuşsuz kalmamız pek muhtemel görünmüyor.”

“Yolcu güvercinler hakkında da böyle demişlerdi. Onlardan milyonlarca, hatta milyarlarca vardı. Sürüleri o kadar kalabalık olurdu ki öğle güneşini kapatırdı. Peki, şimdi neredeler? Yok

oldular ya da olmak üzereler. Üstelik hangi amaç için? Bir grup avcuyu memnun etmek ve bir grup moda bilinci olan kadının giysilerini süslemek için.”

Bettina poposunu kaşdı. “Üzgünüm, Bayan Georgie. Sizi kızdırmak istemiyorum. Beş sent etseydi onu geri koyabilirdim; ama elli sent? Şey, ben ve babam elli sentle uzun süre geçinebiliriz.” Bettina kendi ekseni etrafında döndü ve botlarını pat pat yere vurarak ahşap kaldırımından aşağı doğru yavaşça koşmaya başladı.

Georgie boğazı düğümlenerek onun gidişini izledi. Bettina onları satsın ya da satmasın o yumurtalardan asla civciv çıkmayacaktı. Ama konu bu değildi. Kazanacağı elli sent Judas’ın kazandığı otuz parça gümüş kadar lekeli olacaktı. Aradaki fark Bettina’nın ne yaptığının farkında olmamasıydı. Ama Judas ve Bay Ottfried farkındaydılar.

Georgie çenesini dikleştirerek sağa ya da sola değil, doğrudan önüne baktı. Market Street’ten aşağı doğru yürürken yapacağı son şey de olsa bu anlamsız teklife son noktayı koymak konusunda kararlıydı.

Kendini şapkacı dükkânına ulaşma azmine kaptırdığından adının seslenildiğini hemen duymadı. Ses kulağını delip geçtiğinde biraz şaşkınca etrafına bakındı.

Şapkacının karısı Bayan Ottfried antikacı dükkânının önünde durmuş ona el sallıyordu. “Georgie, tatlım. Neler yapıyorsun? Santral panelinde kim çalışıyor? Kötü bir şey mi oldu? Çok solgun görünüyorsun. Umarım hiç kimse...”

Georgie’nin görüşü netleştğinde ve Bayan Ottfried’in kıyafetine ilk kez gerçekten baktığında sözcüklerin geri kalanı silinmişti. Şapkasının üzerine boş gözlerle bakan bir baykuş kafası yerleştirilmişti. Kırlangıç kanatları pelerinin kenarını

süslüyordu. Ayrıca sarı ispinozların kafaları eteğinin ucunu süslüyordu.

Georgie gözlerini sımsıkı kapadı; ancak görüntü zihnine kazınmıştı.

Bayan Ottfried kolunu Georgie'nin beline doladı. "Tatlım, bayılacak gibi görünüyorsun. Çabuk, Ernst'ün dükkânına gel ve biraz soluklan."

Bir kırlangıç kanadı Georgie'nin koluna sürtündü. Georgie ciyaklayarak kenara kaçtı, öfkesi aniden kabarmıştı. Ağzına bir mendil kapatarak gidebileceği bir ara sokak ya da başka herhangi bir yer arandı; ama hiçbir şey yoktu.

Koşmaya başladı. Sağında Sycamore ve solunda Cottonwood kalacak şekilde Market Street'in yukarısına doğru koşmaya başladı. Artık ne gözyaşlarını tutabiliyordu ne de acısını yatıştırabiliyordu.

Luke kulaklığı ayarlayarak bacaklarını öne doğru uzattı ve ayak ayak üstüne attı. "Şey, sorduğunuz için teşekkür ederim Bayan Honnkernamp. Sanırım benim favorim domuz yahnisi. Sanırım kasabada bana önerebileceğiniz bir yer yoktur, yoksa var mı?"

"Aman Allah'ım. Onun için bir karnı ovmayı, salamura etmeyi ve ağır ateşte pişirmeyi bilen bir kadın gereklidir, Bay Palmer."

Luke gülümsedi. "Öyle mi?"

"Aslında evet. Ve kasabada bu işi doğru yapan birini tanıdığımı sanmıyorum."

"Bu oldukça üzücü bir haber bayan." Luke not aldığı kalemini eline alıp Mattieleene Honnkernamp'in isminin yanına

“hızlı mı yoksa saf mı?” yazdı. “Peki, domuz yahnisi olmadan buradaki insanlar nasıl hayatta kalıyor?”

Kadın bu soruyu cevaplamadan önce birkaç saniyeliğine onu bekletti. “Sanırım bu konuda deneyimli biri tarafından kendilerini yemeğe davet ettiriyorlar.”

Luke sessizleşti. Kadının sesi kısık ve davetkârdı. “Saf” seçeneğinin üzerini çizdi. “Sanırım bu konuda haklısınız.” Dik oturarak bacaklarını sandalyenin altında kenetledi. “Şey, öyleyse ben en iyisi...”

Ön kapı şiddetli bir biçimde çarpılarak açıldı ve peşinden hızlı adım sesleri duyuldu.

Luke kaşlarını çatarak omzu üzerinden baktı. “Kapatsam ve bu diğer hatların bazılarını boşa çıkarsam iyi olur, Bayan Honnkernamp. Benim için bir zevkti...”

Bayan Gail sineklikli kapıyı sertçe iterek açtı ve doğrudan ön girişin yanındaki odasına daldı. Luke ayağa fırladığında kulaklığının kordonu sanki tasmayla bağlı bir köpek gibi kısa kalarak onu geriye çekti.

Kadın kapıyı arkasından çarparak kapattı. Kadına bakabildiği kısa birkaç saniyede dağınık saç, solgun yüz, kırmızı burun ve taze gözyaşları görebilmişti.

Bayan Honnkernamp, “Akşam yemeği için aileme katılmak ister misiniz, Bay Palmer?” diye sordu. “Artık favori yemeğinizi bildiğimize göre, eminim ki...”

Luke kulaklığı fırlatıp kabloyu jaktan çekti ve koşarak yatak odasının kapısına gitti. “Bayan Gail? İyi misiniz? Yaralandınız mı? Neler oldu?”

Cevap yoktu. Kulağını kapıya dayayıp hareketsiz durdu. Bastırılmaya çalışılan hıçkırıkların sesi veranda tarafından geliyordu. Luke sineklikli kapıyı iterek başını dışarı çıkardı.

Saklı Öpücük

Ağlama sesi daha yükselmişti. Luke salıncağa doğru baktı, sonra hatırladı. Kadının penceresi açıktı. Yavaşça verandaya çıkarak durdu ve dinledi.

Her ne olmuşsa bir felaket olmalıydı. Kadın derin ve kesik soluklar alıyordu ve bu solukları sessiz, kesik hıçkırıklar takip ediyordu. Luke çenesini ovuşturdu. Neler oluyordu?

Zırrr...

Luke kadının yatakta yüzü kolunun bükümüne yaslanmış olarak yüzükoyun yattığını hayal etti. Gözlerini kapatarak odayı olabildiğince gözünün önüne getirmeye çalıştı. Yatak pence-reye dayalıydı. Yatak örtüsü, birbirine yama gibi dikilmiş bütün o pembeler, sarılar ve mavilerle küçük bir kızını andırıyordu. Karşiki duvarda bir lavabo, sağda bir gardırop ve ikisinin ortasında bir şömine vardı. Bütün hatırlayabildiği buydu.

Zırrr...

Luke'un annesi hayatının oldukça büyük bir bölümünü ağlayarak geçirmişti; ancak hiçbir zaman bunu saklama gereği duymamıştı. Bu görüntü Luke'un çocukluğunun büyük bir parçası olmuştu. Bütün kadınların böyle olmadığını farkına vardığında ilk tıraş bıçağını almıştı bile.

Yine de uzun zaman olmuştu. Üstelik bu hareket Bayan Gail'dan bekleyeceği son şeydi.

Zırrr...

Kadın derin soluklar alıp sonra da onları bitkin bir şekilde vererek sakinleşmeye başladı. Bir dakika sonra her şey sessiz ve sakindi.

Zırrr...

Luke bu aptal zili nasıl devre dışı bırakacağını bilmiş olmayı dileyerek kaşlarını çatı. Ancak maalesef bu bilgi ona verilen el

kitabında yoktu. Zil sesi susar susmaz kadının çağrıyla Luke'un cevap vermesini beklediğini biliyordu. Eğer şimdi oraya giderse kadın sineklikli kapının sesini duyacak ve gizlice dinlendiğini anlayacaktı. Gözlerini ovuşturdu. Burada ne halt ediyordu?

Zırrr...

Kadının yatağı gıcırdadı, sonra da burnunu sildi. Adam çabucak içeri girdi. Birkaç hat çalmaktaydı. Sandalyeye yerleşerek cevaplamaya başladı.

"Santral."

"Kimsiniz? Georgie nerede?"

"Ben Luke Palmer. Yeni teknisyenim. Bayan Gail kasabaya kadar gitti. Her an dönebilir. Size kimi bağlayabilirim?"

"Bankadaki Roscoe'yla konuşmam gerekiyor."

"Bir dakika." Luke anahtarı orta konuma getirdi, Bayan Gail'in ona bıraktığı listeye bakarak uygun gelen kabloyu beş numaraya taktı, arka anahtarı geriye çekti, notlarını tekrar kontrol etti ve bir kolu üç hızlı çevirmeyle dizinin sağına hareket ettirdi.

"Alo?"

Luke anahtarı ileri doğru itti. "Devam edin."

Anahtarı orta konuma getirerek bekleyen aramaları cevaplamaya devam etti. Birisi hindinin kaç para olduğunu, tahtaların teslimatını kimin yapacağını ya da bugünün treniyle kimin geleceğini sorana dek her şey oldukça iyiydi.

Santralin başında geçirdiği onca zamandan sonra Bayan Gail'in bütün gün yaptığı işi ve her kişinin vilayete geliş ve gidişine dair sahip olduğu eğilimi takdir etmeye başlamıştı. Bugünkü görevi süresince kasabadaki bir sürü aboneyi ve ayrıca kasaba dışındaki çiftliklerdeki birkaç kişiyi daha ziyaret etme fırsatı bulmuştu. SWT&T'nin operatörüne biraz daha

Saklı Öpücük

arkadaşça davranırsa durumunu daha iyi olacaktı. Hiç şüphesiz ki kadın onun soruşturmasını hızlandırabilecek bilgilere sahipti.

Zırrr...

“Santral.”

“Ne oldu, Bay Palmer? Bir an oradaydınız ve sonra kayboluverdiniz.”

“Lütfen özürlerimi kabul edin, Bayan Honnkernamp. Elim kaydı ve yanlışlıkla kabloyu yerinden çektim.”

Bayan Gail’in yatak odasının kapısı açıldı.

Luke çabucak tek eliyle notlarını toparlayıp gömleğinin cebine tıktırdı.

Bayan Honnkernamp, “Geri aradım; ama cevap veren olmadı” diye cevapladı.

Luke omzunun üzerinden etrafa göz attı. Ön pencere ve sineliklikten içeri sızan batmakta olan güneşin ışığı Bayan Gail’in saçlarını mısır püskülü rengine dönüştürüyordu. Kadın saçlarını düzeltmişti. Yüzü ovalanmaktan pembeleşmişti; ancak kırmızı burnunu ve şişmiş gözlerini saklamasının hiçbir yolu yoktu.

“Diğer aramalara cevap veriyordum” dedi.

“Öyle mi?” Bayan Honnkernamp’in sesi dargındı. “Ben hatta hiçbir şey duymadım.”

Bayan Gail kitaplığa doğru ilerleyerek bir yığın dergi çıkardı. Luke’un onların hepsine bakacak vakti olmamıştı; ancak üsttekilerin Audubon Cemiyeti’ne ait olduklarını biliyordu.

“Alo? Bay Palmer?”

“Evet bayan. Sizi kime bağlayabilirim?” Luke sandalyesinde dönerek Bayan Gail’in yığını incelemesini seyretti. Kadının aradığı özel bir şey olduğu kesindi.

“Aslında benim aramamın nedeni...”

Zırrr...

Bayan Gail başını kaldırdı. Gözleri santral paneliyle adam arasına gidip geldi. Ancak arkadan vuran batmakta olan güneş yüzünden Luke kadının yüzündeki ifadeyi anlayamadı. Acaba kadın incelemekte olduğu şeyi seçebiliyor muydu?

Luke, “Bir lamba yaksanız daha iyi olmaz mı?”

Georgie, “Telefona cevap vermeniz gerekmiyor mu?” diye cevapladı.

Bayan Honnkernamp, “Pardon?” dedi. “Lamba mı yakayım? Sizi doğru duyup duymadığımdan emin değilim. Sesiniz uzaktan geliyor. Ahizeye mi konuşuyorsunuz?”

Luke önüne dönerek konuşma aygıtını düzeltti. “Gelen aramalar var bayan. Konuşmak istediğiniz biri var mıydı?”

Kadın, “Şey, ben... Elbette” dedi. “Ticaret bürosundan Bay Schmid’le görüşmek istiyorum, lütfen.”

“Bir dakika.” Listesini kontrol edip kadını dört numaraya bağladıktan sonra bekleyen aramaya cevap verdi. Bütün aramaları hallettikten sonra kulaklığı çıkardı ve arkasını dönerek kolunu sandalyenin arkalığına koydu.

Araya girip kadına sorunun ne olduğunu sormak istiyordu; ancak gerçek şuydu ki bu onu ilgilendirmezdi. “Santral ne zaman kapanıyor?”

“Yoruldunuz mu?” Kadın başını kaldırmamış, yığınınını incelemeye devam etmişti.

“Uzun bir gün oldu.”

“Santral acil bir durum olmadığı sürece saat beşte kapanıyor.”

“Acil bir durum olup olmadığını nasıl bileceğiz?”

“Telefon çalacak.”

Luke saatinin kapağını açtı. Dört elli beşti.

Kadın, “Hat iki ve altıyı kontrol etmelisiniz” dedi. “Bir süredir fişe takılı durumdalar.”

Luke kulaklığı kulağına takarak önce hat iki, sonra da hat altının anahtarını geri çekti. Hiçbir şey yoktu. Hatları fişten çekti, sonra ayağa kalkarak gerindi. “Ne arıyorsunuz?”

“Geçen ayın yayınında gördüğüm bir makaleyi. En üstte olmalıydı. Ben yokken bunları karıştırdınız mı?”

Luke bir gaz lambasının borusunu kaldırdıktan sonra kadının çekmecesinden bir kibrit çıkardı. “Hayır, bayan. Tüm zaman boyunca o sandalyede oturup herkesin aramalarını cevapladım.”

Kadın araştırmasına ara vererek başını kaldırdı. “Tüm zaman boyunca mı?”

Luke’un aklına verandaya yapmış olduğu gezinti geldi. Kibriti pantolonunun arka kısmında yakarak lambayı yaktı ve bacasını kapattı. “Kasabaya gittiğinizde ne oldu?”

Kadın yığınının geri döndü. “Bettina yuvayı ve yumurtaları kasabadaki en zengin milyoner olan Bay Ottfried’e satmaya karar verdi.”

Olay bu muydu? Bütün o gürültü patırtının nedeni sadece bu olamazdı. “Başka?”

Georgie kâğıt yığının üzerine koyduğu elini yumruk yaptı. “Bayan Ottfried’i gördüm.”

Luke gaz lambasını kadının yanındaki masaya bıraktı. “Ve?”

Georgie ateş yanmamasına rağmen yüzünü şömineye döndü. Çenesi titredi. “Ne giydiğini görmeliydin.”

Luke kaşlarını çatarak kadının solundaki koltuğa çöktü. “Ne giyiyordu?”

“Kuş parçaları.” Sözcükler kadının boğazında düğümlendi.

“Ne tür parçalar?”

“Şapkasında bir baykuş vardı.”

Baykuş oldukça uç bir şeydi; ancak bu kadar tepki gerektirecek bir şey yoktu.

“Pelerinin kenarlarında kırlangıç kanatları vardı.” El kol hareketi yaparak bir pelerinin kenarını ve kanatların takılı olduğu yeri anlatmaya çalıştı. “Kırlangıçlar milyonlarca ve trilyonlarca böcek tüketirler. Üstelik sadece sıradan böcekleri değil; ısırın ve kan emenleri de yok ederler. Onlara çok şey borçluyuz. Bu borcumuzu nasıl geri ödüyoruz? Onları öldürerek. Böylece kanatlarını koparabilir ve pelerinlerimize dikebiliriz.”

Luke çenesini ovuşturdu. Tahminine göre rakun avının yanı sıra kuş avının en favori sporlarından biri olduğunu bilmek kadının pek hoşuna gitmezdi.

“Ama en kötü kısmı bu da değildi.”

Nihayet. “En kötüsü neydi?”

“İspinozlar.” Kadının yeşil bakışları adamı delip geçti. “Bayan Ottfried’in elbisesinin eteği boyunca başı kesilmiş ispinozlar vardı.”

Luke’un yüzü buruştu. Bu oldukça hastalıklı bir şeydi. Kuş modasında kesinlikle aşırıya kaçılmıştı. En azından o öldürdüğü kuşları yiyiyordu. Ama yine de kafası kesilmiş ispinozlar yüzünden uykularının kaçmasını beklemiyordu. Ama gözlerinden de haşlama yapmazdı.

Kadın, “İspinozları bilir misin?” diye sordu.

“Kalabalığın içinde onları kolayca seçebileceğimi söyleyemem.”

“İspinozlar ahududu suyuna batırılarak renkleri solsun diye güneşe bırakılmış gibi görünürler.” Kadının çenesi gerildi. “Ama Bayan Ottfried’in eteğindeki sarıydılar. *Sarı*. Bir saka kuşu gibi sarı değil, daha safranımsı bir renk. Mor bir ispinozu safran rengine dönüştürmek için ne yapmanız gerek biliyor musunuz Bay Palmer?”

Luke’un safranın ne renk olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Açıkçası tek bildiği onun sarının bir tonu olduğuydu. Başını salladı.

“Onu kafese kapatınlısınız. İki yıl boyunca.”

Bu Luke’un hayatında duyduğu en saçma şeydi. Bu kadın bunca şeyi nereden biliyordu? “Bunun olduğunu gördünüz mü?”

“Elbette ki hayır. Bir kuşu asla kafese kapatmam. Ama onlar üzerine makaleler, kitaplar ve yayımlanmış her türden şeyi okudum.” Kadın elini sallayarak kitap raflarını dolduran şeyleri işaret etti. “Vahşi doğada safran renkli ispinozlar yoktur.”

“Anlıyorum. Yani birisi kafese kapatıldıklarında renk değiştirdikleri çıkarımını yaptı. İki yıl boyunca.”

“Bu bir çıkarım değil, bayım. Bunu gördüler. Kendi gözleriyle.”

“Kim gördü?”

Georgie omuzlarını kaldırdı. “Tam olarak hatırlayamıyorum; ama birden fazla yerde okuduğumu hatırlıyorum.”

“Ama bu iddiayı ortaya atan, kuşları korumak isteyen o cemiyetlerden biri, değil mi?”

“Elbette.”

“Şey, o hâlde bunu doğrulamak için ispinozları yakalayıp iki yıl boyunca kafese kapatmaları gerekliydi, değil mi?”

Georgie ne yapacağını bilemez bir hâlde adama baktı. “Bunu düşünmemiştim. Bilmiyorum.”

Luke ilgisini birkaç ölü kuş gibi aptalca bir şey üzerine harcadığına inanamıyordu.

Kadın, “Bilmiyorum” diye devam etti. “İspinozlar mart ayından ekim ayına dek bize şarklı söylerler.” Öne doğru eğildiğinde gözlerinde gaz lambasının ateşi dans etmeye başlamıştı. “Kur yapmaya başladıklarında onları görmelisin.”

“Kur yapmak mı?”

“Evet. Erkek ispinoz, sevgilisine şarkı söyleyerek havalanır ve giderek yükselir.” Georgie ellerini kenetleyerek göğsüne bastırdı. “İşte o zamanda da şarkısı en yüksek mest olma durumuna ulaşır. Eşinin yanına düşmeden önce ondan dört buçuk, hayır, altı metre yukarıya yükseldiğini görmüştüm.”

Luke bir kaşını kaldırarak sesini alçalttı. “Ve sonra peşinde olduğu şeyi almış mıydı?”

Kadın nazikçe gülümsedi. “Kesinlikle almıştı, Bay Palmer. Kesinlikle almıştı.”

Luke göz kırparak ellerini pantolonun bacaklarına sürttü. “İyi. Pekâlâ. Peki, sizin aradığınız nedir?”

Kadın ona bir kâğıt yığını uzattı. “Şubat sayısı.”

Adam yığını karıştırmaya başladı ve neredeyse hemen aradığı şeyi buldu. Ancak onu kadına uzatmadan önce bir göz gezdirdi. Bir grup kadın tarafından yürütülen Massachusetts’teki bir Audubon Kulübü kuşların korunması konusunu tıpkı süfrajetlerin* ölçüyü aşma tarzlarındaki gibi ele almışlardı.

Kuşların kadın şapkacılığında kullanılmak üzere toplu katliamını ortadan kaldırmaya kararlı olarak tüm kadın üyelerle protesto çağrısı yapmışlar, onlardan bir Kuştüyü Grupları oluşturmalarını rica etmişlerdi. Bu gruplar, kendi camiaların-

* Süfrajët: Kadınların seçme hakkını savunan kadın.

daki kadınlardan asla kesilmiş kuş kafasından yapılmış şapkalar takmayacaklarına ve satın almayacaklarını dair yemin etmek zorunda olan bayanlardan imzalı yeminler istiyorlardı.

Luke bir iç çekişi bastırarak yayını aradan çeker ve kadına uzattı. “Bu mu?”

Kadın elindeki yığını bir kenara bıraktı. “Ah, evet bu. Evet. Çok teşekkür ederim. Mükemmel.”

Luke ayağa kalkıp kadının diğer yayımları toplayarak kitaplığa yerleştirmesine yardım etti. Georgie birkaç tanesini üst raflara tıkkırtmak için yukarı uzanınca gömleği açıldı ve hiçbir erkeğin gözünden kaçmayacak bir kum saati figürü ortaya çıktı.

Luke, bütün bu mükemmellik bir çekirgeden fazla duyusu olmayan bir kadın üzerinde harcanmış, diye düşündü. Birkaç ölü kuş için ağlayan; ama bir erkek kediyle oylanmak konusunda endişe duymayan bir kadın. Bütün bir bahar, yaz ve muhtemelen daha da fazlası boyunca katlanmak zorunda olduğu bir kadın.

Luke şapkasını alarak kadına iyi geceler diledi ve evden çıktı. Eğer bu iş o kadar uzun sürerse çıldırabilirdi. Comer ve çetesini bulmalıydı. Hem de derhâl.

Yedinci Bölüm

Luke dizginleri çekti. Çıplak telefon direklerinden oluşan uzun bir sıra çiftlik yolunu sınırlayarak geniş bir kırsal bölgeyi bölmüştü. Ceviz, karaağaç ve meşe ağaçları yola en yakın noktada omuz omuza vermişlerdi; ancak erguvanın erken açmış pembe çiçekleri bütün dikkatleri üzerlerinde topluyorlardı.

Her türden kuş sabahı karşılıyordu. Luke her birinin ayrımının farkına varmaya çalıştı; ancak birbirinden ayırt edilmesi gereken çok fazla tür vardı. Bayan Gail'in hangisinin hangisi olduğunu bilip bilmediğini merak etti. Kahverengi bir kuş, bir karaağaçtan çimenlik açıklığa doğru fırladı. Birkaç adım hızla uçtu, durdu ve yiyecek aramak için yere inmeden önce biraz daha uçtu. Ödülünü yutup havalanarak bir meşe ağacının gövdesine bağlanmış bir tele kondu.

Luke, ağaçtan ağaca uzanan telin izlediği yolu takip etti. Seslerin o şey boyunca ilerledikleri düşüncesi kavranması zor bir durumdu. Aslında santralde çalıştıktan sonra telin kalitesiz olduğunu fark etmişti. Hattaki cızırtı bazen karşı tarafı duymayı bile imkânsızlaştırıyordu. Elbette ki bunun nedeni çoğun-

lukla konuşmaya kulak misafiri olan çok fazla insan olmasıydı. Ama yine de arabadaki çinko tel olağanüstü derecede yardımcı olacaktı.

Luke dizginleri sarsarak arabayı direklere paralel olacak şekilde döndürdükten sonra aşağı atladı. İşe ne kadar çabuk başlarsa o kadar çabuk bitirecekti. Böylece esas görevi olan telefon satışına başlayabilir ve çiftçilerle yakın temasa geçebilirdi.

Yine de telleri bağlamanın tamamen boşa harcanmış bir zaman olmayacağını umuyordu. Bu iş şüphe uyandırmadan etraf-taki gizlenme yerlerini gözden geçirebilme şansını sağlayacaktı. Beline bir kemer takarak sıktı, sonra da arabadaki dört yüz elli kiloluk bobinden tel çekti. Teli kemerinin arkasına bağladı ve onu bir saban atı gibi çekip gerginleştirerek yürümeye başladı.

Tel yavaş yavaş açıldı; ancak tel daha fazla hareket etmeyi reddedene dek ancak iki direk boyu kadar ilerleyebilmişti. Teli çözerek yere bıraktı, bobine geri yürüdü ve ucunu kesti.

Arabanın arka kısmındaki bölmeye elini daldırarak her ikisinin de ucundan çivi çıkan J şeklinde bir çift çelik tırmanıcı çıkardı. Botunu J'nin kavisinin üzerine bastıktan sonra kayış tokalarıyla onu dirsek ve baldırında sabitledi. Dizini bük-tüğünde bir zamanlar pantolon askısı takan bir çocuğun bundan farklı görünmediğini hatırladı.

Derin, keten bezinden bir çanta tel kesicileri, uç birleştirme mengenesini ve yalıtıcıları taşımaktaydı. Çantayı bir ipe bağ-layarak güvence altına aldıktan sonra eldivenlerini taktı. Bir ener-ji akımı aniden içini kapladı. Bu eğlenceli olacaktı.

Soyulmuş beyaz sedir ağacından yapılmış direğin düğüm-leri çok kısa kesilmişti. Eldivenli elini direğin yukarisından aşağısına doğru gezdirdikten sonra şapkasının kenarına hafifçe vurdu ve kafasını kaldırarak direğin uzunluğuna baktı.

Direk dokuz metre uzunluğunda olmalıydı. Luke'un nabzı hızlandı. Tepeye tırmanmak konusunda endişeliydi. İpi ve çinko teli kemerinin arkasına bağladı. Onları o şekilde belinde sallanırken bırakarak el kitabındaki talimatları gözünün önüne getirmeye çalıştı.

Her iki elini de direğe koyarak sağ tırmanıcısını ağaca sapladı. Kendini onun üzerinde kaldırarak bu hisse alışmaya çalıştı. Daha sonra sol tırmanıcıyı ağaca saplayarak kendini daha da yukarı çekti. Elleri titreyerek ve her bir çengelin direğe sıkıca girdiğinden emin olarak adım adım tırmanmaya devam etti. .

Yaklaşık iki dakika sonra tepeye ulaştı. Harcadığı güç yüzünden göğsü kalkıp iniyordu. Tüm kırsal bölge ayakları altındaydı. Zamanında bir sürü ağaca tırmanmıştı; ancak o zaman dallar ve yapraklar görüşünü kapatmıştı. Burada hiçbir şey yoktu. Sadece o, Tanrı ve arazi vardı.

Etrafı saran düzlükler her yöne doğru uzuyor, sık ormanlıklar tarafından bölünüyorlardı. Birkaç hafta içerisinde tüm burası vahşi çiçeklerle kaplanacaktı ve en iyi manzara ona ait olacaktı.

Kuyruğu bedeninden iki kat daha uzun bir kuş havada süzülerek yanından geçti. Uzaktaki bir inek çingırağının kulağın tırmalayıcı çınlaması ona çiftçi numarası yapan Comer Çetesi'ni hatırlattı. İnsanları zararsız; ama tehlikeli olduklarını düşünmeleri için kandıran koyun postu giymiş kurtlardılar.

Potansiyel gizlenme yerlerini görebilmek adına araziye taradı; ancak görünürde hiçbir şey yoktu. Onun yerine gördüğü şey telle bağlanmayı bekleyen ucu bucağı olmayan çamaşır iplerini andıran, millerce uzanan telefon telleriydi. Derin bir nefes aldı. El kitabı direktten uzağa doğru eğilmek konusunda son derece katıydı. Eğer çok dik durursa çivileri yerinden çıkabilir ve do-

Saklı Öpücük

kuz metre aşağıya düşebilirdi.

Bununla birlikte bacaklarını kaymadan direğin etrafına dolamak da beceri gerektiren bir işti. Kavrayışını sıkılaştırarak sağ tırnanıcısını dikkatlice direktten çıkardı ve baldırını direğe doladı. Yavaşça ve dikkatlice elini gevşetti ve kalbi hızla atarak aşağıya baktı.

Geriye yaslan. Geriye yaslan.

Kendini sadece bacağıyla güvence altına alarak arkasına yaslandı. Alnında boncuk boncuk terler birikmişti. Körlemesine arkasına uzanıp kemerine bağlı olan ipi yakaladı ve çantasını yukarı çekmeye başladı. Çantayı yakaladığında içinden yalıtıcıyı aldı, sonra çantayı direğin tepesindeki kollardan birine astı.

Bacağı yanmaya başlamıştı; ama bunu görmezden geldi ve yalıtıcıyı diğer kola tutturdu. Çinko teli yalıtıcıya yaslayarak bir bağlantı teliyle sabitlediğinde bacağı uyuşmuştu.

Buna rağmen bağlantı teliyle tıpkı el kitabında gösterildiği gibi beş tam sargıyı yapmıştı. Terler alnından yüzüne damlamaya başladı. Koluyla terini silerek bağlama işini bitirdi, elleriyle direği kavradı ve bacağını serbest bıraktı.

Bir ayağını tırmanıcılardan biri üzerine koyup dinlenerek sağ bacağının boşlukta sallanmasına izin verdi. Boştaki bacağına kan hücum ederek karıncalanmasına neden oldu. Karıncalanma hissi geçtikten sonra bacağını yeniden direğe doladı.

Yavaş yavaş aşağıya inmeye başladı. Nihayet zemine ulaştığında şapkasını çıkardı ve koluyla alnını sil-di. Şimdilik kurtulmuştu; ama uzun bir gün olacaktı.

Georgie kalemini bir kenara bıraktı ve parmaklarını esnetti. Brenham Bayanlar Kuş Tüyü Cemiyeti açılış toplantısı için kırk-

altı davetiye yazmıştı. Yazılacak sadece sekiz davetiye kalmıştı.

Zırrr... Kaleminin kapağını kapatarak yazı kutusunu yere bıraktı ve aramayı cevapladı. "Alo, santral."

"Operada hangi oyun var, Georgie?"

"Gilbert ve Sullivan'ın *H.M.S. Pinafore*'si. Gösterim zamanları cuma ve cumartesi günleri akşam sekizde. Siz ve yeni Bayan Bittle katılmayı planlıyor musunuz?"

"Elbette ki. Josephine'i kim oynuyor?"

"Lydia Jones."

"Ya Ralph?"

"Ralph'i Zientikslerin en büyük oğlu oynuyor."

"Bayan Lydia'nın yanında yer almak için yeterince iyi değil ama."

"Ortak hatlar Bay Bittle. Birisi duyabilir. Üstelik bu sadece bir oyun. İkisi gerçekten birbirlerine kur yapmıyorlar."

Bir mavi kuş kanat çırparak bahçeye girdi ve Georgie'nin nişasta kutusundan bozma kuş evine kondu. Georgie nefesini tuttu. Mavi kuşlar bahar geldiğinde ilk yuva yapanlar arasındaydılar ve Georgie geçen sene üç farklı kuluçkadan çıkmaya ev sahipliği yapmıştı. Bu kuş gün boyunca dışisinin fikrini ve onayını almak için ona şarkı söyleyerek defalarca evin içine girip çıkmıştı.

Kuş çatının diğer ucuna atlayarak giriş deliğinden içeriye dikkatlice baktı ve sonra da neşeyle ötmeye başladı. *Cik cik cik ciiik... Cik cik cik ciiik...*

Saniyeler sonra dışisi tüneğe kondu ve evin içini kontrol etmek için girişten içeri daldı. Delik küçüktü, içinden sadece bir mavi kuş ya da serçenin geçebileceği kadar yer vardı. Sığırcıkların ya da büyük kuşların gizlice içeri girerek yumurtaları

kapıp gitmeleri ya da bebeklere saldırmalarına olanak sağlayacak kadar geniş değildi.

Dişi kuş evden dışarı fırladı ve uçup gitti. Erkek kuş da az sonra onu takip etti. Nişasta kutusunun çok yakında dolacağı fikri Georgie'nin keyfini yerine getirmişti.

Dikkatini yeniden santral paneline verdiğinde Bay Bittle'in çoktan telefonu kapatmış olduğunu fark etti. Kabloyu fişten çekerek yeniden yazma kutusuna uzandı.

Bettina veranda boyunca pat pat yürüyerek kapıya geldi ve sineklikli kapıyı açtı. "Bu koku nedir?"

Georgie kalemini mürekkebe batırarak, "Bezelye çorbası" diye cevapladı. "Ocakta kaynayan bir tencerem var. Eğer istersen akşam yemeğini benimle yiyebilirsin."

"Yapamam. Hog Branch nehrinde bir mercan balığı yakaladım. Babam ve kendim için onu kızartıyorum."

Georgie yüz ifadesini dikkatli bir biçimde ifadesiz tuttu. Bettina sadece dokuz yaşında olmasına rağmen neredeyse her akşam yemeğini pişirirdi; ancak Bay Von Schiller nadiren yemeğe gelirdi. Onun yerine botlarının tabanlarını Charlie'nin yerine giden pirinç raylar üzerinde eskitirdi. "Pekâlâ, eğer fikrini değiştirirsen her zaman gelebilirsin." Georgie kızın elindeki teneke kutuyu işaret etti. "Orada ne var?"

"Bayan Chadaz bir telefon mesajı getirmem için bana biraz kurabiye verdi. Bunlar senin için."

Georgie gülümseyerek çalışma masasını işaret etti. "Neli?"

"Pekmezli." Bettina teneke kutuyu masanın üzerine bıraktıktan sonra santral paneline yaslandı.

"Ona teşekkür ettin mi?"

"Elbette ettim; ama yemeden önce yine de elimi yüzümü

yıkattı.” Sert bir hareketle kafasını kaşıdı ve saç örgüsü çözüldü.

“Konusu açılmışken sanırım akşam yemeğinden sonra saçlarını yıkasak iyi olacak.”

Bettina gerilemeye başladı. “Saçlarım kirli değil. Üç hafta önce yıkamıştım.”

“Saç yıkama en azından haftada bir yapılan bir iştir.”

“Şey, akşam yemeğinden sonra gelip gelemeyeceğimden emin değilim. İşlerim var, anlarsın ya.” Gözleri yazılmış davetiye yığınının takıldı. “Onlardan birazını dağıtmaya başlamamı ister misin?”

Georgie konunun değişmesine izin vererek dudaklarını ısırırdı. “Onlar aslında telefon işiyle ilgili değil; ama Bay Crump hattına cevap vermiyor. Ben de istasyona gidip bugünün treniyle gelen olup olmadığını kontrol edebileceğini umuyordum. Belki giderken bunlardan bazılarını da dağıtabilirsin, olur mu?”

“Evet, bayan.”

Georgie yığının içinden Bettina’nın önünden geçeceği evlere ait olanları ayırdı. “Bayan Kendall’inkini teslim ettiğinde ona Bayan Krauss’un *Fırtına ve Güneş Işığı* kitabını okumayı bitirip bitirmediğini sorduğunu iletir misin? Okuma grubunda bu ayın kitabıymış ve Bayan Krauss da bir sonraki okuyan olmak istiyormuş.”

“Evet bayan. Ona söyleyeceğim.” Küçük kız davetiyeleri kapıp fırlatarak gitti.

Georgie, Bettina olmasa ne yapacağını bilmiyordu. Küçük kız telefonu olmayanlara mesajları iletiyor ve kasabadan haberlerle geri geliyordu. Yine de kasabalılar onu ya inceliyorlar ya da daha kötüsü hor görüyorlardı. Bütün bunlar babası yüzündendi. Pek az insan Bayan Chadaz’ın yaptığı şekilde ona teşekkür

ediyordu.

Georgie'nin bakışları kurabiye tenekesine döndü. Pekmezli en sevdiğiydi. Bütün gün telefona bağlı olmak yemek pişirmeye pek fazla zaman bırakmıyordu. Yine de Kuş Tüyü Cemiyeti toplantısı için bir şeyler yapması gerekecekti. Neredeyse herkes birer kap yiyecek getirecekti; ancak ev sahibesinin lider olması beklenirdi.

Aklından sahip olduğu sandalyeleri sayarken kaç kişinin geleceğini merak etti. Eğer verandadakiler de dâhil bütün oturacak yerleri kullanırsa yeterli olacaktı. Sorun şuydu: Bütün hepsini nereye koyacaktı?

Zırrr... "Alo, santral."

"Clover süt sağma için eve gelmedi, Georgie. Genel bir arama yaparak insanlardan ona dikkat etmelerini ister misin?"

"Elbette Bay Kapp. Endişelenmeyin. Ortaya çıkacaktır."

Bütün hatları fişe takarak altı uzun çalış için kolu çevirdi. Her bir ahize sırayla havaya kalktı. Herkes cevapladığındaysa Bay Kapp'ın ineğinin kayıp olduğunu bildirdi ve eğer onu bulurlarsa kendisini aramalarını rica etti. Bay Folschinski aradığında bir saat bile olmamıştı. Clover, ahırının arka tarafındaki çayırılıkta otliyordu.

Georgie gününün geri kalanını telefon görüşmeleri arasında davetiyelerini hazırlamayı bitirerek geçirdi. Saat beşte kulaklığını çıkardı, ayağa kalktı ve gerindi. Mavi kuşlar geri gelmemişlerdi; ama Georgie'nin onların geri geleceklerine dair büyük umutları vardı. Yine de ekstra bir teşvik olması açısından kuş havuzunu tazeleyecekti.

Teneke kutudan bir kurabiye alarak mutfak kapısını açtı ve bir stoperi kapının altına itti. Bezelye çorbasının kokusu odayı doldurdu. Kurabiyeyi dişleyerek çorba tenceresinin kapağını

kaldırdı. Bir buhar bulutu havaya yayıldı. Bulut dağıldığında yenmeye hazır yoğun, yeşil çorba ortaya çıktı.

Kuş havuzu, Georgie domuz pirezolasının etini kemiğinden sıyrana dek beklemek zorunda kalacaktı. Georgie kurabiye'nin kalanını ağzına tıkarak mavi pötikareli mutfak önlüğünü beline bağladı ve Mattie'lece'nin annesinden hediye olan kemiği tencereden çıkardı.

Georgie'nin işi, onu geleneksel ev işlerinden alıkoyduğundan dolayı aboneler ona domuz pirezoları, yumurtalar ve daha başka bir sürü öğeyle teşekkür ediyorlardı. Georgie her gün hangi ikramı alacağını asla bilmiyordu; ancak her ne gelirse gelsin her zaman memnuniyetle kabul ediyordu.

Bay Scobey'in ona bir keçi hediye ettiği zaman dışında. Bu anıyı hatırlayarak gülümsedi. Adamı gücendirmeden bu hediyeyi reddetmek için uzun süre nazikçe konuşmak zorunda kalmıştı. Buna rağmen adamın bu davranışının Georgie için anlamı çok büyük olmuştu.

Etin son kısmını da kemikten ayırdıktan sonra onu kremalı karşımın içine attı, karıştırdı ve tencerenin kapağını kapadı. Eğer onu otuz dakika daha kaynatırsa kuş havuzunu temizlemek için yeterince zamanı olacaktı.

Kapı çalındığında ağzına bir kurabiye daha tıktığından yanakları şişmişti.

"Bayan Gail?"

Teknisyen gelmişti. Georgie elini ağzına bastırarak ağzındaki olabildiğince hızlı çiğnedi.

"Bayan Gail?" Sineklikli kapı gıcırdayarak açıldı. "Ben Luke Palmer."

Çiğne. Yut. Çiğne. Yut. Ama kurabiye sanki ağzının içinde

giderek büyüyordu.

Ağır adımlar yaklaşmaya başladı. Adam köşeyi döndü. Yüzü ve tulumu kir tabakasıyla kaplıydı ve gözleri bitkinlikten çökmüştü... Yoksa acıdan mıydı?

Georgie önlüğünü kaldırarak ağzını kapadı ve çiğnemeye devam etti.

Adam kaşlarını çattı. “Ne yapıyorsunuz?”

Georgie kurabiyenin son kalanını da yutarak dudaklarının kenarını sildi ve önlüğü indirdi. “Hiçbir şey. Sadece... Akşam yemeğinin tadına bakıyordum.” Eliyle ocağı işaret etti.

Adam tencereye bir bakış attıktan sonra kadına döndü. “Güzel kokuyor.”

Kadın gülümsedi. “Bezelye çorbası.”

Başını sallarken dairesel bir hareket yaparak dişlerine dikkat çekti. “Tam şurada bir şey var...”

“Ah!” Georgie yeniden önlüğünü kaldırdı, diliyle dişini ovaladı ve bir parça kurabiyeyi çıkardı. Yüzü yanıyordu.

Adam, “Bırakın da bakayım” dedi.

“Ne?” Kadın önlüğünü serbest bıraktı, önlük dalgalanarak eteğinin üzerine düştü.

Adam dişlerini ortaya çıkardı. “Bırakın bakayım. Onu çıkarıp çıkaramadığınızı söyleyeceğim.”

Georgie bir elini yumruk yaparak beline koydu. “İstediğiniz bir şey mi vardı?”

Adamın bakışları mutfakta gezinirken duvara dayalı olan ıhlamur ağacı masaya, bahçeye bakan pencerenin altında yer alan bulaşıklık ve lavaboya, ocağın yanındaki tezgâha ve kadının beline bağlı olan önlüğe dair anlık görüntüler yakaladı.

“Saat beşi geçti mi?”

“Yeni geçti.”

“Davetsiz geldiğim için özür dilerim o hâlde.”

Kadın bir parçacık yumuşamıştı. “Sorun değil. Bir şeye mi ihtiyacınız vardı?”

Adam kıpırdandı. “Cımbızınız olup olmadığını merak etmiştim.”

Bu talep çok beklenmedikti, bu yüzden Georgie’nin bunu algılaması biraz zaman aldı. Onun gibi iriyarı bir adamın neden cımbıza ihtiyacı olsundu ki? “Evet, var. Neden ihtiyacınız var?”

“Bir kıymık.”

Kadının bakışları adamın eline kaydı. “Kıymık mı battı? Eldiven takmıyor muydunuz?”

“Eldiven takıyordum.”

Kadın öne doğru bir adım atarak elini uzattı. “Gösterin bana.”

“Elimde değil.”

“Nerede?”

Adam kısa bir duraksamadan sonra gömleğinin kolunu sıyırdı. *Yüce Tanrım!* Adamın kolunun içi iğrenç kıymıklarla doluydu.

“Ne oldu?” Georgie adamın elini yakalayarak daha iyi bakmak için adamın kolunu çevirdi.

Adam hızlı bir nefes aldı.

Kadın derhâl kavrayışını gevşetti. “Canınızı mı yaktım?”

“Hayır, ben sadece biraz acı çekiyorum.”

“Kıymıklar yüzünden mi?”

“Bütün gün direklere tırmanmaktan.”

Kadın kaşlarını çatarak başını kaldırdı. “Ama bunu her zaman yapıyorsunuz.”

“Yeni teller bağlamak normal günlük bakım işlerinden daha çok tırmanmayı gerektiriyor.” Adam kolunu geri çekti ve gömleğinin kolunu indirmeye başladı. “Dinle, bundan bahsettiğimi unutun. Şimdi gideceğim ve akşam yemeğinizi yemenize izin vereceğim.”

“Hayır, hayır.” Georgie masadan hasır bir iskemle çekti. “Oturun. Ben cımbızı getireyim.”

“Sorun değil. Bunu yapmak zorunda olduğunuzu kastetmedim. Sadece ödünç almak istemiştim.”

“Dürüstçe konuşmak gerekirse Bettina kadar kötü durumdasınız.” Sandalyeyi adama doğru çevirdi. “Oturun Bay Palmer. Hemen geleceğim.”

Georgie cevabı beklemeden adamın yanından geçip cımbızını almak üzere yatak odasına yöneldi.

Luke kasları ağrarak kendisine sunulan sandalyeye çöktü. Esas işinde her türlü kötü koşul altında yollarda aylar geçirmişti. Yerde uyumuş, dik ve tehlikeli bölgelere tırmanmış ve uzun süreler boyunca buz gibi sulara yüzmüştü. Buna rağmen bu kadar ıstırap yaşamasının üzerinden oldukça fazla zaman geçmişti.

Kolları titriyor, omuzları ağrıyordu. Bacakları pelte gibi olmuştu ve kaval kemikleri acıyordu. Kemiklerinden birini ovalamaya başladı; ancak eğildiği anda kolları ve omuzları onu protesto edercesine sancımaya başladılar.

Gözüne bir teneke kutu dolusu pekmezli kurabiye takıldı. Hayatı boyunca bütün bir kurabiyeyi ağzına tıkan bir kadın görmemişti. Fakat zaten Bayan Gail da o sıradan kadınlardan değildi. Dirseklerini dizlerine yaslayarak yüzünü elleri arasına aldı ve gözlerini kapadı.

Luke kadının gelip gittiğini, bir şeylere çarptığını duydu; ancak kızartma tavaından tuhaf bir koku yükselene dek gözlerini açmadı. Kokunun kaynağına baktı. Bulaşıklığın üzerinde yanında havan ve tokmağıyla birlikte ezilmiş bir kök duruyordu.

Kadın omzu üzerinden baktı. “Neredeyse bitti.” Kaşıkla bir kez daha karıştırdıktan sonra tavayı devirerek karışımı bir kâseye boşalttı. “Bir parça mürver köküyle boru çiçeği tohumunun o kıymıkları çıkarmaya yardımcı olacağını düşündüm.”

Birisinin üzerine titremesinin üzerinden uzun zaman geçmişti. Bu yüzden Luke da rahatlayıp bunun keyfini çıkarmaya karar verdi. Bunun bir daha ne zaman olacağına dair hiçbir fikri yoktu. Kadının mutfağı pek çok mutfaktan daha sadeydi; ama yine de dantelli perdelerden kenarına haftanın günlerinin işlendiği kurulumu havlularına, alacalı emaye eşyalara ve mavi pötikareli önlük giyen bir kadına kadar tüm gerekli aksesuarlara sahipti.

Georgie sandalyesini adamınkine doğru çevirerek adamın bacaklarının arasına doğru oturdu. Mürver kökü ıslak köpek gibi kokuyordu. “Şimdi, şu kıymıklara bir bakalım.”

Adam kolunu sıvayıp iç kısmını çevirerek kadına uzattı. Kadın bir eliyle onu bileğinden kavradı, diğer eliyle de sıcak lapayı yumuşak dokunuşlarla adamın koluna sürdü.

Adam, “Sorun yok” dedi. “Canımı yakmıyorsun.”

Kadın sadece çok hafif basınç uygulayarak lapayı adamın koluna yaymaya devam etti. En son kıymığın da üzerini kapladıktan sonra boştaki elini havaya kaldırarak silmek için bir şeyler arandı. Geriye doğru kaymaya başlamıştı ki adam onu durdurdu.

“İş tulumumun bacak kısımlarını kullan.”

Kadın kaşlarını çatı. “Bunu yapamam. Kirletirim.” Kadının arkasından vuran güneş ışığı gözbebeklerini küçük noktıklara dönüştürerek geriye sadece yeşil rengi bırakmıştı.

Adam, “Zaten oldukça kirliler” dedi. “Fark etmeyecektir.”

Kadın bir anlık kararsızlıktan sonra her bir parmağını adamın bacağına sürterek temizlemeye başladı. Adam bacağına ele

geçiren bu dokunuşa tamamen hazırlıksız yakalanarak gerildi. Kadınsa hiç etkilemiş görünmüyordu.

Kadın işini bitirdikten sonra adamın dirseğini kavrayarak ön kolunun ağırlığını kendi kolu üzerine aldı ve arkasına yaslandı. Bu hareket adamın bileğini kadına doğru yönlendirerek parmak boğumlarını kadının göğüs kafesinin çok yakınına getirmiş oldu.

Adam parmaklarını gevşeterek avuç içine doğru kavislenmelerine neden oldu. Ancak eğer parmaklarını açarsa kadının korsesinin tepesine değebilirlerdi. Yutkunarak dikkatini pence-reye doğru yöneltti. Bir mavi kuş ağzında ince bir dalla kadının bahçesindeki nişasta kutusuna kondu.

Kadın adamın koluna üflledi. Adam zıplayarak kolunu geriye çekti; ancak sonra yeniden kadına doğru uzattı. Eli içgüdüsel olarak açıldı; ama derhâl yeniden kapadı.

“Ah!” Kadının gözleri büyüdü.

“Üzgünüm.”

“Hayır, ben üzgünüm. Acıttı mı?” Kadının yüzü endişeliydi.

Adam onun yüz ifadesini inceledi. Fark etmemiş miydi? Nasıl fark etmezdi?

“Hayır, bayan.” Luke boğazını temizledi. “Ben sadece pencereden bakıyordum ve ben...” Derin bir nefes aldı. “Hayır, bayan. Acımadı. Zıpladığım için özür dilerim.”

“Neredeyse tamam. Sadece bir dakika kadar daha.” Georgie karışımın kenarlarına hafifçe vurdu ve yeniden üflledi.

Luke gözlerini sımsıkı kapadı; ama bu sadece diğer hislerini uyandırdı. Bu kadının, sanki o bir eczane kovboyuymuş gibi onun ihtiyaçlarıyla ilgilenmesine izin vererek ne halt ettiğini sanıyordu? Daha iyisini yapmış olmalıydı.

Kadın, “Şimdi bu lapayı çıkaracağım” diye uyardı.

Adam gözlerini açarak başını salladı; ancak kadın lapayı çekmeye çoktan başlamıştı. Onu bir tabaka hâlinde soyarak masaya bıraktı ve cımbızı eline aldı.

Mürver kökü görevini yerine getirmiş, kıymıkları dışarı doğru çıkarmıştı. Böylece kadın onları cımbızla kolayca tutabilecekti. Georgie öne eğilerek yüzünü adamın koluna yaklaştırdı. Nefesi adamın kolunu gıdıklıyordu. Kadının göğüs kafesi adamın bükülü eline dayanmıştı. Kadının korsesinden aşağı inen kopçalar ince keten bezi gömleği altından kolayca görünüyordu. Kopçaların metal dişleri adamın parmaklarına batıyordu.

Kadın dilini dişleri arasında sıkıştırarak kıymıkları birbiri ardına çıkarmaya başladı. Adam dikkatini elinin bulunduğu yerden uzaklaştırmak için kadının dudağının altındaki küçük bene odaklandı.

Kadın, “Bütün bunları koluna batırmayı nasıl başardın?” diye sordu.

“Düştüm.”

Kadın başını havaya kaldırdığında neredeyse adamın alt çenesine çarpacaktı. “Düştün mü?”

“Evet, bayan.”

“Bir telefon direğinden mi?”

“Evet, bayan.”

“Ne kadar yüksekten?”

Adam omuz silkti. “Dört buçuk metre?”

Kadın sandalyede arkasına yaslanarak farkında olmadan adamın elinin işkenceden kurtulmasına yardım etmiş oldu. Aslına bakılırsa adamın elinin göğsünde olması kadın için hiçbir sıkıntı yaratmamıştı.

“Ne oldu?”

Adam bezginlikle dudağını büzdü. “Aşağı inerken biraz ukalalık yaptım ve bir basamağı kaçırdım.”

“Nasıl düştün? Başının üzerine mi yoksa sırtüstü mü?”

“Neyse ki ayaklarım üzerine düştüm. Aşağı düşerken direğe oldukça sıkı sarıldığımdan ödülüm bu oldu.” Adam kolunu gösterdi.

“Tanrı aşkına. Düşmeye başladığında direktten uzaklaşman gerekiyordu, ona sarılman değil. Her deneyimli hat işçisi bunu bilir.”

Adam tek kaşını kaldırdı. “Sen ne yapardın? Direktten uzaklaşır mıydın yoksa direğe sarılır mıydın?”

Kadının yüzü yumuşadı ve ağzının etrafında gülümseme çizgilerini ortaya çıkardı. “Muhtemelen direğe sarılırdım.” Kadın tekrar öne eğilerek işine devam etti.

Luke çenesini öne doğru eğerek bir parça şampuan kokusu alabilmeye çalıştı. İçine bir şekilde tarçın karışmış çiçekli bir kokuydu.

En sonunda kadın bütün kıymıkları çıkarmıştı. “İşte. Şimdi de ötekine bakalım.”

Adam başını salladı. “Hayır, bayan. Yeterince yardım ettiniz. Gerisini ben hallederim.”

“Aptal olma. Pansiyona dönene kadar beklersen lapa hiçbir işe yaramaz hâle gelecektir.” Georgie adamın diğer bileğini kavradı, kol ucu düğmesini açarak kolunu sıyırdı. “Bu diğeri kadar kötü görünmüyor. Kısa sürede hallederim.”

Kadın adamın kolundaki birkaç noktaya dokunduktan sonra lapanın geri kalanını kola yaymaya başladı. Soğumuştur ve eskisi gibi genleşmiyordu. Kadın kolunu adamın altına kaydırarak hamursu malzemeyi adamın koluna yedirmeye devam etti. Bu işlemi ne kadar uzun süre yaparsa o kadar yavaş ilerliyordu. En sonunda parmakları adamın nabzının üzerine geldiğinde durdu. Adamın nabzı olması gerekenden çok daha hızlı atıyordu.

Saklı Öpücük

Kadının içinde ufak bir ürperme oldu. Sandalyesinde kıpırdandı. Ne yana hareket ederse etsin adamın eli bedenine değmeye devam ediyordu.

Kadının yanakları kızarmaya başladı.

Adam, *en sonunda*, diye düşündü. Egosu bir şekilde kendine gelmişti. Geri çekilmeye çalıştı; ancak bu kolunun diğeri kadar esneklik payı yoktu. Sandalye bir yandan onu diğer yandan da kadının bedenini sıkıyordu.

Luke, “Bırakabilirsin” dedi. “Hazır olduğunda ben soyarım.”

Kadın bakışlarını kaldırdı ve adamın boğazı düğümlendi. Kafa karışıklığı, merak ve dehşet kadının yüzünde birbiri ardına dans ediyordu. Kurnazlık yoktu. Çekingenlik yoktu. Sadece açık, dürüst yüz ifadeleri vardı.

Kadın, “Kaç yaşındasın?” diye sordu.

Çok yaşlı. Belki yıl olarak değil; ama hayat deneyimi olarak çok yaşlıydı. “Yirmi altı.”

Adam ona kaç yaşında olduğunu sorma gereği duymadı. Zaten biliyordu. Yirmi yaşındaydı. Dul annesi zalim bir alkolikle evlenmişti. Malî yetersizliklerden dolayı atılmadan önce Baylor Kız Kolejine gitmişti. SWT&T’nin Dallas santralinde iki yıl çalışmıştı. Geçen yıl onu kasaba operatörü olarak Brenham’a göndermişlerdi ve o zamandan beri de buradaydı.

Ancak polis raporunda bir sürü boşluk vardı. Luke’un kuşlarla ilgili hiçbir fikri yoktu. Nellie Bly’la ilgili de. Kasabanın sarhoşunun kızını resmî olmayan bir şekilde işe almış olmasından da haberi yoktu. Bettina’ya kendi cebinden ödeme yaptığı gerçeğinden de ki kitapları elden geçirdiği ilk gün bundan kesinlikle emin olmuştu.

Aslında en büyük boşluk kadının alışılmadık gözlerinin, kuzeyli sarısı saçlarının, insanın boğazını düğümleyen gülümsemesinin ve o minik benin o raporda belirtilmemiş olmasıydı.

Luke sandalyesini geriye doğru itmeye çalıştı; ancak kadın, masa ve duvar arasına sıkışıp kalmıştı. “Sanırım gitsem iyi olacak.”

Kadın, “Neden?” diye sordu.

Nedenini biliyorsun. “Bırak kalkayım, Georgie.”

“Ama bu senin sağ kolun.” Sanki bu her şeyi açıklıyordu da.

Adam cevap vermedi.

Kadın, “Kıymıkları çıkarmak için sol elini kullanmak zorunda kalacaksın” dedi. “Lapa neredeyse çıkmaya hazır. Bu sadece bir dakika sürecek.”

Georgie adamın iznini beklemeden başını öne eğdi. Bir sürü firkete sanki kadının saçlarına çok fazla gelmişler gibi yerlerinden fırlamışlardı. Adamın bir parçası o tokaları yerlerine geri itmek istiyordu. Diğer bir parçasıysa onları çekip çıkarmak istiyordu.

Adam boşta kalan eliyle sandalyesinin kolunu kavradı.

Kadın başını kaldırdı. “Bu acıtıyor mu?”

Kadının yüzü yakınındaydı. Çok yakınındaydı. Adamın daha önce fark etmediği altın rengi benekler kadının gözlerini buğulandırıyordu. Kadının gür kirpikleri üzerlerine kapanarak tekrar açıldı. Kadın onun yüz hatlarını inceledi. Bakışları adamın kaşları, burnu, yanakları ve ağzı üzerinde dolaştı.

Adamın parmakları kadının uzun boynu üzerinde gezinmek ve kadını onları ayıran birkaç santimlik mesafeyi de ortadan kaldıracak şekilde kendine çekmek için yanıp tutuşuyorlardı. Ama eli neredeyse orada kaldı.

Kadın çenesini öne eğdi ve işini bitirdi. Sonuncu kıymık da çıkarıldığında Georgie başı öne eğik, elleri hareketsiz bir şekilde oturdu. Luke ona teşekkür etmek, temizliğe yardım teklif etmek ya da kadını yerinden oynatacak herhangi bir şey yapabilmek için ağzını açtı. Ancak o daha tek kelime edemeden ka-

dın hafifçe eğildi, adamın gömleğini aşağı çekmek için kendini adama iyice bastırdı, sonra da diğer kolunu düzeltmek içinde oturma şeklini değiştirerek yine adama yaslandı. Bu hareketler yüzünden adamın parmak boğumları ister istemez kadının göğüs kafesini okşuyordu.

Adamın bedenine bir ısı dalgası yayıldı. Bu okşamayı abartmamak için adam sahip olduğu her bir kendine hâkimiyet zeresini kullanmak zorunda kaldı. Böyle bir şey yapması bütün her şeyi tehlikeye atabilirdi. Ve bu sadece işini kapsamıyordu.

“Georgie.” Adamın ses tonunda uyarı vardı.

Kadın sandalyesini geriye itti.

Adam derhâl ayağa kalkarak kadının etrafından dolaştı ve aralarına bir buçuk metrelik bir mesafe koydu.

Kadın başı öne eğik olarak adamla göz göze gelmeyi reddederek olduğu yerde kaldı.

“Georgie?”

Kadın malzēmeleri topladı ve bulaşıklığa götürdü.

Luke bu kadını sadece iki gündür tanıyordu. İki. Kadın ne kadar hoş olsa da o, kendine bir eş aramaya çıkmış bir telefon tamircisi değildi. O, resmî görevde olan Teksas polisiydi ve görevine odaklanmalıydı.

Ancak kadına göre o sıradan, mert bir erkekti. Ve sıradan, mert bir erkek müsaade istemeden arkasını dönüp gitmezdi. Ocağın üzerinde asılı olan bir su deposunun musluğunu açtı, bir kovayı sıcak suyla doldurarak kadına götürdü.

Kadın, “Teşekkürler” diye fısıldadı.

“Gitmek zorundayım.”

“Biraz bezelye çorbası ister misin?”

“Bayan Scalsfield beni pansiyonda bekliyor.”

Kadın alt dudağını ısırdı ve beni dişlerinin yakınına geldi.
“Pekâlâ.”

“O pekmezli kurabiyelerden bir tane alabilir miyim?”

Kadın başını salladı. “Elbette.”

“Teşekkürler. Ve bir şey daha.”

Kadın çenesini kaldırdı. Bakışları sorgulayıcı ve davetkârdı.

“Cımbızı da yanımda götürebilir miyim?”

Kadın gözlerini kırıştırdı. “Birini almayı mı unutmuşum?”

“Hayır, sadece, şey, tulumum karnımı korudu; ama göğsüm...”

Kadının bakışları adamın tulumunun üzerindeki bölgeye takıldı. Adamın kumaş gömleği kıymıkları gizliyordu; ancak kesinlikle orada olmalıydılar. Kadının onları çıkarmasına izin vermek kesinlikle söz konusu değildi. Üstelik her ikisi de bunu gayet iyi biliyordu.

Kadın, “Yeni bir lapa hazırlamak sadece birkaç dakikamı alacaktır” dedi. “Yanında götürebilirsin.”

“Hayır, bayan. Sorun değil. Sadece cımbızı ödünç alabilirsem yeterli olacaktır.”

Bu muhtemelen kadına dokunmak için adamın sahip olduğu tek fırsattı. Adam bu arzusuna karşı koyamayarak kadının elini sarmaladı, avucunun içini keşfederek sonunda cımbızı almadan önce başparmağını kadınınınkinin üzerinde gezdirdi.

Kadının daha önce minicik olan göz bebekleri şimdi büyümüşlerdi.

Adam geriledi. “Teşekkürler. Ben... Yarın görüşürüz.” Luke arkasını dönerek oturma odasından geçti ve ön kapıdan çıktı. Kurabiyeyi almayı tamamen unutmuştu.

Dokuzuncu Bölüm

*K*ahvenin aroması Georgie'nin sinirlerini yatıştırmıştı. Kuş Tüyü Cemiyeti için fazla sayıda bir katılım beklemişti; ancak bu kadar da fazlasını düşünmemişti. Aslında düşünmüş olmalıydı. Buraya taşındığından beri Almanlarla ilgili öğrendiği bir şey varsa o da toplanmak için bir bahaneye sahip olmaya bayıldıkları ve bu tarz şeyleri hiçbir zaman küçük ölçekli tutmadıklarıydı.

Küçük kır evi hınca hınç kalabalıktı. Duvarlarının ve masa üstlerinin boş olduğunu ve tipik oturma odası aksesuarlarının eksik olduğunu biliyordu. Ancak kazandığı her bir ekstra parayı bahçesine ve kuşlara harcıyordu.

Bazıları İngilizce, bazıları Almanca konuşan kadın sesleri odayı sanki bir çaydanlıktaki sıcaklık gibi doldurmuştu. Üstelik hiç kimse eli boş gelmemişti. Hindistancevizi turtası, *Streusselkuchen**, kahveli kek, patatesli, kek, *Zweiback***, lahana somunları ve *Kochkäse**** vardı. Eğer daha fazla misafir gelirse herkesi arka bahçeye çıkarmak zorunda kalacaktı.

* *Streusselkuchen*: Bir tür Alman keki.

** *Zweiback*: Bir tür Alman peksimeti.

*** *Kochkäse*: Bir tür Alman peyniri.

Toplantının organizasyonunu kıyafetine kadar önceden planlamıştı. Saçına taktığı akdiken filizi inci rengindeki keten gömleğiyle uyum içerisindeydi. Paskalya yortusu birkaç hafta içerisinde olduğundan mavi-beyaz puantiyeli eteğini giymek konusunda bir endişesi olmamıştı. Bu ona mavi kuşları ve ilkbaharı hatırlatıyordu. Ayrıca beğeni toplamakta şimdiye dek hiç başarısız olmamıştı. Saatini kontrol ederek kulaklığını aldı, bütün kabloları fişe taktı ve altı uzun çalış yaptı. Hâlâ evde olanlar ahizeleri kaldırdıklarında santralin sonraki iki saat boyunca müsait olmayacağını hatırlatmak için ahizeye bağlamak zorunda kaldı.

Georgie'nin yakınında olanlar onu çalışırken izlemek konusunda her zaman meraklı olduklarından sessizleştiler. Georgie onların dikkatini çekmenin avantajını kullanıp ellerini çırparak toplantıyı resmî olarak açtı. "Eğer siz mutfaktakiler arka verandadaki bayanlara içeri gelmelerini söyleyebilirsiniz, Bayan Gladstone açılışı bir şarkıyla yapacak."

Şeftali rengi, fırfırlı ince keten elbisesiyle bir güzellik abidesi olan Jana Gladstone ileri çıkarak yanmayan şöminenin önünde durdu. Georgia'nın resital için onu seçmesi sadece sesinin netliği ve içtenliği değildi, aynı zamanda vaizin oğlunun dikkatini çekmesi ve bu yüzden bir sürü spekülasyonun yapılmış olmasıydı.

Bayanlar kaba olmadan Bayan Gladstone'u inceleme fırsatı konusunda istekli olduklarından birbirlerini susturdular. Georgia bir piyanosu olmuş olmasını diledi. Müzik bu kasabada biradan sonra geliyordu; ancak Jana şarkı söylemeye başladığında ilgisi arttı. Kızın gerçekten de olağandışı sıcaklıkta alto sesi vardı.

*Bir yaz akşamında guguk kuşu nazikçe eşine seslenir,
Saat geç olana dek bu sesi dinleyerek oyalanırım.*

Saklı Öpücük

Kadınlar ritme göre sallanmaya başladılar. Bazıları ritme göre eldivenli ellerini hafifçe birbirlerine vuruyorlardı, bazılarıysa başlarını sallayarak ritme ayak uyduruyorlardı.

*Bunun benim için büyümlü bir tılsımı vardı, hepsinin içinde en çok bunu seviyorum,
Bezgin bir gün sonunda guguk kuşunun seslenişini duyduğum zamanı.*

“Guguk kuşunun sesleniş” bilindik bir melodi değildi ve Georgie nakaratı duyduklarında misafirlerinin tepkilerini görmeyi dört gözle bekliyordu.

*Guguuuk, guguuuk, senin seslendiğini biliyorum,
Yoo-hoo-lee-i-hoo-lee, yoo-hoo-lee-i
Çiy taneleri düşerken sen her zaman şarkı söylersin
Yoo-hoo-lee-i-hoo-lee-i*

Tıpkı Georgie’nin tahmin ettiği gibi şarkı orada bulunan bütün kadınları esir almıştı. Jana’nın ikinci kıtayı söylerkenki heyecanı apaçık ortadaydı. Jana kıtayı bitirdiği anda herkes nakarat için ona katıldı. Müzik kulakları tıpkı candan kahkahaları gibi onların bir parçasıydı. Üçüncü nakaratta uyum içerisinde söylemeye başlamışlardı.

Georgie böbürlenmemeye çalıştı; ancak sonraki birkaç hafta boyunca hepsinin evlerinde bu akılda kalıcı valsin söyleneceğini ve bir guguk kuşunun nasıl bir hazine olduğunu onlara hatırlatacağını biliyordu. Brénham’ın ağaçları ve bahçelerini dolduran guguk kuşlarının değerini anlayacaklardı.

Jana kuvvetli alkışlar karşısında duyduğu memnuniyetten kızardı.

Georgie ona teşekkür ederek öne çıktı. “Kuş yaşamı Amerika Birleşik Devletleri’nde yok olmaya başlamıştır.”

Odaya bir sessizlik çöktü.

“Ötücü kuşlarımız, tüylü kuşlarımız, tropik kuşlarımız ve su kuşlarımız kadın şapkalarını süslemek gibi barbarca bir amaçtan başka bir sebep olmaksızın soğukkanlılıkla öldürülmektedirler.”

Georgie etrafına bakındı. Kadınların davetiyesindeki talimatlara dikkat ettiklerini görmekten dolayı memnundu: Pek çok kadının bu türden eşyaları olmasına rağmen kuş parçalarına ait hiçbir giysi ya da şapka toplantıya giyilmeyecekti.

“Kilise bahçesinde durdum ve bir at ya da köpeğin kıyımına dair sızlanmaları dinledim. Buna rağmen orada durup üzüntüyü iletenler ya da aynı acıyı paylaşan dinleyenler masum kuşların kanatları, tüyleri ve tüm vücutları ya da başlarını giysileri üzerinde taşımaktaydılar. Bizim kuşlarımızın. Popüler şarkının kuşlarının.”

Bazıları gözlerini yere diktiler. Diğerleriye yelpazelerini açarak kısmen de olsa yüzlerini gizlediler.

Georgie örnekler, istatistikler ve sonra da arka bahçesindeki kuşlardan anekdotlar anlatarak konuşmasına devam etti. En sonunda herkesi eyleme çağırdı.

“Bay Ottfried’in şapkacı dükkânından başlayarak toplu kuş katliamından kazanç sağlayan bütün iş kollarına karşı bir savaş açmamızı öneriyorum.” Eline bir kâğıt parçası aldı. “Bu, kuşlarla bezenmiş şapkalar giymekten vazgeçmeye dair bir ant. Eğer herkes bu yemini imzalarsa şapkacı dükkânımızın bu katliamı tamamen sona erme bile felce uğrayacaktır.”

Kasabadaki en çenebaz kadın olan ince ve zayıf görünümlü Bayan Oodson dudaklarını birbirine yapıştırdı. “Ama Norma Ottfried bir *Kaffeklatsch** üyesi. Ottfried şapka dükkânına savaş açmak Norma’ya savaş açmak olur.”

* Kaffeklatsch: Kahve günü. İnsanların hep beraber oturup kahve içip sohbet ettiği toplantılardır.

Odada bir mırıldanma yükselmeye başladı. *Kaffeeklatsch* kahve ve dedikodu paylaşımı için başlatılmıştı. Zamanla moda, edebiyat ve yemek tariflerinin konuşulduğu resmî bir bayanlar cemiyetine dönüşmüş olmasına rağmen temel işlevi hâlâ dedikodu yapmaktı. Bayan Oodson tam üç yıldır bu toplantının başkanlığını yapmaktaydı.

Georgie, “Bay Ottfried”i işinden etmeye çalışmıyorum” diye güvence verdi. “Ben sadece kuş parçalarını envanterinden çıkarmasını sağlamaya çalışıyorum.”

“Yine de eğer birkaç kuşu kaybetmekle kasabamızdan birini gücendirmek arasında bir karar vermek zorundaysak korkarım kuşları feda etmekten başka bir seçeneğimiz yok.”

Georgie kendini nazik bir ses tonu kullanmaya zorladı. “Kuşları feda etmiyoruz Bayan Oodson, onları katlediyoruz, öldürüyoruz, varlıklarını tamamen yok ediyoruz.”

Ellilerinde, dolgun yapılı bir kadın olan Bayan Whitchurst tıslayarak konuştu. “Şimdi Georgie. Bir kuşu öldürmek diye bir şey yoktur. Tanrı bize uygun gördüğümüz şeyleri yapmamız için bütün hayvanlara hâkimiyet kurma yetisini bahşetmiştir. Bu da durum gerektirdiğinde bir hayvanın hayatına son verebilmemizi içermektedir.”

“Ötücü kuşlarımız hayatlarına son verilmeleri ihtiyacı içerisinde değiller.”

Bayan Dimple elini kaldırdı. Kocasını yerel kümes hayvanları çiftliğini işletiyordu. Georgie evcil hayvan sahiplerinin genellikle hayvanlarına benzediklerini duymuş olmasına rağmen Bayan Dimple’la tanışana dek buna kendi gözleriyle hiç tanık olmamıştı. Kadının pörtlek gözleri, kanca gibi burnu ve çene altında sarkık katları vardı. “Söyle bana tatlım. Tavuk yer misin? Ya da yumurta? Ya da tariflerinde yumurta kullanır mısın?”

Georgie öfkeli bir şekilde soluk verdi. “Tavuklar kuş değildir.”

Bir kakhaha uğultusu odanın içinde dağıldı.

Georgie gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. “Demek istediğim, elbette kuşlar; ama modayı takip eden kadınlar onları başlarına takarak gösteriş yapabilsinler diye katledilmiyorlar.”

“Hayır, bu doğru. Ama bedenlerimize besin temin etmek için her gün katlediliyorlar. Ayrıca yumurtalar da annelerin yuvalarından her sabah alınıyorlar. Bu andı değerlendirmem gerekirse bir gün Brenham’ın bayanlarından tavuklar için de benzer bir ant imzalamalarını isteyip istemeyeceğini merak ediyorum. Üstelik böyle bir şeyi imzalarlarsa bana, Myron’a, çocuklarımızı ve yanımızdaki diğer insanlara ne olacak?”

“Peki ya erkekler?” Bütün dikkat kocaşı bir silah dükkânı sahibi olan ve yol boyunca pek çok av gezisine sponsorluk yapan Bayan Blesinger’e döndü. “Silah Kul b n  evine çağırıp onlara da konferans vermeyi mi planlıyorsun? Onlardan avcılık sporunu bırakmalarını ve yıllık bildirgin, güvercin ve ördek avlarından vazgeçmelerini mi rica edeceksin? Ludwig’in dükkânından silah almayı bırakmalarını mı rica edeceksin?”

“Bence bütün bunlar tamamen bir vakit kaybı.” şerifin karısı Corda Nussbaum’un şapkalara karşı bir zaafı vardı. Ne kadar frapan olursa o kadar iyiydi. Georgie onun bugün için üzerinde kuş parçaları olan bir şey takacağından endişelenmişti; ancak bugünkü şapkası parlak kiraz kırmızısı renkte ipek gelinciklerle bezenmiş, kenarına siyah kadife kurdele geçirilmiş bir taneydi.  zerinde hiç kuş parçası yoktu. “Senin andını imzalasak ve erkekler avlanmayı bıraksa bile kurtaracağımız kuşlar kiş g   sırasında kuzeye gidecek ve Kızılderililer tarafından  ld r lecekler.”

“Kızılderililer mi?” Bayan Von Goethe doksanıncı doğum gününe yaklaşıyordu ve Sivil Savaş sırasında kocasıyla oğlunu kaybetmişti. “Kızılderililer mi geliyor? *Schnell**! Çocukları saklayın.”

* Schnell: Almanca abuk, acele edin anlamındadır.

Corda hafifçe büyükannesinin eline vurdu. “Kızılderililer gelmiyor, Oma. Çocuklar güvende.”

Georgie sanki bir idam mangasının önündeymiş gibi hissetti. Bir mermi yağmuru birbiri ardına gelen her vuruşta bedenini sarıyordu. Ama eğer düşüp öleceğini düşünüyorlarsa yanılıyorlardı.

Sadece bir yıldır buradaydı ve eğer kasaba halkı onu kucakladıysa bunun nedeni kendi erdemlerinden değil santral operatörü oluşundandı. Kadınların onu destekleyeceğini düşünerek aptallık etmişti. Onların karşı çıkmalarının şiddetine hazırlıklı olmadığından boğazında oluşan şişkinliği yutkundu. “Söylediğin doğru Corda; ancak hepimiz üzerimize düşeni yapmalıyız. Ya bizim Kuş Tüyü Cemiyetimiz tüm ülkedeki en fazla andı toplarsa? Bay Audubon’un ailesinin bir üyesi bize şahsen teşekkür etmek için belki buraya gelir.”

“Audubon kim?” Bayan Von Goethe torununa baktı. “Cummings kızının evlendiği Kızılderili mi? Düşünsene. Bir Kızılderili ile evlenmek. *Skandalös**!”

Corda parmağını kadının ağzına kapadı. “Sessiz ol, Oma.”

Doktorun karısı ayağa kalktı. Kadının vücudunun orta kısmı biraz kalın olmasına rağmen korsesi fazlalıklarının büyük bir kısmını yukarıya ve kalanını da aşağıya doğru itirmiş ve ona çekici bir kum saati görünümünü kazandırmıştı.

Kasabanın en zengin kadınlarından biri olarak sosyal davranış ve moda standardının da belirleyicisiydi. Georgie evlerine ilk kez ayak bastığında cafcıflı mobilyalarına bakakalmıştı. Bayan Von Hardenberg’in giysilere aşırı merakı onu giyim kuşam için Chicago ve New York’a dönmeye zorlamıştı. Eğer Georgie’nin davasına karşı konuşursa bu da ona vurulacak son darbe olacaktı.

* Skandalös: Skandal

Georgie nefesini tuttu.

“Kuşlarımızın böylesi bir tehlike altında olduklarına dair hiçbir fikrim yoktu.” Gainsborough* şapkasından şampanya rengi yün elbisesine kadar *Harper's Bazaar* moda dergisinden fırlamış gibi görünüyordu. “Tanrı gerçekten de hayvanlar üzerinde hâkimiyet sahibi olmayı bize bahşetmiştir. Ancak ne kadar çok şey bahşedilirse o kadar çok şey beklenir. Ben artık üzerinde kuş parçaları olan şeyler giymemeye yemin ediyorum. Bana andı verin, lütfen.”

Odada bir laf kalabalığı başladı. Georgie toplantıyı resmî olarak kesmemiş olmasına rağmen kadınlar ayağa kalktılar. Bazıları andı imzaladı, bazıları yemek yedi ve büyük çoğunluğu da nazik; ama gergince vedalaşmalarla ayrıldı.

Georgie son misafirinin ardından kapıyı kapadığında bir düzine imza toplamıştı. Bu imzalar arasında doktorun karısı, bankacının karısı ve belediye başkanının karısı vardı.

İmzalarının çift, hatta üç misli sayılması gerektiğine kendini ikna etmeye çalıştı; ama gerçek şuydu ki Ottfried'in teklifi ve kuş parçaları satılmasına bir son vermek için bir düzine anttan çok daha fazlasına ihtiyaç olacaktı. Yeni bir savaş planına ihtiyacı vardı. Düşmanı sadece şapkacı dükkânı değildi. Kasabadaki kaybedecek süslü bir şapkadan daha fazlası olan kadınlar da artık düşmanıydılar.

* Gainsborough: İngiltere'de bir yerleşim yeri.

Onuncu Bölüm

Silah Kulübü, her pazar akşamüzeri panayır yerinde toplanırdı. Bu da işi için daha mükemmel bir gün olamazdı. Huzur veren sıcaklık, az sayıda bulut ve rüzgârın yokluğu hatalı atışların olağan bahanelerini ortadan kaldıracaktı.

Luke, Honey Dew'u diğer pek çok atın bağlı olduğu kütüğe bağladı. Bir grup adam parkurun kenarında ileri geri yürüyordu. Çoğunluğun bir elinde bira diğerindeyse tüfek vardı. Yaklaşık iki yüz metre ötede bir celladın idam sehpasında sallanan kalaylı bir levha vardı.

Luke Winchester marka tüfeğini kılıfından çıkararak cebine birkaç fişek attı ve içlerinden herhangi birinin Comer Çetesi üyelerinden olup olmadığını merak ederek yavaş yavaş gruba doğru yürüdü. Toplanmış iki düzine adam arasında tulum giyen ve geçinmek için fiziksel güç gerektiren bir iş yapan sadece oydu. Katılımının kabul edileceğini umdu. Silah kulüpleri zenginler içindi. Normal çiftçiler -ve telefon tamircileri- talep edilen tüfeklerin fiyatlarını karşılayabilecek durumda değillerdi. Ancak onun 30-40 Krag tasarımı tüfeği kabul edilme olasılığı olanlar arasındaydı.

Doktor Von Hardenberg onu görerek geldiği yöne ilerledi. Âdet olduğu üzere ceketinin ilk düğmesini ilikledi ve iyi beslenmiş göbeği üzerinde kalan düğmeleri açık bıraktı. Siyah-beyaz kırçillı bıyığı o kadar gürdü ki üst dudağını kaplayarak gülümseğinde adama deniz aygırı gibi bir görünüm katıyordu. Luke kendi dudağının üzerini ovuşturarak yıllardır kullandığı bıyığını özlediğini fark etti. En azından bu son birkaç haftadır süren dirklere tırmanışı tenine renk katmıştı.

Luke doktorun elini sıktı. Hafta içerisinde Luke tel bağlar-ken ve doktor da bir çağrı sonrası evc dönerken tanışmışlardı.

“Seni görmek güzel, Palmer.” Doktor, Luke’un silahına göz attı. “Atış yaptığını bilmiyordum.”

“Oh, hedefler için fazla zamanım yok; ama vakit bulduğumda avlanmayı seviyorum.”

“Ne avlıyorsun?”

“Rakun ve kuşlar favorilerim; ancak 30-40’ımla değil elbette.”

Doktor kaşlarını kaldırdı. “Georgie kuş avladığını biliyor mu?”

“Hayır bayım. Bunun hiçbahse konu olduğunu hatırlamıyorum.”

“Bu şekilde tutman senin iyiliğine olur. Tuhaf bir biçimde kuşlara takmış durumda.”

“Ben de öyle duydum.” Georgie kıymıklarını çıkardığından beri kadının evine uğramamıştı. Onun yerine cımbızı Bettina’yla göndermiş, haftanın altı günü tel bağlamak için çalışmış ve kilisede de Georgie’den uzak durmuştu. Ancak onu görmeyi ertelemeye devam etmesi mümkün değildi. Yeni tellerin bağlanmaları işi tamamlanmak üzereydi ve hesap defterleriyle ilgilenilmesi gerekliydi.

Doktor onu kilisede gördüğü ama hiç bizzat tanışmadığı birkaç üyeye tanıştırdı.

Doktor, “İşte bu da şerifimiz” dedi. “Franz, yeni teknisyenimizle tanıştın mı?”

Franz Nussbaum bir şeriften çok bir kolej profesörünü andırıyordu. Hoş bir yüz. Favori yok. Briyantınli saçlar. Oval göz-lükler. Ve kesilip düzeltilmiş kahverengi bıyık. Luke’un polis raporuna göre Comer ensesi kalın kişileri de elinde tutuyordu. Luke Nussbaum’un da onlardan biri olup olmadığını merak etti. En azından şerifin adam gibi bir silahı vardı.

Şerif gevşekçe Luke’un elini sıkarak, “Atış mı yapıyorsun Palmer?” diye sordu.

Luke bundan nefret etti. “Bir iki kuş vurabilirim.”

Şerif pişmiş kelle gibi sıırttı. “Pekâlâ, iki yüz metredeki bir hedefle neler yapabildiğini göreceğiz.”

Luke gülümsedi ve paıkurun diğer tarafındaki gümüş plakaya baktı. Tam on ikiden vurabilirdi; ama yapmayacaktı. Adamların saygısını kazanmak için birkaç kez isabet ettirecekti, o kadar. Sonra bir tehdit oluşturmaktan sakınmak için birkaç kez de hedefi ıskalayacaktı.

Doktor hafifçe Luke’un omzuna vurdu. “Sana bir bira alalım evlat. Başlamak üzereyiz.”

Erkekler bir kenara dizilerek yargıcın yüzükoyun yatıp ateş edişini seyrettiler. Yüksek mermi sesi hedefi vurduğunu ifade ediyordu. Çelik disk ileri geri sallandı.

Bir hayranlık mırıltısı grubun içinde dalga dalga yayıldı. Yargıcın yakınındakiler ayağa kalkmasına yardım ettiler. Adam sıırttığında temiz keçi sakalı yeleğinin v kısmına kadar sarkmıştı.

Sırada şapka dükkânı sahibi vardı. Simsiyah bıyıkları olan kuvvetli, sıırım gibi bir adamdı. Krag tüfeğini fabrika yapımı

cephaneyle doldurdu. Üyeler birbirlerine kötü niyetli bakışlar attılar. Fabrika yapımı fişekler genelde dört ya da beş sent daha ucuzdu. Bunlar spor amaçlı iyi olabilirlerdi; ancak her bir küçük sapmanın önemli olduğu hassas atışlar için kesinlikle uygun değildiler.

Luke atış noktasına varmadan dikkatlice barutunu ölçtü ve fişeklerini hazırladı. Böylece olası sapmalar sadece rüzgâra, havanın sıcaklığına ve kendisine kalmıştı.

Bankacı, “Oradaki levhaya nişan alıyorsun, değil mi Ottfried?” diye sordu.

Adam, “Ever” diye ağzında gevcedi.

“Pekâlâ, tüfeği biraz aşağıya al; iki ya da üç...”

Bang! Adam hedefi tamamen ıskalamıştı.

Ottfried levyeli mekanizmayı hazır konuma getirerek arka arkaya ateş etti. Tüfeğinin ağzının soğumasına asla izin vermemesine rağmen hedefi sadece bir kez tutturdu. Küfrederek ayağa kalkıp bir bira kaptı ve bir dikişte şişenin yarısını bitirdi.

Doktor, “Bakın kim gelmiş arkadaşlar” dedi.

Adam arkasını döndü. Hükmeden bir fiziğe sahip olan uzun boylu bir adam kasıla kasıla yürüyerek onlara doğru geldi. Adamın tulumu Luke’unkinden bile daha kötü durumdaydı, botları da zorlu koşullardan geçmiş gibi görünüyordu. Taşımakta olduğu 1895 Winchester 30-40, Luke ve şap kacının kullandığının tam olarak aynısıydı. İşin ehli bir atıcının elindeyken pahalı silahlara, diğer adamların sahip olduğu tek ateşli hedef vurucu tüfeklere kafa tutabilirdi.

“Arnold Necker, nerelerdeydin?”

“Necker, seni şeytan, bir aydır Pazar günleri kilisede görünmüyorsun.”

“En sonunda biraz rekabet ortamına girebileceğim.” Bu cümle yargıçtan çıkmıştı.

Necker abartılı bir reverans yaparak gülümsedi. “Birilerinin çalışması gerekiyor. Çoktan üç kez okuduğum bir şeyi vaizin bana anlatmasını dinlemek için her hafta çiftlikten ayrılamam.”

Adamlar kahkahalarla gülerek adama bir bira uzattılar ve onu sıranın başına götürdüler.

Adam ilerlerken durup Luke’a baktı. “Sen de kimsin?”

“Luke Palmer, yeni teknisyen.”

Necker başını salladı. Bu adamı sanki gözü bir yerden ısıırıyordu. “Önceki gün seni benim evimin oralarda tel bağlarken gördüm. Az kalsın seni bir maymun sanıp vuracaktım.” Yargıca döndü. “Bu adamı bir direğe tırmanırken görmelisiniz. O şeyin tepesine tehlikeden zıplayarak kaçan bir pireden bile daha hızlı çıkıyor.”

Luke iki haftadır tel bağlıyordu ve direklere tırmanma becerileri yüz kat gelişmişti. Yani eğer Necker onu işini kolayca hallederken gördüyse o hâlde kasabanın kuzeyindeki çiftliklerden birini işletiyor olmalıydı. Aynı zamanda Luke’u izlerken kendini de göstermediği anlamına geliyordu. Böylesi dost canlısı bir adam için oldukça tuhaf bir durumdu.

Necker ona, “O Krag’i nasıl kullanacağını biliyor musun?” diye sordu.

Luke şapkasını havaya kaldırıp tekrardan başına yerleştirdi. “Buradaki arkadaşlar kadar keskin nişancı değilim; ama idare ediyorum.”

Necker birasını ona uzattı. “Pekâlâ, o hâlde sana nasıl yapıldığını göstereyim.”

Necker öne doğru çıkarken Luke bira şişesini tuttu. Sanki Teddy Roosevelt gruba katılmış gibi adamlar bundan daha

enerjik olamazlardı. Herkes birbirine gülümsedi, dirsekleriyle birbirlerini dürtükledi ve gözleri ışıldamaya başladı.

Necker ne yere uzandı ne de oturdu. Bir gemi kaptan gibi bacaklarını açarak durdu ve Winchester'ı omzuna aldı. Horozunu kaldırdı, tek gözünü kapadı, nişan aldı ve tetiği çekti.

Bannnng. Klik-klik.

Bannnng. Klik-klik.

Bannnng. Klik-klik.

Bannnng. Klik-klik.

Bannnng.

Adamlar Necker'in bağırarak etrafını sarıp sırtına vurdular. Hem ateş ediş hızından hem de hâlâ sarkaç gibi çılgınca sallanan hedeften bahsediyorlardı.

Necker güldü ve övgüleri kabul etti. Sonra da birasını almak üzere Luke'a döndü.

Luke şişeyi ona uzatırken, "Bu gördüğüm en iyi atışlardan biriydi" dedi.

Necker birasından bir yudum aldı. "Benden daha iyi bir yığın insan var."

"Kim?"

Adamın ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. "Gazetelerin dediğine göre Lucious Landrum eyaletteki en hızlı nişancılar arasında en iyisi seçilmiş."

Adamlar kahkahalarla güldüler. Luke gerilmişti. Biliyorlar mıydı? Bir şekilde hata mı yapmıştı? Ama üyeler tamamen Necker'e odaklanmışlardı.

"Okuduğun her şeye inanamazsın, evlat."

"O gazetelerin ne kadarını bildiklerini göster onlara."

“Sadece seni atış yaparken görmediklerinden öyle yazmışlardır.”

Necker pis pis güldü. Luke’a, “Kimden bahsettiğimi biliyor musun?” diye sordu.

“Adını duymuştum. Teksas polislerinden biri.”

“Doğru.”

Şerif kolunu Necker’in omzuna attı. “Eğer Landrum o kadar iyiye Comer nasıl oluyor da her seferinde ağından kurtuluyor?”

“Bunu kesin olarak söyleyemem, şerif.”

“Ben söyleyebilirim.” Yerel avukat Joe Lee tüfeğinin dipçliğini yere yasladi. “Landrum hızlı silah çekiyor olabilir; ama üç metrelik kar altında bir filin izini bile süremez.”

“Pekâlâ beyler. Zavallı, yaşlı Landrum’a çok yükleniyorsunuz.” Doktor başını salladı. “İçimizden kimse daha önce onunla karşılaşmadı. Onu ateş ederken görmedi. Ayrıca, Comer’ın kalbi belinden yukarıda ve kığı aşağıda bir adam olduğunu unuttuyorsunuz. Her kanun adamının düşünme yetisini bozabilir.”

Ottfried gözlerini devirdi. “Landrum’un şapkası altında saçtan başka bir şey yok. Ayrıca ben bütün gün ondan bahsetmek istemiyorum. Sıra kimde?”

Luke düşmanın yüzüne karşı sakın kalmak konusunda kariyer yapmıştı; ama bu durum farklıydı. Adamlar onu sinirlendirmeye çalışmıyorlardı. Landrum’un -yani onun- bir soytarı olduğuna ve Comer’ın da bir aziz olduğuna gerçekten inanıyorlardı. Hatta doktor bile buna inanıyordu.

Luke kendini bunun kişisel bir şey olmadığına inandırmaya çalıştı; ancak hangi açıdan bakarsa baksın kişiseldi. Hem de çok kişisel.

Adamlar yeniden sıraya girdiler ve atış yapmaya devam ettiler. Ne kadar çok bira tüketilirse ortam da o kadar sesli hâle geliyor-

du. Necker tavsiyeler, teşvik ve müstehcen şakalar sarf ediyordu. Luke'un sırası geldiğinde çiftçi gülümsedi ve önünde eliyle temizlediği zemini işaret etti. "Senin marifetini de görelim, Palmer."

Luke ayakta durarak ateş etmeyi hiç bu kadar çok arzulamamıştı. Ama eğer Necker Comer'ın çetesindekilerden biri değilse o zaman oldukça şaşırabilirdi. Kendi gururunu yatıştırmaktansa adama yaltaklanma fırsatını kullanmak çok daha önemliydi.

Yere uzanıp silahını vücuduna dayadı ve biraz sağa doğru nişan aldı.

Necker, "Bir parça sola" diye önerdi.

Luke tüfeği sola doğru hareket ettirdi.

"İşte bu, şimdi ateş et."

Namluyu son anda bir parça yukarı kaldırarak tetiği çekti. Fişek hedefin üzerinden sıyrılıp geçti.

"Oooh, neredeyse olacaktı."

"İskaladın Palmer."

"Biraz yukarıya attın."

"Tüfeği son ana kadar sabit tutmalısın."

Luke levyeli mekanizmayı havaya kaldırdı, tetiği geri çekti, yeniden nişan aldı ve hedefin kuzey doğu tarafını vurdu.

"İşte bu."

"Daha iyi, daha iyi."

"Hâlâ biraz yukarıda ve sağdasın."

Luke son atışında yine yükseğe ve sağa nişan aldı, sonra tüfeğini son anda hedefin merkezine çevirerek çelik levhayı tam ortasından vurdu.

Adamlar onu tulumunun arkasından kavrayıp ayağa kaldırarak tebrik kelimeleri ve alkışlarla kutladılar. Necker ona bir

baş sallama hareketi yaptı; ama Luke bu atışı adamın sadece acemi şansı olarak düşündüğünü anlamıştı.

Luke başını salladı. “Ben bir avcıyım ve çiftemle kendimi daha rahat hissediyorum.”

Necker topukları üzerinde ileri geri sallandı. “Pekâlâ, Brenham ay sonunda Teksas Eyalet Turnuvasına ev sahipliği yapacak. Birkaçımız önümüzdeki hafta atıcılık alıştırması yapacağız. Bize katılmak ister misin?”

“Haftaya görüşürüz o zaman.”

Luke elini cebine soktu. “Bu arada, sizin o tarafa yolum düştüğü zaman uğrayıp biraz hedef alıştırması yapsam sizin için uygun olur mu? Birkaç tavsiye alabilirim belki?”

“Ne zaman istersen Palmer. İstedığın zaman uğra.”

Bahar zamanı bir çiftçiden beklenmeyen bir cevaptı. Ekmesi gereken mısır yok muydu?

Luke’un içini bir heyecan dalgası kapladı. Burnu ilk kokuyu almıştı. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle adamlara döndü ve yaklaşan turnuvayla ilgili beklentilerini ifade etti. Bütün o zaman zarfı boyunca da Arnold Necker sayesinde daha iyi bir nişancı olabilmesine dair yöntemler geliştirmeye çalışacağından bahsetti.

On Birinci Bölüm

Georgie hiçbir şeyi doğru yapamıyordu. Vaizin numarasını karıştırıp onu kilise yerine sinagoga bağlamıştı. Yanlışlıkla Birdie ve Fred'in hatlarını kesmişti. İki giriş kablosuyla bir görüşmeyi tamamlamaya çalışmıştı. Üstelik Whitchurstler için iki uzun ve bir kısa kablo kullanmıştı.

Kulaklığının kablosunu parmağına dolayarak eğilip Bay Palmer'a doğru baktı. Adam masaya eğilmiş faturaları birleştiriyor ve para durumlarına dair rapor hazırlıyordu. Tulumu öne doğru sarkarak gömleğinin altındaki geniş göğsünü ortaya çıkaran bir boşluk bırakıyordu. Ayrıca gergin sırt kısmı da biçimli belini ortaya çıkarmıştı.

Georgie adamı iki haftadır, yani kıymıkları çıkardığı günden beri görmemişti. Adamın elinin beli üzerinde gezindiğini hissettiğinden beri onu görmemişti. Adamın onu öpeceğini düşündüğü o andan beri midesinde sinekkuşları kanat çırpıyormuş gibi hissetmemişti.

İyi ki adam onu öpmemişti. Onu o kadar az zamandır tanıyordu ki. Buna rağmen gecenin yarısını uykuya dalabilmek için

çalalayarak geçirmişti ve sonra da rüyasında adamı görmüştü. Ertesi gün daha bir özenle giyinmişti. Ve sonraki gün de. Ve hatta ondan sonraki gün de.

Ama adam hiç gelmemişti. Şimdiye dek. Günün ortasında bozuk bir ruh hâliyle içeri girmiş, kısa bir merhaba demiş, masaya oturmuş ve çalışmaya başlamıştı.

Adam ne kadar uzun süre sessizce oturursa kadın da o kadar huzursuzlanmaya başlamıştı. Gerginliği arttıkça daha fazla hata yapmış, daha fazla hata yaptıkça öfkesi de o kadar artmıştı.

Adam bunca zamandır neredeydi? Neden hiç uğramamıştı? Cımbızı neden Bettina'yla geri göndermişti? Georgie parmağını santral panelinde tıkırdatarak bacak bacak üzerine attı ve saati-ne baktı. Dört buçuktu. Otuz dakika daha vardı.

Bir anahtarı geri çekerek Fred ve Birdie'nin bağlantısını kontrol etti. Çift hâlâ konuşuyordu; ama hattaki çatırtı kulakları sağır edici boyuttaydı. Arka fonda bir guguklu saat dört otuzu çalışıyordu. Tüm Washington County'de guguklu saati olan bir tek kişi vardı.

Anahtarı öne doğru itti. "Araya girdiğim için özür dilerim Fred, Birdie. Ancak dinlemekte olanların kapamalarını rica ediyoruz. Bu özel bir konuşmadır."

Ahizelerin kapandığına dair birkaç klik sesi duyuldu; ama guguk kuşu hâlâ ötüyordu.

"Bayan Oodson. Kapatmanızı rica etmek zorundayım, lütfen."

Birdie kıkırdadı; ama klik sesi olmamıştı.

"Bekliyoruz Bayan Oodson."

Guguk kuşları aniden sustu.

"Üzgünüm Fred, Birdie. Devam edebilirsiniz."

Fred, "Teşekkürler Bayan Gail" diye cevapladı.

“Rica ederim.” Georgie anahtarı orta konuma getirdi. Bayan Oodson’ı adını söyleyerek afişe ettiği için çok fazla kendini beğenmiş hissetmemeye çalıştı; ancak doğrusu şuydu ki kendini harika hissetmişti.

Kuş Tüyü Cemiyeti toplantısından beri Georgie, kadının *Kaffeklatsch* için dedikodu toplama çabalarını engellemekten büyük keyif almıştı. Kadının saati her on beş dakikada bir çalıyordu. İlk çeyrekte guguk kuşları dört uzun nota ötüyorlardı. Yarımda sekiz notaydı. Üçüncü çeyrekteyse on iki notaydı. Her saat başıysa tam bir konser veriyorlardı. Georgie, kadının kendini neyin ele verdiğine dair hiçbir fikri olmadığından emindi.

Bettina elinde gazeteyle kapıdan içeri süzüldü ve sineklikli kapı arkasından çarparak kapandı. “Şapkacı tam anlamıyla bir yarışma düzenliyor.” Çabucak teknisyen adama baktı. “Merhaba Bay Palmer.”

Adam gülümsedi. “Merhaba Bettina.”

Adamın gülümsemesi belirlediği hızla kayboldu ve adam da çalışmasına geri döndü. Georgie’ye bakmadı bile.

Georgie kızın elindeki gazeteyi aldı. “Ne tür bir yarışma?”

“En fazla kuş parçası getiren yeni bir Paskalya bayramı şapkası kazanacak.”

“Ne?”

Bettina reklamı işaret etti. Kabarık kenarlı ve katlanmış kadife tepesi olan pelerin başlığı takmış güzel bir kadın okuyucuya gülümsüyordu. Kurdelenin ortasına kanatları ayrılmış iki karatavuk yerleştirilmişti. Georgie çabucak başlığı okudu: “*Bir tavus kuşunun tüm yanardöner renk tonlarını sergileyen iki enfes tropik kuş bu şık Paskalya bayramı şapkasının üzerini hoş bir biçimde süslemektedir. Bu şapka, bugün ve Kutsal Cuma arasında Ottfried şapka dükkânına en fazla kuş kanadı, kuş tüyü, kuş*

kafası, kuş yumurtası, kuş yuvası ve tüm kuşlardan getirene hediye edilecektir.”

Georgie kulaklığını fırlatarak ayağa fırladı. “Bu korkunç. Bunu yapamaz.”

“Yaptı bile.” Bettina başparmaklarını tulumunun askılarına geçirdi. “O şapka vitrininde duruyor.”

Georgie, Luke’a baktı. Adam masasına daha da fazla eğilmiş sağır numarası yapıyor gibiydi.

Kadının içi öfkeyle doldu. Eğer bir erkek olsaydı Ottfried’i çağırır, büyük bir yumruk kavgasına girişerek kendini tatmin edebilirdi. Ancak ne yazık ki bir erkek değildi. Ama bu gerçek, böyle bir durum karşısında hiçbir şey yapmadan oturmak zorunda olduğu anlamına gelmiyordu. Hızla kulaklığını kaparak sandalyesine çöktü, onuncu hattı fişe taktı ve üç uzun çalış için kolu çevirdi.

“Nasılsınız? Ben Ottfried şapka dükkânından Ernst Ottfried.”

“Bu reklamın anlamı nedir Bay Ottfried?”

Bir duraksama oldu. “Bayan Gail?”

“Ben olduğumu gayet iyi biliyorsunuz.” Kadın ahizeye doğru yaklaştı. “Bu şekilde bir reklam yayımlayarak kim olduğunuzu sandığınızı merak ediyorum.”

“Size ya da bir başkasına kendimi anlatmak zorunda değilim. Şimdi eğer izin verirseniz...”

“Evet, zorundasınız. Yüce Tanrı’ya bir gün hesap vereceksiniz. Ancak bundan önce benim soruma cevap vereceksiniz. Tıpkı kuşlarımız gibi ben de bu kasabada yaşıyorum. Cebinizi doldurmak için tüm bir eyaleti bir av seferine göndermeye hakkınız yok.”

“Bayan Gail, bir bayan şöyle dursun, hayatımda hiç kimse-
nin suratına telefon kapatmadım. Ama eğer buna bir son ver-
mezseniz ben de...”

Guguklu saat üçüncü çeyreği vurdu.

“Bayan Oodson?” Georgie titremesini engellemek için san-
dalyesinin kolunu kavradı. “Derhâl telefonu kapatın.”

Kadın güçlükle soludu. “Asla.”

Bay Ottfried, “Şimdi, bakın Bayan Gail” diye araya girdi.
“Sesinizi yükseltmeyin...”

Georgie, “Kapat!” diye tiz bir sesle bağırdı.

Guguk kuşlarının sesi kesildi.

“Şimdi soruma cevap verin, Bay Ottfried.”

Cevap yoktu.

“Bay Ottfried?” Georgie jakı hafifçe salladı. “Bay Ottfried?”

Kabloyu çekip çıkararak sandalyesinde arkasına yaslandı ve
Luke’a döndü.

Adam donmuş bir şekilde masasında oturuyordu. Kalemi
havada asılı kalmıştı ve gözleri kadının üzerine kilitlenmişti.

“Suratıma kapadı.” Georgie hâlâ olanlara inanamıyordu.

“Ona biraz kaba davrandın.”

“Kaba mı?” Georgie kulaklığını çıkarıp masaya fırlatarak
yavaşça ayağa kalktı. “Kaba mı?”

Bettina kapıdan fırlayarak son hızla merdivenlerden aşağı
koştı ve bahçe kapısından çıktı.

Luke kaşlarını çatı. “Kızın önünde öfkene hâkim olmalı-
sın. Evde yeterince korku dolu zaman geçiriyor. Ağzından alev
saçmana ihtiyacı yok.”

“Bana vaaz vermeye kalkma, Bay Palmer.”

“Anlıyorum.” Adam kalemini masaya koydu ve baş hareketiyle kadının kesilen görüşmesini işaret etti. “Seri yaparsan ben de yaparım.”

“Defol.”

Adam gözlerini kıstı. “Bugün oldukça buyurgansınız. Son on beş dakika içerisinde bana kendi ofisimi terk etmemi, Bayan Oodson’a kendi telefonunu kapamasını ve Bay Ottfried’e kendi işiyle ilgili kararları açıklamasını emrettiniz. Biraz sakinleşmeniz gerektiğini düşünmüyor musunuz?”

Buraya kadardı. Bu adam kavga istiyordu.

Kadın onun üzerine saldırdı. Adam dizleri açık ve kolları havada şekilde sandalyesini ona doğru çevirdi. Bu, büyük bir hataydı. Kadın adamın gömleğini pençeleri arasına aldı ve adamı yukarı çekti.

Adam kımıldamadı.

“Ayağa kalkın, bayım. Bu işi dışarıda halledeceğiz.”

Adamın gözleri neşeyle parıldadı.

Kadın onu sarstı. “Sakin gülme, Luke. Ciddiyim. Seni dışarı çıkaracağım ve bir cüzdan gibi ikiye katlayacağım.”

Adam bir kahkaha attı. Kafası geriye doğru gitti, çenesi de havaya kalktı. Adem elması fırlamıştı.

Kadının boğazı düğümlendi. “Yapma. Yapma.”

Adam biraz çabalayarak neşeli ifadesini bastırdı.

Kadının adamın gömleği üzerindeki kavrayışı sıkılaşmıştı. “O reklamı gördün mü? Kuşlarıma karşı topyekûn bir savaş çağrısı yapıyor. Şimdi bahar zamanı. Bahar zamanı binlercesi birlikte uçuyorlar. Yuvalar yapıyorlar. Yumurtluyorlar. Küçük olanları tüylenmeye başlıyor. Ve o adam onları vurup şapka süsü yapmak istiyor.”

Kadın dilinin üzerindeki tuz tadını aldı. Ağladığını fark etmemişti bile. Buna rağmen yüzünü silmek için herhangi bir hamle yapmadı. Bunun yerine adamın üzerine eğilmiş olarak onunla burun buruna bir şekilde kaldı. Üstelik hâlâ adamın gömleğini buruşturuyordu.

Adam elini kadının yanağına koydu ve başparmağıyla gözünden akan yaşları sildi. “Ah Georgie. Ağlama.”

Kadının dudakları aralandı. Adamın ona karşı bir tür savaşa girişeceğini sanmıştı. En azından gömleği üzerindeki kavrayışından kurtulmak için bir hamle yapmasını beklemişti. Ama adam hiçbirini yapmamıştı. Kadının saldırısına nezaketle karşılık vermişti.

Georgie tereddütlü bir şekilde adamın gözlerini silmesine izin vermeye karar verdi ve buruşturduğu gömleğe hoşnutsuzlukla bakarak onu kavrayan ellerini gevşetti. Avucunun içiyle gömleği düzlemeye çalışarak kat yerlerini adamın tulumunun içine soktu.

Adam hareketsiz kaldı. Georgie, adamın ona kıyasla ne kadar farklı hissettiği karşısında hayret ederek elini düz bir şekilde adamınkinin üzerine koydu.

Luke parmaklarını kadıninkilerin arasından geçirerek nazikçe kadını kendine çekti. Kadını kendine çekmeye devam ettikçe dizleri iki yana doğru açılmaya başlıyordu.

Georgie, “Nerelerdeydin?” diye fısıldadı. “Neden geri gelmedin?”

“Yanlış bir izlenime kapılmandan korkmuştum.”

“Peki, o izlenim neydi?”

“Kendime bir eş aradığım.”

Kadının burnuna bir tıraş sabunu kokusu geldi. “Bütün er-

keklerin bir eş aradığını sanıyordum.”

“Hepsi değil.”

“Neden?”

“Ben sadece geçici bir süre için buradayım. Hatları bağlayacak ve birkaç telefon satacak kadar. Ben...” Adam bir ses duyarak kulak kabarttı. Sonra kadını etrafında döndürüp itti. “Birisi geliyor. Çabuk, kulaklığını tak ve otur.”

“Ama saat beşi geçti. Ben...”

“Otur.” Adam onu bir kez daha hafifçe dürtükledi, sonra da kendi masasına ve rakamlarına geri döndü.

Kadın kulaklığını takıp yerine oturdu ve yanaklarını çimdikledi. Kapının sertçe vurulmasıyla yerinden sıçradı.

“Gelin” derken arkasını döndü ve donakaldı.

Ernst Ottfried kırmızı bir yüzle içeri girerek Luke’un masasına yürüdü ve bir kâğıt parçasını masaya çarptı. “Sonuç olarak SWT&T aboneliğimi sonlandırıyorum. Ayrıca operatörümüz Bayan Georgina Gail hakkında da resmî bir şikâyet sunuyorum.” Adamın koyu renk gözleri Luke’unkilere kilitlenmişti. “Bu konuyla benim adıma ilgileneceğinizi umuyorum?”

“Evet, efendim.”

Georgie ayağa fırladı. “Ben tam buradayım, Bay Ottfried. Arkamdan konuşmanıza gerek yok.”

Adam ona doğru döner dönmez Luke ayağa kalktı.

“Sizin gibilerle konuşmak gibi bir niyetim yok, Bayan Gail.” Adam sözlerini bitirdiğini vurgulamak üzere parmağıyla havada bir nokta işareti yaptı. “Burada değil, kasabada değil ve kesinlikle telefonda da değil.” Adam kapıya doğru ilerleyerek sineklikli kapıyı iterek açtı. Sonra duraksayarak Luke’a döndü. “Teşekkürler. Gelecek hafta sonu atış poligonunda görüşürüz.”

Luke hafifçe başını salladı. Sineklikli kapı adamın arkasından çarparak kapandı.

Georgie güçlükle soluyarak Luke'a baktı. "Atıcılık mı? Sen... Silah Kulübüne mi katıldın?"

Gerçek, adamın gözlerinden okunuyordu. Georgie nefes alamayarak santral paneline tutundu. "Silah Kulübü eğlence olsun diye kuşları vuruyor."

Luke bir eliyle yüzünü sıvazladı. "Bu iş. Adamlarla iyi ilişkiler kurmaya çalışıyorum, böylece telefon satabilirim."

"Silah Kulübünün üyelerinin zaten telefonları var."

Luke Ottfried'in abonelik iptalini işaret etti. "Hepsinin değil."

"Neden Tanrım? Neden beni bir erkek olarak yaratmadın?"

Georgie adama tekrar saldırmak ya da onu kapının önüne koymak konusunda isteksizdi. Bu yüzden yatak odasına girerek kendini içeriye kilitledi. Sırtına kapıya dayayıp kayarak yere çöktü, başını dizlerine dayadı ve adamın gitmesini bekledi.

On İkinci Bölüm

*L*uke dirseklerini masaya dayayarak başını elleri arasına aldı. Bir kızın yalnızca saçının bir teli uğruna perişan olmak üzereydi.

İşi gereği genelde erkeklerle muhatap olmasına rağmen kadınlarla da kesinlikle bir etkileşim içerisine girmek zorunda kalmıştı. Bunlar elbette ki genelde saygın kadınlar değillerdi ve nadiren dikkatini çekmeyi başarmışlardı. Başarsalar bile o pek fazla sorun yaşamaksızın yoluna gitmeyi başarmıştı. Ancak Georgie farklıydı. Üstelik bu kısa bir karşılaşma da değildi. Yaz sonuna kadar bu kadınla yakın çalışacaktı.

Bu yüzden iki hafta boyunca uzaklaşmış ve savunmasını güçlendirmişti. Yine de üç saatlik zaman zarfı içerisinde geliştirdiği o azimde kraterler açılmıştı.

Bu sona ermeliydi. Aynı anda hem işini yapıp hem de bir kadına kur yapamazdı. Bir kadına asla kur yapamazdı. Şu anki yaşam tarzıyla bu mümkün değildi. Aklına evli olan polisleri getirdi. Görevler arasında eve giden ve bir kez daha yola koyulmadan önce sadece çocuk yapmak için çiftleşecek kadar evlerinde kalabilen o polisleri düşündü.

Gözlerini ovuşturdu. Bu durum onlar için gayet iyi işleyebilirdi; ama Luke için bu mümkün değildi. Babasız büyümenin nasıl bir şey olduğunu kendinden biliyordu. Çocuklarını ya da karısını böyle bir duruma sokmak niyetinde değildi. Hâlâ hayatta ve sağlıklıyken bunu yapamazdı.

O hâlde bu ne demek oluyordu? Asla evlenmeyecek miydi? Asla durulmayacak mıydı? Asla çocuk sahibi olmayacak mıydı? Pencereden bakarken bir mavi kuşun Georgie'nin nişasta kutusunda yuva yapmakta olan eşine yemek getirişini izledi. Erkek kuş bütün akşamüzeri boyunca yuvadan bir dışarı bir içeri uçup durmuş dışisine yemek taşımış, şarkı söylemiş, onu korumuş ve şımartmıştı. Ya birisi baba kuşu öldürür ve onu Ottfried'e verirse ne olurdu? Anne kuş ne yapardı?

Bu soru, Luke'un hoş olmayan anılarını yeniden hatırlamasına neden oldu. Onu ve Alec'i toparlamaya çalışan dul annesini ve bildikleri her şeyi terk ederek amcalarıyla yaşamak üzere yeni bir eyalete taşınmalarını hatırladı. Amcaları, onu ve Alec'i bedava iş gücü olarak gören, kendinden başka hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi sevmeyen bir adamdı.

Georgie'nin kapısı açıldı. Kadın sade bir gömlek ve kahverengi bir yürüyüş eteği giymişti. Eteğinin ucu, hareketli bir yürüyüş yapması durumunda uzun adım ya da atlamalarına uyum sağlayacak şekilde kısaltılmıştı ve bir çocuğunkileri andıran minik, siyah botlarını ortada bırakıyordu. Kadının ayak bilekleri belinden daha kalın olamazdı.

Luke ayağa kalktı; ama kadın hızla onun yanından geçerek mutfığa daldı ve kapıyı sertçe arkasından kapadı. Luke'un gitmesi gerekliydi. Ancak niyetlendiklerinin daha yarısını bile tamamlamamıştı. Son derece istekli ve ona kaçamak bakışlar atan kadın sadece iki metre ötesindeyken bunu yapamazdı. Bu şekilde hissederken yapamazdı.

Ama iş günü bittiğinden artık burada da kalamazdı. İç çeke-
rek sandalyesine oturdu. Sadece beş tahsilat bildirimi kalmıştı.
Onları bitirdikten sonra gidecekti. Bu zaman zarfında kadının
da mutfakta kalmasını umuyordu.

Daha iki bildirimi bile tamamlamamıştı ki kapalı kapının
diğer tarafından tabak çanak ve kap kaçakların çangırtıları gel-
meye başladı. Sineklikli bir kapı gıcırdayarak açılıp kapandı.
Luke başını kaldırıp kadının pembe hasekiküpesi demetiyle
sanki zemine saplanmış bir düzine kırmızı saplı kılıç gibi görü-
nen çivi gibi bir bitki demeti arasına konmuş bir banka doğru
yürüyüşünü izledi. Georgie önlüğünü ve eteğini düzelterek eli-
ni bir cebine daldırıp kırık bir kurabiye ya da keki andıran bir
şey çıkardı ve sonra da elini ileriye doğru uzattı. Sanki bahçede-
ki yaşayan bir heykelmiş gibi tamamen hareketsiz bir biçimde
oturdu. Dakikalar geçti. John Singer Sargent bile kesinlikle bu
kadar sabırlı ve hareketsiz bir modele asla sahip olmamıştı.

Kadının kolu yanıyor olmalıydı. Hiç kimse kolunu ağırlığı
iki katına çıkmaksızın bu kadar uzun süre havada asılı tutamaz-
dı. Yine de kol hiç kıpırdamıyor gibiydi.

Luke saatine bakmaya cesaret edemiyordu. Ayrıca pence-
re açık olduğundan ve kadını rahatsız etmek istemediğinden
masasının üzerindeki kâğıtları bile çeviremiyordu. Üstelik onu
izlediğini kadının fark etmesini de istemiyordu.

Siyah kafalı, minik, gri bir kuş kadının eline doğru uçu-
tu; ama sonra son anda yönünü değiştirip uzaklaştı.

Fee-bee-bay-bee. Fee-bee-bay-bee.

Kuş tekrar dalışa geçerek kadının önündeki zemine kondu.
Öne doğru iki, yana doğru üç kısa atlayış yaptı. Sonra tekrar-
dan uçup gitti.

Üçüncü seferinde kadının önlüğüne kondu, başını kaldırdı
ve sonra havalanıp kadının eline kondu. Luke nefesini tuttu.

Kuş kekten bir ısırık alıp kaçtı. Kadının bir tek kası bile oynamadı. Ölüp cehenneme gitmesine neden olsa da bu kadın çok güzeldi. Saçını havalandıran rüzgâr, silüetinin etrafını süsleyen çiçekler, elinden yem yiyen kuşlarla harika görünüyordu. Adam yutkundu. Derhâl buradan gitmesi gerekiyordu.

Kuş geri dönerek birkaç saniye için kadının ellerinde kaldı ve uçmadan önce kekten birkaç ısırık daha aldı. Bir ağaçkakan da bir parça kek almak için topukları üzerine indi. Luke içgüdüsel olarak ayağa kalktı. O kuşlar ağaçlara oyuklar açıyorlardı. Yumuşak eline onlardan birinin konmasına izin vererek bu kadın ne yapmaya çalışıyordu?

Luke sandalyesine çarptı ve ağaçkakan da hızla uzaklaştı. Georgie'nin gözleri pencereye doğru kaydı ve bakışları adamın kilere kilitlendi.

Georgie öfkeliydi. Üstelik bunun tek nedeni de adamın ağaçkakanı korkutup kaçırmaması değildi. Çünkü Luke, sadece spor için güvercinleri vurmayı planlıyordu. Adam donakaldı, başını kadından başka yöne çeviremiyordu. En sonunda tüm irade gücünü kullanarak göz temasını kesip masasının üzerindeki toparlamaya başladı. Tahsilat bildirimleri beklemek zorunda kalacaklardı.

Ne gri kuş ne de ağaçkakan bir daha geri gelmedi. Georgie öfkeden burnuından soluyarak ayağa kalktı ve arka kapıya yöneldi. Sallanan kolunun ucundaki yumruğunun içindeki kek unufak olmuştu.

Adamın midesi hopladı. Kadın eğer bir kez daha gömleğine yapışırsa beklediğinden daha fazlasını alacaktı.

Georgie sertçe mutfak kapısını açtı. "Sen burada hâlâ ne yapıyorsun?"

Luke geriye doğru bir adım atıp aralarına biraz mesafe koyarak, "Asıl anahtar çocuklar" dedi.

Kadın gözlerini kırptırdı. “Ne?”

“Ottfried’in reklamı. Kuşlarını avlayanlar erkekler ya da kadınlar olmayacak. Onların buna ayıracak zamanları ya da eğilimleri yok. Ancak bayanlar o Paskalya bayramı şapkasını isteyecekler, bu yüzden de kuş parçaları bulmaları için oğullarını gönderecekler.”

Georgie odaya adım atınca mutfak kapısı sırtına çarptı. “Bu savaş çağrısını ortadan kaldırmaz. Gerçek olan bir şey varsa o da oğlanların yetişkinlerden daha ısrarcı ve acımasız olacaklarıdır.”

“Katılıyorum. O yüzden de onların dostluğunu kazanmalısın.”

Kadın iki parmağını alnına bastırdı. “Neden bahsediyorsun, Luke?”

“Kuşlarını kurtarmak istiyor musun?”

“Elbette.”

“O hâlde Kuş Tüyü Cemiyetini çocuklar için başlat. Onlara arka bahçene dadanan kuşlara dair bilgiler ver. Onları elleriyle nasıl besleyeceklerini göster. Eğer kuşlara tıpkı senin gibi ilgi göstermelerini sağlayabilirsen onları avlamazlar. Kuşların en gözü pek koruyucuları hâline geleceklerdir.”

Georgie adamın söylediklerini değerlendirdi. “Peki, güvercinleri Silah Kulübünden kim koruyacak?”

Adamın çenesi kasıldı. “Sana söyledim. O iş.”

“Sana hâlâ burada ne aradığını sormuştum?”

Pötikareli önlük kadının narin belini sımsıkı sarmıştı. Derin nefes alışlarla kadının göğsü kalkıp iniyordu. Dudakları öfkeli olmasına rağmen dolgunlardı. Lezzetli ve davetkâr görünüyordular. Adam öne doğru bir adım attı.

Kadın geriye doğru tökezledi, kapı kaçış yolunu kapatmıştı.

Luke kadına doğru uzandı. Sonra tamamladığı tahsilat makbuzlarını aldı. “Bunları yarın göndereceğim. Sonra da yeni tel çekilen yerlere telefon satmaya başlayacağım.”

“Peki ya hâlâ tel bağlanmasını bekleyen yerler ne olacak?”

Luke yeniden kadına doğru uzandı. Kadın kendini kapıya iyice yapıştırdı ve başının arkasını kapıya çarptı.

Luke Ottfried’in şikâyetini aldı. “İşime müdahale etmen ihtimaline karşın bu evrak elimde kalacak. İşime burnunu soktuğun anda onu Dallas’a postalayacağım.”

Kadının dudakları aralandı.

Adam şikâyeti katlayıp cebine koydu. “İyi geceler, Bayan Gail.”

Luke şapkasını askılıktan alarak evden ayrıldı.

Luke dizginleri çekerek Honey Dew’u yolun dışına sürdü. Tesistatçının arabasını kasabada bırakmıştı. Ama şüphe çekmemek için hâlâ tulumunu giyyordu ve aletlerinden birkaçını da yanına almıştı.

Bugünün görevi aslında SWT&T için çalışmak değildi. Direklerin tepesinden bölgeyi iyice incelemişti ve keşfe çıkmak istediği birkaç bölge vardı. Sabahını bunlardan iki tanesini keşfederek geçirmişti; ancak ilginç hiçbir şeye rastlamamıştı. Üçüncü bölümü araştırması bütün akşamüzerini alacaktı.

Luke derin bir nefes alarak taze çimenlerin kokusunun keyfine vardı. Kış boyunca Comer’ın peşinde seyahat ettikten sonra Luke kendi kendine baharın başlangıcının tadını çıkaracağına dair söz vermişti. Zihninde bir liste yaparak eklediği her bir öğeden elde edeceği hazzı düşündü. Taflan ağaçlarının dalları beyaz çiçeklerle dolmuştu. Baharı bekleyenler uzun kış

uykularından uyanmışlardı. Kışın yapraklarını döken ağaçlarda yeşil tomurcuklar filizlenmişti. Ayrıca bir otlak cennetinde havada oluşan değişiklikler de kesinlikle ikiye katlanmalıydı.

Luke atını yavaşlatarak kısmen muntazam kısmen de sık olan ormanlık alanı inceledi. Çoğu kanun kaçağı yer altı sığınakları ve barakalar inşa etmişti. Comer'ın çetesindekiler açık havada yaşayabilmelerine rağmen Frank Comer'ın da aynısını yaptığını hayal edemiyordu. O adam bir çeşit sığınağa sahip olmalıydı.

Luke araştırmasının geri kalanını yürüyerek yapmaya karar verip atından indi ve Honey Dew'u güvenli bir yere bağladı. Ağaçlar, çalılar ve yüksek çimenler arasında olabilecek gizlenme alanlarını kontrol etti. Eğer kaçan kendisi olsaydı nereye saklanabileceğini düşünmek için sık sık duraksıyordu.

Hiçbir meyve vermeyen iki saatlik araştırmadan sonra daha az yoğun bir bölgeye saparak duraksadı. Güney batıdan fısıltıdan öteye gitmeyen sesler geliyordu. Ağaçlar onu gizleyecek kadar yapraklanmamışlardı, bu yüzden gür bir kurtboğan çalılığının arkasına çömeldi.

Konuşmalar kesildi, ayak seslerine bakılırsa en az dört ya da beş kişiydiler.

Bir ses, "O neydi?" diye fısıldadı.

Bütün hareketlilik durdu. Luke nefesini tuttu. Bir kuş, her melodi arasında duraksayarak ötmeye başladı.

Bir diğeri, "O bir orman ardıcı" diye fısıldadı. "Kuzeni nar bülbülünden çok daha utangaçtır."

Georgie'nin sesi adamda bir panik duygusunun oluşmasına neden oldu. Bu kadın burada ne halt ediyordu?

Genç bir ses, "Sanki ben buradayım, ben buradayım diyor-muş gibi" dedi.

“Bu doğru. Onu bulabilir misin? Sırtı ve kanatları yoğun bir tarçın kahverengisi, beyaz göğsünde de kahverengi puantiyeler var.”

Pit. Pit. Pit.

“Bu nedir?”

Kadın, “Bir tür orman ardıcı” diye cevapladı. “Eğer iki küçük taşı birbirine vurursanız onu taklit edebilirsiniz.”

“Nasıl oluyor da bir anda çılgına dönmüş gibi ses çıkarıyor?”

“Ona, güvenli farz ettiği mesafeden biraz daha yakınız.”

“Onu görüyorum! Onu görüyorum!” Bu bir fısıltı değil, başlı başına bir çığlıktı.

Bir kuş kanatlanıp uçtu; ama Luke ona bakmadı. Sadece devasa çalılığın olduğu yerin yakınına gelmemelerini diledi. Eğer onlara yakalanırsa burada ne yaptığını nasıl açıklayabilirdi?

Kadının, çocuklarla yapacağı kuşlarla ilgili toplantıyı arka bahçesinde düzenliyor olması gerekiyordu. Muhtemelen bahçede yeterli miktarda uygun aktivite olmamıştı.

Luke’un yakınına doğru geldiler. Luke onların gürültülerinden faydalanarak iyice çömeldi ve sürünerek çalının altına girdi. Diğerleri onun yanından geçip gittiler. Kızlara ait dört çift ayak vardı. Oğlanlara aitse sekiz çift ayak vardı. Ve bir de Georgie vardı.

“Şuraya bakın.”

Luke gerildi; ancak adımlarının yönüne bakılırsa ondan başka bir yöne bakıyorlardı.

Georgie, “İşte, bir nar bülbülü” diye bağırdı. “Önümüzdeki ay, çatısı olan bir yer bulmak için her yeri didik didik arayacaklar. Bir yer bulduklarındaysa yuva yapacaklar.”

“Benim evime gelebilirler. Bizim bir çatımız var.”

“Buna bayılırlardı, Eugene. Ama bize güvenemezler. Ne kadar utanç verici, değil mi?”

“Bana neden güvenmiyor ki? Ben hiçbir şey yapmadım.”

Georgie duraksayarak arkasını döndü, sonra da doğrudan Luke’a doğru yürüdü. Kadının siyah botlarının uçları suçlayıcı parmaklar gibi onu işaret ediyorlardı. Georgie adamın bir metre kadar uzağındaki yaşlı bir kütüğün yanında durdu ve üzerine oturdu. Koluyla çocuklara ona katılmalarını işaret etti.

Hepsi bir araya toplandılar. Bazıları kütüğün üzerinde çoğunluğuyorsa yerde oturuyorlardı. Başında parlak pembe renkte bir kurdele olan uzun lüleli, sarışın bir kız patiska elbisesini düzeltti ve önlüğünü yukarı sıvanmış dizleri üzerine örttü. Birkaç oğlan Bettina dışındaki diğer kızları karşılına alarak yere çöktüler. Bettina bağdaş kurarak oğlanların arasına oturdu. Donuk kahverengi bir elbisesi vardı ve önlüğü yoktu. Luke bağdaş kurmuş oturanların yüzlerini seçebiliyordu; ama ayakta duranların yüzlerini göremiyordu.

Kadının grubundaki oğlanların sayısı onu şaşırttı. Görebildiği kadarıyla okumayı seven tipler değillerdi ve oldukça ah-laksız görünüyorlardı. Luke’a doğru dönük oturan iki tanesi dirsekleriyle birbirlerini dürttüler, çilli gülümsemeleri hiç de iyiye alamet değildi. Luke çalılığın en diplerine kadar saklanmak istemesine rağmen hareket etmedi.

Kahverengi saçlı çocuk yerden bir çakıl alıp etraflarındaki-lerin başları üzerinden havaya attı. Taş yumuşakça sarışın kızın kafasına düştü. Kız saçını sıvazlayarak taşı çıkarırken yukarı baktı ve sonra dikkatini yeniden Georgie’ye yöneltti.

Georgie yumuşak bir sesle, “Nar bülbülleri eskiden bize güvenirlerdi” dedi. “İçlerinden bir tanesi ilk Noel sabahında

Bebek İsa'yı beşiğinde ziyaret etmişti. İşte bu da nar bülbülü belinin altındaki portakal rengini almadan önceydi."

Oğlanlar havaya iki çakıl daha atıldılar; ancak Georgie'nin anlatımını dikkatlerini çekmişti.

"Gece acı bir soğuk olmuştu ve İsa o cereyanlı ahırda  ş m şt . Meryem Yusuf'a seslenerek küçük ateşlerini harlamasını istedi; ancak uzun bir gece olmuştu ve Yusuf derin bir uykundaydı. Meryem o sırada yanlarındaki bir  k  zle g   g  e geldi. 'Oğlum  ş yor' dedi. 'S nen ateş  üfler misin?' Ancak  k  z ahırdaki bir bölmede kilitliydi ve yerinden kımlıdayamıyordu."

Luke'un altındaki bir taş bacağına battı. Acısını unutmaya çabası içerisinde Georgie'nin eski efsanelere dair anlattığı hik  yeye odaklandı.

"Meryem aynı şeyi e ekten rica etti; ancak o da uykundaydı ve Meryem'in seslenişini duymadı. At ve kuzu da onu duymadılar."

Ciiikk, cik, cik, ciiik, cik, cik.

Hepsi birden sesin geldiğı y  ne baktılar.

Kızıl saçlı bir oğlan, "İşte orada" diye işaret etti.

Çocukların hepsi bir anda konuşmaya başladı. "Onu g  r yorum!"

"Nerede? Nerede o?"

"İşte. Bak, orada."

Luke portakal rengi g  ğ sl  kuşu zihninde canlandırdı. Baharın ilk işaretlerinden bir başkasıydı. Pek çok kez bu ötüşü duymuştu; ama bu sesin bir nar b lb l ne ait olduğunu hiç fark etmemişti.

Çocuklar sessizleşti.

Georgie ayaklarını birbirine yapıştırdı ve ellerini de birbirine kenetleyerek dizleri üzerine yerleştirdi. “Ahırın kirişinde duran küçük kahverengi bir kuş sönmekte olan ateşi ve Meryem’in üzüntüsünü fark etmişti. Kanatlarını çırparak ateşin üzerinde uçup külleri alevlendirdi. Ahırda seke seke gezinerek gagasıyla çalı çırpı ve saman toplayarak onları ateşe attı. Aniden bir alev parladı ve küçük kuşun göğsüne değerek onu turuncu renge çevirdi.”

Oğlanların gözleri kocaman açıldı.

Sarışın kız, “Canını acıttı mı?” diye sordu.

Georgie, “Bir parça” diye kabul etti. “Ama nar bülbülü kanatlarını çırparak ateşi alevlendirmeye devam etti. Alevler büyüdü, ahır ısındı ve İsa deliksiz bir uykuya daldı. Kuş kirişteki yuvasına dönmek yerine bütün gece ateşin başında nöbet tuttu. Şafak söktüğünde Meryem elini kaldırdı. Yorgun ama inançlı nar bülbülü kadının parmaklarına kondu. Meryem, ‘Bugünden itibaren kırmızı göğsün Bebek İsa için yaptığın muazzam iyiliğin kutsal bir hatırlatıcısı olsun’ dedi. Ve işte gördüğünüz gibi nar bülbülünün turuncu karnı hâlâ asil yüreğini kaplamaktadır.”

Çocuklar sessizce oturarak hikâyeyi sindirdiler.

Bettina burnunu kırıştırdı. “Sizce nar bülbülü İsa’nın kim olduğunu biliyor muydu?”

Georgie, “Belki” diye cevapladı. “Ama göğüslerinin güzelliğinden dolayı kadınlar nar bülbüllerini şapka ve pelerinlerinde süs olarak kullanmak istiyorlar.”

Siyah saçlı çocuk başının arkasını kaşıdı. “Peki ya sadece bir tanesini öldürürsek? Bu kimseye zarar vermez.”

“Öyle görünebilir, Eugene. Ama dost canlısı kunduzlarımıza ne olduğuna bak. Onlardan milyonlarcasına sahiptik. Ta ki

şapka ve montlar için katledilene kadar. Ve işte imkânsız olan gerçek oldu. Soyu tükenmesi mümkün görünmeyen hayvanların soyları tükendi. Tüm ülke çapında ancak birkaç bin tane kaldılar.”

Eugene ileri geri sallanarak Georgie’yi inceledi.

Kadın, “Geyik, bizon, güvercinler, Carolina muhabbet kuşları” diye devam etti. “Hepsi bir zamanlar milyonlardaydı. Ancak şimdi hepsi neredeyse nesillerinin tükenmesine varıncaya dek avlandılar.”

Luke kadının yüzünü görebilmeyi diledi. Yüzündeki parıltı her neyse izleyicileri ele geçirmişti.

Georgie, “Yarın, her kuş sesi duyduğunuzda dikkatinizi vermenizi istiyorum” dedi. “Üzerinde kuş parçaları olan bir şapka ya da pelerin ya da bir eteği her gördüğünüze dikkat edin. Gördüğünüz her bir parça için masum bir anne ya da baba kuş ölmek zorunda. Sonra yarın gece gözlerinizi kapadığınızda kuş sesi olmadan, arka pencerenize konan dost canlısı, kanatlı bir yaratık olmadan geçecek bir gün hayal edin. Çünkü eğer kuşları öldürmeye bir son vermezsek siz büyüdüğünüzde aynen böyle olacak.”

“Peki ya çoktan ölmüşse?” Luke’un görüş açısında olan öğrencilerden biri bu soruyu sordu.

“O zaman onu bir kutuya koyup bir sonraki toplantımıza getirin. Ona bir cenaze töreni düzenleriz.”

Eugene ve arkadaşı birbirlerine baktılar. Bir kuş cenazesi düşüncesi kesinlikle hayal güçlerini ele geçirmişti.

“Bu arada kuşlara dair bilgilerinizi anne ve babalarınızla paylaşın.” Georgie ayağa kalkarak elindeki tozları temizledi. “Sonraki toplantıda size kuş ötüşlerini öğreteceğim. Dinleyin.”

Luke bu güçlü ısıklı kadın elini kolunu sallayıp havayı yararken ilk gördüğü seferde duymuştu. Eğer oğlanların dostluğunu şimdiye dek yakalamadıysa bile bu ısıklı bütün tereddütleri yok etmişti. Hepsinin yüzleri huşu ve heyecanla aydınladı.

Georgie, “Bu bir Kuzey kardinal kuşuydu” dedi. “Bunu öğrendiğimde sizden çok fazla büyük değildim. Bunu size öğretmemi ister misiniz?”

Hepsi birden coşkuyla evet diye bağırarak ayağa fırladılar.

“O hâlde bir sonraki toplantımızı kaçırmamalısınız. Ama geç oluyor, artık geri dönmeliyiz.”

Bu cümleyi hayal kırıklığı inlemeleri takip etti. Luke gülmüştü. Hiçbir şey bir lafı, kelimenin tam anlamıyla doruk noktasında kesmek kadar etkili olamazdı. Luke ayaklar müfrezesinin geldikleri yönden geri gidişlerini seyretti. Bazıları önden koşuyor, bazıları geride kalıyor, birkaçı da Georgie’nin etrafında geziniyorlardı. Luke bütün sesler iyice duyulmaz hâle gelene dek saklandığı yerde bekledi.

En sonunda çalılığın altından çıkarak ayağa kalktı. Comer’ı aramaya devam etmesinin bir anlamı yoktu. Gün neredeyse bitmek üzereydi.

Honey Dew’un yanına dönüp sabrı için ona övgüler sunduktan sonra üzerine atladı. Georgie’yi dinleyerek öğrendiği her şeyin üzerine düşündüğünde kadının haklı olduğunu kabul etti. Şapkaları süslemekten başka bir amaç olmaksızın kuşları öldürmek türlerin tükenmesi gibi bir bedele değmezdi.

Yüzleşmek istemediği ama göz ardı edemediği soruysa kuşları spor için öldürmenin bu bedele değer olup olmadığıydı.

Yeni kurulan Kuş Tüyü Cemiyeti'nin bayanları artık yetkililerine güvenoyu verdiklerinden dolayı, Georgie başkan olarak ilk görevinin şapkacının yarışmasını altüst etmek olması gerektiğine karar vermişti.

Bakışları Bayan Zach'ın oturma odasında gezindi. Toplantılarını belediye başkanının evinde yapmaya başlamışlardı. Bunun nedeni sadece Zachların evinin daha büyük olması değildi. Ayrıca hem Bayan Zach hem de kızları Rachel'in üyeler arasında olmasıydı. Oturma odası neredeyse bütün evin uzunluğu boyunca uzanıyor ve kocaman bir verandaya açılıyordu.

Georgie yunus kolu, mavi ve şeftali rengi hoş kanepede elini gezdirdi. Pahalı döşemelik kumaş, duvar kâğıdı ve kalın perdelerle ahenk içerisindeydi. En çok görülmeye değer olan parça aslında çeşitli çiçeklerden oluşan buketlerin renkli ipliklerle işlendiği kilimdi. Georgie, o kadar büyük ve çetrefilli bir parçayı işlemenin ne kadar fazla sabır gerektirdiğini hayal bile edemiyordu. Kilimin üzerine botlarıyla basmak sanki kutsal bir şeye saygısızlık gibi geldi.

Ayaklarını çapraz yaparak oturduğundan sadece sol ayağının başparmağı kilime değiyordu. Yarım düzine sandalye, iki koltuk ve iki kanepede oturmakta olan kadınları hatırlamaya çalıştı. Elit tabakadan en sıradana kadar her kesitten insan vardı. Yaşlıdan gence, failden takipçiye hepsi oradaydı.

Georgie kahve fincanı ve tabağını dizine koyarak boğazını temizledi. “İçinizden herhangi biri Bay Ottfried’in Paskalya bayramı şapkası yarışması hakkında bir şeyler okudu mu diye merak ediyordum.”

Bayanlar dikkatlerini ona yönelttiklerinde boş çene çalmaları son buldu.

Vicki Lee, “Okumak mı?” diye sordu. Kocasını Joe yerel bir avukattı ve Silahlı Kulübünün de bir üyesiydi. Adamın mahkeme performansları o kadar abartılıydı ki onun bir davasını izlemek için insanlar kilometrelerce uzaktan gelirlerdi. Adamın yayılan şöhretinin çoğu karısının payına düşüyor ve onu tıpkı kocası gibi bir yıldız hâline getiriyordu. “Bütün herkesin konuştuğu şey bu.”

“Amaçlarının saygın olmakla uzaktan yakından bir ilgisi yok, biliyorsun.” Bayan Yoakum bir peçeteyi ağzının kenarlarına hafifçe dokundurarak ağzını sildi. Yargıcın karısının topuz yaptığı koyu renk saçları açık alnını vurguluyordu. “Bayan Oodson ilk toplantıdan sonra derhâl ona gitti. Bana sorarsanız düzenlediği bu yarışma bir savaş davetinden başka bir şey değil.”

“Pekâlâ, ben de diyorum ki onun bu savaş çağrısına öyle yüksek sesle cevap verelim ki ona neyin çarptığını bile anlansın.” Kathy Patrick’in büyük bir gülümsemesi, büyük bir kalbi ve büyük fikirleri vardı. Kasabada onu sevmeyen tek bir kişi bile yoktu. Bayanlar Okuma Grubuna başkanlık yapıyordu ve Bettina’ya okumayı öğretmişti.

Georgie ona, “Aklında ne var?” diye sordu.

Kadın dudaklarını büzüstürdü. “Şey, o kendi silahını seçti. Bir yarışma. Tek yapmamız gereken daha büyük, daha iyi ve daha cazip bir taneyle gündeme gelmek.”

Bayan Gladstone, “Maifest sırasında kendi yarışmamızı düzenlemeye ne dersiniz?” dedi. Kadının sesi şarkı söylemediği zamanda bile melodikti. Ayrıca geçen yılın Maifest kraliçesi olmuştu.

Heyecan dolu mırıltılar grubun arasında dolanmaya başladı. Baharın gelişinin Alman geleneklerine göre kutlaması 1874 yılından beri Brenham’da gerçekleşmekteydi ve bu da yirmi dokuzuncu festival olacaktı. Panayır, alışıl gelmiş yeme, içme ve şarkı söylemelerin yanı sıra bahar bayramına özgü bir çiçekli direk, süslü kaydıraklarla bir resmî geçit ve kraliçenin taç giyme törenini de içermekteydi.

Bayan Zach Georgie’nin boşalan fincanını doldururken, “Belki bir şapka yapma yarışması düzenleyebiliriz” diye önerdi.

Georgie yoğun, koyu renk sıvının gümüş çaydanlıktan akışını izlerken fincanını sabit tuttu. Kahvenin aroması bütün odayı doldurmuştu. “Şapkanın üzerinde hiçbir kuş parçası olmayacağına dair bir kural koyarız.”

Dalgalı saçları süslü taraklarla toplanmış olan Bayan Rachel, “Peki ödül ne olacak?” diye sordu. Belediye başkanının kızı Kuş Tüyü Cemiyeti’nin kâtibesi seçilmişti ve kalemi elinde hazır olarak bekliyordu.

Bayan Patrick oturduğu yerde dikleşti. “Kraliçenin kazanan şapkayla taçlandırılmasına ne dersiniz?”

Georgie, “Bu harika bir fikir” diye bağırdı. “Bayan Abney? İtfaiye teşkilâtına bunu yapıp yapamayacağımızı sorabilir misiniz?”

Bayan Abney mavi, yünlü kumaşı çok yıkanmaktan solmuş olmasına rağmen en güzel elbiselerini giymişti. Kocasını itfaiye teşkilatının bir üyesiydi, festival de teşkilat tarafından düzen-

lendiğinden kadın bu konuştuklarını gerçekleştirebilmek konusunda yolu açabilirdi.

Kadın, “Eminim aldırmayacaklardır” dedi. “Bu yılın sponsorluk bedelinden şikâyet ettiklerinden dolayı bir araçta desteği kabul edeceklerine inanıyorum.”

“Bir arabamız da olmalı.” Doktorun karısı boncuklu gömleği üzerine oturtulmuş üst kısmı dar ceketıyla uzun boylu ve şık görünüyordu. “Friedrich’e sepet faytonu kullanıp kullanamayacağımızı soracağım.”

Kadınların hepsi bağırarak eldivenli elleriyle bu öneriyi alkışladılar. Sepet fayton çoğunlukla park ve plajlarda kullanılan gösterişli bir arabaydı. Doktor da kasabada bu arabaya sahip olan tek kişiydi ve Georgie heyecanını güçlkle bastırıyordu.

Bayan Patrick, “Onu bir kuşa benzeyecek şekilde düzenleyelim” diye önerdi. “Kanatları ve diğer her şeyi olmalı.”

Georgie bir sepet faytonun nasıl bir kuşa çevrileceğini hayal edemedi; ancak Bayan Patrick bunu yapabiliirdi.

Georgie, “Bayan Patrick’in araç sorumlusu olması için bir önerge sunabilir miyim?” diye sordu.

“Bence uygun.”

“Bence de.”

“Herkes hem fikir mi?”

Oylama oybirliğiyle tamamlandı. Bayan Patrick gülümseyerek toplantının geri kalanını idare etti, komiteler oluşturdu, görevler atadı ve bu görevlerin süre sonlarını belirledi.

Bayan Lee, “Bütün şapka ögelerini saklayacak bir yere ihtiyacımız var” dedi. “Çocukların ulaşamayacağı bir yer.”

Bayan Patrick, “Georgie?” diye sordu. “Senin kır evin harika olur. Orada tamamen tek başınasın.”

Georgie'nin evi ufak olmasına rağmen kasabadaki pek çok insanın gıpta ettiği bir yerdi. Kendine ait işi ve evi olan bir kadının bir tavuğun dişleri olması kadar nadir görülürdü.

Georgie kendini, "Elbette" derken buldu. "Onları yatak odamda hiç kimsenin göremeyeceği bir yerde saklayacağım."

Bayan Rachel diğer ayrıntılarla birlikte bütün kararları kayıt altına aldı. Georgie arkasına yaslanarak bu akşamüzeri yaptıkları işin memnuniyetiyle kahvesinin son yudumunu da içti.

Yıkık dökük, tırizli tahta çiftlik evindeki tek hayât işareti çitle çevrili kümesin içinde dolanıp duran tavuklardı. Bacadan tüten duman ya da kazanda çamaşır yıkayan bir kadın ya da karşılama olarak havlayan bir köpek bile yoktu.

Von Wredeler sonraki birkaç hafta boyunca Luke'un ziyaret etmeyi planladığı uzun aileler listesinde ilk sırada yer alıyordu. Çevredeki çiftlikleri tanıma çabası içerisine girerek Georgie'nin hesap defterleri ve cyaletin tapu sicil kayıtlarını incelemişti.

Honey Dew'u bir ağaca bağlayarak yan yana dizilmiş müstemilatları gözden geçirdi. Ahır, hayvanlara ev sahipliği yapan bir yapı olmaktan çok, çocuklar için bir oyun evini andırıyordu. Domuz ağlında dört tane domuz gürültülü bir sesle uyuyordu. Bir zamanlar koni şeklindeki patates kümesi devasa bir karaağacın altında hüzünlü bir şekilde duruyordu.

Luke her bir basamağı ağırlığını taşıyıp taşımayacağı konusunda tartarak verandanın merdivenlerini çıktı ve ön kapıya ulaştı. "Merhaba? Evde kimse var mı?"

Hiçbir hareket olmadı. Burası ne bir tren soyguncusunun sahip olabileceği türden bir yere ne de bir telefon hizmetini karşılayabilecek türden bir yere benziyordu. Terk edilmişliğine

bakılırsa, kadınlar ve çocuklar da dâhil olmak üzere tüm aile pamuk ekimi başlamadan önce olabildiğince mısır ekebilmek için arazi çapalama ve ekmeye gitmişlerdi.

Luke atına geri dönerek Von Wredeler'i listesinden silmeye karar verdi. Aradığı adam domuzlardan daha iyi koşullarda yaşayan biri olmalıydı. Buna rağmen kaç tane Wrede çocuğu olduğunu ve kaç yaşlarında olduklarını merak etmekten de geri kalmadı.

Amcasının çiftlik evi de buna çok benziyordu. Rusk County'e taşındıklarında Luke on yaşındaydı ve Alec de ondan sadece on bir ay ufak olmasına rağmen ebat olarak otuz santim kadar kısaydı. Amcaları Alec için özel bir çapa yapmış ve her ikisinden de bir adamın işini yapmalarını talep etmişti. Tüm gün yaptıkları aşırı yorucu işlerin babalarıyla birlikteyken yaptıkları avlanma, atış talimi, balık tutma ve yüzme gibi etkinliklerle uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Luke anıları başından savarak Honey Dew'u bir sonraki çiftliğe doğru sürdü. Hafif bir esinti sanki perçemler üzerinde gezinen görünmez bir el gibi ağaçlardaki yaprakları yalayıp geçiyordu. Uzakta bir ağaçkakan *rat-a-tat-tat* sesleriyle ortama katkıda bulundu. Luke gözleriyle etrafı taradı ve kuru bir ağacın tepesinde oval yuvasının son dokunuşlarını yapmakta olan bir kuş gördü. Ağaçkakan yavrularının ilk denemelerinde uçabilmelerini diledi. Aksi hâlde oldukça uzun bir düşüş olabilirdi.

Kuşun üzerindeki işaretleri inceledi: Parlak kırmızı bir kafaya sahip siyah ve beyaz bedendi. Bunlardan birkaç tane daha önce de görmüştü; ama onlara sadece bir göz atmaktan fazlasını yapmamıştı. Şimdiyse öğrencilerini getirmek isterse diye Georgie'ye söyleyebilmek için hem kuşa hem de onun nerede olduğuna dair notlar alıyordu.

Kabul etmekten nefret etmesine rağmen kadının çocuklara verdiği ders onu da büyülemiş ve kuşların kötü durumlarına karşı daha duyarlı biri hâline getirmişti. Buna rağmen avlanmayı günah olarak görmüyordu. Özellikle de avladığı şeyi yiyorsa günah sayılamazdı.

Gelecek haftaki turnuvasında yerel restoranlar avlanan kuşları toplayacak ve onları izleyicilere sunacaklardı. Her iki durumda da Tanrı'nın çok fazla üzüleceğini sanmıyordu. İncil'de söylenene göre Tanrı gökten o kadar çok bildircin düşmesine neden olmuştu ki Yahudiler burunlarından gelene kadar onları yemişlerdi. Üstelik o zaman bile hepsini bitirememişlerdi.

Hayır, birkaç kuş vurmanın günahı yoktu. Üstelik turnuva tüm eyaletten bir sürü meraklı kişiyi kasabaya çekecekti. Comer'ın çetesinden herkesin burada olacağına bahse bile girebilirdi. Hatta belki Frank Comer'ın kendisi bile gelebilirdi.

Problem şuydu ki Luke onların neye benzediklerini bilmiyordu. Yüzlerini örttükleri kaşkoller ve parmaklarıyla işaret etmek konusunda isteksiz olan vatandaşlar arasında çetenin kimliği saptanamıyordu. Ama Luke onların ateş edebildiklerini biliyordu. Özellikle de Comer'ın. Elbette ki yüzlerce dolar değerindeki nakit ödüller onların karşı koyamayacağı kadar cazip olacaktı.

İki arazi arasında ilerlerken Von Wrede'nin işine hayran kalmaktan kendini alıkoyamadı. Yetmiş beş akrelik* arazisi olabilirdi; ancak Luke'un geçtiklerinin tamamı sürülmüş ve mısır ekilmişti. Hiçbir parçası pamuk ekimi için ayrılmamıştı. Geçen yıl pamuk yetiştirmiş ve dönüşümlü çalıştığından şimdi sıra mısıra gelmiş olmalıydı. Bu da bir noktaya kadar evin ve müşterilerin terk edilmişliğini açıklayabilirdi. 1902 yılı pamuk için iyi bir yıl olmamıştı.

* Akre: Yaklaşık 4.047 metrekaredir.

Luke en sonunda Peter Finkel'in arazisine geçti. Von Wrede'nin aksine Finkel dört yüz akre civarında toprağa sahipti; ancak buna rağmen bütün tarlalar nadasa bırakılmıştı. Hiç mısır tarlası yoktu. Sürülme ya da pamuk ekimi için hazırlık da yoktu. Sadece bakımsız, aşırı büyümüş otlarla dolu bir zemin vardı.

Honey Dew sanki bereketli toprağın boşa harcanmasından tiksinişmiş gibi uzun ve gürleyen bir soluk verdi. Luke da onunla aynı fikirdeydi ve ekili arazi bulabileceğine dair umudunu kaybetmeye başladı. Ancak çiftlik evinin birkaç akre ötesinde birkaç sıra şeker kamışı, yarım akre patates ve bir tam akrelik bir bahçenin yanı sıra oldukça fazla miktarda kırmızı şeker kamışı ekiliydi.

Otlaktaki ineklerin kokusunu daha onları görmeden aldı. Köşeyi döndüğündeyse çitle çevrilmiş devasa bir otlama alanı gördü. Bir sürünün yayılabileceği kadar alan olmasına rağmen siyah inekler az sayıdaki gölge ağaçlarının altında omuz omuza sıkışmış bir şekilde otlanıyorlardı.

Yokuşun tepesinde verandası güneye doğru bakan, tipik tek gözlü bir ev vardı. Yoluna çıkan bir tavuk sürüsü acil durum çılgınlıklarıyla bağırarak ve kafalarını bir lokomotif tekerindeki kavrama kolu gibi hareket ettirerek kaçıştılar.

Saç örgülü ve patiska elbiseli bir genç kız etrafına toplanmış hindi, tavuk ve kazlardan oluşan kalabalığa kabuklu mısır atıyordu. Duraksadı ve ellerini güneşe siper ederek adamın geldiği yöne baktı. "*Mutti**, biri geliyor."

Hasır şapka ve tulum giymiş bir oğlan verandada tereyağı karıştırıyordu. Gözleri bütün arazi boyunca Luke'un üzerinden hiç ayrılmadı. Yaşlı köpek başını kaldırdı, sonra fikrini değiştirerek yeniden yere indirdi.

* Mutti: Almanca "anne" anlamındadır.

Luke, Honey Dew'u durdurarak şapkasına dokundu. "Merhaba."

Oğlan kaşığı diğer eline geçirip karıştırmaya devam etti. Tereyağından gelen sesler Luke'a oğlanın bu işe daha yeni başladığını işaret ediyordu.

Kız gülümsedi. İki dişi eksikti. "Ben Dewiller."

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Dewiller. Ben Bay Palmer. Annen ya da baban buralarda mı?"

Kahverengi elbiseli bir kadın, ıslak ellerini beline sarılı kullanışlı siyah önlüğe silerek verandaya çıktı. Yüzünde hâlâ gençlik işaretleri olmasına ve gözleri de ilgiyle parlamasına rağmen duruşu eğikti ve sarı saçları da Georgie'ninkilerin ihtişamının yakınına bile yaklaşmıyordu.

"Hallo.* Der Wagen** nerede?"

Luke atından inerek şapkasına dokundu. "Bayan Finkel?"

Kadın başını salladı.

"Ben Southwestern Telgraf ve Telefon şirketinden problem çözücü Luke Palmer."

Kadının gözlerindeki az miktardaki canlılık da çekildi. "Siz Herr*** Peddler değil misiniz?"

"Korkarım hayır."

Kadın başını sallayarak solundaki sallanan sandalyeleri işaret etti. "Lütfen oturun, Herr Palmer; ben de kocama haber vereyim."

Luke, ekim sezonunda günün ortasında kadının kocasının evde bulunması gerçeği karşısında hiçbir tepki vermemek

* Hallo: Almanca "merhaba" anlamındadır.

** Der Wagen: Almanca "araba" anlamındadır.

*** Herr: Almanca "bay" anlamındadır. İngilizcesi de "Bay" olarak kullanılmaktadır.

üzere yüz ifadesini sabitledi. Honey Dew'u bir çalılığa bağlayarak tavuklara yem vermeyi bırakmış olan kıza gülümsedi.

Kızın iri kahverengi gözleri onu baştan aşağıya inceledi. "Sizi daha önce görmemiştim. *Die Gemeinde** de yeni misiniz?"

Luke şapkasını geriye itti. "Öyleyim. Aslında Washington County'de yeniyim. Sanırım sen buradaki herkesi tanıyorsundur."

Kızın gülümsemesi büyüdü. "Sanırım öyle."

Verandadaki oğlan kız kardeşine bağırdı. "Mutti wird bald Hilfe mit dem Bügeln brauchen.**"

Luke pek fazla Almanca konuşamıyordu; ama *ütü*, *anne* ve *yardım* kelimelerini anlamıştı.

Kural #5: İşini içinden gelerek ve sessizce yap. Bir eve girdiğinde paspası göz ardı etme. Eğer arka kapıya gitmen istenirse kendini hakarete uğramış sayma. "Günaydın" ya da "iyi akşamlar" dile. Bu bedelsizdir ve doğru yolda olduğunun bir işaretidir.

Luke daha oğlanı sakinleştiremeden otuzlarının başlarında olan iriyarı bir adam verandaya çıktı. Kahverengi saçlar, kahverengi gözler, kahverengi bıyık, kahverengi pantolon askısı, kahverengi pantolon.

Adam da tıpkı kızının az önce yaptığı gibi Luke'u baştan aşağıya süzdü. "Silah Turnuvası için kasabaya mı gidiyorsunuz? Biraz erkencisiniz."

Luke kolunu uzattı. "Hayır bayım. Ben SWT&T'den Luke Palmer. Burası çok etkileyici bir yer."

"SWT&T?" Adam Luke'un uzattığı elini sıktı. "Kaybolmuş olmalısınız. Bizim telefonumuz yok. Bize en yakın telefon

* Die Gemeinde: Almanca "cemaat, topluluk" anlamındadır.

** Mutti wird bald Hilfe mit dem Bügeln brauchen: Almanca "Annemin yakında ütü için yardıma ihtiyacı olacak" anlamındadır.

Vamplər mevkiinde.” Adam başını doğuya doğru salladı. “Yaklaşık on iki çiftlik ötede.”

Luke ıslık çaldı. “Eğer biriyle acil konuşmak isterseniz bu oldukça uzun bir yol.”

Finkel tek kaşını kaldırdı. “Şey, benim genelde acelem yoktur.”

Sırtıyla sineklikli kapıyı açan Bayan Finkel elinde içinde iki tane buhar tüten fincan olan bir tepsiyle dışarı çıktı. “Möcheten Sie einen Kaffee*, Herr Palmer?”

“Teşekkürler, bayan.” Luke kahveyi kabul etti. Kahvenin aroması duyularını harekete geçirmişti. Bir kural olarak uyarıcı içecekler içmezdi; ama eğer bunu almamış olsaydı ona muhtemelen bira ikram edeceklerdi.

Finkel bir sallanan sandalyeye yerleşerek tepsideki kahvesini aldı ve yanındaki sandalyeyi işaret etti. “O hâlde kasabadan geliyorsunuz?”

Luke adamın yanına otururken, “Evet, aynen öyle” dedi.

“Yollar nasıl?”

“İyi ve kuru. Yani eğer yağmur yağmazsa önümüzdeki hafta gelecek olanlar için herhangi bir yavaşlatma olmayacaktır.” Luke adamın da fikrini beyan etmesini bekleyerek duraksadı. Çiftçilerin ilgilendiği tek şey yağmur suyunun mısırları için yolların durumundan çok daha önemli olduğuydu. Ama Finkel tek kelime bile etmedi.

Luke boğazını temizledi. “Atış turnuvasının yöneticisi bu yılki yarışmanın buralarda şimdye dek görülmüş en büyük toplanma olacağını söylüyor. Eyalet dışından bile insanların gelmesini bekliyor.” Kahvesine üfledi. “Siz de gitmeyi düşünüyor musunuz?”

* Möcheten Sie einen Kaffee: Almanca “Bir kahve alır mısınız?” anlamındadır.

Finkel sandalyesinde arkasına yaslandı. “Katılmayı planlıyorum.”

Luke ıslık çaldı. Adam Silah Kulübünün egzersizlerine katılmamıştı. Hatta bildiği kadarıyla kulübe üye bile değildi. “Oldukça iyi olmalısınız. Winchester’ın profesyonel birini gönderdiğini duydum.”

“F.M. Faroute’un pek çok takipçisi vardır; ancak ben ona kök söktürebilirim. Peki ya siz? Siz de gidiyor musunuz?”

“Kesinlikle orada olacağım. Güvercin kasalarına yardımcı olacağımı. Yarışmada pek şansımı olacağını sanmıyorum. Bu civardaki herkes yarışmaya katılıyor mu?”

Finkel omuz silkerek yanına dönüp yere tükürdü. “Sanırım bunu açılış gününe kadar bilemeyeceğiz.”

Luke adamın Necker, yargıç ve silah dükkânı sahibinin katıldığından haberi olup olmadığını yoksa bunu kendine mi sakladığını merak etti.

Tereyağı karıştırmanın ritmik hışırtısı kremamsı bir tona dönüşmüştü. Luke o yöne doğru bir göz attı. Karıştırdığı kolunu değiştiren oğlanın başı aşağıdaydı; ama Luke onun İngilizce bildiğini farz ederek her bir kelimeyi dinlediğinden emindi.

Luke fincanını döndürerek içindeki sıvının girdap gibi dönmelerini izledi. “Biliyorsunuz, eğer telefonunuz olsaydı şu anda hangi komşularınızla yarışacağınızı öğrenebilirdiniz.”

Finkel öksürdü. “Ben bu konuda o kadar da meraklı değilim. Siz öylesiniz.”

Luke gülümseyerek ayak bileğini dizine dayadı. “Sanırım öyleyim. Ama bir telefona sahip olmanın faydalı olacağını düşünmüyor musunuz? İstedığınız zaman yol durumunu öğrenebilirdiniz. Yeni pamuk fabrikası tamamlanıp çalışmaya

başladığı anda haberdar olabilirdiniz. Hodde'nin yolda ucuz bir beyaz mısır arabası olduğunu bilirdiniz. Thornhill'in doksan akrelik bir alanı ektiğini bilirdiniz." Duraksadı. "Ama en önemlisi, acil bir durum olursa ve hemen biriyle konuşmanız gerekirse neden onların sadece numarasını çevirmeniz yeterli olmasını ki?"

Finkel bacaklarını uzattı ve bilek kısımlarından çapraz yaptı. "Thornhill şimdiden *neunzig** akre mi ekmiş?"

"Evet. Üstelik bunun yirmi beş akresi büyü müş."

"Toprak hâlâ ıslakken sürülmesini nasıl yapmış?"

Luke omuz silkti. "Bilmiyorum; ama eğer bir telefonunuz olsaydı arayıp sorabilirdik."

"Bundan şüpheliyim. Duyduğum kadarıyla hatlar sürekli kesilip duruyormuş."

"Artık değil. Buraya kadar yol boyunca yepyeni teller çektim. Ve hepsi de doğrudan kasabaya, Bayan Gail'a gidiyor. Eğer onu ararsanız sizi istediğiniz herkese bağlayabilir."

Adam çenesini kaşıdı. "Thornhill'in *das Telefon*'u var mı?"

"Evet bayım. Üç gözlü manyetolu duvar seti. Bir resmini görmek ister misiniz? Eyer çantamda bir tane var."

Finkel ellerini dizlerine vurarak ayağa kalktı. "Hayır, buna gerek yok. Kırk akre batıya doğru yola koyulmalı ve ekimin nasıl çıktığını görmek zorundayım."

Luke verandadan aşağı inen adamı takip etti. "Doğu taraftaki arazilerin nadasa bırakıldığını gördüm."

"Onlarda kök çürümesi var. Geçen yıldan önceki yıl akrelerce pamuk ekmiştim ve çok iyi geliyordu. Sonra göz açıp

* Neunzig: Almanca "doksan" anlamındadır.

kapayınca kadar hepsi öldü. Her on iki akreden ortalama iki balya alabildim.” Adam iğrenmeyle başını sallayarak gözlerini kısıp o yöne baktı. “Ondan kurtulmanın tek yolu birkaç yıl boş bırakarak yoncaların yetişmesine olanak sağlamak. Bu yüzden ben de aynen böyle yapıyorum.”

Birkaç yıl mı? Luke çiftçilerin ölü toprağı bir yıl boyunca ekmediklerini duymuştu. Ama birkaç yıl? Bunun maddi yükünü çok fazla insan taşıyamazdı.

Luke elini uzattı. “Size bu konuda iyi şanslar. Sanırım sizi turnuvada göreceğim.”

“Ja*, göreceksiniz.”

Honey Dew’a bindikten sonra yeniden temiz tutulan çiftlik evine, tohum çuvalı yerine kalın kumaştan yapılmış giysiler giyen çocuklara baktı ve hayvanların bolluğuna baktı. Sadece batıdaki kırk akrelik bölgeyi kullanan biri için oldukça iyi idare ediyordu.

Gün bitene kadar Luke altı çiftliğe uğramıştı. Altı tanenin içerisinde sadece Finkel evdeydi ve sadece Finkel atış turnuvasına katılmak için çiftçiliğiyle ilgilenmeye ara verecekti.

Luke ertesi gün Necker ve o yöndeki çiftlikleri ziyaret etmek için kuzeye gidecekti. Pazar günüyse kendine gözden uzak bir yer bulacak, silah kemerini takarak biraz silah çekme talimi yapacaktı. Turnuvaya katılmıyor olabilirdi; ancak becerilerini her zamanki gibi mükemmel konumda tutmalıydı.

* Ja: Almanca “evet” anlamındadır.

Luke, Georgie'nin verandasındaki *Brenham Banner* gazetesini alarak sineklikli kapının ardından içeriye göz attı. Bir şapka kutusu yığını mutfakla yatak odası arasındaki duvara dizilmişti. Kadın sandalyesinin tepesinde parmak ucunda yükselmışti ve her iki kolu da santral dolabının açık kapağından içeriye dalmış bir şeyler aranıyordu. Kalçası dışarı doğru çıkmış ve eteği havaya kalkmıştı. Ayrıca ayak bilekleri titremektedir.

Ama adamın tüm dikkatini çeken kadının külotlu çoraplarıydı. Siyah çorabın üzerinde kırmızı puantiyeler vardı. Luke, şekillerini ve tamamen puantiyelerle kaplı olduklarını hayal ederek kadının bacaklarının kenarını takip etti. Ağzı kurumuştur.

Sineklikli kapıyı açarak elindeki kâğıtları masasına fırlattı. "Ne yapıyorsun?"

Kadın şaşkınlıkla zıpladı ve sandalye ayakları altından kayıp gitti. Adam öne doğru fırlayarak kadını kendine doğru çekti ve onu altındaki anahtar rafındaki bir çivi yatağını andıran kablo prizlerinin bulunduğu yerden kurtardı.

Kadın parmak uçlarıyla dolabın tepesini kavrayarak doksan derecelik bir açıyla eğilmiş olarak kaldı. Kadının üst bedeni

yerle paraleldi, arka kısmıysa adamın göğsüne dayanmıştı ve adamın sağ kolu kadının bacakları etrafına dolanmıştı.

“Oh!” Georgie gözleri kocaman açılmış bir şekilde omzunun üzerinden baktı. “Ah, aman Tanrım.”

Adam onu bırakamazdı, aksi hâlde çivi gibi kabloların üzerine düşecekti. Boşta kalan elini kadının bedeni üzerine yerleştirerek parmaklarını genişçe açtı. “Bırak onu. Seni tuttum.”

Kadının yanakları kıpkırmızı olmuştu; ama gözlerinde hâlâ korku vardı.

Luke kadına hafifçe başını salladı. “Sorun yok. Düşmene izin vermeyeceğim; ama onu bırakmak zorundasın.”

Georgie sol elini dolaptan çekip adamın bileğine doğru götürdü ve oldukça güçlü bir şekilde adama tutundu.

“İşte bu kadar. Tuttum seni. Şimdi diğer elini de serbest bıraktığında dik durmaya çalış. Hazır mısın?”

Kadın yeniden ona bir bakış attı, gözleri paniklemiş bir at gibi çılgına dönmüştü.

“Sorun yok. Düşmene izin vermeyeceğim. Şimdi, üçe kadar saydığında. Hazır mısın?”

Kadın cevap vermedi.

“Bir... İki... Üç.” Luke kadının diyaframına bastırdı.

Kadın dolabı bıraktı ve dik duruma geldi.

“İşte böyle.” Adam kadını indirirken elleri de beline doğru kaydı. Kadının eteği yukarıya toplanmıştı. Yutkunarak gözlerini ileriye bakmaya zorladı.

Georgie ayakları yere değer değmez elbisesini düzeltti. Arkasını döndüğünde adamın elleri hâlâ belindeydi. Adam aşağıya doğru baktı.

Karmakarışık saçlar. Kırmızı yanaklar. Dolgun dudaklar.

Georgie, "Beni korkuttun" diye fısıldadı. "İçeri girdiğini duymadım."

"Üzgünüm." Luke kadını bırakmalı ve aralarına mesafe koymalıydı. Ama olduğu yerde kaldı. "Şapkacıya sinirli olduğunu düşünüyordum."

"Öyleyim."

"O zaman neden bütün o şapkaları satın aldın?" Kadının yatak odasının yanındaki kutu yığınına işaret etti.

"Satın almadım. Onlar Kuş Tüyü Cemiyetinin şapka yarışmasının parçaları."

Luke kadının korsesinin etek kısmını tırnağıyla kazıyarak başını salladı.

Georgie, "Sana da hâlâ çok kızgıyım" dedi; ama hiç de öyle durmuyordu. Bir gül yaprağı kadar yumuşak görünüyordu.

Luke, kadın her yakınına geldiğinde aldığı o tarçın kokusunu içine çekti ve aniden onu tatmak için karşı koyulmaz bir arzu duydu. En son bir kadını öptüğünden beri ne kadar zaman geçtiğini merak etti. Hatta öpülmeye değer bir kadını en son ne zaman bulduğunu bile hatırlayamıyordu.

Uzun zaman olduğuna karar verdi. Bütün gerekçeler, bütün bilgelikler ve biri dışında tüm düşünceler aklından uçup gitti. Kadına geri çekilmesi için zaman tanırken yavaşça başını öne eğdi. Kadının gözleri irileşti, sonra da sımsıkı kapandı.

Georgie tarçın, şeftali ve tanımlayamadığı bir şeyin tadını aldı. Luke kollarını kadına dolayıp onu kendine çekerek dudaklarını, çenesini ve kulaklarını keşfetti.

Kadın başını geriye doğru attığında boğazından ufak bir iç çekiş çıktı. Luke tereddüt etmeden yeni ortaya çıkan tenin de tadına baktı. Adamın hislerini hayata döndüren kendi inlemesi oldu.

Luke dudaklarını kadının boynuyla yakası arasındaki kıvrıma yasladı. Kadını serbest bırakması gerektiğini bildiği hâlde gözlerini kapalı tuttu. Sadece biraz daha bu şekilde kalmak istiyordu. Elleri kadının sırtından yukarı doğru ilerledi, sonra keşfederek, ezberleyerek, tadına vararak yine beline doğru indi.

Kadın adamın dudaklarının arayışı içerisinde yüzünü ona döndü. Luke kadının onları bulmasına izin verdi; ama arzu iyi niyetin üstesinden gelmeye başladığında gönülsüzce de olsa geri çekildi.

Kadın mermer bir sütun kadar hareketsiz; ama güneş ışığı kadar sıcak duruyordu. Gözleri kapalı, başı arkaya yaslı, boğazı ortaya çıkmış bir şekilde hızlı soluklar alıyordu. Kadının boynunu avuçları arasına alarak başparmağını çenesinin ucundan köprücük kemikleri arasındaki çentiğe doğru kaydırdı.

Georgie gözlerini açtı. “Şimdi kedilerin neden mırladıklarını anlıyorum.”

Adamın tepkisi hızlı ve anlıktı. Kadını serbest bırakarak geri çekildi. “Sen kedilerden nefret edersin.”

Kadın haylazca gülümsedi. “Sadece kuşlarımın peşine düşüklerinde.”

Adam çok uzun sürmeyeceğini bilerek bekledi.

Beklendiği gibi kadının kaşları çatıldı. “Hâlâ turnuvaya gidiyor musun?”

Luke kadının omzuna düşen bir tutam saç parmakları arasına alıp okşadı. “Gidiyorum; ama katılmayacağım.”

Memnuniyet ifadesi kadının yüzüne yansıdı.

Adam, “Katılmak istemediğimden değil” diye açıklık getirdi. “İstiyorum. Hem de çok. Ama çok masraflı olduğuna karar verdim.”

“Kuşlar için mi?”

“Cebim için.”

Memnuniyetin yerini hayal kırıklığı aldı. Kadın geri çekildiğinde saçı da adamın parmakları arasından kayıp gitti.

“Santral bozuldu.” Kadın bir clini panele doğru salladı. “Yanlış olanın ne olduğunu bilmiyorum; ama hiç çağrı gelmiyor.”

“Belki herkes turnuvaya odaklanmıştı.”

“Hayır. Yanlış olan bir şey var. Düşen hatlar var; ama hiçbirine cevap veremiyorum.”

Luke kadının yanından geçerek makinenin iç kısımlarına baktı. Bir tel yığını, bir kâse çubuk makarna gibi birbirine dolaşmıştı.

Bu şeyin nasıl çalıştığına dair Luke’un hiçbir fikri yoktu; ancak alttan gelen birkaç çift açıkta kalmış kablo vardı. Luke kadına baktı.

Georgie hemen başka yöne baktı ve *Brenham Banner*’ı katladı. Fındikkabuğunu doldurmayan şeyler yüzünden kadınla tartışmak niyetinde değildi. Ona tavsiye verecek ve onu koruyacak bir ailesi olmaksızın her zamankinden daha da kırılgan görünüyordu. Kadının hassasiyetine karşı aldırmaazlığı adama hiç yakışmamıştı. Ancak *yapmak istedikleri* bir şekilde *yapması gerekenlere* baskın geliyordu.

Dikkatini santral panosuna çevirdi. “Haberlerde ilginç bir şey var mı?”

“Pek yok.” Georgie parmağını ilk sayfanın kenarına koydu. “Turnuva bütün gazeteyi kaplıyor.”

“Eminim bütün gazeteyi kaplamıyordur.”

“Şey... Grayson ve Camp eyaletlerinin cumartesi günkü yerel yetki oylamasından sonra bomboş kaldığını yazıyor.”

Luke cep çıkısını açarak dikkatlice bir telin etrafındaki parafini ve yalıtımı kesti.

“Helen Keller yetişkin körlere yardım için Massachusetts yasama komitesine çağrıda bulunmuş.”

Saklı Öpücük

“Bunun etkili olması gerek.”

“Umarım.” Kadın sayfayı çevirdi. “Şunu dinle: Ottfried Şapka Dükkânı bir model şöleni hazırladı ve bütün misafirleri memnun edecek indirimleri olacak. Bayan Julia Wilson şapkacı dükkânı için en yeni ve en modaya uygun modelleri seçmek için gittiği iki haftalık gezisinden döndü. Gelin ve modelleri inceleyin. Çok şık bir Paskalya bayramı şapkası kazanma şansı için kuş parçaları getirmeyi unutmayın.” Kadının boğazından hafif bir hırıltı duyuldu.

Adam bir sonraki tele geçti.

Georgie sayfayı sertçe çevirdi. “Oh, aman Tanrım. Brownsville’de değeri bin doların üzerinde elmas çalınmış.”

Luke başını kaldırdı. Brownsville buraya dört yüz milden daha uzak mesafedeydi. Luke, Comer’ın kesinlikle o kadar yolu kat ettiğinin kokusunu almıştı. “Başka bir şey diyor mu?”

“Polisleri yardıma çağırıyorlarmış.”

“Hangisi olduğunu belirtmiş mi?”

Kadın homurdandı. “Lucious Landrum.”

Adam duraksadı. Merkez yanlış bilgi vermiş olmalıydı. Bunu sıkça yaparlardı. Onun yolda olduğuna dair dedikodu genellikle suçlu çetelerin panikleyerek kaçmalarına, böylece de izlerinin sürülmesinin kolaylaşmasına yol açardı. Comer panik yapacak tiplerden değildi; ancak hâlâ Washington County’deyse takipçisinin Teksas’ın güney ucuna gönderilmiş olduğunu düşünerek sahte bir güvenlik hissine kapılacaktı.

Dikkatini yeniden tele vermeye zorladı. “Hepsini oku.”

“Tüm yazan bu. Bin iki yüzle bin beş yüz dolar değerindeki elmaslar Brownsville, Teksas’taki bir soygunda çalınmışlar. Teksas polisinden Yüzbaşı Cecil Heywood üstü kapalı olarak korkusuz Lucious

Landrum'un takipte olduğunu söyledi." Kadın güldü. "Korkusuz. Onu tarif etmek için benim kullanacağım kelime bu olmazdı."

Luke yeniden durdu; ama başını yaptığı işten kaldırmadı. "Onunla tanıştın mı?"

"Benim de içinde olduğum bir trenin soygununu yarıda kesmişti."

Yavaşça doğrularak tüm rolünü bir kenara bıraktı. "Bir trende soyuldun mu?"

Kadının yüzü aydınlandı. "Evet. Frank Comer'ın bizzat kendisi tarafından. Benim de param olduğunu biliyordu; ama ben de kalmasına izin verdi. Hatta bir dula ve fakir bir çocuğa birkaç bozukluk bile verdi. İnanılmaz derecede heyecan vericiydi."

Kadın Dallas'tan gelen trende olmalıydı. Onu görüp görmediğini hatırlamaya çalıştı; ama yapamadı. "Comer'a yakından bakma şansın oldu o hâlde?"

"Her yerini kaplayan o kaşkol ve şapkaya rağmen evet, oldu. Ama gözleri..." Yüz ifadesi yumuşayarak pencereden dışarı baktı. "Maviydiler. Nar bülbülü yumurtaları gibi soluk bir mavi değil, tepeli kestane kargasının tüyleri gibi canlı bir maviydi."

Luke'un gözleri de maviydi. Kadının bunu fark etmiş olup olmadığını merak etti. Kızgınlığını bastırmaya çalışarak ağırlığını tek ayağı üzerine verdi. "Peki, ne oldu?"

"Efendim?" Georgie adama döndü ve sonra silkindi. "Oh, o gülünç Lucious Landrum emirler yağdırarak, silahını ateşleyerek ve herkesi öldüresiye korkutarak atı üzerinde taarruza geçti."

"Buna rağmen onu korkusuz olarak tanımlamaz mıydın?"

Kadının dudakları inceldi. "Kendini beğenmiş, kibirli ve kaba biriydi. Hatta o dul kadının bozuk paralarını kadından geri almaya çalıştı. Düşünebiliyor musun?"

Saklı Öpücük

Kadından parayı almaya çalışmamıştı. Öncelikle o para zaten hiçbir zaman kadına ait olmamıştı. Para Texas & Pacific'e aitti. Kadın esas itibariyle tıpkı Comer gibi demiryollarını soymuş sayılırdı.

Georgie yumruğunu beline dayadı. "Yani ortada dul ve fakirlere para veren bir haydut, buna karşın o parayı ellerinden almaya çalışan bir kanun adamı var." Kadın gözlerini devirdi. "Ve polisler neden kimsenin onlara yardım etmediğini düşünüyorlar. Bana sorarsan onlar bir avuç ahmaktan başka bir şey değiller."

Adamın dilinin ucuna binlerce gerekçe geldi ki bunlardan en önemlisi de polislerin hem onu hem de diğer bütün Teksaslıların güvende olmalarını sağladıklarıydı. İnsanlar normalde onlara saygı gösterirlerdi. Gözlerinde büyütürlerdi. Ancak Comer insanların algılarını bulandırmıştı.

Luke düşüncelerini dile dökmektense dikkatini santral panosuna vermeyi tercih etti. İki teli alarak birbirine değdirdi. Bir cızırtı oldu; ama kıvılcım yoktu.

Kadın, "Silahlarına isim verdiğini biliyor muydun?" diye sordu.

Adam çenesinin seğirmeye başladığını hissetti ve derhâl kendini sakinleşmeye zorladı. "Sanırım bunu daha önce okumuştum."

"Şey, ben daha yeni okudum. Sanki bir erkek bir de kız tabancaya sahip olmak yeterince kötü değilmiş gibi bir de onlara isim veriyor. Odysseus ve Penelope." Kadın bir kahkaha attı. Böğründen kopan dolu dolu bir kahkahaydı. "*Lucious* isimli birinden ne bekleyebilirsin ki?"

Polis olarak geçirdiği dört yıl boyunca yetmiş dört bin mil yol kat etmiş, iki yüz keşfe çıkmış ve yüz seksen iki tutuklama yapmıştı. Soğuğa, açlığa ve yorgunluğa şikâyet etmeksizin katlanmıştı. Onun hakkında tilki gözlerine, kurt kulaklarına sahip olduğu ve bir av köpeği gibi kokunun izini sürebildiği söylen-

mişti. Buna rağmen bu ufak tefek kadın onun dengelerini daha önce hiç kimsenin yapamadığı bir biçimde bozabiliyordu.

Luke içinden ona kadar saydı. “Lucious isminin nesi var?”

Georgie inanmadığını belirten gözlerle adama baktı. “Lucious’un nesi mi var? O... O... Bilmiyorum... Aptalca, değil mi? Kulağa *luscious** gibi geliyor.

Adama babasının adı verilmişti. Hayatı, doğa ana tarafından anlamsız bir biçimde sona erdirilen babasının. Luke’a göre babasının adını taşımak büyük bir ayrıcalıktı ve bir gurur kaynağıydı. Kadın bununla dalga geçmeye nasıl cüret ederdi?

Giderek artan bir öfkeyle telleri birbirine doladı ve kişisel bir şey değilmiş gibi davranarak cevap verdi. “Daha önce bu konuda düşündüğümü hiç sanmıyorum. Buna rağmen ismin beni rahatsız ettiğini söyleyemem.”

“Muhtemelen senin ismin olmadığındandır. Öyle olsaydı eminim farklı düşünürdün.”

“Belki.” Luke santral panelinin üzerindeki bezi alarak ellerini sildi. “Şu Lucious denen adama bakabildin mi?”

“Baktım.”

Adamın tek kaşı havaya kalktı. “Peki, çekici miydi?”

“Ha!” Georgie gazeteyi katlayıp masaya fırlattı. “Neredeyse hiç çekici değildi. Çekici olan biri varsa o da Frank Comer’dı.”

Adam durgunlaşarak havluyu omzuna vurdu. “Birkaç kabloyu yeniden bağladım. Bir şeyi fişe tak da işe yarayıp yaramadığına bakalım.”

Georgie adamın ses tonu karşısında keskin bir bakış attı; daha sonra dudakları, sanki yarım saatten bile daha kısa bir süre

* Luscious: Çekici, çok lezzetli anlamına gelmektedir. (Yazar özel isimle benzerlik kurmuş olduğundan İngilizce orijinalinde bırakılmıştır.)

önce onu öpmüş olan bu adama ne söylediğini farkına varmış gibi bir daire şeklini aldı. Bu sözleri en azından adama öfkesini göstermesi için bir bahane olarak sunmuştu.

Kulaklığı takarak sandalyesine oturdu, hatları yeniden eski hâline getirdi ve telefonun çalmasını bekledi. Kır evine derin bir sessizlik çöktü.

Georgie, buna hiç gerek olmamasına rağmen kabloları kurcalayarak onları yeniden yerlerine itekledi. En sonunda gür kırıpkirpiklerinin ardından adama doğru baktı. “Duyduğunu sandığın şeyi demek istemedim.”

“Tam olarak ne demek istedin? Neticede çekici değil, değil mi? Sadece yanlış mı hatırladın?”

Georgie dudaklarını yalayarak ellerini birbirlerine kenetledi. “Sadece gözlerini gördüm.”

“Tepeli kestane kargasının tüylerinin mavisi olan gözlerini mi?”

Kadın yutkundu. “Sanırım namı her şeyden önce geliyor. Biliyorsun, tüm o ucuz roman hikâyeleri. Yaptığı bütün o cüretkâr kaçışlar. İnsanlar için yaptığı bütün o iyi şeyler.”

Adam boğulur gibi oldu. “İyi şeyler mi? Demek istediğin, silah zoruyla insanları soymak mı? Bu kasabaya demiryollarını taşımak için büyük miktarda para harcamış olan bir şirketten çalmak mı? O demiryolları olmasaydı tıpkı Burton gibi ölü bir kasaba olacak bu yere para yatıran şirketi soymak mı? Bu türden iyi şeyler mi?”

Zırrr...

Georgie çabucak kabloyu fişe taktı. “Alo, santral... Santralle ilgili biraz sorunum vardı; ama Bay Palmer halletti ve şu anda gayet iyi çalışıyor.” Kadının gözleri adaminkilerle temas kurdu.

Luke dolap kapağını aşağı doğru indirdi.

Kadının asi bakışları taktığı kabloya odaklandı.

Adam duraksadı.

“Evet, yargıç. Beş canlı kuş üç dolarlık giriş, kuşlar da dâhil. Yirmi canlı kuş on beş dolarlık giriş ki buna da kuşlar dâhil.” Kadın dudaklarını birbirine bastırdı. “Rica ederim.” Kabloyu jaktan koparırcasına çekti. “Bundan nefret ediyorum. Bu aptal sorulara cevap vermek zorundayım ve bu korkunç atış turnuvasını günlerce rapor etmek zorundayım.”

Adam, “O hâlde santral çalışıyor, değil mi?” diye sordu.

“Evet.”

Luke bezi masasına bırakarak sineklikli kapıya gidip dışarı baktı. Kasabanın kütüphanecisi bahçe kapısından içeri girdi ve elinde bir şapka kutusuyla aceleyle yürüdü.

“Luke?” Georgie’nin sesi titrekti.

“Burada seni görmek isteyen biri var.” Adam sineklikli kapıyı açarak verandaya çıktı. “Günaydın Bayan Crutcher.”

“Bay Palmer.”

Georgie ayağa kalktı. “İçeri gel, Wendy. Yarışmamız için bir şapkan mı var?”

Kadın yüzünde bulaşıcı bir gülümsemeyle, “Evet, var” diye yanıtladı.

Luke şapkasının kenarına hafifçe vurarak bayanları selamladı. Georgie’nin gerginliğini görebiliyordu; ama bağrına taş bastı. “Ben sizi yarışmaların sonuçlarına dair ararım. Eminim insanlar durumu bilmek ister.”

Sineklikli kapının arkasından çarparak kapanmasına izin veren Luke böylece öfkesini yatıştırmıştı. Kadının, zayıf olanlardansa tehlikeli duyguları harekete geçirmesi daha iyiydi.

Luke çırpınan güvercinlerle dolu kafeslerle çevrilmişti. Gırtlaktan gelen ötüşleri bitmek tükenmez birer haykırıştı ve misk kokuları adamın duyularını bastırıyordu. Ahşap kafese uzanarak kuyruk tüyleri dalgalanan bir tanesini kaptı.

Luke kuşu yem dükkânı sahibinin oğlu Duane Pfeuffer'e uzatırken, "Al bakalım" dedi.

Bir dikiş iğnesi kadar cılız olan genç adam kuşu kolunun altına sıkıştırdı ve birkaç metre ötedeki güvecin ringine doğru koşturdu. Ringin etrafını yarım ay şeklinde çevreleyen bir barikat en iyi yeri kapmak için rekabet eden en şık kıyafetlerini giymiş bir erkekler denizini andırıyordu. Luke'a sanki eyaletteki her çiftlik sahibi ve kasabalı, 26. Teksas Eyaleti Sporcu Turnuvası'na katılmış gibi gelmişti. Boğuk İngiliz ve Alman seslerinin karışımı ve son dakika bahislerinin gürültüsü de kasa eklenmişti.

Yarım ayın ortasında ve şeref tribünlerinin tam önüne bu etkinlik için özel olarak yapılmış bir nişan kutusu ve küçük bir ahşap platform yerleştirilmişti. Kırk beş metre boyunca uzanan ağdan

yapılmış bir çit, kuşun vurulmadan ulaşması gereken sınırı işaret ediyordu. Eğer başaramazsa atıcı bir puanla ödüllendiriliyordu.

Yarışmacılar, sponsorlar, bilirkişiler ve puan kaydediciler bekleme sahasında mavi ve beyaz çizgili güneşliğin altındaki yerlerini almışlardı. Luke, Winchester çevresi nişancısı F.M. Faurote'yle birlikte Necker, Finkel ve Yargıç Yoakum'u gördü. Faurote Dallas dışında saltanat süren bir eyalet şampiyonuydu. Şerif Nussbaum bilirkişi ve nişancılarla konuştu, sonra haddini aşanları geriye doğru ittirerek barikat boyunca ilerledi.

Batıdan esen bir rüzgâr Luke'un tulumunun askılarını kırbaçlayarak tokalarını çingırdattı. Luke şapkasının kenarını aşağı doğru indirerek nişan kutusuna doğru baktı. Birbirinden birkaç adım ötede duran beş tuzak, atış noktasından otuz metre uzaklığa yerleştirilmişti.

Duane boş tuzağın yanına çömelip yaylı pistonu zemin seviyesine iterek güvercini üzerine yerleştirdi. Sonra da dört tane üçgen kenarını katlayarak kuşun etrafında bir piramit oluşturdu.

Uzaktan gelen bir tren düdüğü Austin dışından gelen 10:55 treninin varışını işaret ediyordu. Luke cep saatini kontrol etti. Tam zamanındaydı. Beş dakika daha ve sonra yarışma başlayacaktı.

Duane tuzağın yayına gergin bir kordon ilişti. İp, yaydan çıkarak platformun diğer ucunda ve atış noktasının arkasında duran silah dükkânı sahibi Ludwig Blesinger'in ellerine uzanıyordu. Her beş kayıştan birinin çekme kordonu vardı. Her kordonun ucu da Blesinger tarafından tutuluyordu.

Adam deniz mavisi renginde tek düğmeli bir ceket ve melon şapkasıyla çok şık giyinmişti. Turnuvadaki görevi muazzamdı. Kuzeydeki turnuvaların aksine hangi tuzağın serbest bırakıldığını belirten hiçbir minyatür rulet dişlisi yoktu. Onun yerine Blesinger canı hangisini isterse onun tetiğini çekebilirdi.

Duane ayağa kalkarak güvercin kasalarına doğru yavaşça geri koştu.

Karnına dokunarak, “Midemde kelebekler uçuşuyor” dedi.

Luke gülümsedi; ancak cevap veremeden bilirkişinin sesi gü-rültüyü deldi. “Anson Albert Anthony, atış noktasına, lütfen.”

Anthony sandalyesinden kalkıp ceketini çıkarırken kala-balığa bir sessizlik çöktü. Adam 12-kalibrelik Remington’unu alarak ön koluna yasladı.

Luke çadırın üzerindeki bayrağa baktı. Üzerindeki tek yıldız, doğruya doğru dalgalanarak kuşun tuzaktan fırlayınca sağa doğru gitmesini muhtemel kılıyordu.

Anthony platforma çıkarak sol ayağının ucunu skor çizgisine koydu. İzleyiciler konuşmayı kesmişlerdi; ancak güvercinler o kadar saygılı değillerdi. Ötüşleri havayı doldurmaya devam ediyordu.

Anthony cebine uzanarak bir fişek çıkardı ve tüfeğin haznesini doldurdu. Tüfeği kapatarak omzuna yasladı. Doğrudan üçüncü tuzağa doğru nişan aldı.

“Çekme kolu hazır mı?” Adamın sesi yüksek ve güçlü bir tondaydı.

Nişancının arkasında, görüş alanı dışında kalan Blesinger beş kordonu birden sol elinde tutmaya devam etti. Öne doğru eğilerek sağ eliyle tek bir taneyi kavradı. “Hazır.”

Anthony namlunun ardından baktı. “Çek!”

Blesinger derhâl kordonu çekti. Tuzak iki açıldı ve piston bir güvercini havaya fırlattı. Anthony’nin atışı havayı yararak onu vurduğunda kuş daha doğru dürüst kanat çırpmaya bile başlamamıştı.

Güvercin çitle çevrili sınırın içerisinde kalarak yere çakıldı.

Anthony çabucak tüfeğinin açıp boş kovayı çıkardı. Siyah bir duman adamın etrafında bulanık bir bulut oluşturmuştu. Bir oğlan araziye fırlayarak kuşu dürtüklledi. Kuşun boynunu bir bilek hamlesiyle büktü, çünkü eğer kuş sadece yaralıysa ve sınırın dışına kadar aksayarak da olsa ilerleyebilirse nişancı puan alamayacaktı.

Bilirkişi, “Ölü kuş!” diye bağırdı.

Kalabalık bağırarak durumu onayladı ve puan kaydedici Anthony’nin adının yanına bir çizgi koydu. Anthony tüfeğini açık bırakarak kalabalıktaki biriyle göz teması kurdu, gülümse-di ve çadıra geri döndü.

“J.B. Wyrick, atış noktasına lütfen.”

Sonraki yirmi dakika boyunca, bilirkişi bütün yarışmacıların ilk turu tamamladığını açıklayana dek pek çok nişancı atış noktasına geldi. Daha on dokuz tur olduğundan kalabalık iyice yerleşmeye başlamıştı.

Luke bir kol demiriyle yeni bir kutu açtı. Güvercinler kaba kuvvete karşılık olarak kısa hırıltılardan oluşan çığlıklar atmaya başladılar.

Bilirkişi, “Arnold Necker” diye seslendi. “Atış noktasına lütfen.”

Ev sahibi kasabanın favorisi atış noktasına yaklaşırken kalabalıktan bir tezahürat yükseldi. Silah Kulübü’nde giydiği tulum yok olmuştu. Onun yerine şık, gri bir takım elbise giymişti; ancak ceketini çıkarmıştı. Ceketinin altına giydiği parlak kırmızı yelek adamın uzaktan seçilmesini kolaylaştırıyordu.

Luke dirseğini iki kasanın üzerine koydu. Her bir nişancı-nın kişisel özelliğinin keyfini sürüyordu. Anthony’nin alışkan-lığı sol ayağını atış noktasına yapıştırmak, sağ topuğunu geride tutmak ve sonra da silahını hazırlamaktı. Yargıç Yoakum ayak-larına bakmış ve bir o ayağını bir bu ayağını değiştirmişti. Fin-

kel sanki bir sigarayı eziyormuşçasına sol ayağıyla yeri kazma eğilimi içerisindeydi.

Ancak Necker hiçbir şey yapmadı. Sadece yürüdü, silahını omzuna dayayarak, “Hazır mı?” dedi.

Hedefi havadayken anında vurmaya alışkın bir adamdı.

Blesinger üçüncü tuzağı serbest bıraktı. Kuş derhâl yukarı fırladı. Necker hemencecik onu yere serdi. Kuştan geriye havada uçuşan mavi tüyler kalmıştı. Seyirciler çılgınca bağırımlarına rağmen Luke hayal kırıklığına uğramıştı.

Tuzak üç içlerinde en kolayıydı. Atış noktasının tam önünde olduğundan nişancı ona zaten nişan almış durumdaydı. Sonra güvercinin yükselmesi -bir başka kolay atış daha- Luke’a göre tamamen çocuk oyuncağı olduğundan sporla ilgisi yoktu.

Ama ölü bir kuş ölü bir kuştı ve Necker ikide iki yapmıştı.

Akşamüzeri saat ilerledikçe diğerleri arasından içlerinde Necker, Finkel ve eyalet şampiyonu F.M. Faurote’nin de bulunduğu beş yarışmacı sıyrıldı. Yargıç Yoakum birkaç hoş beceri sergilemişti; ancak başı çekenlerle yarışabilecek düzeyde değildi.

Bilirkişi, “Peter Finkel” diye seslendi. “Atış noktasına lütfen.”

Üzerine bol gelen bir pantolon ve yelek giymiş olan Finkel atış çizgisine geldi, öndeki ayağını sigarayı ez pozisyonuna getirdikten sonra silahını ayarladı. “Çekme kolu hazır mı?”

Blesinger öne doğru eğildi. “Hazır.”

“Çek!”

Tuzak açıldı ve piston yukarı fırladı; ancak güvercin piston-dan hemen hiç yukarıya fırlamadan ahşap platforma çakıldı. Finkel Greener’ını hedeften ayırmadı. Kalabalık sessizleşti.

Kuş, kafasını kanadının altına sokarak kendini tırmaladı ve sonra da Finkel’e doğru yürümeye başladı.

Bilirkişi, “Kuş yok!” diye bağırdı.

Finkel silahını açtı ve kuş toplayıcı oğlan araziye fırladı.

Duane, Luke’a döndü. “Bir sırada üçüncü beceriksiz oldu. Hangi kasadan çıktı bu güvercin?”

Luke başka bir güvercini yakalayarak sağındaki kutuyu işaret etti. “Ondan.”

“Lanet olsun. Onu kullanmaman gerekirdi.” Duane yeni kuşu kaparak telaşla ringe yöneldi.

Luke, Duane tuzağı kurmakla meşgul olana dek kendini kontrol altında tuttu. Sonra sağındaki kasayı kontrol etmek için yere çömeldi. Kasaya doğru eğildikçe giderek yoğunlaşan bir misk kokusu aldı.

İlk bakışta bu kasa da tıpkı diğerleri gibi görünüyordu. Ancak güvercin yakalayıcısının adını yeniden okuduğunda WULFF & SON isminin üzerindeki F harfinin E olarak değiştirilmiş olduğunu ve WULFE & SON olarak okunduğunu fark etti.

Nabızı hızla atmaya başladı. İyi bir güvercin yakalayıcısı iyi kuşlarla kötü olanları birbirinden ayırt edebilirdi. Yakalanması kolay ve tepkileri yavaş olanlar sizin beceriksizlerinizdi. Eğer bunların hepsi özel bir kutuya konulsa ya da bu özel kuş seti son birkaç günde fazla beslenmiş olursa onları uyuşturmak...

Duane görevini tamamlayarak ringden ayrıldı. Luke daha önce olduğu yere geri döndü.

Finkel silahını kapadı, ritüelini baştan aldı ve sonra, “Çek” diye bağırdı. Kuş bu kez uçtu; ama doğrudan ona doğru. Finkel çabucak nişan alarak ateş etti ve kaçırdı.

Bilirkişi, “Kuş ıska!” diye bağırdı.

Finkel öfkeli bakışlarını Duane’e yöneltti; ancak Luke çoktan genç adama yerine koyacağı yeni bir kuş uzatmaktaydı.

Sıradaki kişi olan Faurote doğrudan kutudan fırlayan, sonra da doğuya yönelen hedefi tam on ikiden vurdu.

“Ölü kuş!”

Faurote’nin takipçileri tezahürat yaptılar. Paralar el değişti. Yeni bahisler oynandı.

Bilirkişi, “Arnold Necker” diye seslendi. “Atış noktasına lütfen.”

Rüzgâr şiddetini arttırdı, neredeyse Luke’un şapkasını kafasından uçuracaktı. Zıt akım, hangi tuzak çekilirse çekilsin güvercinin lehine olabilirdi. Ancak tuzak beşten atılabilecek herhangi bir hedefin, rüzgâr ona sınırın dışına dek destek verene kadar vurulması neredeyse imkânsız olacaktı.

Necker platforma çıktı, ayakları üzerinde bir kez öne ve arkaya sallandı ve sonra da silahını hazırladı.

Luke kaskatı kesildi. Necker’ın bir ritüeli yoktu. Sadece atış çizgisine gelir ve ateş ederdi.

“Çek.”

Blesinger tuzak beşi serbest bıraktı. Necker kuş daha üç metre gitmeden silahını boşaltmıştı. Güvercin toplayıcısı koşarak ringe çıktı ve kuşun boğazına yapıştı.

“Ölü kuş!”

Tribünlerdeki adamlar sevinçten bağırdılar. Toplayıcının yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Luke nefesini tuttu. Bettina?

Olamazdı. Güvercin toplamak bir çocuk için büyük bir onurdu. Eyalet maçı şöyle dursun hiçbir koşulda bu ödülü bir kıza vermezlerdi. Kasabadaki diğer oğlanların bu konuda kıyameti koparmamış olmalarına inanamıyordu. Eğer bilselerdi kızı kesinlikle ayaklarından asmış olurlardı.

Luke yanılıyor olmalıydı. Çocuğu inceledi. Kıza hiç benzermiyordu. Ne davranışları ne giyimi ne de kuşlarla başa çıkma

şekli bunu göstermiyordu. Buna rağmen onu ne kadar uzun süre izlerse onun Bettina olduğuna o kadar fazla ikna oluyordu. Bir oğlan gibi davranan Bettina von Schiller resmî toplayıcı olarak seçilmişti.

“Bryan Heard, atış noktasına lütfen.”

Duane, Luke’u beklemeden yeni bir kuş kaptı ve ringe koştu. Luke silkinip dikkatini toplayıcıdan çekmeden ve Duane’in beceriksizler kasasından bir güvercin aldığını fark etmesinden önce birkaç saniye geçmişti.

Ellilerinde, uzun boylu bir adam atış çizgisine geldi ve Duane’in işini bitirmesini beklerken kıpırdandı.

Duane kuşu kolunun altına sıkıştırarak tuzak beşin yanına çömeldi ve tuzağın yanlarını kurcalayarak onu doldurdu.

Luke bir Duane’e bir de çekme koluna baktı. Hiçbir göz teması olmamıştı; ama tüm on iki atış arasında hiçbir atıcı bir kez bile Duane’i beklememişti. Üstelik genç adam şimdiye dek bir kere bile ekipmanı kurcalamamıştı. Adam en sonunda ayağa kalktı ve kasaların yanına döndü.

Heard Colt’unu doldurdu ve diz çökme pozisyonunu almak üzere çömeldi. “Çekme kolu hazır mı?”

Bleşinger, “Hazır” diye cevap verdi.

“Çek.”

Tuzak beş. Duane’in daha az önce doldurduğu tuzağın ta kendisi.

Piston beceriksiz kuşu birkaç metre yukarı fırlattı; ancak kuş kanatlanmak yerine yere doğru yay çizdi. Çok erken ateş etmemek ve puan kaybetmemek konusunda deneyimli olan Heard nişan alarak bekledi. Ancak güvercin bu acil serbest bırakılış karşısında sersemlemiş bir biçimde âdeta yere oturdu.

Saklı Öpücük

Bilirkişi, “Kuş yok!” diye bağırdı.

Heard iç çekerek silahını açtı.

Luke “iyi” kasaların birinden bir kuşa uzanmıştı ki duraksadı ve soru sorarcasına kaşlarını kaldırarak Duane’e baktı.

Adamın dudağı havaya kalktı. “O kutu idare eder.”

Luke ona bir kuş uzattı.

Bryan Heard Houston keskin bir nişancıydı ve başı çekmekte kararlıydı; ancak baskı ve riskler çok fazlaydı. Kuşun bir beceriksiz olduğunu öğrenmek için Duane’in tuzağı doldurmasını beklemek herhangi bir yarışmacının dengesini bozmak için yeterliydi. Şimdi yine beklemek zorundaydı.

Ama Duane hızlı ve makine gibiydi.

Heard atış duruşuna geçti. “Çek.”

Blesinger bir tuzağı harekete geçirmeden önce bir an bekledi. Bu da adamın dengesinin son zerresini de alıp götürdü. Heard güvercini tamamen ıskaladı.

“Kuş ıska!”

Heard Blesinger’i işaret ederek bilirkişiye doğru döndü. Öfkeli sözlerinin duyulması kan için bağırان taraftarları tarafından engellendi. Ancak bilirkişi onu çadıra gönderdi ve bir sonraki nişancıyı anons etti.

Duane gülümsedi. “Heard’ın şanssızlığı işte.”

Luke kendini gülmeye zorlayarak bir sonraki güvercini adam uzattı.

Atışların devamında işler sakinleşmişti; ancak bir sonraki atış turunun sonunda Luke’un şüpheleri doğrulanmıştı. Duane, Blesinger ve Necker atışa hile karıştırmışlardı.

Luke bu üç hilekârı pür dikkat takip etti. Anthony bu nişan aldığıında Blesinger kordonu yavaşça çektiğinden tuzak gürültülü bir şekilde açıldı ve kuş da ürkerek çabucak fırladı. Diğer atışta da Blesinger tuzağın harekete geçmesi için ipi çok hafifçe çekti. Anthony başını ona doğru döndüğünde Blesinger farklı bir tuzağı harekete geçirdi.

Silah dükkânı sahibi, daha sonra elemek istedikleri için tuzak dörtle beşi ve devam etmesini istedikleri için de tuzak birle ikiyi çekerek rüzgâr avantajını kullandı.

Ama bunu yapan sadece Blesinger değildi. Necker atış çizgisine geldiğinde bazen çekme kolunu işaret ediyordu. Bir kere öne ve arkaya sallanma tuzak beş demektir. Sağ paçasını hafifçe sallamak tuzak dört demektir. Derin bir nefes vermek tuzak üç demektir.

Duane eğer tuzağa bir beceriksiz kuş yüklemişse ufak bir işaretle Blesinger'i uyarıyordu. Son kuşla birlikte Duane onu Luke'tan olabildiğince gizlemek için arkasını döndü, sonra da kuşun kanatlarından tüyler kopardı. Luke onu gördüğünden

oğlanın emin olmasını sağladı, sonra resmî görevlileri uyarmayacağına dair bir işaret verdi. Güvercin tuzaktan bırakıldığında düzensizce uçarak Anthony'nin atışı kaçırmamasına neden oldu.

Duane Luke'a yan bir bakış attı. Luke sinsi bir sırıtmayla karşılık verdi. Oğlanın omuzları rahatladı. Luke bunun inşa etmeye devam edebileceği bir güven köprüsü kurabilmesini umut etti.

En azından Bettina hile yapmıyordu. Ama onu toplayıcı olarak göreve almaları kesinlikle anlam taşıyordu. Ateş etmek konusunda deneyimli bir oğlan neler döndüğünü anlayabilirdi. Ya da belki anlamazdı.

Luke eğer Comer'ın çetesini bu kadar dikkatlice arıyor olmasaydı, net bir görüş açısına sahip olmamış olsaydı, Duane beceriksiz kuşlar konusunda hata yapmamış olsaydı o da bu durumu fark etmeyecekti.

İğrenmeyi ve öfkesini bir kenara bırakarak Duane'in gözüne girmeye çalışmaya devam etti. Bu adamlarla ne kadar yakınlaşırsa Comer'a da o kadar yaklaşmış olacaktı.

Yarışmada geriye Necker ve Faurote kalmıştı. Liderliğe ulaşmak için sadece iki kuş kalmıştı. Faurote atış çizgisine geldi.

Faurote'nin inanılmaz derecede şık giyimli ve gür sesli bir destekçisi ellerini ağzının etrafına koydu. "Bin dolarına bahse girerim ki Faurote şampiyon olacak. Hangi Necker taraftarı benimle kapışacak cesarete sahip?"

Faurote arkasını dönerek ağzı açık bir biçimde adama baktı.

Sessizlik çöktü. Şerif Nussbaum silah tutan elini boşa bırakarak kumarbaza doğru ilerledi.

Luke Blesinger'e odaklandı. Ancak silah dükkânı sahibi de diğerleri gibi şaşkın görünüyordu.

“Ara verebilir miyiz?” Brenham Hook&Ladder departmanının bir üyesi tribünlerin kenarına doğru geldi. “Öğle yemeği kulübesi kapandı ve ben korkunç derecede acıkmaya başladım.”

Bilirkişi tereddüt etti, sonra Faurote’a döndü. “Bir itirazın var mı?”

Faurote başını salladı.

Resmî görevli tek tek her yarışmacıdan onay aldı. Ancak itfaiyeci bir cevap beklemeden tribünlerin yan tarafına atladı ve Washington County’nin adamlarını bir araya toplamaya başladı.

Bilirkişi, “Otuz dakika ara!” diye anons etti.

Kalabalığın arasında bir gürültü koptu.

Luke, Duane’e, “Kimdi o?” diye sordu.

“Ed Abney. Quitman Street’te yaşıyor.”

“Hayır, ben bahsi ortaya atan adamı kastetmiştim.”

Duane ellerini beline koydu ve sırtını geriye doğru kavislendirerek gerindi. “Bilmiyorum. Onu daha önce buralarda hiç görmemiştim.”

Luke boş bir kasanın üzerine oturdu. “Abney’in yarım saat içerisinde bin doları toparlayabileceğini düşünüyor musun?”

“Buna şaşırmam. Necker’ı herkes sever. Üstelik bugünkü atışlarına bakılırsa bu oldukça kesin gibi görünüyor.”

İkisi de düşünceli bir şekilde birbirlerine baktılar.

Luke, “Sen de bahse giriyor musun?” diye sordu.

Duane gülümsedi. “Bu hile yapmak olur. Herkes tuzak kurucunun bahis oynayamayacağını bilir.”

Luke bu gülümsemeye karşılık verdi. “Sanırım haklısın.

Yine de oldukça büyük miktarda para söz konusu.”

“Şimdiye dek gördüğüm bir seferde yatırılan en yüksek para.”

Bir grup insan şerifin ve meydan okuyan adamın etrafında toplandı. Luke adamın bir ihbarcı olup olmadığını merak etti. Ama bu anlamlı değildi. Eğer Necker hilesiz ya da hileyle kazanmayı planlıyorsa kendine karşı bahis oynamazdı.

Diğer yandan eğer Comer bahsi kızıştırmışsa ve Brenham kasabası da buna çşlik etmişse, o hâlde bin dolar burada sahibine teslim edilmek üzere hazır olacaktı.

Luke cep saatini kontrol etti. Gidip silahını almak için vak- ti yoktu. Comer eğer ortaya çıkarsa sadece doğaçlama yapmak zorunda kalacaktı.

Necker ve diğer yarışmacılar çadırdı kaldılar. Blesinger bir- lirkışıyle birlikte onları ziyaret etti. Bettina görünürde yoktu,

Yarım saatlik sürenin yirmi sekizinci dakikasında Abney şiş- kin bir çantayla geri geldi. Yerel itfaiyeci şık giyimli tahrikçiye doğru yaklaşırken tribünlere bir sessizlik çöktü.

Abney, “Adınız nedir bayım?” diye sordu.

“Cut ‘N Shoot, Teksas’tan Hurless Swanning.”

Abney parayı diğer adamın ayağının dibine atarak meydan okudu. “Pekâlâ, Brenham kasabası bahsi kabul ediyor, Swan- ning. Paranı koy.”

Adam elini cebine attı.

Luke gerildi; ama adam bir silah yerine cüzdanını çıkarıp hem Abney hem de şerifin görebileceği şekilde açtı ve sonra da yerdeki çantanın üzerine koydu.

“İşte şerif.” Abney parayı şerife uzattı. “Yarış bitene kadar bunlar sizde kalsın.”

Bilirkişi boğazını temizledi. “F.M. Faurote, atış noktasına lütfen.”

Luke omuzlarındaki gerginlikten kurtulmaya çalıştı. Sakin kalmalıydı. Sanki bir fotoğraf makinesiymiş gibi bütün alanı kontrol etti. Kalabalığın içindeki yüzler gergindi; ama hiçbiri uygunsuz değildi. Swanning ve Abney omuz omuza durdular. Para, barikatın diğer yanında şerifin botlarının altındaydı. Nişancılar sandalyelerinde öne doğru eğildiler. Hilekârlar kendilerini ele verecek hiçbir şey yapmadılar. Bettina sürünerek yerine döndü. Etraf sakindi.

Faurote silahını omzuna dayadı. “Çekme kolu hazır mı?”

Blesinger bir kordonu kavradı. “Hazır.”

“Çek.”

Tuzak iki açıldı. Rüzgâr güvercini daha kanatlarını çırpma-ya başlamadan yukarı ve ters yöne doğru sürükledi.

Kuş ıslak bir paçavra gibi yere çakıldığında silahın patlama sesi ancak duyulmuştu.

Faurote destekçileri tezahürat yaptılar. Swanning’in dudakları seğirdi; ama son anda gülümsemesini durdurdu.

Bettina koşarak alana çıkıp kuşu dürtükledi.

“Ölü kuş!”

Bilirkişinin sesi kalabalığın coşkusunda kaybolmuştu. Luke, Duane’e bir güvercin uzattıktan sonra gözleriyle alanı taramaya devam etti. Eksik ya da yanlış hiçbir şey yoktu.

Duane çevik bir şekilde kuşu tuzığa yerleştirdi ve kasaların yanına geri döndü.

“Arnold Necker, atış noktasına lütfen.”

Bir kez daha sessizlik oldu. Geriye sadece birkaç güvercin

kasası kaldığından ötüşleri de zayıflamıştı.

Necker atış çizgisine geldi. Konuyla ilgisi olmayan hiçbir hareket yapmadı, sadece silahını omzuna dayadı.

“Çekme kolu hazır mı?”

“Hazır.”

“Çek.”

Tuzak dördün içindeki kuş yukarı ve sağa doğru uçtu. Necker tetiği çekerken güvercin beklenmedik bir biçimde dört buçuk metrelik bir dalışa geçti. Necker’ın kurşunu kuşun kanadına çarptı.

Necker silahını açarak boş kovani çıkarttı. Bettina ringe fırladı. Ancak rüzgâr yaralı kuşa yardımcı oldu ve kız daha ona ulaşmadan kuş kanat çırparak çitin diğer yanına kaçtı.

“Kuş ıska!”

Faurote taraftarları coşkuyla bağırarak yumruk yapmış ellerini havaya kaldırdılar. Abney’in yüzü soldu. Brenham’ın erkekleri gözlerini birbirlerinden atış kutusundaki Abney’e yönelterek kıpırdandılar.

Necker arkasını döndü. Adamın yüzündeki gerginliği gören halk cesaret ve destek sözleriyle bağırarak ona destek olmaya çalıştılar.

Şampiyonluk Necker’la Faurote arasında bir kapışma olmasına rağmen diğerlerinin hesapları hâlâ ortalama puanlara dâhildi ve her biri son turları için atış çizgisine geldiler.

Luke sürekli tetikte durarak güvercinleri idareli bir şekilde dağıttı. Comer ortaya çıkmadı. Belki de bahis kanuniydi ve ne Comer ne de başka biri bunu numaradan yapmıştı.

Necker bir puan geride olduğundan Faurote’un tek yapması gereken bir sonraki kuşu öldürmektir. Üstelik sadece şampiyon-

luğu elinde tutmakla kalmayacak; aynı zamanda ÷lkede en çok konuşulan yarışmanın kazananı olacaktı.

Faurote atış çizgisine gelerek silahını omzuna yerleştirdi. “Çekme kolu hazır mı?”

“Hazır.”

“Çek!”

Tuzak dörtteki güvercinin havaya yükselmek için bir pistonu ihtiyacı yoktu. Süratli ve güçlü bir biçimde uçtu. Kuşun gücü, tuzağın fırlatışı ve rüzgâr üçlüsünün birleşimi karşısında Faurote’un hiç şansı yoktu.

“Kuş ıskala!”

Brenham erkekleri şapkalarını havaya atıp birbirlerinin sırtına vurarak, yumruklarını neşeyle sallayarak kendilerinden geçercesine bağıldılar.

Swanning hiç tepki göstermedi, sabırlı ve ifadesiz bir biçimde ayakta duruyordu.

“Arnold Necker, atış noktasına lütfen.”

Abney iki yana sallanarak ellerini ceplerine daldırdı. Diğerleri kollarını kavuşturup açtılar. Birkaç kişi dua etmek için başını öne eğdi.

Luke son bir kez daha etrafa bakındı. Comer’dan hiç iz yoktu.

Çiftçi, tipik Necker stiliyle çizgiye yürüdü ve hiç tereddüt etmeksizin silahını omuzuna dayadı. Eğer kuşu yere sererse o ve Faurote maç sonu penaltı atışına gideceklerdi. Eğer kaçırırsa Faurote kazanabilirdi.

Şampiyonluk, ödöl parası ve bin dolar tehlikede olunca Blessinger her şeyi deneyebilecek kadar aptaldı.

Saklı Öpücük

Necker, “Çekme kolu hazır mı?” diye sordu.

Blesinger, “Hazır” diye cevapladı.

“Çek.”

Tuzak iki, güvercini havaya fırlattı. Kuş, kanatlarını çırpmadan önce uçuşu dengesizleşti. Necker ateş etti. Ancak kuş çiti geçtikten sonra yere düşmüştü.

“Kuş ıskal!”

Faurote’nin hayranları tezahüratlar yaparak barikatın üzerinden atladılar. Nişancının çadırına doğru koştular ve 1903 Teksas eyalet şampiyonunu omuzlarına aldılar.

Swanning kazancını alıp Abney’in elini sıktıktan sonra adamlarını çabucak etrafına toplayarak arabasına doğru ilerledi.

Luke, Duane’e, “İşleri bensiz idare edebilir misin?” diye sordu.

Genç adam afallamış ve ağzı açık kalmış bir biçimde bir adım geriledi. Luke, Necker ve Blesinger’in de aynı durumda olduklarını farz etti; ancak onları izdihamın arasında göremedi.

Hile yapmak için o kadar çabalamalarına rağmen başaramamışlardı. Luke izin beklemeden hızla Swanning’in peşinden gitti. Eğer Comer’ı gizlendiği yerden çıkaracak bir şey varsa o da yanında iki bin dolarla trende yolculuk yapan bir adam olabilirdi.

Luke gizli görev için bütün numaralarını bir kenara koyarak odasına koştu. Silahlarına ihtiyacı vardı. Ne kadar uzağa gittiğinin ya da ne kadar süre buralardan gitmiş olacağının hiçbir önemi yoktu. Bay Hurless Swanning’i takip etmeyi ve en iyisini ummayı planlıyordu.

Swanning trene binmek yerine arabasını derhâl kasabanın dışına sürdü. Luke görüş mesafesi dışında kalmaya dikkat ederek onu birkaç mil kadar takip ettikten sonra Honey Dew'ü durdurdu. Yolu inceledi. Kısmen gizlenmiş izler bir adamın araçtan indiğini ve ormanlığa girdiğini göstermekteydi.

Luke, Comer'ın arabanın ardından gittiğini görmeyi bekliyordu. İçinden bir ses ona parayı takip etmesini söylemişti. Eğer tahmininde yanılmıyorsa para şu anda yaya giden birindeydi.

Atını ağaçlığa doğru sürdüğünde daha önceden bağlanmış sahibini bekleyen bir atın taze izlerini keşfetti. Bunları gizlemek için hiçbir girişimde bulunulmamıştı. Hatta atın sürücüsünün acelesi bile yoktu.

Luke kaşlarını çatı. Atlı kişi ya takipçileri keyifli bir kovalamacaya yönlendiriyordu ya da adam gibi bir iz sürücünün onun arabadan ayrıldığına dair izleri fark edemeyeceğini düşünecek kadar kibirliydi. Durum her ne olursa olsun Luke onun Brenham'la kendisi arasındaki mesafeyi olabildiğince açmasını beklemişti, telaşsızca dolanıp durmasını düşünmemişti.

Luke hâlâ üzerindeki kuş kokusunu göz ardı ederek adamın izlerini takip etti. Tulumunu çıkarıp pantolonunu giymişti; ama gömleğini değiştirmek için vakit bulamamıştı. Odysseus ve Penelope'nin kalçalarında bağlanmış olmaları harika bir his-ti. Luke onları özlemişti.

Sanki bir erkek bir de kız tabancaya sahip olmak yeterince kötü değilmiş gibi bir de onlara isim veriyor. Odysseus ve Penelope. Fakat zaten Lucious isimli birinden ne bekleyebilirsin ki?

Luke eyerinde kıpırdandı. Kadın onu anlamamıştı. Adamın bahsedecek bir ailesi yoktu. Ev olarak adlandırılabileceği bir yeri yoktu. Atı, eyeri, silahları ve üzerindeki kıyafetlerinden başka hiçbir şeyi yoktu. Bu yüzden de tıpkı diğer insanların yaşadıkları yerlere harcama yaptıkları gibi o da varını yoğunu bunlar için harcıyordu.

Gizli görevde olmadığı zamanlarda giysileri paranın alabileceğinin en iyisiydiler. Botları ısmarlama ve süslüydü. Eyeri de aynı şekildeydi. Atını bizzat kendisi seçmişti. Ama silahları... Silahları onun gurur ve neşe kaynaklarıydı. Kavisli kemik saplı ve ağzından aşağı doğru temiz bir çelik işçiliğine sahip, kakmalı bir çift otomatik Colt tabancaya sahipti. Onlar eşsiz silahlardı ve adama gayet iyi hizmet etmişlerdi. Bu yüzden isimlendirilmeyi hak ediyorlardı. Georgie buna istediği kadar gülebilirdi; ancak kadının doğal karşıladığı o mutlak yaşam tarzını korumasına bu silahlar yardım etmişlerdi.

Beyaz kuyruğu havada ve başı yukarıda bir geyik, üç endamlı sıçrayışla Luke'un yoluna fırladı. Adam dizginlere asıldı. Beyaz kuyruklu geyiğin bacaklarının onu en hızlı şekilde uzaklara kaçırmaları için çalılıklarda bir hışırtı duyması yeterliydi.

Geyiğin kaçtığı kişi Luke'sa kendini onun yoluna atmazdı. Luke gözleriyle bölgeyi taradı. Onu ürküten herhangi bir şey

olabilirdi. Bir tavşan, vahşi bir hindi, bir tilki ya da iki bin doları olan bir adam olabilirdi. Luke atından inerek izleri inceledi. Birkaç metre yukarıda bir at zemini eşelemiş, bir süre orada durmuş ve sonra da çalıların derinliklerine doğru yön değiştirmişti.

Luke dikkatli bir biçimde hareket ederek Honey Dew'u da peşi sıra yürüttü. Güneş ağaçların üst seviyelerine kadar alçalmıştı. Işınları üzerinde yeni filizlenen yapraklar dalların arasından süzülüyordu. Suyun sesi kayaların üzerine damlıyor ve kuzey batı kıyısına hafifçe çarpıyordu.

Uzun bir çift kişnemeye cevaben uzaktan gelen bir kişneme Luke'un durmasına neden oldu. İki at mı vardı? Honey Dew'u bodur ağaçlar ve çalıların kenarına yönlendirerek onu bağladı, ağızlığını taktı ve silahlarını kontrol etti.

Luke atının boynuna hafifçe vurarak, "Yerinden kımıldama kızım" diye fısıldadı. "Az sonra geri döneceğim."

Kendini gizli tutmaya özen göstererek, adımlarını sessiz ve duyularını da alarında tutarak izleri takip etti. Derenin sesi daha yakından gelmeye başlamıştı. Bir kilometre kadar aşağıda binicisiz bir Buckskin* kuyruğunu şaklatıyordu.

Luke kulaklarını her bir sese kabartarak ağaca yaslandı. Ağustos böceklerini, tünemeye hazırlanan kuşların heyecanlı konuşmalarını, vıraklayan kurbağaları, sürekli öten cırcır böceklerini filtreleyerek iki adamın batıdan gelen sessiz gürültülerine odaklandı.

Necker. Necker ve Swanning itfaiyecinin para kesesindeki parayı bölüşüyorlardı. Konuşmalarını tam olarak duyamıyordu; ancak birbirlerinin yanında yakın arkadaşlar gibi gayet rahat olduklarını görüyordu.

* Buckskin: Bir at cinsi

Yani Necker kasten kaybetmişti. Kendini yarışmada üst sıralarda tutmak için hile yapmıştı. Duane ve Blesinger biliyor muydu? Yoksa Necker, Brenham kasabasının kalanıyla birlikte onları da mı kazıklamıştı?

Luke iki adamı ayrıntılı bir şekilde inceledi. İkisi de Frank Comer değildi. O kanun kaçağının daha esmer ve biraz daha kısa bir endamı vardı. Asıl soru hangisinin peşinden gideceği idi.

Eğer Swanning, Comer'la iş birliği yapıyor ve onunla buluşmayı planlıyorsa parayı doğrudan ona götürmüş olması daha yüksek bir ihtimaldi. Ki bu da Luke'un, Necker'ın Comer Çetesi'nin daha güvenilir üyelerinden biri olduğundan şüphelenmesine neden olmuştu.

Küçük dürbününü bölgede gezdiren Luke ikinci atın yerini belirledi. Eğer Necker'ı takip edecekse yerini değiştirmesi gerekliydi. Dürbününü cebine koyarak Honey Dew'un yanına dönüş yolculuğuna başladı.

“Nerelerdeydin?” Georgie gözlerini dikip Luke'a baktı. Adamın giysileri temizdi ve saçları az önceki duş yüzünden ıslaktı; ama gözlerinde derin halkalar vardı.

Luke, “Bailey Quade'e telefon hizmeti sattın” dedi.

“Bailey Quade mi? Orada ne yapıyordun? Eyalet turnuvasına yardımcı olduğumu sanıyordum.”

“Ediyordum. Ettim. Bir şeye mi ihtiyacın vardı?” Çalışma masasındaki bir çekmeceyi açtı ve kâğıtları karıştırdı.

Kadın iç çekti. “Bana hâlâ kızgın mısın?”

“Ne için?”

Georgie, Frank Comer'a hayranlığını adama hatırlatmama-ya karar verdi.

Adam başını kaldırdı. “Lucious Landrum’u mu kastediyorsun?”

“Evet.”

“Ne istersen onu düşün. Umurumda değil.” Luke çekmecedan bazı kâğıtları çekip çıkararak külçe gibi sandalyesine çöktü ve yazılı olanları ana hesap defteriyle kontrol ederek okumaya başladı.

Luke oturana kadar masa gözüne hep çok büyük görünmüştü. Uzun bacakları masanın altında sıkışınca dizlerine kramp girdi. Kambur omuzları masanın üzerine doğru eğilmişti.

“Sen beni seyrederken düşünemiyorum.” Adam başını kaldırıp bakmadı bile.

Kadının yanakları kıpkırmızı oldu. Dikkatini pencereye yöneltti. Baba mavi kuş yuvayı yapmakta olan anne kuşa yemek ulaştırmak için nişasta kutusuna doğru uçu. Dişi kuş tamamı bu haftanın sonunda evrimini tamamlayacak beş adet toz mavisini yumurta yapmıştı. Ama bütün her şey nişasta kutusunun duvarları arkasında gerçekleşecekti.

Georgie onların gelip gidişlerini izlemeye bayılmasına rağmen bakışları yeniden solundaki adama yöneldi. Bir şey onu üzmüştü. Üstelik adamı üzen her neyse onun Frank Comer’a hayranlığıyla ilgisi olduğunu sanmıyordu.

“Bay Necker üzerine bahis oynayıp para mı kaybettin?” diye sordu.

Adam parmağını hesap defterindeki bir sütuna koydu ve gözleri o ve masasındaki kâğıt parçası arasında gidip geldi. “Neyse ki hayır. Güvercinlerle ilgilenenlerin bahis oynama izinleri yok.” Adam başını kaldırdı. “Ancak Duane Pfeuffer’ı göremedim. Onun bir şey kaybedip kaybetmediğini biliyor musun?”

“Kanımca kasabadaki her adam para kaybetti. Özellikle Duane hakkında bir şey duymuş değilim.”

“Necker daha ortaya çıkmadı mı?”

“Hayır. Bir grup adam yarım saat kadar önce onu evinden çıkarmaya gitti.” Kadın başını salladı. “Açıkça görülüyor ki tessellisi mümkün olmayan bir durumda.”

Luke arkasına yaslandı. “Onu nereye götürüyorlar?”

“Charlie’nin barına.”

“Bunun için biraz erken olduğunu düşünmüyor musun?”

“İyi bir zaman diye bir zaman mı var?”

Adam soruyu duymazdan geldi. “Her şey affedildi o hâlde?”

“Elbette. Kim Bay Necker’a öfkeli kalabilir ki? O çok hoş ve sevimli bir adam. Üstelik atışlarını da kasıtlı olarak kaçırmış değil ya.”

Luke başını salladı. “En yakın arkadaşları kimler, biliyor musun?”

“Bilmiyorum. Eğer bir telefonu olsaydı en çok kiminle konuştuğunu kesin olarak bilirdim. Ancak hiç abone olmadı.”

“Belki gidip onu ziyaret etmeliyim.”

“Edebilirsin, zaten her şekilde o yöne doğru gitmek zorunda kalacaksın.”

Adam tek kaşını kaldırdı. “Ne için?”

“Kasabanın kuzeyindeki hatta bir sorun var.” Elini sallayarak santrali işaret etti. “On beşten yirmi bire kadarki hatlar kesintili çalışıyorlar. Hepsi de kuzeye çektiğin yeni teller üzerindeler. Bu yüzden nerede olduğunu merak ediyordum. Turnuva başladığından beri insanlar tam hizmet alamıyorlar.”

Adam notlarına geri döndü. “Bunu bitirir bitirmez oraya gideceğim.”

Kadını başını hafifçe yana eğerek adamın bir kâğıt parçası üzerine bir şeyler karalamasını izledi. “Neredeydin?”

“Telefon servisi satmaya çalışıyordum.”

“Şey, eğer bana da haber verirsen çok memnun olurum. Bettina bile nereye gittiğini bilmiyordu.”

“Biri geliyor.”

Kadın gözlerini kırıştırdı. “Ne?”

“Yoldan biri geliyor.”

Georgie kulaklığını çıkararak sineklikli kapıya gitti. Çok geçmeden Torie Cutler ve Tarrah Montgomery şapka kutularıyla belirdiler. Bu adam bunu nasıl yapmıştı? Georgie hiçbir şey duymamıştı.

Georgie tel kapıyı açarak onları içeri davet etti. “Günaydın kızlar.”

Kızlar ikiz olabilirlerdi; ama değildiler. Her ikisinin de çok şirin sarı lüleleri, kahverengi gözleri ve birbirinin aynı gülümsemeleri vardı.

Tarrah kutusunu Georgie’ye uzatırken, “Yarışma için bazı şapkalar yaptık” dedi.

“Oh, çok sevindim.” Georgie onların kutularını da diğerlerinin üzerine koydu ve yığının sallanmasına neden oldu. Hepsi devrilmeden önce onları yatak odasına taşıması gerekiyordu.

Torie, “Şunlara bakar mısın?” diye bağırdı. “Üstelik festivale hâlâ bir ay var.”

“Biliyorum. Korkarım yarışma oldukça çekişmeli olacak.” Georgie gülümsedi. “Sîze biraz kahve ikram edebilir miyim?”

“Hayır, hayır.” Tarrah eldivenlerini çekiştirdi. “Okuma grubuna gidiyoruz. Bayan Mary J. Holmes’ün *Fırtına ve Güneş Işığ* kitabını tartışıyoruz.”

“Pekâlâ, gruba benden de selam söyleyin.”

“Söyleriz.” Geldikleri yoldan telaşla gittiler. Giysileri baha-
rın son modasını yansıtıyordu.

Georgie canları istediklerinde gelip gitme imkânlarından
dolayı onları kısıkanıyordu. Georgie, Bay Ottfried’in iğrenç
Paskalya meydan okumasına dek birkaç dakikadan fazla sant-
ralden ayrılmamıştı. O zamandan beri üç Kuş Tüyü toplantısı
ve çocuklar için iki Audubon seansı için santrali kapatmıştı.

Bu konuda şikâyetler de almıştı. Müşterileri haftada beş
günlük hizmet için para ödüyorlardı. Kiralık at ahırından Bay
Lockett kısmî geri ödeme bile teklif etmişti. Ayrıca bir de Bay
Ottfried vardı elbette. O da aboneliğini tamamen iptal etmişti.

Bir kardinal kuşu kayarak ön verandasına kondu, üç kez
hopladı, sonra yeniden uçup gitti. Kadın kararını kesinleştirdi.
Geri ödemeleri kendi parasından karşılamak zorunda kalsa bile
bunu kuşlarına borçluydu.

Dönüp şapka kutularını yatak odasına taşımaya başladı.

İki gidiş-gelişten sonra Luke kolları dolu bir şekilde içeri
girdi. “Bunların nereye konmasını istiyorsun?”

Konuşamayacak kadar şaşırmış olan Georgie yoldan çekile-
rek odanın köşesini işaret etti.

Adam kadının yatağına sürtünerek geçerken üstteki kutular
sallandı.

Zırrr...

Kadın bir an tereddüt etti. Kendisi dışında hiç kimse daha
önce onun yatak odasına girmemişti.

Adam, “Devam et” dedi. “Onları ben hallederim.”

Zırrr...

Kadın bir inlemeyi bastırarak santralin başına geri döndü.
“Alo, santral.”

“Bataryam bitmek üzere Georgie. Yeni bir taneyle Luke’u buraya gönderir misin?”

“Memnuniyetle, Bay Schmid. Aslında bugün kasabanın kuzeyindeki bir hat üzerinde çalışıyor. Yarın uğrasa sizin için uygun olur mu?”

Luke oturma odasına geri dönerek kutuların geri kalanını topladı.

“Yarın sabah ilk iş olarak bana gelebilir mi o zaman?” Hat cızırdayarak ticarethane sahibinin sesini bozdu. “Ondan daha uzun dayanacağını sanmıyorum. Leatherman’inkinden daha uzun dayandı.”

“Ne?” Georgie gözlerini yatak odasının kapısından ayırmadı.

“Evet. Kiminkinin daha uzun dayanacağına dair bir yarışma yapıyoruz.”

Georgie yerinde kıpırdandı. Luke neden daha dışarı çıkmamıştı? “Buradan Bay Palmer’in bir batarya da Bay Leatherman için getirmesi gerektiğini anlıyorum, doğru mu?”

“Evet. Ama önce benimkini getirsin.”

“Bay Palmer’a haber vereceğim.” Georgie kabloyu çektikten sonra aceleyle odasına yöneldi.

Luke lavabonun yanında durmuş parmağını yanında asılı olan havlunun üzerinde gezdiriyordu. Yatak odası hiçbir zaman büyük olmamıştı; ama adamın varlığı onu daha da küçük gösteriyordu.

Adam bakışlarını kaldırdı; ama parmakları hâlâ havlunun üzerindeydi. “Annem bunu havlularına yapardı.”

“Nakışlı havlular mı?”

“Evet.” Adamın parmakları ince kumaşın üzerine işlenmiş mavi dikişlerin üzerinde gezindi. “Bunu sen mi yaptın?”

“Ben yaptım.”

“Güzelmiş.”

Georgie havluya baktı. Olağandışı bir şey değildi. Ellerini ve yüzünü kuruladığı nakışlı bir havluydu. “Teşekkürler. Ve kurtuluşla ilgili yardım ettiğin için de teşekkürler.”

“Rica ederim.” Adamın sesi alçaktı; ama yine de geçmişteki bir anının etkisi altındaydı.

“Annenle sıkça görüşür müsün?”

“Evden ayrıldığımdan beri görmedim.”

“Ben de.”

Adamın gözleri onunkilerle buluştu. O kadar maviydiler ki.

Georgie bir an sonra kapıyı ardına kadar açtı. “Muhtemelen artık dışarı çıkmalısın.”

Adam elini geri çekti ve sanki nerede olduğunun yeni farkına varmış gibi yatağa doğru göz attı.

“Özür dilerim.” Adam odadan dışarı fırladı.

Kadın kapıyı arkalarından kapadı.

“Üzgünüm.” Adam cezalı bir çocuk gibi odanın ortasında durdu. “Seni rencide etmek istememiştim.”

“Etmedin.”

“Ne düşünüyordum bilmiyorum... Sanırım düşünmüyordum. Üzgünüm.”

“Sorun değil. Üstelik yardımın için gerçekten minnettarım.”

Adam yutkunmuştu. “Evet. Pekâlâ. Sanırım ben gitsem iyi olur.”

“Schmid Kardeşler ticarethanesinin duvar üniteleri için yeni bir bataryaya ihtiyaçları var. West Street’teki Bay Leatherman’ın da.”

“Evet. Duydum. Eğer bugün ilgilenemezsem sabah ilk iş hallederim.”

“Teşekkürler.”

“Rica ederim.” Adam boğazını temizleyerek şapkasını aldı ve tel kapıyı açıp dışarı çıktı.

Kadın kapıyı yakaladı ve yavaşça kapattı. Adamı gördüğünde ne yapacağını hiç bilemiyordu. Luke bir an suratsız oluyor, sonra aniden değişiyordu. Ama adamın ya da onun ruh hâli nasıl olursa olsun aralarındaki gerilim sabit kalıyordu.

Georgie sıkı dokunmuş file kaplı kapının ardından adamın atına binişini ve göğsündeki kuşağı çözmesini izledi. Benekli at başını adama doğru çevirdi. Onu tutan dizginler kazığa bağlılardı. Adam atın boynunu okşadı ve derinden, nazik bir sesle bir şeyler mırıldandı.

Atın eyerini çıkarmak birinin her gün yüzünü yıkaması gibiydi. Yine de adamın atın yan taraflarındaki kayışları açmasını, üzeniği çekmesini ve atın kolanını serbest bırakmasını izlemek Georgie’yi büyülemişti. Adamın her bir hareketi kendinden emin, akıcı ve hesaplıydı. Georgie bir elini diyaframına bastırdı; ancak içindeki karmaşayı bir parça bile bastıramadı.

Luke eyer battaniyesinin iki ucunu kavrayıp çekti. Eyer, koruyucular ve çantalar atın sırtından kayarak ellerine düşünce Luke’un sırt ve omuz kasları kırıştı. Kısa bir adım atarak yükünü kadının yan bahçesindeki kulübeye sürükleyerek gözden kayboldu.

Dakikalar sonra arabanın koşum takımlarıyla yeniden ortaya çıktı. Benekli atı kulaklarını dikti ve beyaz kuyruğunu şaklattı. Güzel bir attı. Koyu kahverengi başı, boynu ve omuzları vardı. Yele, kuyruğu, kolanı ve bacaklarının dizlerinden aşağısı beyazdı. Georgie yine de onun adını bir çiğnieme tütününden esinlenerek koyduğuna inanamıyordu.

Georgie adamın tütün çiğneyip çiğnemediğini merak etti. Eğer çiğniyorsa bile ne görmüştü ne de kokusunu almıştı.

Adam kollarındaki deri kayış karmaşasını çözdü. Araba koşum takımını takmanın her bir adımı bir kadını bir balo gecesi için giydirmek kadar karmaşıktı. Göğüs tokasını Honey Dew'a bağladı, arka ve eyer kayışını düzeltti, belindeki bandı sıkılaştırdı.

Her bir adımın arasında iri elleri çarptı, hafifçe vurdu ve sıkı ama rahat bir ayar elde edip etmediğini kontrol etti. Georgie adamın kısırağa ne söylediğini duyabilmeyi diledi; çünkü sakın bir gül gibi bir diyalog sürdürmekteydi.

Luke atın kulakları ve burnu üzerinden bir at gözlüğü geçirdi ve ön perçemini bir kadın kuaförü gibi kabarttı. Georgie saçının arka tarafını düzelterek açıkta kalan bukleleri topuzuna sıkıştırdı.

Honey Dew ağzıyla Luke'a vurdu. Adam eğilip bir şey fısıldadı. At uzun, gürleyen bir kışnemeye kulaklarını oynattı. Luke kendi kendine güldü. Adamın gülümsemesindeki derin anlam Georgie'nin midesine bir sancı saplanmasıya neden oldu.

Honey Dew'u bağlama kazığından çözerek tesisatçının arabasını depoladığı evin yan tarafına yönlendirdi. Georgie onları göremiyordu; ama tekerleklerin gıcirtısını, kayışların düğümlemesini ve Luke'un alçak ses tonunu duyabiliyordu. Luke en sonunda Honey Dew'u yola çıkardı ve yeşil sürücü koltuğuna atladı. Dizginleri eline alarak Georgie'ye döndüğünde etkileyici bakışları kadının gözleriyle buluştu.

Kadın geriye, adamın görüş açısının dışına kaçtı, nefesi kesilir gibi oldu. Adam biliyordu. Georgie'nin orada durup ona arzuyla baktığını biliyordu. Georgie ellerini yanaklarına bastırdı.

Bir an sonra Luke dilini şaklatarak atına işaret verdi. Koşum takımının çingirtısı ve tekerleğin gıcirtısı tamamen duyulmaz hâle gelene dek Georgie oturma odasının gölgelerinde saklandı.

On Sekizinci Bölüm

“Alo, santral.”
Luke, “Benim” dedi.

Belli belirsiz bir nefes alma duyuldu. “Ah, şey, ım, merhaba. Birine bağlanmak mı istiyordun?”

“Hayır. Oodsonlardayım. Sorunu çözmek için bu hat üzerindeki her bir çiftliğe uğrayacağım ve düzgün çalışmayanı bulana dek hepsinden seni arayacağım.”

“Tamam.”

“Burada her şey yolundaymış gibi görünüyor.”

“Evet. Sanırım eğer Bayan Oodson’un hattı kesilseydi dünya dönmeyi durdurabilirdi.”

Luke gülümsedi. “Ortak hatlar Bayan Gail. Birisi duyabilir.”

Hatta zayıf bir homurtu duyuldu. “Sanırım orada değil; çünkü tam şu anda Bayan Patrick’in evinde okuma grubu toplantısı var.”

“Hayır, burada değil. Kapıyı kendim açıp içeri girdim.”

“Bundan sonra Kleberglere mi gideceksin?”

“Evet.”

“Birazdan konuşuruz o zaman.”

“Tamam.”

Hiçbiri telefonu kapamadı.

Luke kadını sineklikli kapının orada ayakta durup onun her bir hareketini izlerken bıraktığı anı gözünde canlandırdı. Kadın bunu neden yapmıştı? Luke nedenini biliyordu. Üstelik çabalamasına rağmen o da kadına olan hayranlığını inkâr edemiyordu.

Kadın Luke’un daha önce hiç görmediği bir elbise giymiş yaşayan gün ışığı gibiydi. Yüksek sarı yaka, açık kahverengi gömlek robası, koyu bordo elbise giymişti ve hepsi de en ufak bir cesaretlendirmede titreşen altın rengi perçemlerle süslüydü. O perçemler üzerinde parmaklarını gezdirmek, apoletlerinden robanın v kısmına kadar devam etmek istemişti.

Luke, “O giydiğin yeni bir elbise mi?” diye sordu.

“Hayır. Evet. Biraz.”

Adam bir omzunu duvara yasladı. “Güzelmış. Beğendim.”

Bir duraksama. “Teşekkürler.”

“Arka bahçende neler oluyor?”

Luke kadının sandalyesinin gıcirtısını duydu. “Bay Mavi kuş görünürlerde yok. Kuluçkaya yatmış olan Bayan Mavi kuşa yiyecek bulmak için avlanmaya gitmiş olmalı.”

“Evliler mi?”

“Elbette.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü... Onlar, anlarsın ya, bir aile kuruyorlar.”

“Audubon yayınları sana yuva kuran kuşların evli olduklarını mı söylüyor?”

“Bilginiz olsun diye söylüyorum bayım, mavi kuşlar hayatları boyunca tek bir eşle çiftleşirler.”

“Öyle mi?”

“Öyle.”

“Pekâlâ, o zaman. Yanıldığımı kabul ediyorum.” Odanın diğer tarafında süslü bir saatin içine yerleştirilmiş bir çift guguk kuşu çeyrek saatin dolduğunu haber vermek için saatten çıkarak öttü. “Guguk kuşları da tek eşli midir?”

“Çoğunlukla.”

“O hâlde Bay ve Bayan Guguk kuşu merhaba diyor.”

Kadın kıkırdadı.

Adam duvardan uzaklaştı. “Dinle, gitsem iyi olur. Birazdan konuşuruz.”

“Tamam.” Georgie bu kez kabloyu çekti.

“Alo, santral.”

“Benim.”

“Merhaba.” Kadının sesi samimi bir tona bürünmüştü.

Luke bir elini cebine sokarak yere baktı. Sol botunun parmak ucu çamur olmuştu. Bayan Dobbing’in holünü kirletmeye dikkat etmeliydi. “Bu hat da çalışıyormuş gibi görünüyor.”

“Evet. Oraya gitmen neden bu kadar uzun sürdü?”

“Grantlere uğradım. Bil bakalım ne oldu? Bir abonelik satın aldılar.”

“Aldılar mı? Tebrikler.”

“Teşekkürler.” Luke cebindeki bozuklukları şingırdattı. “Bayan Grant bana festivalden bahsediyordu. Yılın en büyük etkinliği olduğunu söylüyor.”

“Sanırım öyle.”

“İnsanların sevdiklerinin pencereleri önüne gizlice misket limonu ağaçları bıraktıklarını söyledi.”

“Evet. Sonraki sabah her zaman telefon hatları çalıp durur.”

Luke birinin hiç kadına misket limonu ağacı bırakıp bırak-

madığını merak etti. “Geçit töreninden bahsetti. Ayrıca bir yağlı domuz kovalamacasından ve Maypole* dansından da söz etti.”

“Ben sadece geçen yıl olana katıldım; ama söylediklerinin hepsini gördüm, ek olarak bir atlıkarınca da vardı.”

“Öyle mi?” Luke kaşlarını havaya kaldırdı. “Ben hiç atlıkarınca görmedim.”

“Geçen yıl benim için de bir ilkti. Duyduğum kadarıyla bu yıl da getireceklermiş. Açıkçası oldukça pahalıydı.”

“Bu çok kötü.” Luke boğazını temizledi. “Bu yıl festivale birlikte gideceğin özel biri var mı?”

Hafif bir duraksama oldu. “Hayır, yok.”

“Hımm.”

Georgie, “Senin?” diye sordu.

“İmm, hayır.”

Sessizlik.

“Pekâlâ.” Adam ağırlığını tek ayağı üzerine verdi. “Sanırım diğer telefona doğru gitsem iyi olacak.”

“Sırada Halllar var.”

“Halllar. Tamam. Seni oradan ararım.”

“Tam burada bekliyor olacağım.”

“Birazdan konuşuruz o hâlde.” Bu kez önce adam kapadı.

“Alo, santral.”

“Benim.” Adam bir kulağını tıkadı. “Orada mısınız?”

“Evet.” Kadın sesini yükseltti.

“Beni net duyabiliyor musun? Halllar bir çocuk ordusuna sahip ve ben hiçbir şey duyamıyorum.”

“Sesin gayet net geliyor.”

* Maypole: Bahar bayramına özgü, çiçeklerle donatılmış direk.

“Tamam. Yoluma devam ediyorum.” Adam hiçbir cevap beklemeden telefonu kapadı.

“Alo, santral.”

“Selam.”

“Selam.” Kadının sesi yine değişerek adamın midesinde tuhaf kıpırdanmalara neden oldu.

Adam, “Bu çok daha iyi” dedi. “Çok daha sessiz.”

“Tanskeslerde misin?”

“Evet. Onlar tarladalar.”

“Yolda bir yerde durdun mu?”

“Bay Büchner’e bir abonelik satmaya çalıştım; ama hiç ilgilenmedi. Ancak Bayan Büchner öğle yemeği ikram etti.”

“Ne yedin?”

“Barbekü ve adını telaffuz edemediğim bir patates yemeği; ama gerçekten lezzetliydi. Sen? Sen öğle yemeğinde ne yedin?”

“Yemedim.”

“Neden?”

“Sinekkuşları için biraz şekerli su hazırlamak istedim.”

Adam kaşlarını çatı. “Bunu çok fazla yapıyorsun, değil mi? Öğle yemeğini atlamayı kastediyorum.”

“Bunu çok fazla mı söylüyorum bilmiyorum; ama bazen atlıyorum.”

“Eğer dikkat etmezsen o sinekkuşları kadar kalacaksın.”

“Bundan şüpheliyim.” Luke, kadının ses tonundaki gülümsemeyi fark edebiliyordu.

“Neye ihtiyacın var biliyor musun?”

Kadın, “Neye?” diye sordu.

“Bir dondurmaya.”

“Ne?”

“Bir dondurmaya.” Luke posta ofisinin yanındaki yeni dondurmacı dükkânını gözünde canlandırdı. “Hodde&Kruse bugün açıldı. Bütün yaz boyunca dondurma, soda ve alkolsüz içki dağıtımını yapacaklar.”

“Ah, Tanrım.”

“Biraz ister misin?”

“Şey, ben... Sen?”

“Elbette. Sen?”

“Ben, evet. Dondurmaya bayılırım.”

“O hâlde gidip biraz alalım. Mesai bittikten hemen sonra.”

Kadın, “Bugün mü?” diye ciyakladı.

“Neden olmasın?”

Adamın sistemindeki her bir alarm var gücüyle çalmaya başladı. Luke bunları duymazdan geldi. O bir erkekti, Georgie de bir kadın. Luke kadınla, kadın da Luke’la ilgileniyordu. Adam ona bir eş aramadığını söylemişti. Bir açıklama yapmak için kendini köşeye sıkışmış hissetmemeliydi.

Georgie, “Şey... Tamam” dedi. “İşten sonra?”

Adam aniden hızla cevap vererek konuyu kapadı. “Saat beşte. Seni alırım.”

Kadın, “Hatta biri var” dedi.

“Kapatıyorum o zaman. Bir sonraki durakta seni ararım.” Luke telefonu kapatarak telaşla Honey Dew’un yanına gitti. Sorunu bir an önce bulmak için acele ediyordu, böylece temizlenmek için kasabaya dönmeye zamanı kalacaktı.

“Alo, santral.”

Luke, “Beni şimdi duyabiliyor musun?” diye sordu.

“Evet. Az önce aramaya çalışan da sen miydin?”

“Evet, ama ulaşamadım.”

“Ne oldu?”

Adam başını salladı. “Bayan Ragston hattın ve telefonun etrafına bir saç tokası sararak devreyi etkisiz duruma getirmiş.”

“Yüce Tanrım.”

“Biliyorum. Tamir ettim.”

“İşin bitti o hâlde?”

“Evet. Kasabaya geri döndüğümde mesai bitmiş olur. Bu yüzden Schmid’i arayıp yarın sabah ilk iş bataryasını götüreceğimi iletir misin?”

“Elbette.”

“Teşekkürler.” Luke ahizenin kordonunu başparmağına doladı. “Benim oraya gelmem beşi geçebilir. Önce temizlenmem gerek.”

“Sorun değil. Ben de küçük bir akşam yemeği yemek istiyorum.”

“Tamam, ama çok yeme.”

“Yemem.”

“Georgie?” Kadının fişi çekmeden önce onu duymasını isteyerek telefon ünitesine dokundu.

“Evet?”

Adam bir nefes verdi. “Üzerini değiştirme. O elbiseyi beğendim.”

“Tamam.”

Adam elini yanına düşürdü. “Hoşça kal.”

“Güle güle.”

Georgie hattı kesmeden önce tereddüt etti.

On Dokuzuncu Bölüm

Luke El Paso barındaki antipatik bakışlı bir silah soyguncusunun silahını aldığında gerilmemişti. Kötü şöhretiyle ün yapmış Miller Çetesi'nin gizlenme yerine baskın düzenlediğinde de gerilmemişti. Bir serseri grubuna kendi başına boyun eğdirdiğinde de gerilmemişti.

Ancak Honey Dew'u Georgie'nin evinin önündeki kazığa bağlarken elleri titriyor, alnı boncuk boncuk terliyordu ve ağzı kurmuştu. Uzun bir soluk verdi. O sadece bir kadındı. Üstelik bu kadın bir cırcır böceği kadar ufaktı.

Luke ellerini bacaklarına sildi. İş kıyafetlerini değiştirdiğinde, otomatik olarak başka bir tulum giymişti. Kadın onu gördüğünde ne düşünecekti? Bir pantolon bile giyme zahmetine katlanmamış olduğundan adamın ona yeterince saygı göstermediğini mi düşünecekti?

Ancak bol tulum gerçek kimliğini saklamasına yardımcı oluyordu. Belki onu çok iyi tanıyan biri için bu doğru olmayabilirdi; ancak onu uzaktan görmüş olanlar için kesinlikle işe yarıyordu. Lucious Landrum tam ölçülerine göre yapılmış en

iyi kalite giysileri giyerdi. Eğer kasabadakilerden biri daha önce onu görmüşse o adamla Brenham'ın tulum giymiş telefoncu adamını birbiriyle bağdaştıramazdı.

Ancak pantolonla gömlek giymesi durumunda bir tanınma olasılığı yaratması da oldukça muhtemel olabilirdi. Bu riski göze alamazdı. Georgie için bile.

Kısmen de olsa kadının sineklikli kapının ardında onu beklediğini görmeyi umarak bahçe kapısından içeri girdi. Ancak kadın görünürlerde olmadığı gibi ön kapı da kapalıydı. Luke o kapının daha önce hiç kapalı olduğunu hatırlamıyordu.

Kapı maviydi. Sarı dış cephe kaplaması, yeşil bankı ve kırmızı salıncağıyla kadın burada gökkuşağının hemen her rengini kullanmıştı. Derin bir nefes alarak sineklikli kapıyı açıp kapıyı çaldı.

Kapı derhâl açıldı. Bir tarçın patlaması etrafı sardı. Kadının yüzünde ne bir gülümseme ne bir gamze ne de bir kahkaha çizgisi vardı. Sadece iri gözler ve sevimli bir ben vardı. Kadının çene hatlarını takip etti. Sarı yakasını çevreleyen siyah dantel bir firfir çenesini gıdıklıyordu.

Luke her iki elini de ceplerine soktu. "Dondurma için hazır mısın?"

"Şalımı alıp geliyorum."

"Üşüyor musun?"

"Hayır."

"O zaman alma. Elbiseni başka bir şeyle örtmemeni tercih ederim."

Georgie başını hafifçe yana eğerek adama döndü. "Bu elbise bu kadar beğendiğin nedir?"

Yanaklarını pembeleştiriyor. Dudaklarını çok lezzetli gösteri-

Saklı Öpücük

yor. Kıvrımlarını çikıntılı gösteriyor. Ayrıca robasındaki perçem de her nefes alışında hareket ediyor.

“Bilmiyorum. Sanırım sadece beğendim.”

“Pekâlâ, en azından şapkamı takmama müsaade et.”

“Şapka mı takıyorsun?”

“Elbette.”

“Seni hiç şapka takarken görmedim.”

“Kulaklığımı yüzünden.” Georgie yatak odasına girdi. Birkaç dakika sonra şeffaf kaplamalı, sarı ve bordo çiçek demetleriyle süslü hasır bir şapkayla geri geldi.

Bu şapka kadının bakışlarını tamamen değiştirmişti. Daha iyi ya da daha kötü yapmış değildi, sadece farklıydı. Gözleri daha iri, dudakları daha dolgun, ben daha küçük görünüyordu.

Luke, “Tulumum için üzgünüm” dedi. “Sahip olduğum sadece bu var.”

Georgie eldivenlerini giydi. “Biliyorum.”

“Biliyor musun?”

“Ben telefon operatörüyüm. Her şeyi bilirim.”

Adam ona kolunu uzattı. “Tanrı sana haber veriyor, değil mi?”

“Sürekli konuşuyoruz.”

Luke gülerek kadına basamaklarda eşlik etti. Ne idüğü belirsiz kahverengi bir kuş yanlarından uçup gitti.

Luke, “O neydi?” diye sordu.

“Bir alaycı kuş.”

Adam ona bir bakış attı. “Bunu bilemezsin.”

“Kanatlarının kenarında beyaz bir şerit vardır. Böylelikle fark edilmeleri kolaydır.”

Luke kuşun gittiği yöne baktı; ama görünürde hiçbir şey yoktu. “Ne zamandan beri kuş gözlemcisisin?”

Kadın omuz silkti. “Bilmiyorum. Sanırım on dört yaşım-
dan beri.”

“Buna başlamana neden olan neydi? Pencerenin önündeki yumurtadan yeni çıkmış yavrularla dolu bir yuva mı? Genç bir teyzenin seni bir kuş gözlemciliği gezisine götürmesi mi?”

“Korkarım öyle hoş bir şey değil.” Apoletleri ve robasının kenarı boyunca uzayan altın rengi fırır her bir adımda sallanıyordu. “Annem kötü mizaçlı bir adamla evlenmişti. Ormansa benim kaçış yerimdi. İşte orada da kuşları keşfettim.” Kadının sesi heyecandan uzaktı. Hiç duygu yoktu. Sesi yükselip alçal-
mıyordu bile.

“Bu yüzden mi anneni görmek için hiç eve dönmedin?”

“Evet. O ve işim yüzünden.”

“O hâlde hâlâ hayatta.”

“Evet. Peki, ya sen? Sen de anneni görmediğini söylemiştin. O hayatta mı?”

“Evet.”

“Peki ya baban?”

Luke derin bir nefes aldı. “Ben on yaşındayken öldü.”

Kadın durdu. Gözlerinde bir yaylım ateşi var gibiydi. “Benimki de.”

Kadının gözleri aynı anda birçok duyguyu barındırıyordu.

“Sen on yaşındayken mi?”

“On üç. Üstelik yaşadığımız ve tüm hayatlarımız boyunca çalıştığımız çiftlik bizden alındı; çünkü annemin kocası olmak-
sızın onu elinde tutmaya hakkı yoktu.”

Adam başını salladı. “Evimizi bir kasırga vurdu. İçerideki fenerler yanıyordu ve evimiz babam içindeyken yanıp kül oldu. Bu yüzden bizim de hiçbir şeyimiz yoktu. Dört yüz mil öteye, amcamın evine taşındık.”

“İyi bir adam mıydı?”

“Babam kadar iyi biri değildi.” Luke kadının kolunu kendisinin altına sıkıştırdı ve Sycamore’a dönerek evlerin önünden geçerlerken elini onun elinin üzerinden ayırmadı.

T ya da L şekilli olanlar daha gelenekseldiler; ancak iki ya da üç katlı Viktorya dönemi binalar canlı renkleri ve gösterişli süslemeleriyle sokaktaki yerlerini almışlardı. Hepsinin de önlerinde sallanan sandalyeleri olan geniş verandaları vardı. Sandalyelerde oturanlar ilgiyle Luke’a bakarak Georgie’ye seslendiler.

Market Street’te çitlerle çevrili evler ve ağaçlar yerlerini iki katlı ön cepheleli olan, güneşlikli ticarî binalara bırakmışlardı. Atlar, yük arabaları, el arabaları ve at arabaları binicileri ya da sürücüleriyle birlikte hazır durumda bekliyorlar ve devamlı olarak bir toz bulutuna neden oluyorlardı. Adam geniş bir manevra yaparak Georgie’yi Ottfried’in şapka dükkânının aksi yönüne yönlendirdi. Georgie yine de giren ve çıkanı kontrol etmek için gözlerini dükkânın giriş kapısından ayırmadı.

Luke, “Akşam yemeği yiyecek vakit bulabildin mi?” diye sordu.

Kadının dikkati hâlâ can düşmanının üzerindeydi. “Bay Ottfried’in oğlunun benim çocuklar için açtığım Audubon Cemiyetinde olduğunu söylemiş miydin?”

Luke kaşlarını kaldırdı. “Söylememiştin.”

“Şey, öyle. Sanırım Fritz başlangıçta babası için onları öldürmek adına kuşların nerede olduklarını ve onları nasıl çağıra-

çağını öğrenmek için gruba katılmıştı.”

Luke en şık kıyafetlerini giymiş bir adam, bir kadın ve iki oğluna selam vermek için şapkasının kenarına hafifçe vurdu. Adam Luke’un selamına karşılık verdikten sonra Winkelmann fotoğraf stüdyosunun kapısını açtı.

“Sanırım geri tepti.” Georgie’nin gözleri yarıya indi. Gülmemesi kendini beğenmişçeydi. “Fritz kuş söyleşilerindeki en büyük destekçim ve cemiyetimizin sayısını üçe katladı.”

“Bu konuda babası ne diyor?”

“Bilmiyorum; ama yarışması ve bahar koleksiyonuna dair reklamlar hâlâ gazetenin her sayısında çıkmaya devam ediyor.”

Geçici bir süre için şapkacı dükkânını görmesini engelleyen ve kadının dikkatini kendisine çeken bir şişeleme arabasının içinde üç sıra bira şişesi diziliydi.

Luke, “Yarışmasının son durumu nedir?” diye sordu.

“Çok iyi gitmiyor. Benim Kuş tüyü cemiyetim üye sayımız az olmasına rağmen muazzam sayıda yemini garantilemiş durumda.”

“Onu kasabadan göndermeyi mi planlıyorsun?”

Kadın şaşkınlıkla adama baktı. “Tanrım, hayır. Sadece kuş parçaları kullanmayı bırakmasını istiyorum.”

İki kadın sohbete dalmış bir şekilde Schleider mobilya firmasından çıktılar. Diğerlerini itip kakmadan gerçekleştiremedikleri çetrefilli dans hareketlerini andıran yürüyüşleri yüzünden Luke Georgie’yi yanına doğru çekti ve konuşmaya dalmış olan kadınların yanından onlara hafifçe sürtünerek geçtiler. Birkaç adım sonra dondurma dükkânına varmışlardı.

Her yaştan erkek, kadın ve çocuk bükümlü demirden masa ve sandalyeleri doldurmuşlardı. “Daisy Bell” çalan bir piyanisti

bastırıp seslerini duyurabilmek için bağıryorlardı. Luke derin bir nefes alıp tatlı kokuların karışımını içine çekti. Gördüğü en lüks beyaz mermer tezgâh beraberinde döner tabureleriyle bütün duvar boyunca uzanıyordu.

Beyaz ceket giyinmiş iki adam ve siyah önlüklü bir kadın tezgâhın arkasında çılgın gibi çalışıyordu. Aromalı şuruplar lüks bir bardaki sert içki şişeleri gibi raflara dizilmişlerdi.

Luke hemen odanın diğer ucundaki Peter Finkel'i gördü. Çiftçinin açık alnı ve yukarı doğru kıvrımlı kulaklarıyla yandan görünüşü onu mahkûm edilmemiş bir oğlandan çok bir tren soyguncusu şüphelisi gibi göstermekteydi. Ayrıca Necker hazinesini topladıktan sonra evine giderken iki yere uğramıştı. Biri Finkel'in eviydi, diğeryse yeni bir telefon müşterisi olan Ragston'un eviydi. Luke her iki adamı da Necker, Duane ve Blesinger'le birlikte şüpheliler listesinin başına almıştı.

Georgie hafifçe Luke'un koluna vurdu ve bir diş ağrısı sakızı ve sindirimi kolaylaştıran hapların olduğu standı işaret etti. "Umarım bunlar yaklaşımakta olan kaderin bir işareti değildir."

Luke gülerek kadının en sevdiği çeşidin hangisi olduğunu sorduktan sonra tezgâha yaklaştı ve iki porsiyon meyveli dondurma sipariş etti. İki elinde birer kâseyle kadının kendileri için tuttuğu köşe masaya doğru ilerledi.

Georgie tabağının tepesinde duran vişneyi alıp ağzına götürerek sapını kopardı. "Harika görünüyor" dedi. "En son ne zaman dondurma yediğimi hatırlamıyorum."

Öncelikli arzularını tatmin etmek için her bir kaşığın tadına vararak sessizce oturdular.

Luke son birkaç kaşığı da yiyebilmek için kâsesini öne doğru eğerek, "Akşamları işten sonra neler yapıyorsun?" diye sordu. "Dışarıda kuşlarınla beraber olamayacağın kadar karanlık

olduktan sonrasını kastediyorum.”

Kadın omuz silkti. “Farklı şeyler. Yemek pişirme ve temizlik işlerinin çoğunu geceleri yapıyorum; çünkü gün içerisinde bunları yapmak için fırsatım olmuyor. Son zamanlarda Kuş Tüyü cemiyetinin işleri beni oldukça oyaladı. Ayrıca hemen her gece lambayı söndürmeden önce kitap okurum. Peki ya sen?”

“Bir pansiyonda yapacak pek fazla şey olmuyor. Bu yüzden yapabildiğim zamanlarda arkadaşlarımla buluşuyorum.”

Georgie gülümsedi. “Arkadaşların kimler?”

“Duane Pfeuffer benim en yakın arkadaşım.”

Kadının gülümsemesi hafif kayboldu. “Duane Pfeuffer mı? Pfeuffer yem dükkânındaki mi?”

“Onu tanıyor musun?”

“Pek sayılmaz. Onun biraz vahşi olduğunu duymuştum.”

“Duane mi?” Luke şaşırmış gibi yaptı. “Başka neler duydun?”

“Zamanının çoğunu Charlie’nin barında geçirdiğini.”

Luke başını salladı. “Şey, bunu inkâr edemem.”

Georgie peçetesiyle ağzının kenarlarını sildi. “Senin de akşamlarını geçirdiğin yer orası mı? Bar mı?”

“Bazen ama daha çok bilardo oynamak için gidiyorum.”

Kadın kâsesinin etrafındaki dondurmayı itekledi. “Başka kiminle zaman geçiriyorsun?”

“Duane ve ben pazar günü Arnold Necker’la ava gidiyoruz.”

Kadın ağzına dondurmasından bir lokma atarak adam dışında her yere baktı.

Luke ona, “Arnold’u sevdiğini söylemiştin” diye hatırlattı.

“Severim.” Kadının yüzünde sahte bir gülümseme belirdi.

“Siz üçünüz ne avlıyor olacaksınız?”

Adam cevap vermedi.

Kadın kaşığını elinden bıraktı. Piyanonun canlı ezgileri kadının kasılmış dudaklarındaki kınamayla kontrast oluştuyordu.

Luke iç çekerek kollarını kâsesinin her iki yanına koydu. “Biz ötücü kuşları avlamıyoruz, Georgie.”

“Öyle yapmadığınızı umuyorum.” Kadının sözleri neredeyse duyulmayacak kadar alçak tondaydı.

“Biliyorsun, şirin ve zayıf bir kuzuyu öldürmek bir süt kuzusu ve nane sosu yeme niyetinde olmak kadar keyif verici değildir. Ama bu hep yapılan bir şeydir.”

Kadının çenesi kasıldı. “Biliyorum.”

“Her kasım ayında tüm ülke çapından aileler bir hindi satın alarak kafasını keserler.”

Georgie kucağının üzerinde peçetesini bir kere ve sonra bir kere daha katladı. Başını kaldırmayı reddeder gibiydi.

“Vurduğumuz her kuş yenecek. Besleyici bir açık hava sporu yapmamızla onları kümeden alıp boyunlarını kopardıktan sonra soframıza yemek yapmamız arasında hiçbir fark olmadığından bu spordan keyif almanın da kesinlikle yanlış olduğunu düşünmüyorum.”

Kadın sandalyesini geriye doğru itti. “Artık eve gitmek istiyorum.”

Luke kadının kâsesine baktı. “Daha bitirmemişsin.”

“Bitirdim. Kesinlikle bitirdim.”

“Mantıksızca davranıyorsun.”

“Eve gitmek istediğim için mi?”

“Kuş avcılığı yapmamı bana çok gördüğün için.”

“Ne istersen onu yapabilirsin, Luke. Tıpkı benim gibi. Ben de eve gitmek istiyorum.” Kadın ayağa kalktı.

Adamı başını sallayarak sandalyelerini yerlerine itti ve kadına kolunu uzattı. Georgie bir an tereddüt etti; ama bu nazik hareketi reddetmeyi göze alamadı.

Sokak trafiği sadece gürültüyle geçen yük arabalarıyla oldukça sakinleşmişti. Adam güneşin batışına bakarak yol boyunca düşen gölgeleri fark etti. Georgie yanında kaskatı olmasına rağmen yavaş yürüyüş temposunu korudu.

Genç bir oğlan, akşam kapanışından önce Seelhorst kalay dükkânının önünü süpürmek için kaldırıma çıktı.

Çocuğun duyma eşliğinden çıkar çıkmaz Luke boğazını temizledi. “Georgie...”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum, Luke.”

Luke kadına baskı yaparak tartışmayı düşündü; ama sonra aksine karar verdi. İlk olarak kadına ayak uydurmak gibi bir zorunluluğu yoktu. Kadın onun gerçekte kim olduğunu bilse bile bu, adamın kuş avını sevdiği gerçeğini değiştiremezdi. Üstelik avcılığı bırakmak gibi bir niyeti de yoktu. Bu kadın ya da başka herhangi biri için bunu yapmak gibi bir niyeti yoktu.

Georgie geceliğinin üzerine bir sabahlık giyip ayağına koyun yünü terliklerini geçirdikten sonra yatağına yün bir battaniye örttü. Bir çift kardinal kuşu yavrulama mekânı olarak onun arka bahçesini seçmişti. Erkek kardinal sürekli olarak kendi yansımasını kadının penceresinde görüp onu başka bir erkek kardinal kuşu zannetmiş ve bölgesini korumak için arka arkaya defalarca cama çarpmıştı.

Georgie en sonunda o bölgeyi gazete kâğıdıyla kaplamıştı. Ancak bu kez de eşi kendini karşı pencerede görerek aynı şeyi yapmıştı. Kardinal kuşları daha önce Georgie'nin bahçesinde yuva yapmamışlardı ve kuşlar onu tanımadan önce Georgie onları tanımak istemişti. Gün doğumuna bir saat vardı ve yakında uyanacaklardı, bu yüzden de acele etse iyi olurdu.

Yeşil battaniyeye sarınarak saç örgüsünü battaniyenin içinden çekip serbest bıraktı ve parmak uçlarında arka kapıdan çıktı. Havada çiğ kokusu vardı ve soğuk bir parça ısıtıyordu.

Battaniyeyi altına sıkıştırarak bir sandalyeye yerleşti ve olabildiğince hareketsiz durmaya çalıştı. Onu sadece gece selamladı. Zihninin dalıp gitmesine izin verdi.

Luke'la karşı karşıya geldikten sonra kuşları kurtarmaya dair çabalarını ikiye katlamıştı. Şapkacılıkta kullanılmak amaçlı Kuzey Carolina sahilinde kırk bin çulluğun öldürüldüğüne dair kaynakları Ottfried'in yerel rakibi Mistrot Bros.'a sunmuştu. Ticarethane sahibi Kuş Tüyü Cemiyeti yemininin ilk ve tek erkek imzasını vermiş ve sadece kuş parçalarını içermeyen şapkaları satacağını ilan etmişti.

Georgie bir zafer duygusuyla dolarak adamdan hemen Kuş Tüyü Cemiyetinin festivaldeki şapka yarışmasına jürilik yapmasını rica etmişti. Adam sadece onun bu teklifini kabul etmekle kalmamış, aynı zamanda ilk beş şapkanın dükkânında satışa sunulmasını da önermişti.

Adamın bu beyanatı yarışmaya katılacak şapka sayısını ikiye katlamış, Ottfried'in vitrini ve yarışmasını tamamen gölgede bırakmıştı. Paskalya, kadınların kuşlara dair hiçbir şey içermeyen şapkalarla gösteriş yapmalarıyla gelip geçmişti.

Çiu.

Georgie nefesini tuttu. Bakışları sese doğru dönüverdi. Kardinal kuşu bahçenin doğu tarafında bir yerlerdeydi; ancak tam yerini tespit edebilmek için çok karanlıktı. Şafağın sökmesine daha kırk beş dakika vardı ve diğer kuşların hiçbirisi daha uyanmamıştı.

Çiu. Çiu.

Çok yüksekti. Ama çok yavaş bir başlangıç yapmıştı. Her seferinde bir eklemine hareket ettirerek yataktan kalkmaya çalışan yaşlı bir adam gibiydi.

Çiu. Çiu.

Birkaç saniye daha geçti. Erkek kuş sanki bir sonraki dörtlüğünden önce esniyor ve geriniyordu.

Cik cik cik cik cik cik.

Saklı Öpücük

Georgie bu tanıdık ses tonu karşısında gülümsedi. Erkek kuş şarkısına en başından başladı, bu kez biraz daha fazla canlılık vardı. Ta ki en sonunda tüm şarkıyı tam bir coşkuyla söylemeye başlana dek. Bazen tek bir *çiu* sesi, bazen de iki taneyle durmaksızın söylemeye devam etti. Bazen *çok hızlı*, bazen *çok yavaştı*. Bazen aralarda duraklamalar oluyordu, bazen hiç ara vermiyordu.

Georgie bu kadar küçük bir şeyin nasıl bu kadar güçlü bir ses çıkarabildiği karşısında büyülenmiş olarak gözlerini kapadı. Bildiği kadarıyla Tanrı'nın yeşil yeryüzünde, şarkı söyleyebilen sadece iki tür vardı. Erkekler ve kuşlar.

Mukayese götürmezdi. En büyük virtüöz bile onun tüylü dostuyla yarışamazdı.

Erkek kardinal kuşunun konseri bir nar bülbülünü uyandırarak repertuarının üzerinden geçmesine yol açtı. Bir Amerika bıldırcını uyandı, sonra kendini tanıttı. Bir çalibülbülü *viit viit viit viit viit viiter* sesleriyle yakındaki bir ağaca doğru kanat çırpı.

Kardinal kuşu altta kalmamak için yeni bir şarkıya geçti. *Vooo-itt... Voo-itt voo-itt... Voo-itt voo-itt tirr tirr tirr tirr*.

Gökyüzü gri renge bürünerek aydınlanmaya başladı; ay gözden kaybolmaya başladı. Bir nar bülbülü kalabalığı, tepeli kestane kargaları, ötücü kuşlar, çoban aldatanlar ve batözlerle birlikte atışmaya katıldı. Ve sonra Georgie onu duydu. Kardinal kuşunun *voo-itt voo-itt tirr* şarkısının hafif yankısını.

Dişisi de onu duydu. Erkek kuş şarkısına devam etti ve başka bir boğuk sesli *voo-itt voo-itt tirr* ile ödüllendirildi.

Georgie şafak vaktinin yükselmekte olan ışığının içinden gözlerini kısıp bahçeyi taradı. Dişi kuş bahçenin çaprazındaki peygamber çiçeği çalılarının içerisinde olmalıydı.

Ötüşmeler devam etti. Dişininkiler kısa, öz ve kadınsıydı; erkeğinkilerse yüksek tonda ve erkeksiydi. Erkek kuş gösteriş yapmak için yeni bir şarkıya geçti.

Dişi olan onu tekrarlamak yerine bir önceki *voo-itt voo-itt tirr* melodisiyle cevap verdi.

Bu cevap erkek kuşu şaşırtmıştı. Tekrardan yeni şarkısını söyledi, bu kez biraz daha nazikti. Sonra tekrar söyledi. Sonra yine tekrar etti. Her dizede sesinin gücü de artıyordu.

Dişi olan *voo-itt* diye cevapladı.

Georgie gülümsedi. Dişi kuş ilk şarkıyı beğenmişti. Ama eşi durmak bilmiyordu ve dişi olan en sonunda ona eşlik edene kadar yeni melodiyi tekrar tekrar söylemeye devam etti.

Erkek kuş bahçenin diğer ucuna doğru depara kalktı. Bir karaağacın tepesine konarak gagasını aşağı eğip dişisine baktı. Dişi kuş kesinlikle peygamber çiçeği çalısının içindeydi.

Güneş ufukta yükselerek kardinal kuşunun tüylerinin kenarlarını güzelleştirmeye başlamıştı. Erkek kuş dalın üzerinde hopladıktan sonra kanatlarını açtı ve peygamber çiçeği çalısına doğru dalışa geçti.

Çalılığın eğri büğrü dalları arasına daldığında yapraklar hışırdayarak ardından kapandılar ve dişisine doğru dürüst bir günaydın diyebilmesi için çifte biraz mahremiyet sundular. Kardinal kuşları tek eşliydi. Georgie onların yiyecek ve yuva yapma malzemesi arayarak ve sonra da yavrularını yetiştirmek için en uygun yeri arayarak her bir günü birlikte geçirdiklerini biliyordu.

Georgie bacaklarını bedenine doğru çekti. Acaba kadın teslim olana dek Luke da şarkısını tekrarlar mıydı? Dişi kardinal kuşu erkeğin şarkısını asla söylemezse ne olurdu? Yine de ömür boyu eş olarak kalmaya devam ederler miydi?

Georgie gözlerini kapatarak başını dizlerine dayadı ve doğru düzgün bir günaydın dileği alanın kendi olmasını dilememeye çalıştı.

Nisan ayı ilerledikçe çiftçiler uyanık olduğu saatlerin tamamını tarlalarında geçirdiklerinden kasaba giderek boşalmaya başlamıştı. Doğa ana altta kalmamak için eyaleti, tepeleri ve çayırları vahşi çiçeklerle bezeyerek festival için hazırlamaya başlamıştı.

Festivalin arife gününde Georgie'nin santral paneli heyecan dolu gevezelikler için çalıp durmuştu. Eğer Bettina'ya ihtiyacı olduğu bir zaman varsa o da şimdiydi; ancak küçük kız bir haftadır ortalarda görünmemişti. Şapkacının oğlu Fritz Ottfried vakit buldukça ona yardım etmek için uğramıştı; ancak son zamanlarda o da ortadan kaybolmuştu. Sonuç olarak, abone olmayanların mesajları ya gecikmiş ya da hiç gönderilememişti.

Koşum takımının şingirtısı Luke'un sahadan döndüğünü işaret ediyordu. Georgie kulaklığını santral masasına bırakarak sineklikli kapıdan başını uzattı. "Bettina'yı gördün mü?"

Luke eyer kayışını araç milinden çözerken başını salladı. "Görmedim. Hâlâ uğramadı mı?"

Georgie verandaya çıktı ve sineklikli kapı arkasından çarparak kapandı. "Hayır. Endişelenmeye başladım. Hâlâ akşamları bara uğruyor musun?"

Luke bir an donakaldı.

Georgie, sorusunun kişiselliğini çok geç fark ederek kollarını kavuşturdu. Geçen ay boyunca pek az konuşmuşlardı ve konuştuklarında da bu, iş dışında bir şey olmamıştı. "Bunu sormamın nedeni Bettina'nın babasının hâlâ oraya gidip gitmediğini merak ettiğimdendi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Biliyorsun, seçimden ve bütün o şeylerden sonra."

Luke kaşlarını çatı; ama sonra birden kafasına dank etti. "Alkoliklere dair tezkerenin kabulü yüzünden mi demek istiyorsun?"

“Ever.” Tezkereye göre alkolik bir kişiye içki satışı artık yasal olmaktan çıkmıştı.

Luke bir elini Honey Dew’un sırtına koyarak hafızasını zorlamak için uzaklara baktı. “Sözü açılmışken onu görmedim.”

“Şey, bu iyi. Ben sadece... Bunun Bettina’nın ortada olmayışıyla ilgisi olduğunu düşünmekten kendimi alıkoyamıyorum. Bu durum Bettina’ya göre değil.”

Luke dikkatini kadına çevirdi. “Gidip ona bakmamı ister misin?”

“Sakıncası var mı?”

“Hayır. Bu gece uğrarım.”

Luke arabayı çözmeye devam etmedi; ama eli Honey Dew’un sırtında, şapkası geriye itilmiş ve bakışları gergin bir şekilde öylece durdu. Kadın güçlülük de olsa bakışlarını yere doğru indirdi ve kapıya döndü.

“Bayan Georgie!” Bahçe kapısı açılıp sertçe kapandı.

Georgie arkasını döndü. “Bettina. Tanrı aşkına, tam senden bahsediyorduk. Nerelerde...” Kadının soluğu kesiliverdi. Kızın sol çenesi şişmiş ve gözü morarmıştı. “Ne oldu?”

“Ağaçtan düştüm; ama bunun için burada değilim.” Kız Luke’un olduğu yöne bir bakış attı sonra Georgie’nin yanına koştu. “Kötü şeyler olmak üzere.”

Georgie ellerini kızın kemikli omuzlarına koyarak eğildi. “Ne gibi?”

“Birinin arabanıza bir şey yapacağını söylediğini duydum.”

“Arabama mı?” Georgie’nin gözleri kocaman açıldı. Von Hardenbergler Kuş Tüyü Cemiyetinin çiçeklerle bezenmiş Mai-fest arabasını bir saat kadar önce göndermişlerdi ve araba şu anda kır evinin arka tarafında park hâlindeydi. “Birisi bir şey mi dedi?”

“Fritz.”

“Fritz Ottfried mi?”

“Evet. Bazı insanların siz ve diğer kadınların kuşları vurmakla ilgili neden olduğu kargaşadan dolayı öfkeli olduklarını söyledi. Bu yüzden de size bir ders vermeye karar vermişler.”

Kadının kalbi hızla atmaya başladı. “Onlar kim?”

“Bilmiyorum. Bana tüm söylediği bu; ama sanırım bu gece nöbet tutsak iyi olacak. İlk nöbeti siz alabilirsiniz. İlk nöbet en kolaydır. İkinci nöbeti ben alırım.”

Luke, “Buna gerek olmayacak” dedi.

Georgie şaşkınlıkla başını kaldırdı. Adamın yaklaştığını duymamıştı.

İri bir karaltı gibi görünüyordu. Yüz ifadesindeki öfke açıkça belli oluyordu. “Arabanın çaresine ben bakarım. Bunu yüzüne kim yaptı?”

Bettina’nın yüz ifadesi korumacı bir hâl takındığını gösteriyordu. “Söyledim ya, ağaçtan düştüm.”

Georgie bir saç tutamını kızın kulağının arkasına attı. “Acıyor mu?”

“İlk baştaki kadar değil.” Kız öne doğru eğildi. “Ona güvenmemiz gerektiğinden emin değilim, Bayan Georgie. O da kuşları vurmaktan hoşlananlardan biri.”

Adam, “Şapka yapımı için değil” dedi. “Üstelik Bayan Georgie’nin arabasına asla zarar vermem.”

Georgie başını salladı. “Ben ona inanıyorum, Bettina. Güvercinleri vurmaktan hoşlanıyor olabilir; ama ne bana bir zarar verir ne de arabama sabotaj düzenler.”

Bettina önlemine almıştı.

Adam tek dizi üzerinde çömeldi. “O haklı; ama bize Fritz’in söylediği her şeyi anlatmalısın. Kelimesi kelimesine.”

“Zaten anlattım. Fritz bazı insanların konuştuklarını duymuş, sonra benim kulübeme geldi ve camıma birkaç taş attı. Atmasına gerek yoktu aslında. Babam zaten uykuya dalmıştı. Kafayı çektiğinde hiçbir şey onu uyandıramaz.”

Luke, “Fritz neden Bayan Georgie’ye söylememiş?” diye sordu.

Kız bu soruyu cevaplamadan önce Georgie’ye yan bir bakış attı. “Babası ona buraya gelmeyi yasaklamış. Kuş toplantılarımız için bile gelmesi yasak.”

Georgie kaskatı kesildi.

Luke, “Hiç şaşırmadım” dedi. “Buna uzun zaman önce bir son vermesini bekliyordum.”

“Düne kadar bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. Fritz’in başı bir sürü belaya girdi.”

Luke başını salladı. “Onun nerede olduğunu biliyor musun?”

“Muhtemelen onu bulabilirim.”

“Git ve ona isimleri sor. Kulak misafiri olduğu adamların isimlerine ihtiyacım var.”

Georgie ayağa kalkarak kıza elini uzattı. “Önce içeri gel de yüzüne bir şey sürelim.”

“Ben iyiyim.”

Georgie kızı tuttu. “Haydi, acımayacak.”

Bettina gerilemeye başladı. “Üzgünüm, Bayan Georgie. Eğer Fritz’i bulacaksam gitsem iyi olur.” Arkasını dönüp koşarak kapıdan çıktı ve ayağına büyük gelen botlarıyla sokaktan aşağı pat pat diye yürümeye başladı.

Georgie gözleriyle onu izledi. “Ağaçtan falan düşmedi.”

Saklı Öpücük

“Hayır, bayan.” Lukeayağakalktı. “Ben dedüşüğüne inanmıyorum.”

“Bay Von Schiller’i dinlemek ve...”

Adam, “Araba nerede?” diye sordu.

Kadın gözlerini kırpıştırarak adama döndü. “Arkada.”

“Göster bana.” Adam elini öne doğru uzatarak kadına liderlik etmesini işaret etti.

Luke kadınların hünerleri karşısında büyülenmiş bir şekilde süslenmiş arabanın etrafında yürüdü. Arabanın gövdesi ve tekerlekleri yeşil yapraklar ve yosun görünümlü çalılarla kaplanmıştı. İki kişilik oturma yeri kurumuş kahverengi yapraklar ve bir kuş yuvasını andıran dallarla sarılmıştı. Aracın oldukça yukarısına doğru uzanan bir direğe de uçmakta olan devasa bir kardinal kuşu takılmıştı.

Çenesi yukarıda, kanatları açılmış, kuyruğu aşağıda bir şekilde biçimlendirilmiş olan tel yapı kırmızı güllerle kaplanmıştı. Güllerin sarhoş edici aroması akla kadınları ve romantizmi getiriyordu. Adam başını sallayarak arabanın içini inceledi. Arabanın içi bile kuş yuvası malzemeleriyle kaplanmıştı. “Daha önce hiç böyle bir şey görmedim. Bunu yapmanız ne kadar sürdü?”

“Bayanlar haftalardır bunun üzerinde çalışıyorlar. Yarına kadar bekle. Arabaların her geçen yıl daha süslü olduklarını duymuştum.” Georgie gururlu bir anne gibi gözleri parlayarak arabaya baktı. “Patrickler bizimkini kullanacaklar.”

“Bu çok etkileyici, Georgie.”

“Teşekkürler.” Georgie tekerlekteki yapraklardan birine dokundu. “Birinin gerçekten ona zarar vereceğini düşünüyor musun?”

Luke erkeklerin neler yapabileceğini görmüştü ve artık hiçbir şey onu şaşırtamazdı. “Eğer biri yeterince kızmışsa her şey mümkündür.”

“O hâlde muhtemelen onu saklamalıyım. Atını ödünç alabilir miyim?”

“Onu nereye götüreceksin?”

Kadın düşünürken dudaklarını büzüştürdü. “Campbellite Kilisesi’nin arkasına park edebilirim.”

Luke sokağın aşağısındaki, kulesi ağaçlara tepeden bakan kiliseye baktı. “Çok yakın.”

“Mezarlığa ne dersin? Oraya bakmak kimsenin aklına gelmez.”

“Fazla açık alan. Daha yoldan arabayı göreceklerdir.” Adam ağzını ovuşturdu. “Buranın bir mil kadar kuzeyindeki terk edilmiş bir yere ne dersin?”

Georgie kaşlarını çatı. “Eski Langkwitz evi mi?”

“Bilmiyorum. Yıkık dökük, eve çok yakın devasa bir huş ağacı olan iki katlı bir bina.”

Kadın başını salladı. “Nereden bahsettiğini gayet iyi biliyorum. Orası şimdi çıkmaz bir yol. O yönde yaşayan insan bile yok artık. Eğer arabayı evin arkasına çekersem, tamamen gizlenmiş olacak.”

“O hâlde sanırım orası iyi bir saklama yeri.”

Georgie gülümsedi. “O hâlde atını ödünç alabilirim, değil mi?”

“Hayır.”

Kadın gözlerini kırptırdı.

Adam, “Arabayı oraya ben götüreceğim” dedi. “Bir kadın, bunun gibi süslü bir tane şöyle dursun, hiçbir şekilde bir araba kullanmamalıdır. Honey Dew’un tepkisinin ne olacağından bahsetmiyorum bile.”

Kadın kaskatı kesildi. “Kadın olmanın arabayı kullanıp kullanamamamla hiçbir ilgisi yok.”

“Çok ilgisi var.”

Kadın gözlerini kısarak karşı çıkmak üzere ağzını açtı.

Adam elini havaya kaldırarak onu susturdu. “Hiç sinirlenme. Bu benim atım ve onu birisi süreceksen o ben olacağım. Ayrıca, bu araba ancak gece karanlığında hareket ettirilebilir. Aksi hâlde sırrın ortaya çıkacaktır. Bu şeyi karanlıkta kullanmana izin verecek değilim.”

Kadın öfkeyle burnundan soludu. “Pekâlâ. Sen sür. Ama ben de seninle geliyorum.”

“Hayır.”

“Evet.”

“Hayır.”

Georgie başını öne uzatarak adama doğru bir adım attı. “Ya seninle birlikte gelirim ya da başka birinin atını ödünç alır, bu işi kendi başıma yaparım.”

Luke kadının başka birine gitmesini istemiyordu. Kime güvenilip kime güvenilmeyeceğini anlayana kadar buna izin veremezdi. Ama kadın eğer onunla gelirse operasyonu tehlikeye atacaktı. Adam alnını ovuşturdu. Zarardan yarar sağlamaya çalışmak zorundaydı. “Seni on civarında alırım o hâlde.”

“On mu? Biraz geç bir saat olduğunu düşünmüyor musun?”

“Eğer birisi bir şey yapmaya karar verirse kasabanın sakinleştiği ve uykuya daldığı zamandan önce, yani gece yarısından önce harekete geçmeye cesaret etmeyecektir.” Adamın gözleri kadının beyaz gömleği ve mavi puantiyeli eteği üzerinde gezindi. “Siyah giymen gerekecek.”

Georgie adama kısa bir baş sallama hareketi yaptı. “Hazır olacağım.”

Yirmi Birinci Bölüm

Georgie elinde süpürgeyle verandanın basamaklarına oturmuştu. Olağan akşam rutinini izlemişti; ancak geceliğini giymek yerine göğsünü sarmış ve siyah bir pantolonun üzerine siyah bir gömlek giyerek tozluklarını ayaklarına geçirmiş ve botlarını giymişti. Daha rahat bir oturma pozisyonu bulabilmek için kıpırdandı. Bir oğlan gibi giyinmesinin üzerinden yıllar geçmişti ve pantolonu biraz dar geliyordu.

Dizleri arasındaki süpürgeyi sapına hafifçe vurarak başındaki yüzünü gıdıklayan püskülleri olan beresini düzeltti. En alt çekmecesinin arkalarında kalmış olan pantolonunu bulması kolay olmuştu; ancak eski şapkasını hiçbir yerde bulamamıştı ve elinde mevcut olan tek şeyi babası hâlâ hayattayken annesinin ördüğü gece başlığını takmıştı. Georgie'nin başı eskisinden daha büyük olmamasına rağmen artık çok daha fazla saçı vardı ve berenin alt kısmı yukarı doğru çıkıp duruyordu.

Georgie şapkasını düzelterek verandanın korkuluğuna dayandı ve gecenin seslerini dinlemeye başladı. Kuşları uykuya dalalı çok olmuştu; ama cırcır böcekleri ve ağustos böcekleri

şaşmaz konuşmalarına devam ediyorlardı. Uzaklarda bir sırtlanın uzun, acıklı uluması duyuldu.

Georgie süpürgeyi çaprazlamasına kucağına koyarak sapını kavradı, gözlerini kapadı ve bir dalın kırılma sesi ya da uzun antenli çekirgelerin sohbetlerindeki aralar gibi olağan dışı şeylere odaklandı.

Birkaç dakika sonra başı inip kalkmaya başlamıştı. Aniden kendine geldi. Önünde karanlıktan başka hiçbir şey yoktu. Esnemesini engellemeye çalışarak saate bakabilmeyi diledi. Ertesi gün kesinlikle uzun bir gün olacaktı ve bütün gece ayakta kalmaya hiç niyeti yoktu. Neyse ki Luke az sonra gelecekti.

Luke'un, verandada kıvrılmış oturan oğlanın aslında Georgie olduğunu anlaması bir dakikasını aldı. Bu kadın o pantolonun içerisinde ne yapıyordu?

Yavaşça ilerleyerek Honey Dew'u arabaya koşmak üzereydi ki Georgie uyandı.

"Kim var orada?" Kadının sesi uykulu olduğundan düzensiz çıkmasına rağmen tonunda bir uyarı vardı.

Adam, "Benim" diye fısıldadı. "Alçak sesle konuş."

Luke arabanın etrafında dolaştı, sonra durdu. "Ne yapıyorsun?"

Georgie verandaya çömelmişti ve elinde alt kısmı yukarıya bakan bir süpürgeyi beysbol sopası gibi tutuyordu. Süpürgeyi yavaşça aşağı indirdi. "Sen olduğundan emin değildim."

"Ve gelen her kimse onu süpürgeyle gebertebileceğini mi düşündün?"

"Başka bir şeyim yoktu."

Luke gözlerini devirerek süpürgeyi kadının elinden kaptı ve yere fırlattı. "Yatağına git, Georgie. Bunu ben hallederim."

“Hayır, hayır. Gelmeliyim.” Elini yumruk yapıp gözünü ovuşturarak kıyafetlerine uygun bir biçimde çocuk gibi göründü.

“Ciddiyim.” Adam kapıya doğru döndü. “Git.”

Kadının gözleri adamınkilere kilitlendi. “Seninle geliyorum, Luke.”

Adamın gözleri karanlığa alışalı çok olmuştu; ama yine de gözlerini kısma ihtiyacı hissetti. “Sen bir gece beresi mi takıyorsun?”

Kadın başındaki bereyi havaya kaldırarak adamın etrafında döndü ve sonra da arabaya tırmandı. Kadın uygun bir kıyafet giydiğini düşünebilirdi; ancak adamın şimdiye dek gördüğü hiçbir erkek bu şekilde hareket etmezdi. Luke gözlerini sımsıkı kapadı. Bu kadın tam bir çılgındı.

Tanıdığı gibi sakın bir ruh hâline bürünen Luke kadının yanına oturdu, frenleri gevşeterek dizginlere asıldı.

Kadın, “Böğürtlenlere dikkat et” dedi.

Luke, kadını inatçılığından dolayı cezalandırmak için onların üzerinden geçip gitmeye yeltendi; ama kendini tuttu. Kıpırdanarak dirseklerini koymaya yer arandı. Sepet fayton en iyi şartlarda bile zaten yeterince samimi bir ortam yaratıyordu. Buna ek olarak, oturakların kenarları boyunca uzanan dekorasyonlar yüzünden ikisi birbirine iyice yanaşmak zorunda kalmıştı.

Araba bir çukura girince onları bir o yana bir bu yana saldı. Aralarında normalde olması gereken etek katmanları ve iç eteklikler olmadığından Luke bacağına sürtünen kadın bacağından aşırı derecede uyarılmıştı.

Luke, “Bu giydiklerin nedir?” diye sordu.

Kadın beresini düzeltti. “Bana siyah giyinmemi söylemiştin.”

“Siyah eteklerin de vardı.”

“Şey, onları pek giyemezdim. Eğer birisi bizi gecenin bu saatinde birbirlerine kur yapan çiftlerin fark edilmek istemediklerinde gittikleri o yere giderken görürse itibarım mahvolabilir.”

Luke arabayı sertçe durdurarak dehşet içerisinde kadına baktı, “Langkwitz’in yeri âşıkların mekânı mı?” Bunu daha önceden bilmemiş olmasına inanamıyordu. Bu adamın nesi vardı?

“Yani?”

“Arabayı gece vakti illa ki ziyaretçisi olacak bir yere mi saklamayı tercih ediyorsun?”

Luke kadının yüz ifadesini seçemiyordu; ama saçlarının diken diken olduğunu hissetmişti.

“Bu gece değil.” Kadının sesi savunmacı bir tondaydı. Saat hem kur yapmak için çok geç hem de genç erkeklerimiz bu geceyi huş ağaçlarını kesmek, onları flama ve ışıklarla süslemek ve âşık oldukları kadınlara göndermekle meşguller.”

Mai ağacı gelenekleri. Luke bunu unutmuştu. Yine de her zaman istisnalar olurdu. “Arabayı oraya götüremeyiz.”

“Başka bir yer yok.”

Luke şapkasını çıkararak başını kaşıdı. “Bana bundan bahsetmediğine inanamıyorum.” Adamın aklına rahatsız edici bir düşünce geldi. “Orasının âşıkların yeri olduğunu nereden biliyorsun?”

Kadın beresinin ucundaki ponpona sanki bir saç tutamıymış gibi bir fiske vurdu. “Ben telefon operatörüyüm, Luke. Her türlü sırrı bilirim.”

“Seni hiç oraya götüren oldu mu?”

“Elbette ki hayır.”

“O zaman sana tarif ettiğimde o yerin neye benzediğini nasıl bildin?”

Georgie bir pazar günü okul öğretmeninin aşırı ciddi ifadesiyle ellerini kucağına koydu. “Orada kuş gözlemciliği yapmıştım.”

Luke kadının doğruyu söyleyip söylemediğine karar veremedi; ama söylemiyorsa bile bu onu hiç ilgilendirmezdi. Yine de bunu düşünme fikrini zerre kadar sevmemişti.

Luke şapkasını sertçe kafasına takarak dizginleri sarstı. “O hâlde elimizi çabuk tutsak iyi olur. Eğer bir grup insan ağaç bulmak için bölgeyi tarıyorsa derhâl bu lanet şeyi saklayıp seni eve geri getirmeliyim. Bu kıyafetle seni bir gören olursa kıyamet kopacaktır.”

“Eğer bu “kıyafetle” görünürsem beni hiç kimse tanımayacaktır.”

“Ben o kadar emin olmazdım. Bu yüzden eğer biriyle karşılaşırsak şapkanı aşağıya kadar çek ve konuşma işini bana bırak.”

Ama şans onlardan yanaydı ve herhangi bir terslikle karşılaşmadan Langkwitz’e vardılar. Luke çiftlerin biraz mahremiyet için gidebilecekleri muhtemel noktaları kontrol etti; ama her yer boştu. Arabayı evin arkasına çekerek Honey Dew’u çözdüler ve koşum takımını dikkatlice arabanın alet kutusuna yerleştirdiler.

“İşte bu kadar. Haydi gidelim.” Luke ellerini üzengi gibi kavuşturdu. Honey Dew’un postu ağıl gibi kokuyordu. “Bacaklarını açarak oturmak ve eyersiz gitmek zorunda kalacaksın; ama endişelenme. Sadece yelesine tutun. Ben yürüyeceğim.”

“Eyersiz ata binmeyi biliyorum.”

Adam yavaşça dikleşti. “Bunu da nereden biliyorsun?”

Ay bulutların ardından çıkmış ve kadının omuz silktiğini görebileceği kadar ışık saçmaya başlamıştı. “Ailemizdeki tek erkek olan ağabeyim ben on bir yaşındayken öldü. Babam tellisi mümkün olmayan bir durumdaydı. Bana bir erkek olma-

mı dilediğini söyledi. Ben de öyle olacağıma dair yemin ettim. Sonra da her şeyi LaVerne'in yaptığı gibi yapmaya çalıştım."

Luke dudaklarını büzüştürdü. Bu çok şeyi açıklıyordu. "LaVerne de ata eyersiz mi biniyordu?"

"LaVerne pek çok şey yapıyordu."

Adam elini tekrar üzengi şekline getirdi. "Pekâlâ, atla o zaman."

Georgie arabaya bir bakış attı. "Onu burada öylece bırakacak mıyız?"

Luke iç çekerek yine dikleşti. "Ne yapacağımızı düşünüyordun?"

"Bilmiyorum. Nöbet tutsak."

"Hiç kimse hiçbir şey için nöbet tutmayacak. Arabanı kim sabote etmek istiyorsa -öyle biri varsa elbette- cesareti kırılıp pes etmeden önce senin evini ve belki de civardaki birkaç yeri kontrol edecektir. Kimse onu aramak için buraya kadar gelmeyecektir. Şimdi, hadi gel."

Georgie dudağını ısırdı. "Ya kazayla da olsa ona ulaşırlarsa?"

"Georgie." Adam kendi sesindeki gerginliği duydu.

"Onu böylece burada bırakamam." Kadın şapkasını aşağı doğru çekti. "Belki bir korkuluk yapmalıyız."

"Korkuluk."

"Evet. Eğer etrafta gezinen olursa arabanın korunduğunu düşünerek yanına yaklaşmayacaktır."

"Bir korkuluk yapacak malzemen yok. Saman yok. Direkler yok. Erkek kıyafeti yok."

"O hâlde kendim nöbet beklerim."

Adam yumruklarını sıktı. "Neyle? Süpürge yok."

"O zaman beni eve götür de süpürgemi alayım."

Adam; *ancak cesedimi çiğnersen*, diye düşündü.

Georgie adamın eline basarak ata bindi. Honey Dew eyersiz binicisi yüzünden irkilerek kişnedi.

Georgie atı sakinleştirmek için öne eğilip boynunu okşadı. “Bana dizginleri verir misin lütfen?”

Luke, “Olacak şey değil” diye mırıldandı ve atı eve doğru çekmeye başladı.

Yumuşak çimenlik Honey Dew’un pat pat yürüme seslerini emmesine rağmen tamamen de sessizleştirmiyordu.

“Oraya geri gidemezsin, Georgie.”

Kadın hiçbir şey söylemedi.

“Ciddiyim. Eğer birisi kuşlar için neden olduğun belâ yüzünden misilleme yapmak istiyorsa ve gecenin bir saati seni tek başına yakalarsa neler olabileceğinden bahsetmek bile istemiyorum.”

“Onlar beni korkutmuyorlar.”

“Korkmalısın.” Luke kadının babasının ondan bir oğlan olmasını istemesine hayret etmişti. Ne kadar büyük bir aptallıktı. Adam omzunun üzerinden bir bakış attı. Kadın atın üzerinde oldukça rahat görünüyordu; ama bacakları ayrık bir şekilde ata oturup yavaşça yürümek, eyersiz ata binerek dörtnala gitmekle aynı şey değildi.

Luke, “Peki, LaVerne daha başka neler yapardı?”

Kadın iç çekti. “Şey, ağaçlara tırmanırdı. Latince, Yunanca ve matematik okurdu. Atıyla engellerin üzerinden atlardı. Nehirlerde salla gezerdi. Her türden şeyi yapardı.”

Adam başını salladı. “Bana bütün o şeyleri de yaptığını mı söylüyorsun?”

“Bir ya da iki kere.”

“Yine de arabayı bir süpürgeyle savunmayı düşünüyorsun.”

“O sahip olduğum tek silah.”

Saklı Öpücük

“Bir silahın yok mu?”

“LaVerne silah kullanmazdı.”

Luke önlerindeki bölgeyi gözleriyle taradı. Daha önce hiç silah kullanmayan bir oğlan duymamıştı. “Sen Teksas’tansın, değil mi?”

“Bütün hayatım boyunca.”

“O hâlde ağabeyin neden silah kullanmıyordu?”

“Sanırım atıcılık sporuyla ilgilenmiyordu. Bilmiyorum.”

Luke kadının o kır evinde korunmak için bir süpürge den başka hiçbir şeyi olmaksızın tamamen kendi başına yaşadığını düşündü. “Maifest sona erdiğinde sana silah kullanmayı öğreteceğim.”

“Hayır, teşekkürler. Ben ilgilenmiyorum...”

“Şşşt.” Adam kulak kabartarak aniden durdu. “Birisi geliyor.”

“Ben duymuyorum...”

Dizginleri Honey Dew’un kafasından geçirerek Georgie’nin arkasına oturdu. “Sıkı tutun.”

Luke atın yanlarını topukladı. Muhtemelen Tai ağaçlarıyla gezen bir grup çocuktü; ama yine de pantolon giymiş bir kadınla yakalanmak istemiyordu. Eğer kadını tanırlarsa, kadının sadece itibarı paramparça olmakla kalmayacak, işinden de olacaktı. SWT&T’nin çalışanları için yüksek standartları vardı. Özellikle de kadınlar için.

Olabildiğince gölgeden gitmeye çalışarak hızlıca ilerlediler. Ama Luke yoldan da çıkmamaya gayret ediyordu. İstedığı en son şey Honey Dew’un bileğini burkmasıydı. Atın her bir adımında o ve Georgie farklı zamanlarda yükselip alçalarak hopluyorlardı.

Luke ahenkli hareket etmelerini sağlamak için kadına sarılarak onu kendine çekti. Bu sefer de kadının beresinin püskülleri her hoplamada adamın suratına çarpıyordu. Luke istemeye-

rek de olsa kadının eysersiz de ata binebileceğini söylerken yalan söylemediğini kabul etti. Kadın sırtını dik ve bedenini de atla ahenk içerisinde tutuyordu.

Bir dakika sonra Luke atı yavaşlatacaktı. Ama şimdi kadının kollarında tutuşunun tadını çıkarıyordu. Kadının bu giysilerini gün ışığında da görebilmeyi diledi. Luke kadının hiç kimseyi kandıramayacağından emindi. Böyle bir pozisyondayken kadının göğüsleri hopluyor olmalıydı. Sadece bir gömlek giymek için bu kadar zorluğa girmek nedendi? Üstelik o bere de adamı delirtmek üzereydi...

Bere kadının kafasından fırlayarak saçlarının savrulmasına ve tarçın kokusunun etrafa yayılmasına neden oldu.

Kadın hızla başını çevirdi. “Şapkam!”

Şapkanın uçmasıyla ortaya çıkan kalın bir saç örgüsü hızla çözülmeye başladı.

Luke kadını daha sıkıca kavradı. “Onun için daha sonra dönerim. Önce seni eve götürelim.”

“Ama annem...”

“Şşt.”

Kadın boynunun arkasına uzanarak örgüsünden geri kalanı yakaladı ve sımsıkı tutarak omzunun üzerine çekti.

Luke atı yavaşlatmak yerine dörtlüyle gitmeye devam etti. Atın üstünde birlikte zıplayıp duruyorlardı. Sonunda kır evi görüş alanına girdiğinde yavaş yürüyüşe geçtiler; ama adam kolunu bulduğu yerden çekmedi.

Georgie saç örgüsünün ucunu hızlı hareketlerle düğüm yaptı. “O bereyi bana annem yapmıştı.”

“Gidip onu alacağım.”

“Neden durup almadığınızı anlayamıyorum.”

Adam Honey Dew'u arka bahçeye sürdü, attan indi; sonra da Georgie'yi belinden kavrayarak yere indirdi. "Geri gidemezsin."

Kadın hızla adamdan geriye doğru bir adım attı. "Araba konusundaki yardımın için teşekkür ederim. Kendi başıma da yapabilirdim; ama bir parça yardım almak hoştu."

"Geri gidemezsin."

"Nereye istersem gidebilir ve ne istersem yapabilirim."

Adam çenesinin seğirmeye başladığını hissetti. "O zaman bana başka seçenek bırakmıyorsun."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Honey Dew'u alıyorum ve arabayı da bıraktığımız yerden çekiyorum. Ona bekçilik edemeyeceksin; çünkü nerede olduğunu bilmeyeceksin."

Kadının soluğu kesilmişti. "Buna cüret edemezsin."

Adam Honey Dew'a bindi. "Yolumun üzerinde bereni de alırım ve sabaha getiririm."

Georgie adamın peşinden koşarak onu gömleğinden yakalamaya çalıştı; ama adam yana doğru sallanarak kadından kurtuldu.

"Onu nereye götüreceksin? Başka uygun saklama yeri yok."

"Birkaç yer daha var." Adam göz ucuyla daha önce yere fırlattığı süpürgeyi arandı. "Silahını alıp yatak odasına git ve kapıyı da arkandan kilitle."

"Ben kapımı asla kilitlemem."

Adam Honey Dew'u Langkwitz'e doğru çevirdi. "Bu gece kilitle. Sabaha görüşürüz." Adam ayaklarını atın yanlarına vurarak bahçeden çıktı.

"Luke! Bunu yapma!"

Luke durmak yerine atını mahmuzlayarak hızlandı.

Yirmi İkinci Bölüm

Luke, Georgie'nin olduğu yerde kalacak kadar akıllı olmasını umarak Langkwitz'e doğru yöneldi. Honey Dew'u yavaşlatarak şapkayı bulmak için etrafa göz gezdirdi. Ay ışığının yoldaki bir yükseltide oluşturduğu gölge şapkayı bulduğunu sanmasına neden oldu; ama yerdeki sadece küçük bir moloz yığınıydı.

Az ileriden bir takım erkek seslerinin bağırışlarını duydu.

"Onu mı hvedeceksin Fred."

"Bu sadece bir Mai ağacı."

"Sadece bir Mai ağacı diyor."

Erkeksi kahkahalar etrafa yayıldı.

Luke gözlerini kısarak onların olduğu yöne baktı. Altı metrelik ağaç taşıyan beş erkek silüeti virajlı yoldan dönerek göründüler. Luke şapkasını düzelterek adamları korkutmamak için Honey Dew'u ışığa doğru sürdü.

"Merhaba!" diye bağırdı.

Baltaları donanmış ve boş bira şişeleri dolu bir el arabası çekmekte olan oğlanlar el salladılar. "Hallo."

Luke, “Şanslı kız kim?” diye sordu.

Oğlanlar Luke’un yanında durdular. İçlerinden biri Honey Dew’un burnunu dürtükledi.

“Fred’inki.” Genç bir adam baş işaretiyle başka bir delikanlıyı gösterdi.

Beş kişinin içerisinde Fred en ağırbaşlı görünendi.

Fred, “Peki ya sen?” diye sordu. “Geç başlamışsın.”

Luke, oğlanların onun dışarıda bulunuşuyla ilgili yanlış bir tahminde bulunmalarına izin vererek başını salladı. “Kasabada oldukça yeniyim. Tavsiye edebileceğiniz belirli bir nokta var mı?”

Hepsi bir ağızdan konuşarak en iyi Mai ağaçlarının yerlerini tarif etmeye çalıştılar.

Fred, “Ağacı kim için bırakacaksın?” diye sordu.

Luke tereddüt etmeden, “Georgie Gail” diye cevap verdi.

Oğlan ıslık çaldı. “Onunla bol şans. Kolaybeğenen biri değildir.”

“Gerçekten mi?” Honey Dew adamın altında kıpırdandı.

“Evet.” Fred şapkasını çıkararak ciddi bir biçimde azalmış saçlarını ortaya çıkardı. “Geçen yıl geldiğinde birkaç kişi denedi; ama o hepsini geri çevirdi.”

Birkaç metre geriden iki adam daha virajı dönerek geldi. Sigaralarının parıltısı yanıp sönüyordu. İkisinin de elinde ağaç yoktu.

Luke şapkasının kenarına vurarak oğlanları selamladı. “Sanırım o hâlde işe koyulsam iyi olur. Bence bu iş için biçilmiş kaftanım.”

El arabasını çeken çocuk, “Baltaya ihtiyacın yok mu?” diye sordu.

Luke boş ellerine baktı. “Sanırım var.”

Fred kendi baltasını uzattı. “Adım Hall. Jackson Street’te oturuyorum.”

“Luke Palmer ve minnettarım. En kısa sürede baltanı geri getireceğim.”

“Keyfine bak.”

Luke şapkasının kenarına hafifçe vurarak baltayı kucağına koydu ve Honey Dew’u ileri doğru sürdü.

Oğlanlar, boş şişeleri el arabasının içinde şingirdatarak yollarına devam ettiler. Luke’un Duane’in çelimsiz silüeti ve Necker’ın daha kaslı olan vücudunu tanıması sadece bir dakikasını aldı.

Duane, “İşte buradasın” dedi. “Her yerde seni arıyorduk.”

Luke son bir aydır her boş anını avlanmak, balık tutmak ve barlara gitmek için onlarla geçirmişti. Onlarla birlikteyken içmek için dışarı çıkmadan önce üzerine cin damlacıkları serpiştiriyor ve suyla doldurduğu matarasını yanından ayırmıyordu.

“Ben de sizi arıyordum.” Bir sigara dumanı bulutu Luke’un burnuna çarptı. “Mai ağaçları için keşfe mi çıktınız?”

Necker başını salladı. “Benim artık bir karım var. Ona kâğıt ışıklarla süslü ölü bir ağaç hediye etmeme gerek yok.”

Duane sırtarak elindeki biradan bir yudum aldı. “Doğru mu duydum Luke? Santral operatörünün penceresinin önüne bir Mai ağacı koymayı mı düşünüyorsun?”

Honey Dew hafifçe kişnedi.

Luke atın boynunu okşadı. “Bunu düşünüyorum.”

“Ne tesadüf değil mi?” Duane bir elini cebine sokarak topuklarını yere vurdu.

“Tesadüf mü?” Luke ses tonunu sıradan tutmaya çalıştı.

“Kesinlikle. Biz de Bayan Georgie’nin evine gidiyorduk.”

Honey Dew Luke’un ani kasılmasına cevaben bir adım geriledi. Adam onu durdurdu. “Siz benimle yarışmayı mı planlıyorsunuz?”

Duane, “Yoo” dedi. “Biz bir şey bırakmaya gitmiyoruz, aslında bir şey almaya gidiyoruz. Bu doğru değil mi Necker?”

Necker fikrini kendine sakladı.

Luke, “Ne alacaksınız?” diye sordu.

Duane önce ayaklarına sonra da Necker’a baktı.

Necker son bir nefes daha çektikten sonra sigarasını yer attı. “O kuşçu kadınların yarınki geçit töreni için yaptıkları arabayı.”

“Neden?”

Duane içkisinden büyük bir yudum alarak elinin tersiyle ağzını sildi. “Bazılarımız onun kuşlarımıza dair neden olduğu kargaşadan memnun değil. Kadınlarımızın imzalarını üye olduğu o cemiyete gönderdiğini duyduk. O cemiyet, Tennessee’de yeni kuş yasaları koyanla aynı cemiyet.”

Luke kucağındaki baltayı düzeltti. “Bunu duymamıştım.”

“Şey, bu doğru ve neden böyle bir kadınla birlikte olmak istediğini anlamıyorum.”

Necker hafifçe şapkasının arkasına vurdu. “Küçük operatörümüzü gördün, Duane. Palmer’in onu istemesinin nedenini anlamak için pek fazla hayal gücüne ihtiyacın olduğunu sanmıyorum.”

Duane sessiz bir kahkaha attı. “Evet, sanırım onunla gönül eğlendirdiğim sürece ben de kuşları unutturdum.”

Luke bir bacağı atın üzerinden atarak aşağı indi ve baltayı sıkıca kavradı. “Ben paylaşmayı sevmem, Duane.”

Duane bira şişesini bacağına vurdu. “Gerçekten mi? Şey, o hâlde belki onunla işin bittiğinde bana haber verebilirsin.”

Luke dişlerini sıktı. “Ben olsam buna bel bağlamazdım.”

Duane bir kahkaha patlatarak onun sırtına vurdu. “Oh, fena tutuldun, ha dostum?”

Luke daha cevap veremeden Duane bira şişesiyle Honey Dew’u işaret etti. “Hey Neck, onun atını kullanırsak kendimizinkilerden birini almak için uğraşmamıza gerek olmaz.”

“Onun Bayan Georgie’ye sahip çıkmasına bakarsak bizimle gelmekle ilgileneneğinden emin değilim Duane.”

Luke kendini omuz silkmeye zorladı. Arabanın ortada olmadığını anladıklarında tepkilerinin ne olacağından emin değildi; ama ne olursa olsun bu olduğunda orada olmak istiyordu. “Arada bir muziplik yapmaya karşı değilim.”

Luke, Duane ve Necker’la ne kadar uzun zaman geçirir-se onlar da onu o kadar sırdaş olarak kabul ediyorlardı. Buna rağmen onu asla maceralarına dâhil etmemişler ya da Comer’a olan bağlılıklarına ihanet etmemişlerdi.

Necker dudaklarını büzerek başını salladı. “Gidelim o hâlde.”

Luke, Honey Dew’un dizginlerini kavradı ve üçü birlikte Cottonwood Lane’e yöneldiler. Luke Georgie’nin, ona tembihlediği gibi yatmaya gittiğini umdu. Eğer süpürgesiyle o verandada oturuyorsa kadının o küçük boynunu koparabilirdi.

Birkaç dakika sonra kadının çitleri ve minik kır evi görüş açlarına girmişti. Arka bahçeye dolandılar; ama elbette ki süslü araba orada değildi.

“Lanet olsun!” Duane kendi etrafında dönüp başının arkasını kaşındığında şapkası yamuldu. “Daha önce buradaydı. Doktora onu teslim etmesi için bizzat kendim yardım ettim.”

Necker kısık sesle, “Bununla ilgili bir şey biliyor musun Palmer?” diye sordu.

Luke başını sallayarak baltayı bir ağaca yasladı. “Main Street’teki bir hattı tamirden döndüğümde Georgie arabayla ilgili endişeleniyordu. Ama çok fazla aldırış etmemiştim.”

Duane birasının kalanını da bitirerek boş şişesini yaprakların arasına fırlattı. “Kafan başka şeylerle meşguldü, öyle mi?”

Luke omuz silkti. “Belki.”

Necker iç çekti. “Pekâlâ, hadi gelin. Onu fazla uzağa götürmüş olamaz. Dağılalım.”

Vadi boyunca yürüme mesafesindeki her evin ve her barınanın arkasını kontrol ederek yarım saat boyunca arandılar; ama elbette arabadan eser yoktu. Luke’un tahmin ettiği gibi geniş çaplı bir arama için çok da hevesli değillerdi.

Üçü Georgie’nin evinini köşesinde buluştuklarında Duane, “Ne yapacağız?” diye sordu.

Necker dudaklarını ince bir çizgi hâline getirdi. “Düşünüyorum.”

Duane dilindeki bir şeyi aldı ve sonra elini pantolonuna sil-di. “İçeri girip onu biraz korkutmamıza ne dersiniz?”

Luke gerildi. “Biraz korkutmak” teriminin tam olarak ne anlama geldiğini merak etti.

Necker, “Talimatlar bu şekilde değildi” diye cevap verdi. “Arabayı yok etmemiz gerekiyordu.”

“Ama araba burada değil.”

Luke kimin talimatlarını izlediklerini sormak istemesine rağmen sessizliğini korudu.

Necker iç çekti. “Eğer nedenini bilmezse onu korkutmak hiçbir işe yaramaz.”

Duane, "Peki, şapkalar ne dersin?" diye sordu. "Bu kadınların yaptığı bütün şapkaları yakabiliriz."

Luke'un kanı dondu.

Necker'ın dudağının kenarı havaya kalktı. "Bunu yapabiliriz." Luke'a baktı. "Şapkaları nerede saklıyor?"

Luke, "İçeride" diye cevapladı.

"Nerede?"

Luke tereddüt etti. "Yatak odasında."

Duane göğsünü ovuşturarak pis pis güldü. "Bu ne kadar hoş bir düşünce, değil mi?"

Luke onu gömleğinden kavrayarak kendine doğru çekti. "O benim Duane. Ve ben aksini söyleyene kadar benim dışımda hiç kimse onun yatak odasına girmeyecek."

Duane homurdandı. "Dinle Palmer, seni sadece atına ihtiyacımız olduğu için bu plana dâhil ettik. Ama artık sana ihtiyacımız yok."

Necker Luke'a şüpheli bir bakış attı. "O şapkaları yakmak konusunda gönüllü müsün, Palmer?"

Bu, şapkaları kendisinin yakması anlamına gelse bile Georgie'yi onların insafına bırakmak niyetinde değildi.

"Evet."

"O hâlde Duane'in yakasını bırak."

Luke oğlanı serbest bıraktı.

Duane geriye doğru yalpaladı, tam düşmek üzereyken kendini topladı. "Ya ben? Ya onları ben yakmak istiyorsam? Ya onun yatak odasına girmek istiyorsam?"

Necker, "Henüz onunla başa çıkacak kadar erkek değilsin" diyerek heyecanla konuşan oğlanı saf dışı bıraktı. Bakışları Luke'un üzerinde kilitlendi. "Her biri yakılmalı."

Luke, “Bu biraz zaman alabilir” dedi. “Sayabileceğinizden çok fazlası var.”

Duane, “O sadece kadının yatak odasından ayrılmak istemiyor” diye şikâyet etti.

Luke onu kızdırmalarına izin vermedi. Georgie’yi korumalıydı. Eğer bu Duane’e katlanmak ve Georgie’nin evcil hayvan projesini imha etmek anlamına geliyorsa o hâlde o da bunu yapacaktı.

Necker, “Çocuklar, çocuklar” diye mırıldandı.

“Bütün eğlenciyi o yaşarken ben burada oturup parmaklarımı oynatmak istemiyorum.”

“Hayır, bunu yapacağını düşünmüyorum.” Cebinden bir bandana çıkararak yüzüne bağlamaya başladı. “Ben de bunu yapmayacağım. Hepimiz içeri giriyoruz.”

Luke ses tonunu korumaya gayret etti. “Kemerini ve cekeğini ödünç almalıyım.”

Necker duraksadı. “Kemerimi mi?”

“Tulumum için. Eğer kemer takarsam ve bir ceket giyersem tulumumu tanımayacaktır. Ama yüzüme sadece bir kumaş bağlarsam, kıyafetlerimi gördüğü anda beni tanıyacaktır.”

Necker kemerini çıkararak ceketıyla beraber Luke’a uzattı.

Luke belini sımsıkı sardı. “Şapkalar da. Şapkaları da değişmeliyiz.”

Necker, “Duane’le değiş o zaman” dedi. “Onu seninle karıştırmasının hiçbir ihtimali yok.”

Her şey hazır olduğunda Necker, beni takip edin hareketi yaptı ve üçü beraber kadının kilitli olmayan arka kapısından içeri süzöldüler.

Georgie yatağından fırlayarak uyandı. Belli belirsiz seçebildiği iriyarı bir adam ona doğru geliyordu. Korkudan sesi kesilmişti, çığlık bile atamıyordu.

Hızlı adımların sesi kulaklarına ulaştı. Adam yatağının kenarına geldiğinde durdu.

Bir kişiden fazlaydılar.

Başını çevirip kollarını havaya kaldırmaya çalıştı; ancak vücudunu hareket ettiremiyordu. Felce uğramış gibiydi, gözleri kocaman açılmıştı, düşünemiyordu. Aklında yirmi üçüncü ilahi dolaşmaya başladı.

Tanrı benim çobanımdır: Benim eksikim olmaz.

İlkinin yanında ikinci bir adam daha belirdi. Bu adam diğerinden daha cılız, daha ufak tefekti. Sanki kadına dokunacakmış gibi elini uzattı. Adamın bu hareketi sanki kadının sesini açmıştı. Georgie yüksek ve tiz bir sesle çığlık atmaya başladı. Sesin sahibi sanki o değil de bir başkası gibi geliyordu.

Her iki adam havaya sıçradı. İriyarı olan kadının başına doğru hamle yaptı. Georgie kendine gelmişti, uçarak dizleri

üzerinde yükseldi ve kollarını savurmaya başladı. Çığlık atıyordu. Çığlık atıyordu.

Ama adam ona dokunmadı. Onun yerine kadının yastığını alarak kılıfını çıkardı.

“Kapatın şunun çenesini.” Üçüncü bir adam daha vardı. O adam da şömineye odun doldurmakla meşguldü.

Georgie yatağının üzerinde ayağa kalkarak ayakucuna doğru güçlükle ilerlemeye çalıştı.

Ufak tefek olan adam onu bileğinden yakalayıp çekti. Georgie yüzükoyun bir şekilde yatağa düştü, sonra sırtüstü döndüğünde geceliği de bacaklarına dolandı. Boşta kalan bacağına savurarak sağlam bir tekme vurdu.

Adam hırlayarak küfretti ve yeniden kadına uzandı.

Kadın çığlık atarak kendini duvara yapıştırdı.

“Susturun şunu!”

Adam kadının yanaklarını kavrayıp ağzını sıktı ve kadının ağzı açıldı. Georgie adamın koluna hamle yaptı; ancak adam cılız olmasına rağmen ondan güçlüydü. Kadının ağzına bir mendil tıktırdı. Georgie onu ısırıldı.

Adam feryat ederek sanki kadına vuracakmış gibi elini kaldırdı.

İriyarı olan adam onu ensesinden ve pantolonunun popo kısmından yakalayıp bir kenara fırlattı. Adam kollarını havada çevirirken kadının başucu komodinine çarparak üzerindeki kâseyle ibriğin yere düşüp paramparça olmasına neden oldu.

Yeniden lanet okudu.

Üçüncü adam, “Kapa çeneni ve şu işe yardım et” dedi.

Bir kıvılcım. Şömineyi yakıyorlardı. Kadının soluğu kesildi. Kötü emellerini yerine getirirken seyretmek mi istiyorlardı?

Beni taze çayırlar boyunca yatırır; beni sakın sular boyunca yürütür. Canımı tazeler.

Georgie mendili ağzından çekip çıkardı. Ancak tekrar çığlık atamadan iriyarı olan adam eliyle ağzını kapadı ve onu yeniden yatağa fırlattı. Kadın çırpınarak adamla savaştı. Sağa sola tek-meler savurdu.

Adam kolayca onun üzerinde hâkimiyetini sağladı. Ama bunu diğer adam gibi kadının canını acıtarak yapmamıştı. Kadın yeniden ısırma şansı yakalayamadan adam mendili onun ağzına tikiştirdi. Bir dizini kadının bedenine bastırarak onu yatağa çiviledi. Diğer yandan da yastık kılıfını yatağın ferforje başucu kısmına bağladı.

Kadın bir kez daha itişip kakışmaya, karşı gelmeye, kıpırdanmaya ve yumruklar savurmaya başladı.

Adam kımıldamadı.

Kendi ismi uğrunda beni doğruluk yollarına yöneltir.

Adam kadının bileğini kavrayarak yastık kılıfına bağladı. Onu yatağa bağlamaya çalışıyordu. Kadın boşta kalan eliyle adama vurarak çırpınmalarına devam etti. Adam sanki kadın rahatsız edici bir sinekten başka bir şey değilmiş gibi davranı-yordu.

Düğüm güvenli bir şekilde atıldığı anda kadını bıraktı ve çekmecelere, şifonyere yöneldi. Kadın ağzındaki mendili çıkardı; ama çığlık atmadı. Kimse onu duymayacaktı ve çığlık atması sadece adamları daha çok kızdırmaya yarayacaktı. Onun yerine düğüm odaklandı. Sıkı ve güvenli bir düğüm atılmıştı.

Ateş iyice harlanmış, yanan tahtalardan tüten duman odayı doldurmuştu. Ateşi yakan kişi alevleri beslemeye devam ediyordu. Ufak tefek olan adam eşarbin altından çenesine dokundu, sonra parmaklarına baktı.

Adamların hepsi yüzlerini bandanaların, saçlarını da şapkaların altına gizlemişlerdi. Yine de iriyarı olan tanıdık bir nüansa sahipti. Georgie onu daha önce de görmüştü. Bundan emindi.

Adam kadının sabahlığını ve çoraplarını bulana dek bütün çekmeceleri açıp durdu. İki uzun adımda kadının yanına döndü, saç örgüsünü bedeninin arkasına doğru savurdu ve sabahlığı kadının sırtına koyarak sol kolunu kadının sağ kolundan geçirdi. Sonra da sırt kısmını kadının önüne yayarak kadını sabahlığa doladı.

Georgie hâlâ tamamen uygunsuz görünmesine rağmen, üzerinde ekstradan bir kumaş katmanı olması geceliğinin şeffaf pamuk kumaşından çok daha iyiydi. Adam kadının serbest kalan koluna uzandı.

“Hayır.” Kadın sırtını geri yasladı. “Lütfen.”

Cılız olan adam bandanasının kenarını havaya kaldırıp yere tükürdü. “Onu iyi bağla. Sonra belki zamanımız olursa biraz eğlenebiliriz.”

Kadının gözünü kırpması kadar kısa bir sürede iriyarı adam cılız olanın çenesine bir yumruk indirdi. Cılız adam darbenin etkisiyle yerde kayarak şapka kutularının dayalı olduğu duvara çarptı. Kutular her yere saçıldı, şapkalar kutularından fırladı. Adam yığının arasına düştü.

Kadın elleri ve bedeni titreyerek yastık kılıfını çekiştirdi.

Ateşi yakan adam iç çekti. Alevler odayı aydınlatmıştı. “Bu gerçekten de gerekli miydi?”

Kadın telefonda insan sesleri dinleyerek kariyer yapmıştı ve çalan hatta göre arayanların kim olduğunu her zaman bilmişti. Buna rağmen, bu adamların telefon servisinden yararlanmadıklarına dair bahse girebilirdi. Eğer abone olsalardı, onları tanıyacağından kesinlikle emindi.

İriyarı olan, kadının yanına geri döndü.

Kadın cenin pozisyonu alıp sırtını yatağın başucuna yasladı. “Lütfen, lütfen. Bunu yapma.”

Adam dikkatlice kadına baktı. Gözleri endişe ve pişmanlık doluydu.

Kadının soluğu kesildi. Ona bakan gözler maviydi. Üzerinde kalın kaşlar olan mavi gözler. Georgie bir elektrik şoku yemiş gibiydi. Adamı tanımıştı.

Bu Frank Comer’dı. Trenlerini soyan adamla aynı kişiydi. Kadına parasını kendine saklaması için izin veren adamla aynı kişiydi. Dul kadına bonkörce davranan adamla aynı kişiydi.

Onu yatağın başucuna sabitleyen yastık kılıfı canını acıtıyordu. Kadının gözleri doldu. Bu adamın nazik ve cömert biri olduğunu nasıl düşünebilmişti? “Bunu neden yapıyorsun?”

Adamın gözlerinde hafif bir telaş belirtisi oldu. Kadının onun kim olduğunu anladığını tahmin mi etmişti?

Kadının arkasına uzanarak diğer elini de çekti.

“Hayır, hayır!” Kadın bağırıp tekmeler savırdı; ama hiçbir şey adamı yıldırmadı.

“Onu ya sen sustur ya da ben yapacağım.” Ateşi yakan adamın sert emri keskin bir bıçak gibiydi ve kadının hem çığlıkları hem de debelenmeleri kesildi.

Ölüm gölgesi vadisinde gezsem bile kötülükten korkmam; çünkü sen benimle berabersin. Senin çomağın ve senin değneğin, onlar bana teselli verir.

Adam kadının bileğini serbest bırakarak mendili aldı ve soran gözlerle onu kadının önünde salladı.

Kadın dudaklarını birbirine yapıştırdı.

Adam omuzlarını gevşeterek mendili bir kenara fırlattı ve yeniden kadına uzandı.

Kadın sırtını yatağın başucuna bastırarak başını salladı.

Gözlerinden yaşlar akarken *lütfe*n diye dudaklarını oynattı.

Ama adam ona bakmıyordu. Aksine kadının bileğini yaladı ve yastık kılıfını kullanarak onu da diğer eline bağıladı. Sonra ayak bileklerini birbirine yapıştırdı ve çoraplardan biriyle onları da bağıladı.

Adam insanın içini delen bakışlarla parmağını bandanasının üzerine dokundurdu. *Sessiz ol.*

Kadın yutkunarak başını salladı. Adam daha sonra yerde yatan cılız olanın yanına gidip bir tokat atarak onu kendine getirdi. Georgie dikkatini ateşi yakan adama yöneltti ve soluğu kesildi. Ateşi canlandırmak için tahta değil şapkaları kullanıyordu. Eyaletin dört bir yanındaki kadınların çaba sarf ederek yaptıkları ve yarınki Maifest yarışması için sundukları şapkaları. Audubon Cemiyeti için para toplama amacı güden şapkaları. Sayısız kuşun hayatını korumaya yardımcı olması gereken şapkaları.

Birisi uzun bir ah çekti.

İriyarı adam kaşlarını çatarak omzunun üzerinden baktı ve parmağını yeniden dudağına götürdü.

Georgie sonradan fark etti ki inleyen oydu. Yenilenen bir kararlılıkla bağlarından kurtulmak için çırpındı. Ancak ne kadar çok çırpınırsa düğümler o kadar sıkılaşıyorlardı.

Düğümlere doğru eğilerek onları dişleriyle açmaya çalıştı. Ancak çok sıkı bağlanmışlardı.

En sonunda yatağın kenarına çökerek sessizce, gözlerini buğulandıran yaşların ardından adamların kutuları yırtarak şapkaları ateşe atmalarını izledi. Hasır ve kumaş şapkaların hepsi odaya tamamen farklı bir koku yaymaktaydı. Ağır ve buruk bir kokuydu.

Georgie kendini onların sadece birer eşya olduğuna ikna etmeye çalıştı. Ancak değillerdi. Sanki kadının hayallerini alıp ateşe atmışlar gibiydi.

Kalbinde derin ve sıkıntı veren bir sancıyla yirmi üçüncü ilahiye okumayı bitirdi. Tanrı'ya yakarıya geçtikten sonra korku, cesaret, keder, gönül yarası ve intikama dair bildiği her ayeti okudu.

Luke, Georgie'nin üzüntüsüne karşılık vermek için yanıp tutuşan yanının devrelerini kapattı. Öncelikle onu el ve ayak bileklerinden bağlı olmaktan çok daha kötü bir kaderden korumak için ne gerekiyorsa onu yapmalıydı.

Necker'ın niyetinin Kuş Tüyü cemiyetini yok etmek olduğunu, Georgie'ye zarar vermek olmadığını gayet iyi biliyordu. Ama Duane başka bir konuydu. Genç adam çok fazla içmişti ve Luke'un anlayabildiği kadarıyla aklı tamamen yolunu şaşırmıştı.

Luke bu iş bittikten ve Duane ayıldıktan sonra onunla arayı düzeltmek için uğraşmak zorunda olduğunu biliyordu. Bu geceki sert hareketinin Comer'ın çetesine girme şansını sabote etmesini kesinlikle istemiyordu.

Ateşe bir şapka fırlattı. Fırfırlı konfeksiyon ürünü, mısır püskülü gibi yanarak bir duman bulutu oluşturdu. Yükselen alevler yüzünden odaya boğuk bir hava hâkim oldu. Adamın alnında ve boynunda boncuk boncuk terler birikti.

Duane en sonunda inleyerek ayağa kalktı.

Necker Luke'a, "Buradaki işi bitir" dedi. "Her birinin yok edilmesini istiyorum."

Adam başını salladı. Necker Duane'e bakarak onu takip etmesini işaret etti. İki adam odayı terk ettiler.

Luke, Georgie'yi kontrol etmek için yanıp tutuşmasına rağmen işine devam etti. Ama kadını zihninde canlandırmadan da edemedi. Kadının kalın, sarı saç örgüsü beline uzanıyordu ve beyaz geceliği içerisinde tıpkı annesini andırıyordu.

Annesinin geceliği adama her zaman kolları ve boyun kısmı oyuk olan bir un çuvalını hatırlatırdı. Ancak Georgie'ninki bir tüy kadar hafifti, yakası derin oyulmuştu, robası dantelliydi ve kadının göğüsleri üzerinde ufak bir kurdele bağlanmıştı. Kollarının dirseklerinden aşağısı dantel büzgülerle süslenmişti.

Kadın Duane'le savaşıırken geceliği bacağına dolanmış ve yukarı sıyrılarak hoş ayak bilekleri ve iyi şekillendirilmiş ayaklarını ortaya çıkarmıştı. Aynı zamanda endamlı baldırlarının büyük bir kısmı da gözler önüne serilmişti.

Diğer adamların kadını bu şekilde darmadağınık görmüş olmalarından hiç hoşlanmamıştı. Muhtemelen onlar da şu anda kadını hayallerinde canlandırıyorlardı. Neyse ki adam en azından kadının vücudunun bir kısmını örtmeyi başarabilmişti. Buna rağmen onu bağlarken gördüğü ayak bileklerinin esnekliği ve ayaklarının yüksek kemerleri beynini kemirip duruyordu. Adam yutkundu. Kadınlı ne kadar az iletişim kurarsa o kadar iyiydi.

Bir an için kadının onu tanıdığını düşünmüştü. Ama tanıdıysa bile ona adıyla seslenmemişti.

Oturma odasında muazzam bir çatırtı oldu. Adam kapıya bir göz attı; ancak bir sandalye ve kitaplıktan başka bir şey görmedi. Yoluna çıkan boş kutuları tekmeleyerek son kalanları buldu ve onları ateşe atmaya başladı.

Kadın diğerleri tarafından duyulmamak için yumuşak bir ses tonuyla, "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu.

Adam ateşe bir şapka daha attı ve onu maşayla dibe doğru itti.

Kadın, "Koruman gereken bir şöhretin var" diye devam etti. "Onu neden bir demet kadın şapkası için lekeleyesin ki?"

Adam kaşlarını çatı. Şöhret mi? Bu kadın neden bahsediyordu? "Kim olduğunu biliyorum."

Adam kaskatı kesildi.

“Sen Frank Comer’sın.”

Adam şaşkınlıkla arkasını döndü.

“Şaşırmış gibi yapmana gerek yok. Şubat ayında soyduğun trendeydim. Santral operatörü. Hatırladın mı?”

Adam cevap vermek yerine bir sonraki kutunun kapağını açtı ve şapkayı çıkardı.

“Senin hakkında yazılan her makaleyi takip ettim. Senin hakkındaki ucuz romanları okudum. Seni arkadaş ve dostlarıma karşı övdüm.” Kadın omzuyla gözündeki yaşları sildi. “Anlamıyorum. Bu sana hiç benzemiyor.”

Adam ona sırtını döndü ve işine devam etti. Ama kadının sözleri aklını karıştırmıştı. Comer’ın geniş omuzlu ve mavi gözlü olduğunu biliyordu; ama adamın boyu bir metre seksen santimden çok daha kısaydı. Kadın onunla tanıştığına dair yanılıyor olabilir miydi? Ama hayır, eğer Dallas’tan gelen o trene binmişse mutlaka o adamla karşılaşmıştı.

“Ayaklarımı hissedemiyorum ve el bileklerim kanıyor.”

Adam tereddüt etti. Kadının bilekleri kanamıyor olmalıydı. Şapkayı ateşe atarak kadına yaklaştı ve bağları çekiştirdi. Gerçekten de kadının teni sıyrılarak yara olmuştu. Açıkça görülüyordu ki kadın ipleri kendi başına çözmeye çalışmıştı.

Ne kadar çabuk ayrılırlarsa o kadar iyi olacaktı. Yüreğine taş basarak elindeki işe geri döndü. Sadece dört şapka kalmıştı.

Duane eşikte belirdi ve kapıya yaslandı. Konuşmadı; ama ilgiyle Georgie’yi seyretti. Luke son kutuları da açıp şapkaları ateşe attı. Sonra da onu oturma bölümüne doğru dirsekledi.

Arkasından teller çıkan santral paneli odanın bir kenarındaydı. Necker görünürlerde yoktu.

Duane alçak sesle, “Bitirdin mi?” diye sordu.

Luke başını salladı.

“Gidelim o hâlde.”

Luke ateşin sıçramayacağından emin olduktan sonra Georgie’nin odasına geri dönerek kadının bağlarını kontrol etti. Sıkıydılar; ama tehlike oluşturacak boyutta sıkı değillerdi.

Kadının göğsü kabarıp indi. Gözleri öfke ve nefretle kap-kara olmuşlardı.

Adam yastığı alıp kadınla yatağın başucu kısmı arasına sıkıştırdı. Onun için geri dönmesinin ne kadar süreceğini bilmiyordu. Neyse ki yastık o gelene kadar kadına biraz daha rahat bir şekilde dinlenmesi için olanak sağlayacaktı.

“Eğer bu saçma hareketinin bu akşamki davranışını telafi edeceğini düşünüyorsan cazibeni kesinlikle çok fazla abarttığını söylemeliyim.” Kadın çenesini sertleştirdi. “Sen bir düzenbaz ve hainsin. Ve buradan kurtulduğum anda bütün eyaletin bunu bilmesini sağlayacağım.”

Adamın içine bir öfke dalgası yayıldı. Bu kadın Frank Comer olduğunu düşündüğü bir adamı tehdit ederken ne düşünüyordu? Bu kadında hiç akıl yok muydu?

Adam mendili alıp avucunda top hâline getirdi ve elini kadının dudaklarının önünde durdurdu. Kadın dudaklarını sımsıkı kapatarak başını diğer yana çevirdi.

Luke aslında kadının ağzını tıkamak istememesine rağmen meydan okumasını bastırmak için kararlılıkla durdu.

Duane odaya girip mendili aldı ve yatağa fırlattı. “Gidelim.”

Luke kısa bir süre tereddüt ettikten sonra arkasını döndü ve Duane’i takip ederek odadan çıktı.

Üç adam balta ve Honey Dew'u alarak yola çıktılar. Georgie'nin evinden biraz uzaklaştıktan sonra Necker Luke'a bir bakış attı. "Onu bağlı mı bıraktın?"

Luke başını salladı.

Necker'ın dudakları gerildi. "Patron bunu sevmeyecek. Kadınlara karşı dikkatli biridir."

Luke, "Hâlâ onun için bir Mai ağacı gidip alabilirim" diye önerdi. "Teslim ettiğimde de bir ölüyü bile uyandıracak kadar çok gürültü yapabilirim. Eminim çılgık atacaktır. Bu da içeri girip onu kurtarmam için geçerli bir bahane olur."

"Duane, ona bir ağaç bulması için yardım et. Gereğinden fazla o hâlde kalmasını istemiyorum."

Duane, "Sen nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Rapor vermeye."

Luke düş kırıklığını bastırmaya çalıştı. Eğer Duane ona eşlik etmiyor olsaydı Necker'ı takip edip kim için çalıştığını öğrenebilir ve sonra da gidip Georgie'yi kurtarabilirdi.

Necker durup Luke'a baktı. "Ceketimle kemerimi geri ver."

Georgie artık tehlike altında olmadığından Luke bu geceki aktivitelerinin Necker'la olan durumunu farkına olmadan güçlenmiş olabileceğinin farkına vardı. Bu da küçük bir teselliydi.

Giysileri sahibine teslim etti ve Honey Dew'u ağaçlığın içerisindeki bir ağaca bağladı. Necker kuzeye doğru devam etti. Duane de Luke'a katıldı ve ikisi birlikte ormanın içine daldılar.

Luke eşlikçisine göz attı; ancak ağaçların arasından süzülerek vuran bir parçacık ay ışığında genç adamın ifadelerini seçmesi imkânsızdı. "Orada olanlar için üzgünüm. Yüzün nasıl?"

"Çok acıyor. Neden bana vurdun ki?"

"Sana söylemiştim. Ona karşı bir şeyler hissediyorum. Beni dinlemiyor muydun?"

Duane çenesini ovuşturdu. "Sanırım pek iyi dinlememişim."

"Dışın falan kırılmadı, değil mi?"

"Hayır. Kırılan sadece gururum oldu."

Luke adamın omzuna hafifçe vurdu. "Şey, bunun için üzgünüm dostum. Sanırım konu kadınlar olduğunda biraz hassas oluyorum. Onların hırpalanmaları hoşuma gitmiyor. Özellikle de o kadının."

Duane homurdandı; ama kin tutacak türden bir adam değildi. Luke başka bir konudan bahsetmeyi tercih etmesine rağmen Duane her bir anını vurgulayarak ve zevk için yeni baştan anlatarak gecenin heyecanına dair içini döktü. "Ben bayginken neler oldu?"

"Fazla bir şey olmadı. Ben onu bağlamayı bitirdim, sonra da seni uyandırdım."

"Teni görüldüğü kadar yumuşak mı?"

Luke homurdandı.

Genç adam ellerini havaya kaldırdı. Solgun avuç içleri gece karanlığında parıldadı. "Hadi ama. İnsaf et. Bana hiçbir şey söyleyemez misin?"

“Onu bağlamanın ya da ona karşı zor kullanmanın hiçbir eğlenceli yanı yoktu, Duane.”

“Frank gibi konuşuyorsun.”

Luke genç adama çabucak bir yan bakış attı. “Frank? Necker’ın görmeye gittiği kişi o mu?”

Şimdi açıklığa çıkmışlardı ve Luke’un Duane’in yakasını havaya kaldırdığını görebileceği kadar ay ışığı vardı. “Hiçbir şey söylememem gerekiyor.”

Luke durarak şaşırmış gibi yaptı. “Frank Comer’dan bahsetmiyorsun, değil mi? Trenleri soyup ganimetini fakirlerle paylaşan o adamdan bahsetmiyorsun, değil mi?”

“Gazetelerin yazdığı kadar da paylaşımcı değil.” Duane açıklığın kenarındaki dört metrelik bir ağacın yanına giderek yukarıya baktı. “Bu işe yarar.”

“Sen Frank Comer’ı gördün mü?” Luke ses tonuna dehşet ve hayranlık ezgisi katmıştı. “Onunla konuştun mu?”

Duane omuzlarını dikleştirerek başparmağını belindeki kemer geçirme şeridine taktı. “Bu yarısı bile değil.”

“Anlat bana.”

Genç adam hava atarcasına başını kaldırdı. “Ben onun çetesindeyim.”

“Hayır, değilsin.”

“Evet, öyleyim.”

“Bir tren mi soydun?” Adamın gözleri kocaman açılmıştı.

“Destek verdim. Birkaç kez.”

Luke ısıklık çaldı. “Comer’la nasıl bağlantıya geçtin?”

“Necker bizi tanıştırdı.”

“Başka adama ihtiyacı var mı? Ben de katılabilir miyim? Beni gördün, silahlarla iyiyimdir.”

Duane onu dikkatle inceledi. "Sorarım. Necker'ın sana bu akşam iyi iş çıkardığını söylediğini biliyorum ve Frank de başka bir tren soygunu daha planlıyor. Ama ben Necker'la konuşana dek bir şey söyleme."

Luke'un içinde bir enerji patlaması oldu. "Bir başka tren mi? Ne zaman?"

"Bilmiyorum."

Luke zoraki bir şekilde sırtıttı. "Bu çok heyecan verici; ama sanırım bu konuda evdekilere yazamam."

Duane pis pis gülererek ağaçtan uzaklaştı. "Hayır, yazamazsın. Kimseye söyleyemezsin. Buradaki insanlar Comer'ı epeyce severler; ama işler bu aralar biraz gergin." Ağacı işaret etti. "Sen başla. Ağaç eğrildiğinde ben sana haber vereceğim."

Luke bacaklarıyla vücudunu güçlendirecek bir pozisyon alarak baltayı ağaca doğru salladı. Her bir kesikle etrafa tahta parçaları saçılıyordu. Birkaç dakika sonra soluklanmak için durdu.

"Pes mi ediyorsun?"

Adam başını salladı. "Hâlâ senin Comer'ı tanıyor olmanı hazmetmeye çalışıyorum. Neye benziyor?"

"Sana şu kadarını söyleyebilirim, o ucuz romanlardakiyle hiç ilgisi yok."

"Gerçekten mi?"

"İş üzerindeyken insanlara şov yapıyor; ama aslında cimri ve acımasız bir domuz."

Luke koluyla alnındaki teri sildi. "O zaman neden onunla çalışıyorsun?"

"Para. Heyecan. Son soygunda olmalıydın. O polis bir anda ortaya çıkıverdi. Kesin yakalanacağımızı düşündüm."

"Ne oldu?"

"Ayrıldık. Onu atlattık. Ama yakalanmamıza ramak kalmıştı."

“Kalbin deli gibi atmış olmalı.”

“Oldukça.”

Luke dikkatini yeniden ağaca yönlendirerek etrafında döndü ve ağacın merkezine doğru baltasını sallamaya devam etti. Duane, Luke’un yakaladığı altı adamdan bahsetmemiştir.

Luke, Comer’ın neye benzediği, onun tanıdığı biri olup olmadığı, nerede saklandığı, çetesinde başka kimlerin olduğuna dair daha fazla bilgi almak için Duane’i sıkıştırmayı düşündü; ama kendini tuttu. Çok fazla soru sorarsa şüpheli görünebilirdi. Her seferinde bir parça bilgi sızdırmak en iyisiydi.

Luke gerileyerek, “Dikkat et” dedi. “İşte geliyor.”

Huş ağacı gürültüyle yere devrilerek toz toprağın havaya kalkmasına neden oldu. Her ikisi de ağacın bir ucundan tutarak onu Honey Dew’a taşıdılar.

Duane, “Eyerin nerede?” diye sordu.

“Bir eyere ihtiyacım olacağını düşünmemiştim.”

“Pekâlâ, kısırağı burada bırak o hâlde. Yolun kalanında ağacı taşımaya ben yardım ederim.”

Luke ağacın kendi tuttuğu ucunu yere bıraktı. “Hayır, yıkanıp üstümü değiştirmem gerekiyor. Bütün o şapkalar yüzünden duman kokuyorum. Geri gelmeden önce atı eyerlerim ve sonra da ağacı bir iple çekerim.”

“Emin misin?”

“Evet.” Luke elini uzattı. “Yardımanın için teşekkürler ve tekrar ediyorum, çenen için üzgünüm.”

El sıkıştırlarken Duane hafifçe gülümsedi. “Sorun değil. Ama yarın biranın etkisi geçtikten sonra farklı düşünebilirim.”

Luke’un içini hafif bir pişmanlık duygusu sardı. Genç adama o kadar sert vurmak istememiştir. “Nereye gidiyorsun?”

“Eve. Ağacı devirmeni izlemek beni çok yordu.”

Saklı Öpücük

Luke sırtarak Honey Dew'a bindi. "O hâlde yarın görüşürüz. Uyuyakalıp şenlikleri kaçıрма."

"Kaçırmam."

Luke topuklarıyla atın yanlarına hafifçe vurarak temiz giysilere bürünmek üzere hızla Bayan Sealsfield'in pansiyonuna doğru yöneldi.

Dışarıdan gelen bir gümbürtü Georgie'ye uyandırdı. El ve ayak bilekleri sancıyordu. Yoksa adamlar geri mi gelmişlerdi? Korku bacaklarındaki yakıcı hisse baskın gelmişti. Hareketsiz kalmak için kendini zorladı.

Homurtu ve gümbürtüler arasında birisi popüler bir aşk şarkısını mırıldanıyordu. Nakarat kısmına geldiğinde adamın bariton sesi şarkıyı söylemeye başladı.

*Gözleri elmaslar gibi parlamıyor,
Altın sarısı saçları da yok,
Beni yürekten sevdiğini biliyorum,
O hâlde daha başka ne umurumda olabilir.*

Georgie kaşlarını çatarak gözlerini kısıp verandaya bakan pencereden dışarıyı görmeye çalıştı. Ancak şöminesi hâlâ yanıyor ve dışarıyı görmesini imkânsız kılıyordu.

*Beni her zaman bir gülümsemeyle karşılıyor,
Ondan asla ayrılmayacağım.*

Luke sanki bir şey kaldırıyormuşçasına bir hırıltı çıkardı. Yüksek sesli bir gümbürtü oldu ve bir şey kır evinin duvarına çarparak düştü.

*Tanrım, annemi seviyorum,
Ve o benim canımın içi.*

Adam yeniden ılık çalmaya başladı.

Georgie cesaretini toplayarak derin bir nefes aldı. “Kim var orada?”

Bütün ses ve hareketler kesildi.

Kadının kalbi hızla atmaya başladı. Sesini daha da yükselterek, “Kim var orada?” diye sordu.

“Georgie?”

Kadının içini bir rahatlama duygusu kapladı. “Luke?”

Ağır adımlarla basamaklardan çıkıp penceresine geldi. “Üzgünüm. Seni uyandırmak istemedim.”

“Ne yapıyorsun?”

Adamın bedeni dantelli perdelerin arkasından bir gölgeyi andırıyordu. “Sana bir Mai ağacı bırakıyordum. Ama bu bir sürprizdi. Sen uyuyor olmalıydın.”

Kadının gözleri yaşlarla doldu. “Bana yardım et, Luke. Biri zorla eve girdi.”

“Ne?”

“Biri zorla eve girdi.” Kadının sesi çatallaştı. “Bağlıyım. Lütfen. Senin bana...”

Kadın cümlesini bitiremedi. Adam odasına dalıp ona bir bakış attı, arka kapıyı kontrol etti ve sonra da evin kalanını kontrol etmek için telaşla koşuşturdu. Yanmakta olan ateş, yere saçılmış boş şapka kutuları ve kapaklarını gözler önüne seriyordu. Yanık kumaşın ağır kokusu kadının midesini kaldırmıştı.

Georgie son kelimedede sesi çatallaşarak, “Gittiler” dedi. “Epey oldu.”

Luke geri dönerek kadının yanına diz çöktü ve cebinden çıkardığı bir bıçakla yastık kılıfını kesti. “Ne oldu?”

Kan yeniden tüm bedeninde dolaşmaya başlayınca bir acı dalgası kadının bileklerini yaktı. Hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı; ama tamamen sessizliğe bürünebilmesi mümkün değildi.

Luke kadının ayak bileklerini saran çorapları da kesti. “Neler oldu? Sen iyi misin?” Adam başını kaldırdı. “Onlar sana...”

“Şapkaları yaktılar.” Kadının içinde bastırmakta olduğu korku dışı vurdu ve gözyaşları sel olup akmaya başladı.

Luke odanın her yerine saçılmış kutulara bakmadı bile, bütün dikkati sadece kadının üzerindeydi. “Sana zarar verdiler mi?”

“Biraz. Onlarla savaştığımda. Ama en çok ellerim ve ayaklarım acıyor.”

Luke yüzünü ekşiterek kadını kollarına alıp oturma odasına taşıdı. Santral paneli bir enkaz hâlindeydi. “Hayır! Ah, Luke. Ne yaptıklarına bak.”

“Şşşt. Onu tamir ederim.” Luke kadını kanepeye bıraktı, sonra yatak odasına girerek gözden kayboldu. Bir yatak örtüsüyle geri geldi. Örtüyü kadının bedeninin etrafına sardı. Hareketleri hızlı atna nazikti. “Bana her şeyi anlat.”

Kadın kesik kesik cümlelerle olanları anlattı. Ne kadar konuşursa bedeni de o kadar fazla titremeye başlıyordu. Bedeni titremeyi kesmeyi reddediyordu. Georgie titreyen sanki kendi bedeni değilmiş gibi kendine bakıyordu.

Luke kadını havaya kaldırarak kucağına aldı ve sonra kadının başını çenesinin altına sıkıştırarak ona sarıldı. Adam sabun ve yağmur suyu kokuyordu.

“Sorun yok.” Kadının titremelerini bastırabilirmiş gibi sıkıca ona sarılmıştı. “Artık gittiler. Güvendesin.”

Adamın hem sözleri hem de sarılışı sıcaklık ve rahatlamayı getir-

miş, bu arada yeni gözyaşlarını tetiklemişti. Georgie sadece kendisi için değil, şapkaları ve onların bütün ifade ettikleri için ağlıyordu.

Georgie hâlâ bir şey anlamamıştı. Frank Comer neden şapkaları yakmıştı? Bir kadına karşı neden bu kadar namussuzca davranmıştı? Bunları yaparak eline ne geçecekti?

Şapkalarının mahvolmasından kâr sağlayacak bir tek kişi tanıyordu. Ernst Ottfried. Şapkacı bu iş için Comer'la mı anlaşmıştı?

Luke kadının başını öptü, battaniyenin üzerinden kollarını ve bacaklarını ovuşturdu ve bir bebek gibi onu salladı. Adamın dokunuşları huzur ve güven aşıyordu. Ama buna rağmen gözyaşları akmaya devam ediyordu.

Adam defalarca, “Üzgünüm” diye fısıldadı.

Kadının ağlaması hıçkırıklara dönüştü. Battaniyenin ucuyla yüzünü ve burnunu sildi.

Adam, “Şerife söylemeliyiz” dedi.

Kadın dizlerini karnına doğru çekerek adama iyice sığındı. “Henüz değil. Lütfen. Yalnız olmak istemiyorum.”

“Bilmesi gerek.”

“O zaman beni de yanında götür. Ama beni sakın yalnız başıma bırakma.” Gözyaşları yeniden akmaya başladı.

Adam yanağını kadının başına yasladı. “Göz açıp kapayıncaya kadar döneceğim.”

“Hayır.” Kadın adamın tulumun askısını sıkıca kavradı. “Hayır.”

Adam hiç sesini çıkarmadı, kanepeden kalkmak için bir hamle de yapmadı.

Kadının nefes alışığı düzene girdi. Gözyaşları azaldı. “Bana bir Mai ağacı mı getirdin?”

Luke elini kadının saçlarında gezdirerek başını öptü. “Evet.”

Kadın başını kaldırdı. “Neden?”

Adamın parmağı kadının çenesinde gezindi. Parmağının

sert derisi kadının tenini aşındırıyor ve ilerlediği yol boyunca karıncalanmalara neden oluyordu. “Bilmiyorum.”

“Bana daha önce hiç kimse Mai ağacı getirmemişti.”

“O zaman bu kasabanın erkekleri aptalmış.”

Kadın bir elini battaniyenin altından çıkararak adamın kollarını, güv saçlarının arasına soktu. “Saçların ıslak.”

“Ağacı kestikten sonra çok sıcağlamıştım ve serinlemek için dereye atladım.”

“Dondurucu bir etki yaratmış olmalı.”

“Evet.”

Georgie adamın gözlerini görebilmeyi diledi; ama bu odada hiç ışık yoktu. Kadın parmaklarını çok hafifçe adamın başına bastırdı. Bu da adamı tavlama için yeterli oldu. Dudaklarını kadınınkilere yaklaştırarak şefkatle onu öptü. Kadının bedeni akışkan bir hâl almış gibiydi.

Adamın eli kadının kolu boyunca kaydı, beline doğru inip yatak örtüsünü sıyırmadan önce aynı noktada bir süre durdu.

Kadın ürperdi.

Adam geri çekildi. “Giyinmen gerek.”

Bütün o olanlardan sonra Georgie gecelikte olduğunu tamamen unutmuştu. Utanmış ve şaşırmış hissetmesi gerekmesine rağmen bu duygulardan hiçbirini hissetmemişti.

Adam nazikçe kadını kucağından indirdi. “Hadi şimdi git.”

Kadın sendeledi.

Adam onu belinden kavrayınca yeniden dengesini buldu.

Georgie, “Gitmeyeceksin,.değil mi?” diye fısıldadı.

“Tam burada olacağım.”

Georgie örtüyü omzuna atarak odasına girdi ve kapıyı yavaşça arkasından kapadı.

Georgie saçları yapılmış; iç gömleği, korsesi, iç etekliği, çorapları, ayakkabıları ve elbisesini giymiş olarak oturma odasına geri geldi. Bütün kıyafetlerini giymiş olmak bir şekilde daha önce ne kadar dağınık olduğunu tüm çıplaklığıyla fark etmesine yol açmıştı. Gecikmiş bir utanma duygusu içini kemirdi.

Izgaraların arkasında ateş yanıyordu. Santral paneli dikey bir biçimde konmuştu. Luke panelin arkasına çömelmişti ve sadece dirsekleriyle dizleri görünüyordu. Kadının kapısının açılmasının sesiyle adam yavaşça ayağa kalktı ve kadını baştan aşağı süzdü.

Kadının yanakları kızardı.

Adam, “İyi misin?” diye sordu.

“Özür dilemek istiyorum.”

Luke kaşlarını çatarak penseyi santral panelinin kafesi üzerine koydu. “Özür dilemek mi? Ne için?”

Kadın başını hafifçe öne eğdi. “Üstümü başımı hemen to-

parlayamadığım için. Şey için...” Georgie elini kanepeye doğru uzattı. “Üzerimde geceliğimden başka hiçbir şey yokken kucaklarında oturup ağladığım için.” Kadının sesi çatladı. “Özür dileirim. Utanmış olmalısın.”

Ateşin içindeki kütüklerden biri çatırdadı.

Adam ağır adımlarla kadına doğru yürüdü. İşaret parmağıyla kadının yüzünü yukarıya kaldırdı. “Utanmak benim tam olarak kullanacağım kelime olmazdı.”

Adamın gözleri insanın içine işliyordu. Alt dudağı dolgunlu. Bıyıkları üst dağına gölge düşürüyordu.

Pencerenin ötesindeki siyahlık Georgie’ye gecenin ikisinde evli olmayan bir adamla evinde tek başına olduğunu hatırlattı.

Kadın, “Sanırım haklısın” diye fısıldadı. “Şerife gitsen iyi olur.”

“Buna gerek yok. Santrali tamir ettim ve onu çoktan aradım bile. Her an burada olabilir.”

Kadın gözlerini sımsıkı kapadı. İtibarı mahvolacaktı. Üç adam tarafından saldırıya uğradıktan sonra kimse onun hâlâ lekesiz olduğuna inanmayacaktı. İnansalar bile evli olmayan bir adam onu kurtarmaya gelmişti.

Georgie, “Bunun akıllıca olduğundan emin misin?” diye sordu.

Adamın kaşları çatıldı. “Sana saldıranların oç alacaklarını mı düşünüyorsun?”

“Sabaha itibarımın paramparça olacağını düşünüyorum.”

Adamın tüm yüzü soldu. “Ama hiçbir şey olmadı.”

“Evime zorla girenlerle olmadı.” Kadın kanepeye bir bakış attı. “Bizim hakkımızda aynısını söyleyemeyeceğim.”

Adam kaşlarını çatı. “Bizim aramızda da hiçbir şey olmadı.”

“Brenham’ın namuslu bayanlarının bu konuda hem fikir olacaklarından emin değilim.”

“O hâlde Brenham’ın namuslu bayanları...”

Kadın bir parmağını adamın dudakları üzerine koydu. “Toplumun, evli olmayan kadınların evli olmayan erkeklerle yalnız kalmalarına dair kuralları olmasının bir nedeni var. Kanepede bizim başımıza gelenlerse buna dair mükemmel bir örnek.”

Luke ellerini kadınınkilerin etrafına sardı. “O kanepede hiçbir şey olmadı. Öpüştük. Başka bir şey olmadı.”

Kadın küçük düşmüşlikle boğazı tıkanarak, “Ben geceliğimleydim” diye fısıldadı. “Kucağındaydım.”

“Eğer suçlanacak birisi varsa o da benim. Seni buraya taşıyan bendim. Seni kucağıma alan bendim. Ama gerçek şu ki koşullar göz önüne alınırsa gene yapardım.”

“Gerekçeler uyduruyorsun.”

“Evet, öyle. Hiçbir şey olmadı.”

Dışarıdan Honey Dew’un beklenen kişnemesi ve ona cevap uzaktan gelen bir kişneme daha duyuldu.

Adam, “Şerif gelmek üzere” dedi. “Geldiğinde ona evine zorla giren adamları anlatacaksın. Ben seni bulduktan sonra olanlar seninle benim aramda.”

Georgie adamdan uzaklaşarak mutfığa yöneldi. “Fark etmez. Her şekilde mahvoldum.”

“Mahvolmadın.”

“Oldum.” Georgie mutfak kapısını iterek açtı. “Bu durumda burada kalamam.”

“Burada kalamam derken?”

“Brenham’da.”

Adamın çenesi seğirmeye başladı. “O adamlar seni bağlamak dışında sana dokundular mı?”

“Fark etmez.”

“Hayır, fark eder.” Luke kadının peşinden mutfağa gitti. Georgie adamın ona yaklaştığını, adımlarının tam arkasında durduğunu hissetti.

Georgie demliğin içine bir süzgeç attı. “Ocağı ayarladığın ve kaynaması için su koyduğun için teşekkürler.”

Luke kadını kolundan kavrayarak kendine çevirdi. “O adamlar seni bağlamak dışında sana dokundular mı? Evet mi hayır mı?”

“Hayır.”

“O hâlde mahvolmadın.” Adamın gözleri alev alevdi, ses tonu öfke doluydu.

Kadın iç çekti. “Lütfen, boşver. Kaba davranılmaktan bıktım.”

Sanki bu laf ona söylenmiş gibi Luke kadının kolunu bıraktı ve geriledi. “Üzgünüm. Seni incitmek istemedim.”

Georgie dolaptan kahve kutusunu aldı. İşini, kır evini, kuşlarını, arkadaşlarını bırakma düşüncesiyle gözleri dolmuştu.

Luke, “Peki ya benimle evlenirsen?” diye sordu.

Georgie içli bir soluk vererek süzgecin içerisine iki kaşık kahve boşalttı. “Gülünç olma.”

“Çok ciddiylim.”

“Ama beni sevmiyorsun.”

“Gayet iyi anlaşıcağımızı düşünüyorum.”

Georgie adama baktı ve gerçekten de ciddi olduğunu gördü.

Adamın hareketindeki aşırı bonkörlük içini ısıtmıştı. “Bunu yapmana izin veremem, Luke. Ama yine de teşekkürler. İçten olduğun için teşekkürler.”

“Georgie?” Şerif kapıya vurdu. “Kapıyı aç. Benim. Nussbaum.”
Georgie kaşığı tezgâhın üzerine bıraktı ve kapıya doğru ilerledi.
Luke onu elinden yakaladı.

Kadın, bilekleri hâlâ hassas olduğundan irkilerek yüzünü buruşturdu.

Adam, “Evlen benimle” diye tekrarladı.

“Georgie?” Yine şerif sesleniyordu.

Kadın, “Geliyorum” diye seslendi. Elini çekmeye çalıştı; ama adam onu bırakmıyordu. “Hayır Luke. Teklifine minnettarım. Gerçekten. Ama seninle evlenmeyeceğim.”

“O hâlde benimle Maifest’e gelecek misin?”

Kadın yine elini çekmeye çalıştı. “Bırak gideyim.”

“Cevap ver.”

“Georgie?” Kapı daha sertçe vuruldu. “İçeride neler oluyor? Aç yoksa kapıyı kıracağım.”

“Geliyorum!”

“Cevap ver.” Adamın kararlı gözleri kadınınkileri delip geçiyordu.

Kadın, “Pekâlâ” diye tısladı. “Şimdi bırak gideyim.”

Adam onu serbest bırakınca koşarak kapıya gitti.

Şerifin kahverengi saçları dağınık, gözlükleri çarpık olmasına rağmen bıyığı dümdüzdü. Henüz yeterince olgunlaşmadığından kılları yüzüne yapıştırılmış bir oğlanı andırıyordu. “Neden bu kadar uzun sürdü? İyi misin? Palmer bazı sorunlar yaşadığını söyledi. Gecenin bu saatinde o burada ne arıyordu?”

“Penceresinin yanına bir Mai ağacı bırakıyordum.” Luke kapıya gelerek elini uzattı. “Beni duyduğunda yardım istedi. İçeri girdim ve onu bağlı buldum.”

“Bağlı mı?” Adam Luke’un elini sıktıktan sonra Georgie’yi baştan aşağıya süzdü.

Luke, “Ona bileklerini göster Georgie” dedi.

Kadın kolunu sıyırdı ve morarmış ve sıyrılmış bileklerini ortaya çıkardı.

Şerif kaşlarını çatı. “Bana her şeyi anlatsan iyi olur.”

Georgie derin bir nefes alarak kollarını indirdi. “Biraz kahve yapmıştım. Bana mutfakta eşlik eder misin? Orada konuşabiliriz.”

Georgie adamın cevabını beklemeden mutfığa yöneldi. Her iki adam da onu izlediler.

Kathy Patrick geldiğinde Luke ve Nussbaum gideli yarım saatten fazla olmamıştı. Kır evinden içeri süzülerek Georgie’yi içtenlikle kucakladı. “Şerif uğradı ve Jay beni uyandırdı. Yalnız kalmak istemeyeceğini düşünmüş.”

Annesinin enerjisinin her bir zerresini hayatta kalmak için kullandığı bir evde büyümüş olan Georgie Bayan Patrick’in bu beklenmedik tesellisi ve desteği karşısında neredeyse dizleri üzerine çökecekti. İkisi birbirlerine sarıldıklarında Kuş Tüyü Cemiyeti ikinci kadın başkanından çıkan güç Georgie’nin içine aktı.

“Sana zarar verdiler mi?” Bayan Patrick Georgie’yi göğsüne yaslayarak kendisinden uzaklaşmasını engelledi.

Georgie, “Hayır” dedi. Sesi kadının kol boğumları arasından boğuk bir fısıltı gibi çıkmıştı. “Sadece bileklerim sıyrıldı ki bu da çoğunlukla iplere karşı direnmemden kaynaklanıyor.”

Georgie dudakları titreyerek geriye çekildi. “Yine de mahvoldum. Artık burada kalamam.”

Bayan Patrick derin bir nefes çekti. “Sana zarar vermediklerini söyledin sanıyordum.”

“Vermediler. Ama bu, gecenin kör saatinde üç adamın burada olduğu ve benim de geceliğimle karşılarında olduğum gerçeğini değiştirmez.”

Bayan Patrick’in yüz ifadesi sertleşti. “Senin geldiğin yerde kadınlar nasıldı bilmiyorum Georgie; ama Brenham’ın kadınları senin iraden dışında olan bir şey için seni yargılamayacaklardır. Bu konuda benim sözüme güvenebilirsin.”

Georgie bu bakışları daha önce de görmüştü ve kadının bu söylediklerinde ciddi olduğunu biliyordu. Yutkundtu. “Şapkalarını yaktılar.” Sesi çatallaştı. “Hepsini.”

“Olanlar göz önüne alınırsa bu sadece küçük bir zarar.”

Georgie gözlerindeki yaşları sildi. “Ama kadınlar onları yapmak için saatler harcamışlardı. Ayrıca Audubon için topladığımız onca para ne olacak? Maifest kraliçesini neyle taçlandıracağız?”

Bayan Patrick Georgie’nin elini tutup hafifçe sıktı. “Bırak da bu konuda ben endişeleneyim. Arabaya bir şey yaptılar mı?”

“Sanmıyorum. Onu Langkwitz’in evinin arkasına sakladım. Luke nöbet tutmak için oraya gitti. Eğer bir şey olursa gelip bana haber vereceğini söyledi. Geri dönmediğine göre her şeyin yolunda olduğunu varsayıyorum.”

Kadın hafifçe soluk verdi. “Bu iyi haber. Zorla içeri giren adamları tanıdın mı?”

Georgie başını salladı. “İçlerinden biri Frank Comer’dı.”

“Frank Comer mı?” Bayan Patrick yanaklarını içeri çekti.

Saklı Öpücük

Bu tarz bir şeye asla dâhil olmazdı. O olduğunu düşünmene neden olan nedir?”

“Şubat ayında trenim soyulduğunda onunla konuşmuştum. Hatırladın mı?”

Kadın başını salladı. “O olduğunu düşündüğünü; ama emin de olmadığını söylediğini hatırlıyorum.”

“Başka kim olabilirdi ki? Üstelik dün geceki adamlardan biri onun gözlerine sahipti. Bundan eminim.”

“Ama Comer’ın şapkaları yakmak için nasıl bir nedeni olabilir ki? Çünkü bunun için buraya geldikleri çok açık. Eğer peşinde oldukları sen olsaydın işler çok daha farklı cereyan ederdi.”

“Şerif de böyle söyledi.” Georgie başındaki ağrıyı geçirmesini umarak şakaklarını ovuşturdu. “Ona, şapkaların yok olmasından fayda sağlayacak tek kişinin Bay Ottfried olduğunu söyledim.”

Bayan Patrick onu mutfığa doğru sürükledi. “Şey, ben olsam hemen böyle sonuçlara varmazdım. Bekleyelim ve Nussbaum’un araştırma yaptıktan sonra söyleyeceklerini görelim. Şimdilik şu bileklerine yara lapası yapmak istiyorum.”

“Bunu ben de yapabilirim.”

“Saçmalama. Otur ve seni şımartmama izin ver.”

Georgie toz reçine ve temiz bezlerin bulunduğu dolabı işaret etti.

Bayan Patrick onları aldı ve reçineyi Georgie’nin bileklerine sürdü. “Birisinin sana hoş, büyük bir Mai ağacı getirdiğini gördüm.”

“Büyük mü? Henüz dışarı çıkmadım.”

“Oldukça büyük. Üstelik kâğıt şeritlerle kaplı.”

Georgie dudağını ısırdı. “Onu Luke getirdi. Onu getirdiğinde korkunç bir gürültü çıkardı. O olduğunu anlar anlamaz bağırdım. Beni bulan o oldu.”

“Sanırım detayları olabildiğince kendine saklaman senin için en iyisi olur.” Bayan Patrick reçineyi bir kenara bırakarak incinmiş deriye üfledi.

Ona gösterilen bu şefkat karşısında Georgie’nin gözleri doldu. “Teşekkürler.”

“Artık endişelenme.” Bayan Patrick işini bitererek sandalyesinde arkasına yaslandı. “Hiç uyudun mu?”

“Azıcık kestirdim.”

Kadın Georgie’nin ayağa kalkmasına yardım etti. “Pekâlâ, seni yatağa götürelim o hâlde. Ama önce bana şu santrali nasıl çalıştıracağımı göstermen gerekiyor.”

Georgie duraksadı. “Santral mi? Neden?”

“Jay’e gece burada kalacağımı söyledim ve buradayken yapmam gereken birkaç telefon görüşmesi var.”

Georgie esneyerek Bayan Patrick’in onu oturma odasına sürüklemesine izin verdi. Temel kuralları açıkladıktan sonra kıyafetleriyle beraber kendini yatağa attı. Anılar derhâl beynine hücum etti. Yatağa bağlı olduğu, tehdit edildiği ve son olarak da bağlardan kurtuluşunun düşüncesini aklından atmaya çalıştı. Şimdilik tek istediği kutsal kayıtsızlığa dalabilmektir.

Bir top gürlemesi onu uyandırdığında Georgie korku dolu bir çığlık attı.

Bayan Patrick yatak odasına koştu. “Bir şey yok küçüğüm. Sadece Brenham saha topçuları Maifest’in açılışını ilan ediyorlar.”

Gece yaşadığı olaylar, tıpkı odayı dolduran gün ışığı gibi yeniden Georgie’nin içine hücum etti. Georgie kolunu gözlerine siper etti. “Saat kaç?”

“Neredeyse dokuz. Luke çoktan arabayla birlikte geldi. Onu benim evime götürmesini, böylece Jay’in ona atımızı bağlayabileceğini söyledim. Ama yakında seni almak için geri gelecektir. Yani şimdi kalksan iyi olur. Ben de giyinmene yardım edebilirim.”

Georgie oturur pozisyona geçtiğinde hemencecik boş şapka kutularının ortadan kaldırıldığını fark etti. Gardırobunun kapısında Luke’un en sevdiği apoletli ve boncuklu püskülleri olan bordo elbisesi asılıydı.

“Haydi.” Bayan Patrick ayağa kalkmasına yardım etti. “Seni giydirelim.”

Kadın bir şekilde ipek altın rengi festival elbisesini giymeye ve koyu kızıl saçlarını çarpıcı tüllü bir şapkayla güzelleştirmeye vakit bulmuştu.

Georgie şapkanın boncuklu tül kısmındaki nakışlara hayranlıkla bakarak, “Muhteşem görünüyorsun” dedi.

“Teşekkür ederim, tatlım.”

Sonraki kırk dakika boyunca Bayan Patrick Georgie’nin üstüne titreyerek buruşuk elbisesini ve iç giysilerini çıkarmasına ve bandajlarını değiştirmeden önce o giysilerin yerine yeni altan desteklerini giymesine yardımcı oldu.

“Luke özellikle bu elbiseyi giymeni rica etti.” Bayan Patrick elbisenin yeni fırçalanmış eteğini silkeledi. “Sanırım en doğru seçim de bu. Uzun kolları ve dantelli süslemesi bandajlarını gayet iyi saklayacaktır.”

Georgie hiç itiraz etmeden elbisesinin giydirilmesine izin verdi. Daha sonra Bayan Patrick’in mutfaktan getirdiği bir sandalyeye oturdu.

Georgie ellerini kucağına koyarak gözleri kapadı ve saçlarının taranmasının rahatlatıcılığının keyfine vardı. Kendini, nedimesi olan bir prenses gibi hissediyordu.

Bayan Patrick hafif bir melodi mırıldanarak dudakları arasına tel tokalardan sıkıştırdı. “Bu elbiseyle hangi şapkayı takarsın?”

Georgie’nin gözleri buğulandı. “Onu yaktılar.”

Bayan Patrick’in gözleri aynadan Georgie’ninkilerle buluşunca kadın bir an duraksadı. “Yaktılar mı?”

“Evet. Odadaki bütün şapkalar ateşe atıldı.”

Kadının dudakları üzüntüyle kasıldı. “Pekâlâ, o hâlde ben de saçlarını daha özenle yaparım.”

Bayan Patrick, ağzından dökülen sözcükler kadar iyi bir insandı. Georgie’nin saçlarını ustalık isteyen kabarık lülelerle top-

ladı. Bir adım gerileyerek yaptığı işi hayranlıkla seyretti. “Harika. Haydi, şimdi dışarı gel. Sana göstermek istediğim bir şey var.”

Georgie kadının Mai ağacını göstermek istediğini düşündü; ama Bayan Patrick onu ön yerine arka verandaya yönlendirdi. Bebek kuşların bariz cıvıltıları Georgie’nin bakışlarının nişasta kutusuna yönelmelerine neden oldu. Dişi mavi kuş dışarı çıkar-ken erkek mavi kuş içeri giriyordu.

Georgie mutluluktan uçmak üzereydi. İkinci bir yumurta takımı daha yavru lamıştı. Kardinal kuşları henüz yuvalarını yapmış değillerdi; ama asla uzakta değillerdi. Georgie onların coşkun, müzikal seslerini duyabiliyordu; fakat sadece bir sinek-kapan kuşu ve iki ardıc kuşunu görebilmişti. Sumak çalılığının sarı filizlerinden bir kral kelebeği havalandı. İçi şapka kutularıyla dolu eski bir çiftçi arabasını geçerek yan bahçeye doğru süzüldü.

Georgie elini Bayan Patrick’in elinin üzerine koyarak hafifçe sıktı. “Buraya bir araba getirmenize gerek yoktu. O kutulardan kurtulmanın bir yolunu bulurdum.”

Bayan Patrick’in dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. “İçlerine bak.”

“Ne?”

“Haydi.” Kadın elleriyle Georgie’yi kışkıkladı. “Aç onları.”

Georgie bir an tereddüt etti. Gerçekşuydu ki o kutuları açmak istemiyordu. O adamların dokunduğu hiçbir şeye dokunmak istemiyordu. Ancak Bayan Patrick’in yaptığı onca şeyden sonra kadının bu isteğini reddedecek değildi.

Türk zambağı ve koni çiçeğinin etrafından dolaşırken bir gece öncesinin görüntüleri yeniden Georgie’nin zihninden geçti. Şöminenin önünde emirler yağdıran adam. Kutuları tekmeleyip etrafa saçan cılız adam. Kutuların kapaklarını açarak içlerindeki şapkaları birer birer alevlere atan Bay Comer.

Georgie dişlerini sıkarak arabanın arka tarafında durdu ve Bayan Patrick'e doğru baktı.

Kadın başını sallayarak ona cesaret vermeye çalıştı. "Devam et."

Georgie elleri titreyerek altın rengi çizgileri olan yuvarlak, beyaz bir kutuya uzandı. Altın renkli kapağının üzerinde ipli bir tutma yeri vardı. Georgie tutma yerinden çekerek kapağı kaldırdı.

İnce kâğıtların arasında parlak leylak rengi ipek ve kadife-den güllerle süslenmiş büyük, kıvrımlı bir şapka duruyordu. Georgie Bayan Patrick'e baktı. "Bazılarını unutmuşlar mı?"

"Hayır." Kadın başını salladı. "Ben onları dışarı çıkardığımda kutular boştu. Başka birine daha bak."

Georgie altın sarısı çizgili kutuyu bir kenara koyarak nar bülbülü yumurtalarının rengindeki sekizgen bir kutuya uzandı. Boyalı kenarlı, tül duvaklı ve baş kısmının içi köpüklerle doldurulmuş safir mavisi bir şapkayı kutudan çıkardı. Georgie daha sonra hızlanarak Noel sabahındaki bir çocuk gibi birbiri ardına tüm kutuları açtı. Her birinde bir şapka vardı. Bazıları abartılı, bazılarıysa basit ama mükemmeldiler.

Yedinci ya da sekizinci kutudan sonra Georgie durdu. "Anlamıyorum. Bunlar nereden çıktılar?"

Bayan Patrick ona katıldı ve kutuların kapaklarını kapatmaya başladı. "Bazıları Kuş Tüyü Cemiyeti üyelerinden geldi. Ancak çoğunluğu Washington County'nin kadınlarından geldi."

Georgie Bayan Patrick'in söylediklerini algılamaya çalışarak her bir kutuyu yeniden istifledi.

"Ama nasıl?" diye sordu. "Teslîm etmeyi bir kenara bırakın, bunları yapmak için zamanı nereden buldular?"

"Genel bir arama yaptım."

“Genel bir arama mı?” Georgie santral panelinin bulunduğu yöne doğru baktı. “Herkese mi?”

“Herkese.”

“Ne zaman?”

“Sen uykuya dalar dalmaz.”

“Ben uyuduğumda saat neredeyse sabahın üçüydü.”

Bayan Patrick hiçbir şey söylemedi.

Georgie kutu kulesini inceledi. “Ben hâlâ...”

“Cemiyetimize üye de oldular. Önceden topladığımız imzaları da sayarsak şimdi üzerinde kuş parçaları olan şapkalar takmayacağına ya da satın almayacağına dair yemin eden kadınların sayısı yüz altı kişiyi bulmuş oldu.”

Georgie böyle bir sayıyı kavrayamamış gibi, “Yüz altı” diyecek derin bir nefes aldı.

Bayan Patrick kutuları işaret etti. “Bunların pek çoğu kadınların zaten sahip oldukları şapkalar. Sadece kuş parçalarını çıkararak süslemeleri yeniden düzenlediler.”

Georgie’nin ağzı açık kalmıştı. “Kendi kişisel koleksiyonlarından mı bağış yaptılar?”

“Evet.” Bayan Patrick duraksayarak elini bir kutunun üzerinde gezdirdi. “Bazıları için ellerindeki tek şapkayı verdiklerini söyleyebilirim.”

Georgie yakasındaki broşa dokundu. “Neden? Neden böyle bir şey yaptılar?”

Bayan Patrick Georgie’nin bakışlarını yakalayıp başını hafifçe eğdi. “Çünkü bu eyalette kendi geçimini sağlamana ve kendi evine sahip olmana hayran olmayan ve saygı duymayan bir tek kadın bile yok.” Hafif bir esinti koyu kırmızı renkteki bir

luleyi havalandırarak boynu çevresinde dalgalandırdı. “Oy kullanamıyor olabiliriz. Yönetime katılamıyor olabiliriz. Pantolon giyemiyor olabiliriz. Ama bütün bunlar seni yanıltmasın, bizler güçsüz değiliz.”

Bir duygu seli Georgie’nin boğazının düğümlenmesine neden oldu. “Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

Kadın iç çekti. “İşler her zaman yolunda gidecek diye bir kaide yok. Yelpazelerinin ardından dedikodu yapacak birileri her zaman olacaktır. Ama onlara hiç kulak asma. Sadece başını dik tut. Unutma: Sadece bir kurban olmayı seçersen bir kurbandır.”

Ne kadar basit sözcüklerdi, bir seçeneği olduğu Georgie’nin aklına hiç gelmemişti. Bunun üzerinde ne kadar düşünürse o kadar cesaretlendiğini hissediyordu.

O adamlar kaba kuvvet kullanarak bütün şapkaları yakmışlardı; ancak bu onun korkup sinmesi ya da utanması ya da yenildiğini haykırması anlamına gelmiyordu. Aslında tam tersi demekti.

Georgie’nin üzerinden devasa bir yük kalkmıştı. Bahçeyi inceledi. Nişasta kutusu çok kıymetli yeni yavrulara yuva olmuştu. Yaban arıları pembe hasekiküpesi çiçeğinin özünü emmekle meşguldüler. Ötücü kuşlar Frenk aşmasının filizleri üzerinde ötüyorlardı.

Bugün mayıs ayının biriydi. Yeni bir sezonu kutlamak için ayrılmış bir gündü. Yeni bir hayatı. Yeni başlangıçları.

Georgie parmak uçlarında yükselerek Bayan Patrick’in boynuna sarıldı. “Teşekkürler. Her şey için teşekkürler.”

Bayan Patrick bu kucaklamaya karşılık verdi. “Bana teşekkür etmene gerek yok, tatlım. Şimdi acele et. Sanırım erkeğin geliyor.”

Saklı Öpücük

Georgie kadına sarılmayı bırakarak arkasını döndü ve dudaklarını ısırdı. Adam yine tulumunu giymişti; ama üstü başı kolalanmış ve ışıldıyordu. Tulumun altındaki omuzlarının genişliği tamamen ortaya çıkmıştı.

Georgie şapka takmadığı için minnettarlık duyarak saçlarının arkasına hafifçe dokundu. Adamın tulumunun yanında şapka takmak uygunsuz bir davranış olurdu.

Adam ne kadar yaklaşırsa o kadar yakışıklı görünüyordu. Dün geceki şefkati ve teklifi kadının kalbine dokunmuştu. Adamın dokunuşlarını düşünmek şimdi bile tüylerinin ürpermesine neden oluyordu. Yine de öpücüğe dair adamın savunması düşüncesizceydi.

Kadın başını dikleştirdi. Gelecekte, kadınların onun içine yerleştirdikleri güvene ihanet etmemeye daha dikkat edecekti. Bayan Patrick haklıydı. Georgie'nin durumu eşsizdi ve bununla birlikte sorumluluk da geliyordu. Bir kadının kuşkulu bir davranışın kurbanı konumuna düşmeden bağımsız olabileceğini kanıtlama sorumluluğu onun üzerindeydi.

Luke kadının evinin köşesine geldi ve başını kaldırdı. İşte o zaman Georgie adamın elinde bir demet kırmızı gül olduğunu gördü.

Georgie öne doğru istemsiz bir adım attı. Bedenindeki her bir kemik adama koşmak ve kendini adamın kollarına atarak öpücükleri arasında boğulmak istiyordu. Düzensiz bir nefes aldı.

Tanrım, bana yardım et. Kadının içinde bir art niyet yoktu; ancak eğer az önce karar aldığı planlarına bağlı kalacaksa Tanrı'nın mutlak gücüne de ihtiyacı vardı.

Luke bahçe kapısından içeri girdiğinde Georgie'nin eteklerini kaldırarak telaşla ona doğru koştuğunu gördü. Saç lü-

leleri tepeden toplanmıştı ve yüzündeki göz alıcı gülümsemede birkaç saat önce yaşadığı travmadan eser yoktu.

Georgie adamın önünde durdu. Gözlerinin içi parılıyordu. Ellerini beline koydu. “Günaydın.”

Bu kadına karşı duyduğu his yoğunluğu yüzünden Luke’un dili tutulmuş, dengesi bozulmuştu.

Kadının bakışları adamın elindeki çiçeklere yöneldi. “Onlar benim için mi?”

Luke sanki nereden çıktıklarını hatırlayamıyormuş gibi çiçeklere baktı. Sonra da onları kadına uzattı. Georgie çiçekleri alıp göğsüne bastırarak burnunu yumuşak, kırmızı yaprakların arasına gömdü.

Georgie gözlerini kapatarak güllerin kokusunu içine çekti. Luke kadının beyaz yanakları üzerinde kusursuz duran inanılmaz derecede uzun kirpikleri karşısında büyülenmişti. Bu kadar basit bir şey nasıl olur da göğsü içinde bu kadar gümbürtüye neden olabilirdi?

“Bunlar harika Luke. Teşekkürler.” Georgie gözlerini açarak başını geriye attı. “Her şey yolunda mı?”

“Seni öpebilir miyim?”

Georgie’nin gözlerinde ani bir parıltı oldu; ancak kadın hemen bu ışıltıyı bastırdı. “Sanırım bunu sormak için henüz erken Bay Palmer.” Ancak fısıldaması bir uyarıdan çok kur yapmayı andırıyordu.

Luke bütün dikkatini kadının dudakları altındaki ben üzerinde odakladı. “Ne zaman peki?”

Kadının yanakları pembeleşti. “Gidip bunları suya koysam iyi olur.” Kadın arkasını döndüğünde donakaldı. “Ah! Ah Tanrım! Şuna bakar mısın?”

Saklı Öpücük

Luke kadının bakışlarını takip etti ve onun için bırakmış olduğu Mai ağacına baktı. Gün ışığında adamın hayal ettiğinden bile daha acınası hâlde görünüyordu. Bayan Sealsfield pansiyonun salonuna krepon kâğıdından büyük bir kâse süsleme bırakmıştı. Ancak Luke onları fark ettiğinde geriye sadece artıklar kalmıştı.

Bu sabah kasabanın içinde yürürken diğer adamların sevindikleri için bıraktıkları ağaçları gördüğünde utançtan kıpkırmızı kesilmişti. Onun huş ağacı diğerlerinden daha kısaydı ve üzerinde sadece bir avuç sarı kâğıt şerit vardı.

Luke, “Daha yeni mi görüyorsun?” diye sordu.

Georgie sanki Kutsal Kâse’ye yaklaşıyormuşçasına yavaş ve tedbirli adımlarla ağaca doğru ilerledi. “Uyuyakalmışım. Bayan Patrick beni az önce uyandırdı.”

Kadın hiç de yeni uyanmış gibi görünmüyordu. Bir sepet papatya gibi taze ve güzeldi.

Adam, “Diğerlerinininki kadar büyük bir ağaç değil.”

“Bayıldım.” Kadın ağacın dallarını inceledi. “Teşekkürler.”

Adam cevap vermeyince Georgie omzunun üzerinden ona bir bakış attı. “Çiçekler, Mai ağacı, ihtiyacım olduğunda beni kurtarman. Bir bayanın ayaklarını yerden nasıl keseceğini gayet iyi biliyorsun, değil mi?”

Luke’un içini bir suçluluk duygusu kapladı; ama hemencecik o duyguyu savuşturdu. O işini yapıyordu. Eğer araya girmemiş olsaydı Duane’in neler yapaçağını Tanrı bilirdi.

Kadının bakışları adamın dudaklarına kaydı. Kendi dudaklarını istemsizce kollarındaki güllerin yumuşak yaprakları üzerinde gezdirdi.

“Günaydın Luke.” Bayan Patrick köşeyi dönüp gelerek her ikisinin de sıçramasına neden oldu.

Eldivenleri, yelpazesi, altın rengi elbisesi, çarpıcı kızıl saçları ve şık şapkasıyla şarkıcı kuşlar kadar güzel görünüyordu.

“Günaydın Bayan Patrick. Hâlâ burada olduğunuzu fark etmemiştim.”

“Toparlanıyordum.” Elindeki yelpazeyi Georgie’nin elbisesine vurarak bir gurur ifadesi belirtti. “Kızımız şimdiye dek gördüğün en tatlı şey değil mi?”

Luke, “Nefes kesici” diye cevapladı.

Kadının gülümsemesi genişledi; ama dikkati hâlâ Georgie’nin üzerindeydi. “O çiçekleri ben alayım tatlım. Onlarla ve şapkalarla ben ilgilenirim, siz devam edin.”

“Emin misin?” Georgie bunu sorarken çiçekleri Bayan Patrick’e teslim etmiş ve eldivenlerini almıştı bile.

“Elbette. Siz gidin. Geçit töreni için iyi bir yer bulmak istiyorsanız acele etmelisiniz.”

Georgie eldivenlerinden birini silkeledi; ancak Luke onu durdurdu. Bekle. Henüz değil.” Kadının kolunu tutup kendi koluna taktı. “Teşekkürler, Bayan Patrick. Sizinle orada görüşürüz.”

Luke bahçe kapısına doğru bir adım attı; ancak Georgie onun kolundan çıkarak kadını yanağından öpmek üzere geri döndü. “Teşekkürler.”

“Hiçbir şey yapmadım ki. Şimdi oyalanmayı bırak. Bir erkek bekletilmekten hoşlanmaz, biliyorsun.”

Georgie gülümseyerek eldivensiz elini Luke’a uzattı. Adamın kalbi hızla çarpmaya başladı. Bu kez kadının elini koluna koymadı. Onun yerine parmaklarını kadınınkilere doladı ve el ele Main Street’e yöneldiler.

Yirmi Yedinci Bölüm

Georgie Maifest'e bayılmıştı. Bu, Georgie SWT&T'nin büyük santralinde çalışırken ne doğup büyüdüğü kasabada ne de Dallas'ta kutlanan bir tatildi. Ama Brenham'da yılın en büyük festivaliydi.

Çiftçiler ekinlerini umursamıyorlardı. Erkekler işlerini umursamıyorlardı. Kadınlar günlük ev işlerini umursamıyorlardı. Bir gün için herkes kendini eski dostlukları pekiştirmeye, yenilerini oluşturmaya ve cennetin havasını teneffüs etmeye adıyordu.

Ancak şu anda cennetin havası araba izdihamı yüzünden toz toprak içerisindeydi. Her yönden ilçe merkezine giriş yapıyorlardı. Çilli bir oğlan yeşil bir arabadan sarkmış ev ve iş yerleri boyunca asılı olan kırmızı, beyaz ve mavi bayrakları işaret ediyordu. Atların toynakları ve at arabalarının tekerlekleri arasında koşuşturan ufak bir köpek havlıyordu.

Georgie gülümsedi. "O şeylerden birini gerçekten yakalasa ne yapardı merak ediyorum."

Luke cevap veremeden bir araba yüksek sesli ve öfkeli kaz sesi kornasını çaldı.

Yeşil arabayı çeken at irkilerek kişnedi ve yatağındaki çilli oğlanı yaklaştırmakta olan trafiğin içine fırlattı.

Georgie çılgılık attı. Onun haykırışını bir düzinesi daha takip etti. Luke, yerden gelen bir topa doğru hamle yapan bir beysbol oyuncusu gibi sokağa fırladı. Oğlanı kolları arasına alarak son anda yaklaştırmakta olan at toynaklarından sıyrılıp emniyetli bir yere kaçtı.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki Georgie tepki verecek zaman bulamadı. Ancak çabucak durumu kavradı. Kalbi sanki ağzında atıyordu. Hem oğlan hem de Luke ölebilirlerdi.

Trafik durdu. Oğlanın içinde olduğu arabayı süren çiftçi kıpkırmızı bir yüzle arabadan indi. Yumruğunu sallayarak otomobilin sürücüsüne küfretti.

Yakınlardaki arabalarda bütün adamlar tavada patlayıp etrafa sıçrayan mısırlar gibi yere atladılar. Otomobil sürücüsü hızla kapısını açarak yanlışlıkla iki kişilik bisiklet üzerinde yaklaştırmakta olan bir çiftte çarptı.

Bisikletleri sallanan çift yoldan saptılar. Arkada oturan bisiklet sürücüsü gidonla mücadele ederek önce bir ayağını sonra diğerini pedallardan çekerek yeri tekmeledi. Onun önündeki kadın sürücü acı bir çılgılık atarak bir eliyle bisikletin üzerinde kalmaya çalışırken diğer eliyle de şapkasına bastırdı.

Georgie nefesini tuttu. Adam bir şekilde bisikleti sağa doğru yönlendirerek yoluna devam etti. Georgie derin bir soluk vererek dikkatini Luke'a çevirdi. Geniş bir kalabalık görüş açısını kapatıyordu.

Kalabalığı yarıp ilerlemeye çalıştı; ancak insanlar birbirlerine aşırı derecede yapışık duruyorlardı. Parmak ucuna kalkarak zıpladı. Faydasızdı. Hiçbir şey göremiyordu.

Kalabalık en sonunda dağıldığında oğlan heyecandan parıltıyan gözlerle annesine teslim edilmişti. Erkekler Luke'un

elini sıkıyor, sırtına vuruyor ve festival çadırına vardıklarında ona bira ısmarlamayı teklif ediyorlardı.

Luke, sanki olağanın dışında hiçbir şey yapmamış gibi yaptıklarını önemsemedi. Yeni temizlenmiş ve ütülenmiş tulumu kir içerisindeydi. Saçları karmakarışık olmuştu. Şapkası da ezilmişti.

Adamı eliyle pantolonundaki tozları silerken, eski şekline sokmak için şapkasına vururken ve birisinin söylediği bir şeye gülerken gören Georgie'nin kafasına bir şeyler dank etti. Bu adama âşık oluyordu. Üstelik bunun, adamın etkileyici bakışları ya da sarhoş edici öpücükleriyle ilgisi yoktu.

Bunun nedeni, kadının ihtiyacı olduğunda adamın esrarengiz bir biçimde her zaman orada bulunmasıydı. Saat kaç olursa olsun diğerlerine hizmet etmek ve telefon hatları tamir etmek konusundaki istekliliği. Kadının görüşlerine saygı göstermesi; ama onlar tarafından yönlendirilmekten kaçınmasıydı. Bettina, Fritz ve kadının çocuklar için kurduğu Audubon cemiyetindeki diğer çocuklara gösterdiği şefkatti. Tehlike anlarında hızlı ve kararlı bir biçimde hareket edebilme yeterliliğine sahip olmasıydı.

Adamın gözleri etrafta kadını aradı ve buldu. Arabalar hâlâ ileri geri hareket etmelerine, erkekler hâlâ bağırımlarına ve atlar hâlâ kişnemelerine rağmen Georgie için bütün sesler kaybolup gitmişti. Hareket eden hiçbir şey yoktu. Sanki zaman durmuş gibiydi.

Adam sağına soluna bakmadan kadına doğru yürüdü. Yoldakiler bir açılış gecesindeki sahne perdeleri gibi kenara çekildiler. Ve sonunda Luke kadının yanına vardı. Adamın gözlerindeki bir şey kadını tedirgin etti; ancak adamın alnına düşmüş olan bir tutam saç aklını çeldi.

Georgie elini uzatarak saç tutamını geriye attı. "Ölebilirdin."

"Ben iyiyim. Hiçbir zaman tehlikede olmadım. Gelen diğer ekibi görmüştüm. Oğlanı yoldan çekmek için vaktim olduğunu biliyordum."

“Kendini o karmaşanın içerisine atmadan önceki o kısacık zaman dilimi içerisinde bütün bunları gördün mü?”

“Evet.”

“Bilmiyorum.” Kadın dudaklarını ısırды. “Beni korkuttun, Luke.”

“Üzgünüm.”

Bir savunmasızlık dalgası kadının bedenini yalayıp geçti. Ne yapmalılar, ne olmuş olabilirdi, ne olabilirdi soruları kafasında dönüp durdu. “Beni şimdi öpebilirsin.”

Adamın bakışları kadının üzerindeki ve arkasındaki manzarada gezindi. Utanmayla eğlenme arası bir şey dudaklarına şekil verdi. “Böyle tatlı bir teklifi reddetmekten nefret etmeme rağmen sanırım öncelikle seyircilerimize bir göz atmalıyım. Şu anın gerçekten de doğru bir zaman olduğundan emin değilim.”

Kadın gözlerini kırptırdı. Sesler yavaşça geri geldi. Gıcırdayan tekerlekler. Çıngırdayan koşum takımları. Neşeli sesler. Georgie etrafına bakındı.

Kalabalık dağılmıştı ve artık caddenin ortasında değil, kaldırımın kenarında duruyordu. Oraya nasıl geldiğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Adam, “İyi misin?” diye sordu.

Hayır. “Sanırım biraz fazla heyecan yaşadım.”

“Seni eve götürmemi ister misin?”

Kadın silkinerek derin bir nefes aldı. “Hayır, hayır. Düzeliyim. Ben sadece...”

Ne? diye düşündü Georgie. *Sana âşık mıyım?*

Kadın yutkundu. “Geçit töreni yakında başlayacak. Bizim arabamızla geçecek olan Patrickleri kaçırmak istemiyorum.”

“İyi olduğuna emin misin?”

“Evet.” Kadın hafifçe gülümsedi. “İyiyim.”

“Çok solgun görünüyorsun.”

“Öyle mi?” Yanaklarına dokunduğunda hâlâ eldivenlerini takmamış olduğunu fark etti. Eteğinin gizli cebinden eldivenlerini çıkararak çabucak taktı. “Şey, eminim kasabanın merkezine bir yürüyüşün iyileştiremeyeceği bir şey yoktur.”

Adam tamamen ikna olmadıysa da bu konuyu daha fazla tartışmadı. Eliyle kadının dirseği altına destek yaparak kaldırımdaki diğerlerine ayak uydurdu ve kadını Main Street’e doğru yönlendirdi.

Luke işi yüzünden oyunlar ya da festivaller için hiç fırsat bulamamıştı. Birkaç yıl önce bir boks maçına katılmıştı; ama zevk için değil kalabalık kontrolü amaçlı bir katılım olmuştu.

Bugünse Brenham’ın Maifest’inin keyfini sürmek için tüm bir günü vardı. Yine de biraz iş yapabiliirdi. Başlıca şüphelilerini -Necker, Duane, Blesinger ve Finkel ve Ragston adlı iki çiftçi- denetlemek için gözlerini dört açacaktı. Onların kimlerle irtibata geçtiklerine, birbirleriyle kaynaşacak kadar cesur olup olmadıklarına, onlarla şapkacı dükkânı sahibi arasında bir bağ olup olmadığına bakacaktı. Atış turnuvasındaki bahisçi adamın -Hurless Swanning- ortaya çıkıp çıkmayacağını görmek de ilgisini çekebilirdi.

Ama günün çoğunda çiftlik hayvanları sergisini gezmenin, söylevleri dinlemenin, Maypole dansını izlemenin, bir Teksas A&M kolej beysbol oyununa katılmanın ve en iyisi de Georgie’yi geceki dansa götürmenin keyfini çıkaracaktı. Bakışları, kadına doğru yönelerek kadının hareketli yüz ifadelerine, geniş gülümsemesi ve dudakları altındaki minik ben üzerinde gezindi.

Adamın oğlanı kurtarışından beri kadının yüzünün rengi giderek düzelmşti. Kelimelerin duruma fazla abartılı kaçmadığını umarak durumu önemsiz bir şeymiş gibi göstermeye çalışmıştı. Ancak kasaba halkından pek çok kişi yanına geleerek yaptıklarından haberdar olduklarını ve ona teşekkür etmek istediklerini belirtmişti.

Adam iç çekti. Gizli görevde olmak onun en iyi becerdiği işlerden biri değildi. Genelde önce eyleme geçer, sonra düşünürdü. Ama bu durumda başka ne yapabiliirdi ki? Oğlanı kendi hâline bırakmış olması bir seçenek bile olamazdı.

Yine de yaptığı hareketler vermeye çalıştığı izlenimi baltalayabiliirdi. Sıradan bir telefon tamircisinin hareket hâlindeki arabaların arasına atlaması pek beklenmezdi. Bu tez canlı tepkisine dair söylentilerin Necker'ı ürkütmemesini umdu.

Georgie sırtları beyaz püsküllü tuzaklarla kaplı, uzun bacaklı, demir grisi atlar tarafından çekilen Maifest kraliçesinin arabasını işaret etti. Luke, atlarını ilerlemekte olan bandonun müziğiyle mükemmel bir uyum içerisinde tutan sürücüyeye hayran olmuştu.

Bu yılın teması zambak, menekşe ve güldü. Şapkacının kızı Lillie Ottfried kraliçe seçilmişti ve bir elinde zambak tutarken diğer elini sallayarak beyaz ihtişamın içinde oturuyordu.

Beyaz, mor ve kırmızı çiçekler arabasının etrafını süslüyordu. Gölgelelik kısmının destekleriye her daim yeşil kalan dallar ve asmalarla süslenmişti. En şık süsleme açık ara farkla Bayan Ottfried'in ayaklarının dibinde oturmakta olan küçük kızlardı. Altın sarısı buklelerinin tepesinde narin, beyaz çiçeklerden yapılmış taçlar takmışlardı ve kabarık beyaz elbiseleri uçuşuyordu. Luke bu kızlardan daha şirin bir grup daha önce hiç görmemişti.

Bayan Ottfried'in bakışı kalabalığın arasında gezinirken Georgie'ye takıldı. Kızın gülümsemesi dondu. Çiçekleri diğer eline aldıktan sonra caddenin diğer tarafına dönerek yeniden el sallamaya başladı.

Georgie alt dudağını ısırarak başını öne eğdi.

Luke kadının elini tutup dirseğine koyarak hafifçe sıktı.

Bunu, kraliçenin baş nedimelerini taşıyan iki araba, komuşmacıların arabası, arabalarıyla birlikte itfaiye ekibi, Bellville bando takımı ve son olarak da Alman mitolojisi, Alman tarihi, yerel işletmeleri ve sosyal cemiyetleri temsil eden süslü arabalar izledi.

Luke doğduğu kasabanın 4 Temmuz geçit törenlerini anımsadı. Bir yıl, küçük tahta arabasını bayraklarla süslemek yerine yanlarını kırmızıya boyamış ve büyük beyaz yıldızlarla süslemişti. İşi bittiğinde yıldızlar daha çok devasa yuvarlakları andırıyordu; ama o kadar güzel hâle getirilmiş bir at arabasıyla arkasına küçük erkek kardeşini de almasının gururunu asla unutmamıştı.

Bu geçit töreniyse evdekilere hiç benzemiyordu. New York City'nin daha hoş, daha süslü bir şov sergilediğini hayal bile edemiyordu. Sarı ve siyah süslemeli iki oturma koltuklu bir layton önlerinden geçti. Tek başına beyaz bir at pembe krizantemlerden oluşan bir aranjman taşıyordu. Ve sonra da tören alayının çok üzerinde uçan kırmızı gülden yapılmış bir kardinal kuşuyla süslenmiş olan Georgie'nin arabası geldi.

Bayanlar oooh sesleriyle, erkekler yuhalamalarıyla eşlik ettiler. Çocuklar da arabayı işaret ettiler. Arabanın içindeki Bay ve Bayan Patrick, Georgie ve Luke'u gördüklerinde gülümseyip el salladılar. Georgie kahkahalar atıp onlara el sallamak için bir okul çocuğu gibi havalara zıplayarak kolundaki tüm gücü kullandı.

Bir korumacılık dalgası adamın içine yayıldı. Kadın o kadar gençti ki. O kadar saftı ki. Üstelik adamın bir telefon tamircisi olmadığına dair en ufak bir fikri bile yoktu.

Hazırlıksız olarak yaptığı evlilik teklifi aklına geldi. Zorla evine girmenin kadının itibarını mahvedebileceğini hiç düşünmemişti. Çok uzun zamandır seyahat hâlindeydi. Herkesin herkesi tanıdığı bir kasabada yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu neredeyse tamamen unutmuştu.

Bunun nelere neden olacağını bilmiş olsaydı Necker ve Duane'i arabanın olduğu yere götürmüş olurdu. Ama bilememişti. Aslında bilmeliydi. Bilmeliydi.

Georgie Kuş Tüyü Cemiyetinin arabasının ardından hayranlıkla bakarken ellerini kenetleyerek dudaklarına götürdü. Patrickler sayesinde itibarı zarar görmemiş gibi görünüyordu.

Luke bu konuda minnettar olmasına rağmen evliliğe de ihtiyaç duyulmayacağından dolayı tuhaf bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı. Kadın eğer teklifine evet demiş olsaydı ne gibi değişiklikler yapmış olabileceğini merak etti.

İşinden istifa eder miydi? İki ay önce bu düşünce aptalca gelebilirdi. Ancak şimdi geceleri yatağına uzandığında kanun kaçakları, saklanma yerleri ve haydutlar üzerine kafa yormak yerine Georgie'ye dair hayaller kuruyordu.

Işıklı, güneş alan bir mutfakta mavi pötikareli bir önlük giymiş olan Georgie'yi düşünüyordu. Adamın kıymıklarını temizlerken dilini dişleri arasına alarak ısırışını düşünüyordu. Adam onu bir şekilde eğlendiren bir şey söylediğinde kahkahasını düşünüyordu. Onunla anlaşmayı ya da aynı fikirde olmayı reddettiğinde kaşlarını çatmasını düşünüyordu.

Bu kadın gün içerisinde bile düşüncelerini meşgul ediyordu. Adamın problem çözücü olarak görevleri, ıssız yollarda ve

sessiz bayırlarda zaman geçirmesini gerektiriyordu. Luke kendini giderek daha fazla kara sevdalı bir kuğu gibi dalıp giderken bulmaya başlamıştı.

Kadının kendi ellerinden kuşları beslemesini gözünde canlandırıyor. Kedileri kovalayarak, çocukları eğiterek ya da eyalet çapında bir kampanyanın öncülüğünü yaparak onları korumasını düşünüyordu. Onu santral panelinin başında oturmuş opera dürbünüyle penceresinden dışarı bakarken ve bahçesini ziyaret eden her bir tür karşısında çılgınlık atarken hayal ediyordu.

Ve şimdi de onu, kendi güvenliğini düşünmeksizin o şapkaları korumaya kararlı bir şekilde evine zorla giren adamlara göğüs gererken hayal etti. Bir anda kanı dondu. Yüce Tanrı'ya şükürler olsun ki kendisi de oradaydı. Aksi hâlde neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Yanındaki izleyicilerden biri Georgie'yi itekleyerek adama çarpmasına neden oldu. Bu anlık temas adamın içinde bir arzu patlaması yaşamasına neden oldu.

Kadın başını kaldırıp adama baktı. Yüzü aniden ciddileşmişti ve adamın içsel karmaşasını yansıtıyormuş gibi görünüyordu.

Luke, kadın çoktan toparlanmış olmasına rağmen sendelemesini engelleme bahanesiyle elini onun beline koydu. "Dikkat et. İyi misin?"

Kadının bakışları adamın gözleri arasında zikzaklar çizdi. Sanki adamın hangi gözünün ruhuna dair anlık bir bakış atacağını çözmek ister gibiydi. Adamın parmak boğumları kadının elbisesinin sırtı boyunca uzanan düğmeler üzerinde gezindi. Luke'un içinde kadını öpmek için çok kuvvetli bir arzu vardı.

Gözlerini kadından ayırarak bir ara sokak, bir duvar oyuğu ya da onlara kısa bir anlık da olsa mahremiyet sağlayabilecek

herhangi bir yer arandı. Ancak hiçbir şey yoktu. Her yer duvardan duvara insan kaplıydı.

Bir itekleme daha oldu. Ve bir çarpışma daha. Bu kez Luke kadını sıkıca kavrayarak kısacık bir an için bile olsa bedenini bedenine yapıştırdı.

Ben sandığın kişi değilim. Ben Lucious Landrum'um. "A" şirketinin Teksas polisiyim. Ve Tanrı yardımcım olsun; ama sanırım sana âşığım.

Kadının dudakları yukarı doğru kalktı. Kirpikleri kırpışarak karşı saldırıya geçmiş gibilerdi.

Adamın midesi düğümlendi. Yoksa bunu yüksek sesle mi söylemişti?

Ama hayır, kadın önüne dönerek eldivenlerini düzeltti ve Luke sanki dünyası yerle bir olmuş gibi hissetti.

"Eğlence çadırına doğru gidelim mi?" Kadın eteklerini silkeledi. "Son arabalar da vardığında kraliçenin taç giyme merasimi başlayacak."

Adam kolunu uzattı. "Bunu kaçırmak istemem."

Kadının narin eli Luke'un dirseğine konmuş, ikisi birlikte North Street'e dönerek itfaiyecilerin parkına yöneldiler. Adamın kolu kadının bedenine ya da kadının eteği adamın bacağına değdiğinde ikisi de bu durumdan rahatsızlık duymadı. Sadece görmezden gelmeye çalıştılar.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Finkel, “Pamuğu oldukça kalın ekdim” dedi. Tulumunu çıkarmış, onun yerine ekoseli bir takım elbise giymişti. “Bir kat kemirici kurtlar için, bir kat kargalar için, bir kat karatavuklar için ve bir kat da büyümesi için.”

Luke bu eski atasözünün Almanca çevirisi karşısında gülmesini engelleyemedi; ancak Georgie onun bu tepkisini duymazdan geldi.

Güneşin sıcaklığı kadının yanaklarına vurmuştu. Gökyüzü, sanki cennetten bir süpürgeyle temizlenmiş gibi berrak görünüyordu. Geniş bir alana yayılan zümrüt yeşili çimenlikler geniş şapka takmış ve göğüs kısımları kıvrık yüksek yakalı elbiseler giymiş bayanlar için minder görevi görüyorlardı. Geniş kalçalarını örten erkekleri ve kuyrukları onlara rağbette olan bir S görünümünü kazandırıyorlardı.

Pantolonu boyuna göre kısa olan genç bir adam şapkasını çıkardı ve Georgie’nin yaşına yakın bir grup bayana reverans yaptı. Biri dışında hepsi yelpazelerinin ardından kıkırdadılar. Somurtkan üye diğerlerinden daha gençti ve olduğu gibi görünen biri olduğu apaçık ortadaydı. Gençliğine rağmen kadınsı

kıvrımları oluşmaya başlamıştı ve elbisesi içindeki fırfırla birlikte yapay bir dalgalanma etkisi yaratarak doğa anaya destek vermeye istekli görünüyordu.

Kız, günün eğlenceleri için dikilmiş olan süslü şapkasıyla diğerin yanından geçerken uzun kuyruklu kurdelelerinden birini kavrayarak parmaklarının arasından kaydırды. Ama oğlan bunu fark etmedi, onun gözleri başka birindeydi.

Kuyruğu bedeninin iki katı olan çift kuyruklu bir sinekka-pan uçarken böcekler yakalayarak peygamber çiçekleri üzerinde süzöldü ve Georgie'nin dikkatini parkın çevresi ve ötesi boyunca uzanan sergideki kalabalık çekti.

Sebze stantlarının başındaki kadınlar tepsilerce fasulye, bezelye, bamya, salatalık ve sakız kabağını sergilemekteydiler. Güvenlik çemberine alınmış bir alanda bir çuval yığını ve yarışlar için bir tabela vardı. Erkekler uzun bir kütüğe çömelmişler, onu çamaşır sodasıyla yıkamaktaydılar.

Bir domuzun tiz sesi pek çok kişinin başlarını çitli alana doğru döndürmelerine neden oldu. Biri hayvanı kafasından tutarken bir diğeri de onu yağlamaya çalışıyordu.

İşte o anda Georgie Bay Ottfried'in sergisini gördü. Adam her renk ve modelden şapka getirmişti. Bazıları şık, bazıları zarif, bazıları ağırbaşlıydı. Hepsinin üzerinde de göze batan kuş parçaları vardı. Adamın çadırının üzerindeki süslü kıvrımlar ve harflerle yazılmış renkli tabela hafif esintiyle sallanıyordu. *Sadece bugün... 1 fiyatına 2.*

Georgie bir kez daha bu adamın evine zorla girenlerle bir ilgisi olup olmadığını merak etti. Adam onların içerisinde değildi, Georgie bundan emindi. Parkın diğer ucunda kendi sergileri iki standı yayılmıştı. Biri şapkalar için, diğeri de şapka defilesi platformu içindi.

Georgie o standa doğru döndüğünde gördüğü yoğun katılım karşısında afalladı. Yüksek, abartılı şapkalar, dalgalı kenarları olan üç köşeli şapkalar ve arkası kısa denizci şapkaları masaları doldurmuştu. Köşedeki şifonyerin açık çekmecelerinden yazlık legorn şapkalar fıskırıyordu. Onun karşısında muhafazakâr türbanlar ve çoban kız tarzı şapkalar açık bir sandığın gözlerine tıktırılmışlardı.

Hiçbirinde kuş parçaları yoktu.

Georgie standın önünde durdu. Bu bolluğun nereden çıktığını anlamakta güçlük çekiyordu.

Beyaz dantelli bir elbise ve ona uygun bir Gainsborough şapka ile çok şık görünen belediye başkanının karısı Rachel Zach ona bakarak gülümsedi. “Buna inanabiliyor musun? Masaların altlarında dahası da var.”

Son zamanlarda evlenmiş olan üyelerden biri olan Robbi Bittle Rachel’in yanına gelerek arkasında sandalyesi olan meşe ağacından bir standı işaret etti. Üzerinde bir defter, kalem ve mürekkep şişesi vardı. “Yemin kâğıtlarımızı görene dek bekle.”

Georgie kitapçığı kendine doğru çevirdi. Defterin sütunları imzalarla doluydu. Arka sayfayı çevirdi. İmzalar devam ediyordu. Bir sayfa ve sonra bir sayfa daha çevirdi.

Bayan Bittle önüne koyduğu ellerini kenetledi. “Şimdiye dek üç yüz otuz yedi.”

Georgie başını salladı. “Anlamıyorum. Nasıl...?”

Rachel, “Hepsi Bayan Patrick’in işi” dedi. “Bir görevi üstlendiğinde nasıl olduğunu bilirsin. Yeryüzünde ona hayır diyebilecek tek bir kişi bile yoktur.”

Bayan Bittle şeref tribününü işaret etti. “Kazanan şapkalar -Bay Mistrot’un mağazasında satacakları- oradalar.”

Georgie arkasını döndü. Beyazlarla süslü geniş bir çadır ahşap bir korunağın ortasına yerleştirilmişti. Çatısı altındaki bin sandalye, görevli olanlara geniş bir alan sunmaktaydı. Sahnenin sağ tarafındaki bezle kaplı bir masada beş şapkadan oluşan bir sergi yer almaktaydı.

Georgie, “Kimin şapkası kazandı?” diye sordu.

“Janice Spuhler’inki.”

Georgie önüne döndü. “Bayan Spuhler mi? Gerçekten mi?”

Bayan Bittle’in onaylarcasına başını sallaması karşısında Georgie, pek fazla konuşmayan; ama gözünde bir ışıltı olan ve hiçbir şeyi kaçırmayan alçakgönüllü dolu görebilmeyi umarak kalabalığın arasında gözlerini gezdirdi.

Rachel, “Bitirmekte geç kaldığından dün akşam onu evine getirmeye zamanı olmamıştı” dedi.

Georgie dudağını ısırdı. “Yani yanan şapkalar arasında değildi.”

“Hayır. Üstelik kesinlikle harika. En yüksek şapka platformunda, ortada duran.”

Georgie şapkaya bakamadan dikkatine Luke takıldı.

Ona doğru gelmekte olan adamın adımları uzun ve tereddütsüzdü. Tulumun askıları beyaz gömleği altındaki geniş omuzlarını ikiye ayırmaktaydı. Kot kumaşından yapılmış olan tulumun ön kısmı adamın göğsünün genişliğiyle karşılaştırıldığında dar kalıyordu.

Luke yanlarına vardığında standı idare eden kadınlara bir bakış atarak şapkasının kenarına dokundu. “Günaydın bayanlar. Her zamanki gibi harika görünüyorsunuz.”

“Bay Palmer.”

Adam gözlerinde memnuniyet ve hayranlıkla kolunu

Georgie'ye uzattı. "Bando platformdaki yerini aldı. Eğlence çadırına geçelim mi?"

Georgie başını sallayarak kızlara teşekkür ettikten sonra kolunu adamınkine doladı. Daha önce hiçbir festivalde eşlikçisi olmamıştı. Az önce gördüğü genç kız gibi hep dışarıda kalmış ve ortamı dışarıdan gözlemlemişti.

Ancak bugün buradaki en yakışıklı erkek ona eşlik ediyordu. Üstelik adamın tulumu giderek daha da hoşuna gitmeye başlamıştı.

Georgie, "Kuş tüyü cemiyetinin başkanı olarak Maifest kraliçesinin tacını ben takacağım" dedi. "Bizim için önde yer ayırdılar."

Adam yönünü değiştirerek çadırın hemen dışına yerleştirilmiş olan kraliyet sırasına yöneldi. Saray mensupları Kraliçe Hazretleri'nin yürümesi için kırmızı bir halı sermişlerdi. İşaret verildiğinde ona eşlik etmesi için kavalyeler hazır bekliyorlardı.

Bando tam "Tanrı Kraliçeyi korusun" marşını çalarken Luke ve Georgie yerlerine oturdular.

Georgie, "Bu benim fikrim" diye fısıldadı. Bayan Spuhler'in yaptığı şapkayı ayırt etmesi hiç de zor olmamıştı. Vadinin zambakları şapkanın kenarını süslüyordu. Beyaz ipek ilmeklerden oluşan bir derleme saç bağını kaplıyordu ve puantiyeli duvağın manşetleri de şapkayı kullanıma elverişli tutuyordu.

Georgie sıraya girdiğinde kraliçelerinin kuyruğunu gururla taşıyan Montgomery ve Cutler kuzenlerin arkasında yer aldı. Neticede bando marşı bitirdiğinde ve ortam sessizleştiğinde hepsi sahnede bir araya gelmişlerdi.

Yargıç Yoakum kraliyet rütbeleri ve saltanat asasıyla birlikte Bayan Ottfried'i takdim etti. Genç kız gülümseyerek teşekkürlerini ilettikten sonra buz gibi bakışlarını Georgie'ye yöneltti.

Georgie ilk kez bu şerefın, kızın babasının can düşmanı tarafından bahşedileceğini ve bunun da babasının mutlak geçim kaynağına doğrudan bir protesto olan bir taçla yapılacağının farkına vardı.

Georgie adım atmakta bocaladı. Maifest kraliçesi seçimine dair oy pusulaları bu sabaha kadar açılmamışlardı. Bayan Ottfried'in kazanan olacağı Georgie'nin aklına hiç gelmemişti.

Yine de kazanan şapka oldukça şık ve modaya uygundu. Her kadının gıpta edeceği bir şapka olabilirdi.

Georgie yutkunarak kollarını kaldırdı ve şapkayı Bayan Ottfried'in başına yerleştirdikten sonra tel tokalarla sabitledi. Duvağını kapadıktan sonra manşetini kızın çenesi altından geçirerek diğer tarafta iki ucu bağlamaya başladı.

Aynı boyda, burun buruna duruyorlardı. Georgie bakışlarını aşağı indirdi. Genç kız şimdiye dek gördüğü en güzel gözlerle sahipti. Çok açık bir kahverenginin etrafı koyu kahverengi bir halkayla çevriliydi.

Georgie, "Çok güzel görünüyorsun" diye fısıldadı. Bu konuda ciddiymi.

Boncuklu süslemeleri olan zambak beyazı harelî ipek elbisesi ve inci takıları içerisindeki Lillie ağırbaşlılıkla başını eğdi. "Teşekkürler."

Georgie bağlamayı bitirerek şapkayı kabartı ve geriye çekilerek hafif bir reverans yaptı. Alkışlamakta olan kalabalık tezahürat yaptı. Bayan Ottfried kabul konuşmasını yapmak üzere ileri çıkarken Georgie de yerine oturmak üzere platformdan indi.

Luke gizlice kadının elini sıktı; ama Georgie ona bakmaya cesaret edemedi. Hisleri allak bullak olmuştu. Kafası çok karışmıştı. Konu sadece Luke değildi, Ottfriedler de bunun bir parçasıydılar.

Georgie şapkacıyı bir obje, bir engel, kuşlarına karşı bir mani olarak düşünmüştü. Güzel ve cana yakın kızı olan bir haba olarak düşünmemiştir.

Bu düşüncenin ardından adamın kalabalığın arasında oturup izlemek zorunda kaldığını fark etti. Adam, tamamen karşı olduğu bir davayı temsil eden bir şapkayla en kıymetli varlığının taçlandırılmasını izlemek zorunda kalmıştı. Bu tacı kızının bütün bir gün boyunca takması gerekliydi.

Georgie boynundan saç diplerine kadar yüzünün yandığını hissetti. Kuşları için mücadele etmekten utanç duymayı reddederek yüzünün kızarıklığını savuşturmaya çalıştı. Şapka için de suçluluk hissetmemeliydi. Müthiş bir şapkaydı. Göz kamaştırıcıydı. Üstelik adamın kızı da tam bir kraliçeydi.

Stantlarındaki üç yüz otuz yedi imzalı defter aklına geldi. Üç yüz otuz yedi kadın üzerinde kuş parçaları olan şapkalar takamayacaklarına ya da satın almayacaklarına dair ant içmişlerdi. Hatta 1 fiyatına 2 şapka satılıyor olsa bile.

Georgie derin bir nefes aldı. Gün sona ermeden daha çok kişi kesinlikle o deftere imza atacaktı. Bay Ottfried satmak için üzerinde kuş parçası olmayan hiç şapka getirmemiş miydi? Ya kadınlar yanlış anlamışlar ve üzerinde kuş parçası olan şapkalar satan dükkânlara gitmeyi bırakacaklarını sanmışlarsa ne olacaktı? Adamın iş durumu ne olacaktı? Ya karısı? Lillie Ottfried?

Lillie sahnedeki tahtına oturdu. Elbisesinin kuyruğunu taşıyan nedimeler zambaklar, menekşeler ve güllerin ortasındaki elbisesini düzelttiler. İtfaiyecilerin şefi podyuma çıkarak Brenham ve Washington County'nin tarihçesine değinirken Richard Fox Brenham 1836'da Washington'un Brazos tarihî bölgesine geldiğinden beri nesilden nesile aktarılan hadiseleri ve efsaneleri anlattı.

Georgie, Ottfried'in masasındaki şapkaları hayal etti. Her biri için masum bir kuş ölmüştü. Sahnenin ötesindeki ahşap korkuluklu alanı gözleriyle taradı. Oralarda bir yerlerde bir ipekkuyruk kuşu oturmuş etrafındaki hiçbir şeyi rahatsız etmeksizin böğürtlenlerden oluşan yemeğini nazikçe sindirmekte olabilirdi. Bir sarıasma kuşu bir insanın yapabileceğinden çok daha büyük bir hassasiyetle otların arasında dolanıyor olabilirdi. Bir çoban aldatan bir sivrisinek, tatarcık, haziran böceği ve çekirge kasabasını temizliyor olabilirdi.

Hayır. Bay Ottfried için üzülmecekti. Özellikle de adamın bütün bunları telafi etmek için yapabileceği şeyler olduğunu bildiği için bunu yapmayacaktı. Yapay kuşlar, tüyler ve kanatları zekice yapmak için Bay Mistrot'un örneğine bakması yeterliydi.

Bay Ottfried'le ya da ailesiyle hiçbir kişisel sorunu yoktu. Üstelik adam eğer şapka imalat şeklini değiştirirse dükkânına karşı yürüttüğü kampanyayı da sonlandırabilirdi. O zamana dek taviz vermeyecek ve kuşları kurtarmak için elinden geleni yapmaya devam edecekti.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

*B*oğucu bir biçimde sıcak olmamasına rağmen Luke'un şüphelileri de dâhil pek çok müşteri Susamış Adam'ın standında St. Louis'den ithal edilmiş biranın tadına baktı. Neker, Duane, Finkel ve Ragston günlerinin bir kısmını aileleriyle ve daha büyük bir kısmını da birbirleriyle geçirmişlerdi.

Eğer Frank Comer oradaysa bile onlardan gayet iyi bir mesafede uzak duruyordu. Buna rağmen kasaba dışından Prysorski adında bir adam şüpheliler tarafından sıcak bir şekilde karşılanmıştı. Luke onunla ve diğerlerinin her biriyle kısaca konuşmuş, aileleriyle tanışmış ve sonra Georgie Kuş Tüyü Cemiyetinin standındaki idare nöbetini devraldığı sırada beysbol oyunu boyunca erkeklerle oturmuştu.

Yeni hiçbir bilgi edinememişti. Yine de onlarla ne kadar fazla zaman geçirirse Luke'a oları güvenleri de o kadar artacaktı. Ne Georgie'nin evine yapılan baskın ne de yaklaşan tren soygunuyla ilgili konuşulmuştu.

Ancak atış turnuvasındaki Hurless Swanning hakkında oldukça konuşulmuştu. Cut 'N Shoot şehrinde kontrolden

çıkılmış bir at arabasında hayatını kaybetmiş gibi görünüyordu. Blesinger ve Duane duydukları detayları paylaşıırken Necker, Finkel ve Ragston tuhaf bir biçimde sessiz kalmışlardı.

Oyundan sonra Luke ve Georgie güneşin tamamen batışını ve gece dansının başlamasını beklediler. Eğlence meydanında gezindiler, kemancıların yarışmasını dinlediler ve kasaba halkıyla görüştüler.

Atlıkarıncadan sorumlu adamı hâlâ endişeli oğlanı ve kızlardan ikişer penny topluyordu ve sallanan atların önündeki kuyruk azalmaya başlamıştı. Georgie öğrencilerinden biri olan ve yağlı domuzu yakaladığı için ödüllendirilen oğlanı işaret ederek başarı elde etmek için giysilerini mahvettiği gerçeğine güldü. Parkın ortasında on iki göz alıcı küçük kız süslü direğin etrafında kurdelelerini sallıyorlardı.

Luke, Bettina'nın hiç kimsenin fark etmediğini düşünerek dansçıları izlediğini gördü. Georgie'yi o yöne doğru sürükledi ve kızla karşılaştıklarında da sürpriz yapmış gibi göründü.

"İyi akşamlar Bettina." Adam şapkasının kenarına hafifçe vurdu.

"Merhaba, Bay Luke. Bayan Georgie." Saç örgüleri çoktan çözülmüştü, çenesinde öfkeli bir çizgi vardı ve çuvaldan yapılmış elbisesi normalden daha kirliydi. Yanağındaki şişlik bir parça inmişti.

Georgie kızın saçını düzeltmek için ona uzanırken, "Bugün seni pek fazla göremedim" dedi.

Kız hemen kendini geri çekti. "Meşguldüm."

Georgie ellerini çekti. "Ne yapmakla?"

"Arkadaşlarla top oynadım. Sapanımla Bay Weiss'in domuzlarını vurdum. Birdie Jones'un elbisesinin içine kertenkele koydum. Ve evde babama yardım ettim; çünkü kendisi nasıl yürüneceğini unutmuş durumda."

Georgie gözlerini kırıştırarak konuşmaya başladı. “Genç kadınların boyunlarından aşağıya kertenkele atmamalısın. Aslında bunu kimseye yapmamalısın.”

Bettina omuzlarını dikleştirdi. “Benim fikrim değildi. Fred Hall bunu yapmam için bana bir penny verdi.”

“Fred Hall mı? Böyle bir şey yapmazdı. O, Birdie’yi çok sever.”

Kızın dudağının bir tarafı hafif bir sırıtmayla havaya kalktı. “Sanırım sonrasında onu sakinleştirmek için o kadar çaba harcamasının nedeni de bu olsa gerek.”

Georgie boğulur gibi öksürdü.

Luke gülerek, “Bir penny ile ne yaptın?” diye sordu.

“Biraz akide şekeri aldım.”

Adam elini cebine attı. “Bayan Georgie’nin burada şapkası olmayan tek genç bayan olduğunu fark ettim. Acaba bu beş sentlikle Kuş Tüyü Cemiyetinin standına gidip onun adına şapka platformunda boy gösterebilir misin?”

Bettina heyecanlanmamış gibi görünmeye çalıştı; ama gözlerindeki parıltı şüphe götürmezdi. “Eğer istiyorsanız.”

“Bunu yaparsan sana minnettar kalırım.”

Kız arkasını dönüp sıraya girmek üzere koşarak uzaklaştı. Bütün gün boyunca sürekli bir oyuncu akını olmuştu. Luke, bayanların amaçları için gerekli paranın çoğunu topladıklarını tahmin ediyordu.

“Çok düşüncelisin, Luke.”

“O iyi bir çocuk.” Luke kadını standı doğru yönlendirdi. “Bugün akide şekerinden başka bir şey yediğini sanmıyorum.”

“Muhtemelen hayır.”

“Şey, neredeyse akşam yemeği saati oldu. Bayanların restoran standına giderken neden onu da yanımızda götürmüyoruz?”

“Bu harika olur. Aslında onu tam bir öğün yerken hayal bile edemiyorum. Onunla bir öğünü paylaşmamıza ne dersin?”

Adam başını salladı. “Bakarız.”

Huzur dolu bir sessizlik içerisinde yürüdüler. Boşluğu doldurmak için herhangi bir ihtiyaç hissetmemişlerdi. Domuz, çiçek, yemek ve bira kokusu rüzgâra karışmıştı. Rüzgârın nefesi Georgie’nin elbisesinin roba kısmındaki fırırları dalgalandırıyor. Çocuklar kahkahalar atıyor, satıcılar mallarını satmak için bağırlıyorlar ve anneler de küçük çocuklarına sesleniyorlardı.

Luke ve Georgie şapka platformuna yaklaştıklarında Georgie gizlice adama baktı. “Şapka giymiyor olmam seni rahatsız ediyor mu?”

Adam kaşlarını havaya kaldırdı. “Hiç de bile. Bunu sadece onun oyun oynaması için bir bahane uydurmak için söyledim.”

“İyi. Sevindim.”

“Şapkaları sevmez misin?”

“Şapkalara bayılırım.”

“O zaman neden bir tane takmadın?”

“Diğerleriyle birlikte benim şapkalarımı da yaktılar.”

Adam aniden durdu. “Ne demek istiyorsun?”

“Sanırım suçlular yarışma şapkalarıyla benimkileri ayırt edemediler. Bu yüzden de hepsini yaktılar.”

Luke dişleri arasından hızlı bir nefes verdi. Kadının kişisel şapkalarının da onlarla birlikte durabileceği hiç aklına gelmemişti. “Aynı yerde mi duruyorlardı?”

“Hayır, hayır. Benimkiler köşede, gardırobumun yanında duruyorlardı.” Kadın omuz silkti. “Sanırım bir erkek için şapka kutusu sadece şapka kutusudur.”

Luke hafızasını taradı. Kadının bahsettiği noktada bir takım şapkalar gördüğünü hayal meyal hatırlıyordu. Ama kadı-

nın da dediği gibi bunu hiç düşünmemişti. Kadını incitmesi için Necker'a herhangi bir fırsat vermek istememişti.

İç çekerek elini kadının elinin üzerine koydu. "Üzgünüm."

Georgie, "Ben de" diye fısıldadı. "Bir şapka almak için para biriktirmek oldukça zaman alıyor."

Luke sırada kayıt olan Bettina'ya baktı. "Haydi. Belki bugün senin şanslı günüdür."

Güvenlik çemberine alınmış alanda yerdeki bir dairenin içinde her biri üzerinde bir rakam yazılı olan yirmi kasa başlık vardı. Her yaştan kadın bir kutunun üzerinde duruyordu. Ayrıca Teksas A&M'den çatık kaşlı bir oyuncu da onlara eşlik etmekteydi. Adam bir harbiyeli forması giymiş ve saçlarını kafasına yapıştırmıştı. Luke onun A&M'ye zafer kazandıran vuruşunu gayet iyi hatırlıyordu.

Çevredeki bir grup uygunsuz durumdaki takım arkadaşlarına tavsiyeler veriyorlardı. Luke yanaklarını ısırdı. Açıkça görüyordu ki oğlan bir tür bahis kaybetmişti.

Herkes yerini aldığı anda erkekler çok sesli şarkı kulübünden bir adam bançosuyla "Old Heel Fly" çalmaya başladı.

Müzik devam ettiği sürece katılımcılar kasadan kasaya ilerlediler. Nakaratın sonunda müzik durdu, oyuncular durdu ve bir numara çekildi.

On sekizinci kurunun üzerinde duran Bettina'nın gözleri Luke ve Georgie'yi bulana dek kalabalığın arasında gezindi. Luke çapraz yapılmış parmaklarını havaya kaldırdı ve Bettina da ona aynı şekilde karşılık verdi.

Avukatın karısı Bayan Lee süslü sepetin içerisinden bir sayı çekti. "Dört!"

Luke ona doğru başını çevirirken A&M öğrencisi daireyi

terk etmeye başlamıştı bile. Arkadaşları gülmekten iki büklüm olmuş bir biçimde karınlarını tutarak bağırıyorlardı.

İçlerinden biri, "Vaay! Bu sefer bir kazananımız var, Bayan Lee!" diye bağırdı.

"Daniel için sevimli bir şey seçin. Özellikle üzerinde bir sürü kurdele olanlara bayılır."

Bayan Lee muzipçe gülümseyerek öğrenciye saten ve dantel örgülü, devasa bir mantarı andıran bir şapka uzattı. Genç adam bayan rakiplerinin yüz ifadelerini fark edene kadar utançtan kıpkırmızı olmuştu. Bettina bile şapkaya hayran kalmıştı.

Askerî kepinin çıkarıp beline taktıktan sonra kadınsı süs eşyasını başına takarak çenesinin altından bağlarken yüzünde hafif bir gülümseme oluştu. Arkadaşları kükremeye başlamışlardı.

Genç adam, "Bu geceki dans için hoş bir şapkam var arkadaşlar" diye gürlledi. "Ama asıl istediğim bu şapkayı verebileceğim bir genç bayan." Genç adam duraksayarak manalı bakışlarını beğendiği kızlar arasında gezdirdi. "Eğer bu hoş genç hanımlardan birini bu gece bana eşlik etmesi için ikna edebilirsem ödülümü saklaması için evine götürmesine de izin verebilirim."

Bettina derhâl önce çıktı. "Ben seninle giderim. Ama şapkayı istemiyorum. Onu arkadaşım Bayan Georgie'ye verebilirsin."

Daniel'in takım arkadaşları bir kahkaha krizine daha girdiler; ancak genç adamın keyfi kaçmamıştı. Bettina'nın yanağından bir makas alarak göz kırptı. "Bu çok cazip bir teklif; ama korkarım ki uygun bir dans partneri olmak için biraz fazla kıssasın." Genç adam bakışlarını kendi yaşına daha yakın bir genç bayan üzerinde gezdirdi. "Başka ilgilenen olabilir mi?"

Bütün seyirciler nefeslerini tutmuş bekliyorlardı. Bu genç adamın teklifini kabul etmek kepezelikten başka bir şey olmayacaktı; ancak şapka adamın üzerinde o kadar gülünç duruyordu ki kızlara baştan çıkarıcı bir şarkı mırıldanır gibiydi.

Daniel omuz silkerek Bayan Lee'ye döndü. "Şey, baloya ben ve şapkam birlikte gidecekmişiz gibi görünüyor. Bu çok utanç verici..."

"Ben giderim."

Daniel arkasını döndüğünde şapka kafasından fırlayarak yanına düştü. Beyaz firfırlı elbisesi içerisinde çok güzel görünen koyu kahverengi saçlı genç bayan bir adım öne çıktı.

Daniel şapkayı yeniden kafasına takarken Adem elması şişmişti. Arkadaşları afallamış bir şekilde sessizce onlara bakıyorlardı.

Genç adam çabucak toparlandı. Kendini dikleştirerek şapkanın ipini çözdü, onu genç bayanın başına takarak sıkıca bağladıktan sonra geriye çekildi. "Bayan Grant, dansta bana eşlik etme nezaketini gösterir misiniz?"

"Benim için bir zevktir, Bay August." Kasabanın kuzeyindeki yeni telefon abonelerinden birinin kızı olan Joheather Grant elini genç adamın koluna koydu.

Etraftaki herkes geçmeleri için onlara yol açtı. Kalabalığın arasından tamamen çıkmadan hemen önce genç adam, yüzlerinde yaşadıkları şok yüzünden komik ifadeler olan arkadaşlarına zafer dolu bir bakış attı.

Georgie iç çekti. Luke ona anlık bir bakış attı. Kadın ne kadar da romantik bir yapıya sahipti. Yeniden kadının şapkalarıyla ilgili suçluluk hissetti. Bir şekilde bunu telafi etmek zorundaydı.

Bettina bacakları ayırık ve elleri belinde ayakta durarak, "Üzgünüm, Bay Luke" diye bağırdı. "Denedim."

"Ve çok cesurca bir denemeydi, bayan. Teşekkürler." Luke elini karnına götürdü. "Bunu duydun mu? Midemden korkunç gurultular geliyor. Sence akşam yemeği yiyebileceğimiz en iyi yer neresidir?"

“Oradaki bayanlar bütün gün çılgın gibi yemek pişirdiler. Yerinizde olsam oraya giderdim.”

Luke kaşlarını çatarak başını salladı. “Bunu ben de düşündüm; ama Bayan Georgie’nin yapması gerektiği gibi tabağında-kilerin hepsini bitirmediğini fark ettim.”

Bettina’nın gözleri kocaman açıldı. “Bitirmiyor mu?”

“Hayır. Ben de yenmeyen yemek için paramı boşa harcamaktan hoşlanmıyorum.”

Kız çenesini kaşıdı. “Şey, bu bir sorun o hâlde.”

Georgie, “Benim bir fikrim var” dedi. “Bettina’yla benim bir tabağı paylaşmamıza ne dersiniz?”

“İşte bu iyi bir fikir.” Adam Bettina’ya baktı. “Bana yine yardım edebilir misin? Bu sadece bir akşam yemeği, sonrasında gidip istediğini yapmakta özgürsün.”

Kızellerini ceplerine sokarak bunun üzerinde düşünüyormuş gibi yaptı. “Şey, sanırım yapabilirim. Ama yemekten sonra kendi başınıza olacaksınız. Bütün gece elini tutamam, biliyorsun.”

Adam kahkahasını son anda engelledi. “Anlıyorum.” Önden buyurun anlamında bir el işareti yaptı. “Yolu göster bakalım.”

Küçük kız kollarını sallayarak ve saçlarını hoplatarak kabul standına doğru yürüdü.

Georgie adamın dirseğinden tutarak koluna yaslandı ve dudaklarıyla *teşekkürler* mimiği yaptı.

Luke gülümseyerek daha vakarlı adımlarla Bettina’yı izledi.

Otuzuncu Bölüm

Akşam yemeği Georgie'yi canlandıracağına daha da uyku-
lu yapmıştı. Önceki gece sadece bir parçacık kestirebil-
mişti. Elbette ki Luke da daha iyi bir durumda olamazdı.

Ama adam eğer yorgunsa bile buna dair hiçbir açık vermi-
yordu.

Eğlence çadırındaki sandalyeler kaldırılmıştı. Cilalı zemin
kraliçe ve onun eşlikçilerini Büyük Yürüyüş sırasında takip
eden iki yüz çift için boşaltılmıştı.

Luke “Hannah Go Hide Your Bloomers” şarkısıyla
Georgie'yi piste çekerek kendinden emin elleri ve sağlam adımla-
rıyla onu yönlendirdi. Şarkı bittikten sonra tüm topluluk al-
kışladı. Luke ve diğer erkekler yüksek ısıklar çaldı.

Georgie bir esnemeyi bastırarak sallandı.

Luke onu pistin kenarına doğru yönlendirirken, “İyi mi-
sin?” diye sordu.

“Harika zaman geçiriyorum Luke; ama geçen gecenin ağır-
lığı üzerime çökmeye başladı.”

Adamın yüz ifadesi yumuşadı. “Yorgun musun?”

“Evet.”

“O zaman haydi. Seni eve bırakayım.”

“Önce bir dakika dinlenebilir miyiz?”

“Elbette.” Ancak oturacak boş yer bulmak imkânsızdı. “Sırtımda yolculuk etmeye ne dersin?”

Kadın buna kıkırdarak karşılık verdi.

Luke kadının elini koluna koyarak onu sıkıca kavradı. “Haydi, eve gidelim. Yolda istediğimiz zaman dinlenmek için durabiliriz.”

Kadın buna cevaben başını saldı ve parkın içinden dola-
narak yürüyüp en sonunda North Street’e ulaştılar. Mahmur
bakışlı çocuklarla ve onların memnun ebeveynleriyle dolu at
arabalarının trafiği yol boyunca akıyordu. Cırcır böcekleri şim-
di uzakta kalmış olan eğlence çadırından gelen “In the Good
Ol’ Summer Time” şarkısının belli belirsiz melodileriyle yarış
yapıyorlardı.

Teksas A&M beysbol oyuncularını taşıyan bir at arabası,
diğer arabaların arkasında sıraya girerek yanlarında durdu. Ara-
banın yanlarında oturan genç adamlar yumuşak seslerle konu-
şuyorlar ve müziğe eşlik ederek sallanıyorlardı.

Nakarat kısmında içlerinden biri net bir tenor sesiyle söy-
lemeye başladı.

*Eski güzel yaz günlerinde,
Eski güzel yaz günlerinde,
Loş dar sokaklardan
Seninle geçerken bebeğim;*

Saklı Öpücük

Luke Georgie'nin elini kendi eline doğru kaydırarak parmaklarını birbirine geçirdi. Beysbol oyuncuları birer birer tenora eşlik etmeye başladılar. Şamatacı bir tarzda değil, kadının şimdiye dek duyduğu en memnuniyet verici dört sesli vokal gruplarından biriymiş gibi ahenkle söylüyorlardı.

*Sen onun elini tutarsın ve o da seninkini,
İşte bu iyiye işarettir,
Onun senin biricik sevgilin olduğuna dair,
Eski güzel yaz günlerinde.*

Hafif bir esinti kadının boynundaki saç tutamını havalandırdı ve buklelerinden bazıları uzun günün aktivitelerine dayanamayarak açıldı. Önlerindeki bombeli tepesi olan arabadaki çift de onlara katıldılar.

*Havuzda yüzmek için, okuldan kaçırdın,
Eski güzel yaz günlerinde;
Jim, Kate ve Josie'yle kutu kutu pense oynardın,
Eski güzel yaz günlerinde.*

Georgie o, erkek kardeşi ve küçük kız kardeşiyle birlikte çıplak ayakla koşmaktan, ağaçlara tırmanmaktan ve kurbağaları kovalamaktan başka hiçbir şey düşünmedikleri zamanları düşünerek gülümsedi. Etraftaki arabalardan giderek daha fazla kişi şarkıya eşlik etmeye başlamıştı.

*Neşe dolu o günler şimdi sevgiyle andığımız hazineler oldu,
Böğürtlenler kadar kahverengi yüzlerimizle kiraz çalmaya
gittiğimizde,
Bunun asla bir suç olduğunu düşünmezdik,
Eski güzel yaz günlerinde.*

Luke kolunu kadının beline doğru kaydırarak onu kendine doğru çekti. Adımlarını kadınınkilere uyacak şekilde yavaş ve küçük tutuyordu. Georgie gözlerini kapatıp adamın omzuna yaslanarak onu yönlendirmesine izin verdi.

*Eski güzel yaz günlerinde.
Eski güzel yaz günlerinde.
Loş dar sokaklardan
Seninle geçerken bebeğim;
Sen onun elini tutarsın ve o da seninkini,
İşte bu iyiye işarettir,
Onun senin biricik sevgilin olduğuna dair,
Eski güzel yaz günlerinde.*

Şarkının sonunda çöken sessizlik, yakınlık ve aidiyet doluydu. İncil bunu aşkların en büyüğünün varlığıyla birlikte inanç, umut ve aşk olarak adlandıırabilirdi. Ancak Georgie'nin Brenham gibi bir Alman topluluğundaki keşfine göre şarkı, daha çok beraberinde kâğıt, domino oynamaktı.

Luke köşeyi döndü. Georgie gözlerini açtı; ama başı hâlâ adama yaslı duruyordu. Adam bütün yol boyunca North'ta kalmak yerine Academy Street'i kısaltma olarak kullanmayı tercih etmişti.

Kadın, "Kardeşin var mı?" diye sordu.

Cırcır böcekleri kadının kalp atışları gibi durmak bilmeyen ötüşlerine devam etmekteydiler.

"Bir erkek kardeşim vardı."

"Benim de. Ve bir de kız kardeşim."

Adam hiçbir şey söylemedi.

Georgie şarkıdan alıntı yaparak, "İkiniz kiraz çalar mıydınız?" diye sordu.

“Kiraz değil. Ama bir sürü belaya bulaşmıştık.”

Kadın gülümsedi. “O günleri özlüyorum.”

“Ben kardeşimi özlüyorum.”

“Onu pek sık görmüyor musun?”

“O öldü.”

Uzaktan bir köpek havlaması duyuldu. Georgie adama bakmak için başını biraz kaldırdı. “Ne zaman öldü?”

“Doksan altıda.”

Kadın iç çekerek yeniden gözlerini kapadı. 1896. Onun erkek kardeşi de göğsüne inen bir soğuk algınlığı yüzünden 95 yılında ölmüştü. “Ona ne oldu?”

“Vurularak öldürüldü.”

Kadın bir anda sıçrayarak gözlerini açtı. “Ne?”

Luke uzaklara dalmıştı, yüzünde boş bir ifade vardı. “Uzun bir hikâye.”

“Kaç yaşındaydı?”

“On dokuz.”

Kadının göğsü sıkıştı. “Oh Luke. Çok üzgünüm.”

“Benim kadar olamazsın.”

Adamın sesinin tonundaki bir şey kadının duraksamasına neden oldu. Ses tonunda üzüntüden çok kendini suçlama tınısı vardı.

“Anlat bana.” Sözcükler pat diye ağzından çıkıvermişti. Ama adam onu çok hazırlıksız yakalamıştı.

Derin bir iç çekerek Academy’den aşağı doğru ilerlemeye devam etti. Bu kez kadının elini tutmuyordu. “Ben on beş yaşındaydım, Alec de benden on bir ay küçüktü. Ama her zaman çok daha genç görünürdü. Belki de benden çok daha ufak tefek olduğundandı. Bilmiyorum. Ama o yıl, kendimi tam olarak

büyümüş bir adam olarak görüyordum.”

Georgie ay ışığından mı birlikte geçirdikleri günden mi yoksa önceki gece paylaştıkları deneyimden mi bilemiyordu; ancak temel bir seviyede bu konunun -eğer konuşuyorsa bile- adamın pek sık konuştuğu konulardan biri olmadığını anlamıştı. Kancasını kaldırarak yelpazesini açtı ve nazıkçe sallamaya başladı.

“Çiftliğimizde bir adamın payı kadar yeri bitirmiştim. Para kazanmak için odun kesip kasabaya kadar taşımıştım. Karanlık ormanlıklarda rakun avlamak için av köpeklerimle birlikte gecelerimi harcamıştım. Genç bayanları ziyaret etmiştim.” Adam derin bir nefes aldı. “Ve içkinin tadını keşfetmiştim.”

İlerideki evlerden birinin penceresinden sızan ışık sönerek evin o bölümünü karanlık içerisinde bıraktı. Birkaç saniye sonra onun yanındaki odanın ışığı da sönmüştü.

Luke ellerini ceplerine soktu. “Bir gece Alec’i yanımda bara götürdüm ve gereğinden biraz fazlasını içtik.”

Kadının bakışları yere yöneldi. Onun erkek kardeşi öldüğünde sadece on üç yaşındaydı. Herhangi bir yaban yulafı tohumunu ekecek kadar bile olgunlaşmamıştı. Ancak çok fazla içildiğinde içkinin bir erkeğin üzerinde nasıl etki yaratabileceğini gayet iyi biliyordu. Üvey babası bunun yaşayan bir kanıtıydı.

Luke, “Eve dönerken” diye devam etti. “Main Street’ten aşağı yarışmaya ve geceleyin kapalı olan iş yerlerinin camlarına ateş etmeye onu ikna ettim. Bir yanı ben alacaktım, diğer yanıysa o alacaktı. Sonra da kimin en çabuk ve en çok vurduğunu karşılaştıracaktık.” Adam başını salladı. “O zamanlar ikimiz de keskin nişancılardık. Ama o benimle yarışamazdı bile. Şerif Alec’i yarı yolda yakaladığında ben Main Street’in sonuna çoktan varmıştım.”

Kaldırım bitmişti. Luke kadını dirseğinden tutarak bir

tahtanın üzerinden yürüyüp çamurlu kısmı geçmesine yardım ettikten sonra yeniden elini çekti. “Ben bir kurtarma organize edemedim şerif Alec’i eyalet hapishanesine gönderdi ve orada üç yıl kaldı.”

Georgie yelpazesini kapatarak göğsüne bastırdı. Üç yıl mı? Camlara ateş ettiği için mi? “Çocuklukta yapılan bir eşek şakası için çok ağır bir ceza gibi görünüyor.”

“Benim yüzümdendi. Şerifle pek çok fikir ayrılığımız olmuştu. Ben fevrî, dayanıklı ve korkusuzdum. Ancak ahlakî prensiplerim tam olarak gelişmemişti. Benim Achilles* yanımda durdurabilen tek şey kardeşimdi ve şerif Glaser da bunu biliyordu. Eyalet çapında tanındıkları vardı. Tek yapması gereken asılsız suçlamalar üretmektir, böylece Alec’in kaderi belirlenmişti.”

Georgie yelpazesinin kancasını taktıktan sonra eldivenlerini çıkararak cebine koydu. “Yani dışarı çıktığında on sekiz yaşındaydı, değil mi?”

“İkimiz de öyleydik. Onu karşılayıp eve getirmeye gittim; ama oraya vardığımda üç gün erken salıverildiğini öğrendim.” Adam başını salladı. “Haftalarca izini sürdüm. Bir ipucu yakalıyordum; ama sonra onu kaybediyordum. Bu durum ben pes edene kadar devam etti.”

“Senin onu aradığını biliyor muydu?”

“Biliyordu; ama onu şerifin elinden kurtarmak yerine kuyruğunu sıkıştırıp kaçan bir kardeşe ihtiyacı yoktu.”

“Yardım bulduğunda onun için geri dönmeyi planladığını biliyor muydu?”

“Ona yazdım. Ona söyledim. Ama mektuplarımdan hiçbir-

* Achilles: Truva savaşlarında adı geçen doğaüstü güçleri olduğuna da inanılan büyük savaşçı.

rine cevap vermedi ya da onları aldığına dair bilgi de vermedi.”

Cottonwood‘ Street’e vardıklarında sağa döndüler. Kadının kır evi iki blok aşağıdaydı. “Ona ne oldu?”

“Bir serseriler çetesine katıldı. Zaman zaman onu aramaya çalıştım ve pek çok kez de çok yaklaştığımı düşündüm. Ancak işimden çok fazla uzak kalamıyordum.”

Kadın dudağını ısırды. “O hâlde kanundan kaçarken öldürüldü, öyle mi?”

“Tam olarak bilmiyorum. Tek bildiğim bir gün pat diye anemin ondan bir fotoğraf beraberinde bir veda mektubu aldığı. Resim çam ağacından uzun bir tabutta yatan Alec’e aitti.”

Kadının kalbi sıkıştı. Uzanıp adamın elini sıktı.

Adam ona uzatılan eli sıktı. “Açıkça görülüyordu ki ona bir şey olursa arkadaşlarından mektubu evine yollamalarını istemişti. O zamanlarda ben komşu kasabada toptancılık yapıyordum.”

Kadın gözlerini kırıştırdı. Bir toptancı mı?

“Derhâl eve gittim ve o mektubun Alec’in elinden çıktığını doğruladım. Alec mektubunda sayısız suçunu itiraf ediyordu. Aç kaldığında ekmek çalmasından posta arabaları soymasına varıncaya dek her şeyi itiraf etmişti.”

Georgie derin bir nefes çekerek söyleyecek bir şeyler bulmaya çabaladı. “En azından itiraf etmiş. Bu iyi bir şey.”

Luke ona bir bakış atarak başını salladı. “Özür dilemiyordu. Aslına bakılırsa pişmanlıktan ya da ona benzer herhangi bir duygudan bahsetmiyordu.”

“Hiç mi? Emin misin?”

“Kesinlikle. Kiminle birlikte kaçtığını hiçbir zaman bulamadım; ama o zamandan beri kanun dışı hareket eden adamlara karşı güçlü bir nefrete sahibim.”

Kadının aklına hemen bütün eyaletteki vatandaşların hayran olduğu Frank Comer geldi. Tren soygunu sırasında onunla yüz yüze geldiği andaki korkusunu hatırladı. Luke'a karşı onu koruması ve adamın verdiği öfkeli tepkiyi. Geçen gece Comer'ın itibar edilecek bir adam olmadığını anlayışını hatırladı.

Kadının evine varmışlardı. Mai ağacı hâlâ verandaya yaslanmış olarak duruyordu. Luke onu dün gece mi getirmişti?

Luke kadına kapıyı açtı.

Kadın kapıdan geçip içeri girmek yerine adama döndü. "Frank Comer'a saygı duyduğumu söylediğim için özür dilerim."

Adam acımasız gözlerle kadına baktı.

"Ona bir şekilde tutulmuş olduğumu biliyorum. Ama bu dün gecedен önceydi. Onun kendinden daha zayıf olanları yağmalayan ahlak kurallarını hiçe sayan bir adamdan başka bir şey olmadığını fark etmemden önceydi. Ve bunun için üzgünüm."

Luke boğazını temizleyerek kadın dışında her yere baktı. Kadın kaşlarını çattı. Özü adamı rahatlatmak yerine sinirlendirmiş gibi görünüyordu. Belki de kardeşinin hikâyesini onunla paylaştığı için pişman olmuştu.

Georgie adama doğru adım atarak yanağına bir öpücük kondurdu.

Adam en sonunda onunla göz teması kurdu; ama donakalmıştı.

"Teşekkürler. Bugün için teşekkürler. Dün gece bana yardım ettiğin için teşekkürler. Mai ağacı için teşekkürler. Ve bana erkek kardeşinden bahsettiğin için teşekkürler." Georgie parmak uçlarında yükselerek adamı yanağından öptü. "İyi geceler."

Georgie bahçe kapısından içeri girdi.

Luke onu bileğinden yakaladı. "Bekle. Önce evini kontrol etmek istiyorum."

Kadının incinmiş bileği adamın kavrayışı yüzünden acımış-

tı; ama bu acı içerde onu bekleyen biri olabileceği düşüncesi kadar rahatsız edici değildi. “Onların geri geleceğini düşünmüyorsun, değil mi? Maifest bitti.”

Adam onu bıraktı. “Seni bir daha rahatsız etmelerinin muhtemel olmadığını düşünüyorum; ama yine de kontrol etmek istiyorum. Arkaya dolaşıp oradan eve gireceğim. Sen burada bekle. Eğer bir şey olursa ya da dışarı çıkmazsam en yakın komşuya git ve şerifi çağır.”

Georgie başını sallayarak kollarını kendine sarmaladı. Tüyler ürpertici bir his kollarında ve boynunda dolaştı. Adam kır evinin sol tarafından ilerleyerek gözden kayboldu.

Her bir ses şiddetlenmişti. Ağustos böcekleri seslerini yükseltmişlerdi. Yakınlarda bir yerde bağırان bir tespih böceği kadının bedeninde ürpertilerin yayılmasına yol açtı.

Küçük, temkinli adımlarla parmak ucunda yürüyerek bahçesindeki meşe ağacının altındaki banka doğru gitti. Dallarındaki hışırdama sıçramasına yol açtı. Parmak boğumlarını dudaklarına yapıştırarak ciyaklamasını bastırdı ve dalları taradı. Hiçbir şey hareket etmiyordu.

Buna rağmen olduğu yerde beklemeye karar verdi. Henüz evin içerisinde yanan bir ışık yoktu. Adam evi karanlıkta mı kontrol ediyordu? Parmakları, belinde sallanan yelpazenin üzerinde gezindi. Georgie yelpazeyi avucunun içine alarak sıktı. Neden bu kadar uzun sürüyordu?

Sağ tarafında bir hışırdanma duyarak o yöne döndü. Kemirgen görünümlü bir hayvan çalılardan arasından fırladı. Korkudan çığlık bile atamadı, çitlere doğru gerileyerek tahtaları kavrayıp sıktı.

Bu sadece bir sıçan. Sakin ol.

Ancak kalp atışları ona itaat etmeyi reddediyordu, kalbi göğüs kafesinin içinden fırlayıp çıkacak gibiydi. Kır evine bakarak derin bir nefes aldı. Yardım istemeye gitmeden önce ne kadar

daha beklemesi gerekiyordu? Oturma odasında bir ışık kıvılcımı oldu. Sonra kıvılcım bir parıltıya dönüştü. Georgie o parıltının oturma odasından yatak odasına gidişini izledi.

Georgie yatağını yapıp yapmadığını ya da Bayan Patrick saçlarını yaptıktan sonra etrafı toplayıp toplamadığını hatırlamaya çalışarak yutkundu; ama hiçbir şey hatırlamıyordu. Peki ya geceliğini kaldırmış mıydı?

Kadının yanakları yanmaya başladı. Işık yeniden oturma odasına geldi ve sonra mutfığa geçti. En sonunda Luke evin ön cephesine gelerek kapıyı açtı ve verandaya çıktı.

“Sorun yok. İçeri gelebilirsin.” Adamın sesi yumuşak ve alçaktı.

Georgie olabildiğince soğukkanlı bir biçimde eve yaklaşmaya çalışmıştı; ancak eteklerini kaldırıp hızla adama doğru yürüdüğünü fark etti.

Adam sineklikli kapıyı ardına kadaş açtı. Kadının kanepesinde paylaştıkları tutku dolu anların anıları zihninde canlandı. “Sanırım iyi geceler dileklerimizi burada söylememiz en iyisi olacak.”

Gaz lambasının ışığı adamın yüzünde gölgeler oluşturuyor ve yüz ifadesinin anlaşılmasını olanaksız kılıyordu. Luke sonunda kapıdan uzaklaştı ve sineklikli kapıyı kapadı.

Birbirlerinden birkaç metre uzakta durdular. Mai ağacının üzerindeki kâğıt süsler esinti yüzünden fısıldar gibi ses çıkarıyorlardı. Adam lambayı yere bırakarak ortamı daha karanlık bir hâle getirdi. “Buraya gel.”

Georgie tereddüt etmeden ona doğru bir adım attı. Kollarını adamın boynuna dolayarak adamın ona doğru eğilen dudaklarına ulaşmak için parmak uçlarında yükseldi. Adamın öpücükleri ateşli, hükmedici ve yüksek sesle söylemek istedikleri ama yapamadıkları şeylerle doluydu.

Adam başını aksi yöne doğru eğerek kadını öptü. Elleri kadının etrafına dolanarak onu sımsıkı sardı. Kadın parmak uçlarında daha da yükselerek sarılışını sıkılaştırdı. Adamın hareketlerine aynen karşılık veriyordu.

Seni seviyorum. Ama bu sözleri ilk söyleyen kendisi olamazdı. Adamdan bu sözleri duyana dek beklemeliydi.

Luke dudaklarını kadınınkilerin üzerinden çekerek ağzı boyunca sürükledikten sonra kulağını dişleyerek burnunu boynuna sürttü. Kadının damarlarındaki kan ateş gibi olmuştu.

Söyle hadi, Luke. Söyle.

Ama adam o sözcükleri söylemedi ve kadının sarılışı gevşedi. Elleri adamın boynundan omuzlarına ve oradan da göğsüne kaydı. "Durmaliyiz" diye fısıldadı.

Adam bir an tereddüt ettikten sonra derin soluklar alarak alnını kadının omzuna yasladı. Elleri kadının bedeninde dolanarak belini sardı.

Söyle.

Hiçbir şey.

Georgie adamın yanaklarını elleri arasına alarak yüzünü kendinden uzaklaştırdı ve adamın alnına samimi bir öpücük kondurarak geri çekildi. Adamın parmakları sanki kadını bırakmak istemezcesine belinden ayrılmadı.

"İyi geceler, Luke. Bugün için teşekkür ederim. Her şey için teşekkür ederim." Gaz lambasını alarak aralarındaki bağı kesti ve sineklikli kapıyı açtı.

"Georgie?"

Kadın içi umutla dolarak eşikte durdu.

"Kapılarını kilitle."

Georgie yutkunarak başını salladı. Kapıyı iterek kapattı ve hayatında ilk kez kilitledi.

Otuz Birinci Bölüm

“Alo, santral.”

“Günaydın Georgie. Bay Ottfried’in sana ve şapkalarına yaptıklarını hâlâ atlatamadığımı söylemek zorundayım.”

Georgie yan gözle Luke’a bakarak parmağını bir kolun kenarı boyunca gezdirdi. “Şapkaları kimin yaktığından tam olarak emin değiliz, Bayan Kleberg.”

“Başka kim olabilir ki? Her koşulda, onun dükkânına gitmeyi reddetmek yeterli değil. Ben de bir kuş bahçesi yapmak istediğime karar verdim. Ancak nereden başlayacağıma dair en ufak bir fikrim yok.”

Georgie Kuş Tüyü Cemiyeti’nin standı hiç boş kalmazken Bay Ottfried’in Maifest standının bütün gün neredeyse hiç müşteri toplayamamış olduğunu zihninde canlandırdı. “Bir ant imzalamak onun dükkânına gitmeyeceksiniz anlamına gelmez. Bu sadece üzerinde kuş parçaları olan şapkalar almayacağınız ya da takmayacağınız anlamına gelir.”

“Evet, evet. Ancak Douglas Street’te Mistrot Brothers varken Ottfried’in dükkânını ziyaret etmek için bir neden göremiyorum. Şimdi, kuş bahçesiyle ilgili ne söyleyebilirsiniz?”

Georgie bir an tereddüt etti. Şapkaları yakarak Bay Ottfried’den başka kimin kazanç sağlayacağını hâlâ bilemiyordu ve kalbinin derinlerinde bir yerde adamın bu işin tek sorumlusu olduğuna inanıyordu. Sadece, adamın emrini uygulayanın Frank Comer olması tuhafına gidiyordu.

“Alo? Georgie? Orada mısınız?”

“Evet, Bayan Kleberg.” Georgie boğazını temizledi. “Bahçenizle ilgili olarak her gün taze bir kap su koyarsanız oraya çekeceğiniz kuşların sayısı karşısında siz bile hayrete düşeceksiniz.”

“Oh, harika!”

“Sadece gölgede ve yerden yüksekte olduğundan emin olun. Kuşlar ıslak tüylerle uzağa uçamazlar ve kediler ya da başka bir şey tarafından yakalanmalarını istemezsiniz.”

“Yüce Tanrım. Yüksekte olduğundan emin olurum o hâlde. Teşekkür ederim, tatlım.”

Zırrr...

“Alo, santral.”

“Merhaba Georgie. Benim.”

“Bebek nasıl, Bayan Bargus?”

“Hâlâ beni sürekli ayakta tutuyor. Ama dinle, Mart bana bir kuş evi inşa edeceğini söyledi. Sana olanları duyduğumda kulaklarıma inanamadım. Bay Ottfried’in böyle bir şey yaptığını düşünsene. Ama endişelenme, Georgie. Biz kadınlar bir araya toplanıyoruz. Sadece tek başına yaşıyor diye bir kadından faydalanabileceğini düşünen herkese net bir mesaj göndermek istiyoruz. Şimdi, bahçende yavru mavi kuşların olduğunu duy-

dum. Onların bir nişasta kutusunda yaşadıkları doğru mu?”

Zırrr...

Santral o kadar hareketliydi ki Georgie hemen soruyu cevapladı. “Evet, ama ikiye kesilmiş bir kütük de gayet işe yarayacaktır. Bay Bargus’a ikiye kestirip oydurun ve onları tekrar birleştirin. Elbette ki oyuğun bir yanına bir giriş kapısı da yapması gerekecektir.”

“Evet. Bunu yazıyorum. Harika.”

Zırrr...

“Sizi bağlamamı istediğiniz biri var mı?”

“Yo, yo. Aslında benim başka bir sorum daha var.”

Zırrr...

“Bir dakika lütfen.” Georgie değiştirme anahtarını orta koma getirdikten sonra otuz numarayı fişe taktı. “Alo, santral.”

“Ben Luke’u arıyorum. Orada mı?”

Georgie yeniden çalışma masasına bir bakış attı. Ayın biri olduğundan Luke bütün sabah faturaları hazırlamakla meşgul olmuştu.

“Burada, Bay Ragston. Ona bir mesajınız var mı?”

Bay Ragston’un adını duyan Luke yaptığı işten hızla başını kaldırdı.

Çiftçi, “Telefonumla ilgili bazı sorunlar yaşıyorum” dedi. “Buraya uğraması gerekiyor.”

Kadın kaşlarını kaldırdı. “Fakat şu an telefondasınız ve sesiniz gayet net geliyor. Sorun ne olabilir ki?”

Luke kalemini masaya bırakarak oturduğu yerde yavaşça dikleşti. Başındaki bukleler her bir yöne saçılmıştı. Tulumu üzerindeki cep dümdüz olmuştu.

“Nereden bilebilirim? Sadece ona buraya gelmesini söyle.”

“Eğer her şey düzgün çalışıyorsa bu onun için çok uzun bir yol ki her şey yolundaymış gibi görünüyor.”

Luke ayağa kalktı. “Bırak da onunla konuşayım.”

Kadın bir parmağını kaldırdı.

Bay Ragston, “Luke orada mı değil mi?” diye bağırdı.

Zırrr...

“Burada; ama santral...”

“Aradığım kişiyle konuşamıyorsam bu aletin anlamı ne? Şimdi bana onu ver.”

“Bir dakika lütfen.” Georgie dudaklarını gererek anahtara bir fiske vurdu ve Luke’a baktı. “Seninle konuşmak istiyor; ama santral çıldırmış gibi.”

Zırrr...

“Aslında kulağa daha çok seni arıyorlarmış gibi geliyor. Bu sadece bir dakika sürer.”

“O hâlde buna cevap vermeme izin ver. Bu doktorun evi.” Georgie on iki numarayı fişe taktı. “Alo, santral.”

“Georgie, ben Julia. Kuşlar büyük, havadar bahçeleri mi yoksa kalabalık, ağaçlarla dolu bahçeleri mi severler?”

Georgie derin bir nefes aldı. “Uçmak ve kovalamaca oynamak için oldukça fazla açık yerleri severler.”

“Teşekkürler.”

Georgie düğmeyi orta konuma getirerek kulaklığını çıkarıp Luke’a uzattı ve sonra da adamın yolundan çekildi.

Adam otuz numaranın anahtarını ileri doğru itti, sonra da ağızlığı konuşmak için eğildi. “Hey Clem. Georgie benimle konuşmak istediğini söyledi.” Luke kadına bakıp göz kırptı.

Luke ve Georgie sabahtan beri birbirlerine el sallamaktan başka bir şey yapmaya vakit bulamamışlardı. Luke tam da telefonlar çalmaya başladığı sırada gelmişti. Ancak içeri gelmek yerine şömineye odun hazırlamak için Mai ağacını kesip kır evi pencerelerinin yanına istiflemişti. Georgie birçok kez adamın testereyle ağacı önce büyük parçalara ve sonra da her bir büyük kütüğü taşınabilir parçalara kesişini gözü dalarak izlemişti.

Adama teşekkür etmek için zamanı bile olmamıştı. Kuş Tüyü Cemiyeti standının önceki günkü inanılmaz başarısından sonra yemini imzalamış olan her kadın şimdi bir de kuş bahçesi istiyor gibi görünüyordu.

Georgie'nin bakışları santral panelinin üzerinde duran gül vazosuna takıldı. Gonca güller tamamen açmışlardı ve tatlı kokuları odayı dolduruyordu. Güllere ve adama karşı duyduğu memnuniyetle içinin ısındığını hissetti.

“En kısa sürede orada olmaya çalışacağım.” Luke kabloyu fişten çekip masaya bıraktı.

Georgie, “Telefonunun nesi varmış?” diye sordu. “Bana bir sorun yokmuş gibi geldi.”

Luke cevap vermek yerine eğilip kadının kırmızı dudaklarını öperek sandalyesinin geriye doğru kaymasına neden oldu. Adam hâlâ açık hava kokuyordu ve öpücüğünün tadı da tuzluydu.

Zırrr...

Adam kulaklığı bıraktı, kadının sandalyesinin kollarından kavradı ve tüm dikkatini kadına verdi. Georgie parmaklarını Luke'un kalın, kahverengi bukleleri arasına sokarak adamı sabit tuttu.

Zırrr...

Georgie onun saçını çektiğinde adam hafifçe geriledi.

“Hatta bekleyen iki kişi var...”

Luke kadının dudaklarına küçük bir öpücük kondurarak onun lafını kesti.

Kadın öpücükler arasında sözlerini, "... Ve üç hat daha düş-tü" diyerek bitirdi.

Adam dudaklarını kadınınkilerin üzerine koydu. "İki saniye bekleyebilirler. Ben bütün gün bekledim."

Georgie buna itiraz etmesi gerektiğini bildiği hâlde gözle-rini kapatıp kendini öpücüğe teslim etti. Adam onu öpmeyi bitirdiğinde kadın bütün düşünce zincirini ve zaman duygu-sunu yitirmişti.

Luke alnını kadınınkine yapıştırdı. "Bunu bütün gün ya-pabilirim."

Georgie hâlâ gözleri kapalı bir hâlde gülümsedi. "Ben de."

"İşten sonra ne yapıyorsun?"

"Bahçemi düzenleyeceğim. Maifest yüzünden biraz ihmal ettim. Yapmam gereken birkaç iş var."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Elbette."

"Akşam yemeğinden sonra görüşürüz o hâlde." Adam onu tekrar öptükten sonra ayağa kalktı.

Kadın gözlerini açtı.

Luke masadan bir fatura yığını alırken, "Ben bunları teslim edeceğim" dedi. "Hazır dışarıdayken de Ragston'a uğrayaca-gım. Sadece birkaç haftadır telefonu var. Hiçbir sorun olmasa da sanırım uğrasam iyi olacak."

Sis açılmaya başlamıştı. "Ragstonların evinde sallanmak yok. Nereden baksan bir saatten fazla mesafedeler."

"Eğer aradıklarında servis veremiyorsak oraya hat çekme-

mizin pek faydası olmaz.” Luke askıdan şapkasını alarak başına taktı. “Akşama görüşürüz.”

Adam dışarı çıkar çıkmaz Bettina telaşla içeri daldı. “Bay Prysorski nalları dikmiş. Yani ölüm çanı çalmaya başladığında hazır olsan iyi olur.”

Zırrr...

Georgie’nin nefesi kesildi. “Ama Prysorski ailesiyle festivalde karşılaştım ve babaları da oldukça sağlıklı görünüyordu.”

“Cenaze levazımatçısı gecceleyin avlanırken vurulduğunu söyledi.”

“Vurulmuş mu?”

“Evet. Muhtemelen onu bir sırtlan ya da başka bir şey zanneden başka bir avcı tarafından vurulmuş.”

“Onu kimin vurduğunu bilmiyorlar mı?”

“Hayır, ama şerif bunun bir kaza olduğunu söylüyor.”

“Şey, elbette öyledir. Bu korkunç bir şey.”

Zırrr...

Georgie beceriksizce kabloya doğru hamle yaparken Bay Prysorski’nin karısı ve on çocuğunu düşündü. Oldukça uzak mesafede yaşıyorlardı ve Georgie onları hemen hiç tanımıyordu; ancak kalbi yine de onlar için sızladı.

Kilisenin çanı çalana dek bekleyen aramalara cevap vermedi. Bay Prysorski’nin yaşadığı her bir yıl için çan da bir kez çalıyordu. Saniyeler içerisinde santraldeki bütün hatlar çalmaya başladı. Bütün kasaba kimin öldüğünü bilmek istiyordu.

Luke akşam yemeğinden sonra kadının evine gelmedi. Onun yerine Ragston’un hattını sarmış olan tillandsia çiçeklerini temizlemek zorunda kalmıştı. Hat diğer aramaların yanı sıra

Bay Prysorski'nin ölümü hakkındaki aramalar yüzünden çok meşguldü. Her aramada Luke yüklü miktarda elektrik şokuna maruz kalıyordu.

Üçüncü şoktan sonra işi bitirmek için birkaç saat bekleme-ye karar verdi. Kasabaya döndüğündeyse hava çoktan kararmış ve saat ziyaret için çok geç olmuştu.

Sabahleyin kadınla kilisede karşılaştıklarında ona, silah kulübü üyeleriyle önceden kararlaştırılmış bazı planları olduğunu söylemişti. Kadın hayal kırıklığını bastırarak yüzüne aldırılmaz bir ifade yerleştirmeye çalışmıştı; ancak gerçekte aşırı derecede hayal kırıklığına uğramıştı.

Aşığı başka bir şeyle meşgulken evde oturup yas tutacak kadınlardan olmayı reddederek üzerine kahverengi bir elbise giyip opera dürbününü boynuna takmış ve kırsal alana çıkarken yanına aldığı defterini toparlamıştı. Kuş gözlemciliği yapmaya gitmeyeli haftalar olmuştu ve bugün de hava koşulları bu iş için kesinlikle harikaydı.

Güneş ışığı soğuk ayazı dengeleyerek sıcaklığı mükemmel bir dereceye getirmişti. Georgie kasabanın güney batısına yönelerek okulu, buz fabrikasını, pamuk tarlalarını geçti; endüstrinin ve diğer bir santralin olduğu en yakın kasabaya yöneldi. Onların santrali bir bardaydı ve bir erkek operatör tarafından idare ediliyordu; ancak yine de bu da bir gelişme sayılırdı.

Aradığı yere ulaşmak Georgie'nin bir saatten fazla zamanını aldı. Yaşlı bir pekan cevizi ağacının Paul Bunyan'ınkiler kadar kalın kolları, ağaçlıktaki dingin bir açıklığa doğru uzanmıştı. Georgie'nin son üç gelişinde kahverengi bir batöz kuşu bu ağacı ziyaret etmişti.

Georgie bir zakkum ağacının yanında durarak opera dürbünüyle pekan cevizi ağacını araştırdı. Kuştan eser yoktu.

Sağ tarafındaki kurumuş karaağacın yapraksız dalları üzerinde dizilmiş kır kırlangıçları bir kadının elbisesinin üst kısmını süsleyen boncuklar gibi duruyorlardı. Georgie'nin metalik mavi türlerle ilk tanışması babasının ambarında saklambaç oynarken ve ahırın kirişindeki samanlıklarda yuvarlanırken olmuştu. Sonuç olarak kırlangıçlar ona her zaman sıcaklık ve kahkaha dolu mutlu saatleri anımsatıyorlardı.

Georgie batöz kuşunun ortaya çıkmasını beklerken sığırcıklar, çift kuyruklular, karatavuklar ve çalıkuşları merhaba demek için uğradılar. Georgie her bir ziyaretin zamanını, yerini, türünü, davranışını ve ötüşünü günlüğüne kaydetti.

Ve sonra onu gördü. Pekan cevizi ağacının içlerine dalıp çıkıyor, yan yatarak bölgesinin etrafında daireler çiziyor, düzensiz uçuyor ve insanı esir eden, ona ilham veren bir arya söylüyordu. Batöz kuşu her bir cümleyi sanki kadının onu anladığından emin olmak ister gibi tekrarlıyordu.

Seni özledim, seni özledim... Nasılsın, nasılsın... Benimle söyle, benimle söyle...

Georgie ıslık çalarak kuşa cevap vermek için yanıp tutuşmasına rağmen buna cesaret edemedi. Kuş, kanatlarını çırparak ağacın doruğuna kondu. Gözle görünür biçimde tünemişti. Uzun kuyruğu aşağı yukarı hareket ediyordu. Opera dürbünününden onu seyrederken kuşun keyifli görüntüsü karşısında gülümsemesini engelleyemedi. Alacalı beyaz göğsü ve pas rengi sırtıyla zengin balo salonlarında görülen frak giymiş herhangi bir sosyetik beyefendi kadar yakışıklıydı.

Georgie kuşun performansına başlaması için uzun süre beklemek zorunda kalmadı. Dürbününü indirerek onun taklit ettiği kuşların adlarını defterine karaladı, otuz dakikalık bir zaman dilimi süresince söylediği beyitlerin sayısının çetelesini

tutmaya çalıştı ve bu ziyafete en ön sıradan bulduğu yerinde keyfini sürdü.

Georgie kuşun yaklaşık otuz santimlik bedeninin, upuzun kuyruğunun çizimini yapmaya başladığında silah sesleri vahanın içinde yankılandı. Batöz kuşu şarkısını yarıda keserek havalandı ve ağaçlığın diğer ucuna doğru uçarak gözden kayboldu.

Seri silah sesleri yeniden duyuldu.

Pat, pat... Patpatpatpatpatpattt!

Georgie öfkeyle sese doğru döndü. Aptal, aptal avcılar. O iğrenç silahlarıyla Tanrı'nın güzelliklerini kirletmeye nasıl cüret ederlerdi? Eğer onun kuşlarının peşindeyseler kadın da onlara bir silah doğrultabilir ve nerelerinden vurulmak istediklerini sorabilirdi.

Georgie opera gözlükleri önünde hoplayarak ağaçlığın içinde koşmaya başladı. Bodur çalılıkların dikenleri eteğine takılıyor, ince dallar kollarına çarpıyor ve saçına takılıyorlardı. Georgie damarlarına hücum eden öfke yüzünden sesi takip ederek koşmaya devam etti. Ağaçlar seyrelmeye ve uzaktaki bir arazi görüş açısına girene dek Prysorski'nin kazayla ölümüne dair düşünceler aklına gelmemiştir.

Ya avcılar havaya nişan almıyorlarsa? Ya yerde yürüyenleri kovalama oyunu oynuyorlarsa? Georgie kuşları korkutmamak ya da dikkatlerini dağıtmamak için özellikle doğayla uygun renkler giyinmişti. Ya silahlı adamlar onun kahverengi görüntüsünü öldürüp şişe geçirmeye değer bir şey olarak algılayarlarsa ne olacaktı?

Bir seri atış dizisi daha kulaklarında çınlayarak sıçramasına neden oldu. Tam derin bir nefes alarak bağırırmaya hazırlanmıştı ki başka bir düşünce onu durdurdu. Ya onlar avcı değillerse? Comer Çetesi'nin Washington County'i evleri olarak sahiplendikleri gayet iyi bilinmekteydi ve kadın onların tam olarak

nerede saklandıklarını bilmesede de yakınlarda bir yerlerde olması gerektiğini tahmin ediyordu. Özellikle de festival öncesi Frank Comer'ın ziyaretinden sonra bundan neredeyse emindi.

Göğsü kısmen sarf ettiği çabadan kısmen de korkudan yükselip alçaldı. Ne yapacağını bilmiyordu. Eğer gizlice kaçmaya kalkışursa ve onlar da avcılarsa kolaylıkla vurulabilirdi. Ama eğer bağırarsa ve onlar da kanun kaçaklarıysa... Sonuçlarını düşünmek bile istemiyordu. Silah sesleri arasında üç kez hızlıca koştu ve en sonunda kendini açık etmeden araziye görebileceği kadar ağaçlıkların sınırına yaklaştı.

Bir ağacın arkasından gizlice baktı. Açıklıkta sadece bir adam vardı. Adam testere tezgâhını andıran bir mekanizmanın üzerine bir sıra şişe dizdi ve sonra önceden belirlenmiş bir noktaya geri yürüdü.

Çok-uzun boylu biri değildi; ama kesinlikle kısa da sayılmazdı. Beyaz gömleğinin sarmaladığı geniş omuzları ve heybetli göğsüyle güçlü birine benziyordu. Gri renkte bir eşarp boynuna gevşekçe bağlanmıştı. Dar, siyah pantolonu uzun, kaslı bacaklarını sarmalamıştı. Beyaz kovboy şapkası saçlarının rengini gizliyordu; ama kesinlikle yeni tıraş olmuştu. Adamın en belirgin özelliğiye kalçalarına takılmış olan düşük belli silah kemeri idi.

Adam kuşları vurmuyor ya da oyun oynamıyordu, sadece bira şişelerine ateş ediyordu. Georgie onun önceden belirlediği noktaya gelerek nişan almasını beklerken adam aniden arkasını dönüp iki silahını da aynı anda çekerek bütün şişeleri arka arkaya vurduğunda hazırlıksız yakalanmıştı. Adam arkasını dönene kadar belinde iki silahı olduğunu fark etmemişti.

Georgie başını bir ağaç gövdesine yaslayarak gözlerini kapadı. Adam çok tanıdık görünüyordu. Onunla daha önce tanıştığından emindi. Nerede? Nerede?

Opera dürbünü cline alarak ağacın arkasından hafifçe eğildi. Adam yeni şişeleri dizerken kadın da onu daha dikkatlice inceledi. Adamın kim olduğunu neredeyse çıkaracaktı.

Kadına tamamen sırtını dönmemişti; ama Georgie'nin bu açıdan adamın yüzünü görmesi imkânsızdı. Georgie dürbünüyle adamı baştan aşağı süzerek yutkundu. Adam gerçekten de atletik bir vücuda sahipti.

Adam arkasını döndü ve Georgie derhâl saklanarak onun adımlarını dinlemeye çalıştı. Ancak orman ne kadar sessiz olursa olsun adamın hareketlerini algılayabileceğinden daha uzak bir mesafedeydi.

Dikkatlice yeniden ağacın arkasından başını çıkardı ve adamın yeni dizdiği şişeleri de imha etmesini izledi. Adam başını öne eğerek silahlarını doldurdu. Kadın dürbünü gözüne götürerek adamın yüzünü seçmeye çalıştı.

Adamın şapkasının kenarı yüz hatlarının çoğunu gizliyordu; ancak profili birini andırıyordu...

Adam aniden başını yukarı kaldırıp sağa çevirdi ve delici bakışlar doğrudan kadınınkilerle buluştu.

Georgie bir çığlık atarak geriye doğru sendeledi ve dürbünü düşürdü. Ancak ondan sonra adamın o kadar da yakınında olmadığını hatırladı. Ancak oyun bitmişti. Arkasına saklandığı ağaç gövdesinden fırlayarak ormanın derinlerine koştu. Ormanı avucunun içi gibi bilirdi. Sadece ağaçlığa kadar ulaşabilirse...

Arkasından gelen ayak sesleri artıyor, artıyordu.

Georgie'nin ayağı eteklerine dolandı ve adımlarını toparlayana dek birkaç adım tökezledi. Bir el onu arkadan yakaladığında iki adımdan fazla atmamıştı.

Yere düşerlerken adam kendini kadının altına atarak darbenin büyüğünü kendisi karşıladı. Sonra çabucak toparlanarak kadını altına aldı ve ellerini başının üzerinde kısırdı.

Kadın panikle çığlık attı. Aynı şey yeniden oluyor olamazdı.
“Georgie! Kes şunu!”

Adamın sesi en sonunda bir şeyleri anlamasına yardımcı olur gibi olmuştu. Rüzgâr adamın ağzını kaplayan eşarbı hafifçe havalandırdığında Georgie de adama bir bakış atmak için hareketlerini yavaşlatmıştı.

Georgie donakaldı. Zihni karşısındaki adamı derhâl Luke olarak belirlemesine rağmen o anlık bakış aynı zamanda kadının daha önce gördüğü bir çift gözü de ön plana çıkarmıştı. Bunlar, bindiği treni soyan ve şapkalarını yakan adamın gözleriydiler.

Bir bulantı hissi Georgie’nin midesini altüst etti. Luke Palmer, Frank Comer’ın ta kendisiydi.

“Kalk üzerimden.” Kadının sesi sakın olmasına rağmen yüz ifadesindeki endişe apaçık ortadaydı.

Adam olduğu yerde kaldı. Kadının dürbünü kaburgalarına batıyordu. “Burada ne yapıyorsun?”

“Kuş gözlemciliği. Sen ne yapıyorsun? Bir sonraki soygunun için alıştırma mı?”

“Konuşmamız gerek.”

“Kalk üzerimden Luke. Yoksa Frank mı demeliyim?”

Adam kaşlarını çatı.

“Sakın anlamıyormuş numarası yapmayı deneme. Sen Frank Comer’sın. Sen treni soydun ve sen...” Kadın hızlıca gözlerini kırptı; ancak göz kenarlarında yaşlar birikmeye başlamıştı. “Sen benim şapkalarımı yaktırı.”

Kadın birbiri ardına anılar bombardımanına tutulurken adam çaresizce izledi.

“Sen benim bileklerimi bağladın... Beni yatağa bağladın... Beni kurtarmaya geldiğinde suçluları arıyor gibi yaptın... Bü-

Saklı Öpücük

“İn o zaman boyunca o suçlunun kendin olduğunu bilerek bunu yaptın.” Kadının çırpınışları arttı.

“Georgie...”

Kadın ellerini çekti. “Bırak beni seni yalancı, hırsız, numaracı herif.”

Luke kadının bileklerini serbest bıraktı; ama yerinden kalkmadı. “Açıklayabilirim.”

Kadının gözlerinin kenarlarından yaşlar akıyordu. Adamı göğsünden itti; ancak öfkesine rağmen adamın gücüne karşı koyamadı. “Aşağılık adamın birisin. Cennet bahçesindeki yılan gibi beni bakışlarınla ve tılsımınla kör ettin. Bütün o zaman boyunca yalan söyledin. Hatta daha da kötüsü, benimle oyun oynadın, benden faydalandın ve hislerimle oynadın.”

“Hayır, yapmadım. Asla rol yapmadım. Asla. Senin için birtakım hisler beslediğimden emin olabilirsin, Georgie. Güçlü hisler.”

Kadın dudaklarını büzüştürdü. “Belki vardır; ancak değer vermekle aşkla ilgileri olduğunu sanmıyorum. Sadece kullanmak ve faydalanmakla ilgili hisler.”

“Bu doğru değil.”

Kadının burun deliklerinden sanki alevler fışkırıyordu. “Beni yatağa bağladın mı bağlamadın mı?”

“Bunun onunla ilgisi yok.”

Kadın kuşkulu gözlerle adama baktı. “Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?”

“Burada dinlemeyen sensin. Ben açıklamaya çalışıyorum...”

“Şapkaları yaktın mı yakmadın mı?”

Lanet olsun.

Georgie adamı göğsünden itti. “Kalk üzerimden. Ciddiyim. Derhâl üzerimden kalk seni işe yaramaz dümeni.”

Luke iç çekerek ayağa kalktı ve kadının kalkmasına yardım etmek için elini uzattı.

Georgie adamın elini ittirerek kendi başına ayağa kalktı. “Senden nefret ediyorum.”

Georgie henüz iki adım bile atmamıştı ki Luke onu kolundan yakalayarak kendine çekti. Dürbünü yine göğsü üzerinde hopladı.

“Biz konuşana dek hiçbir yere gitmiyorsun.”

“Yoksa ne?” Georgie önce adamın eline sonra da yüzüne baktı. “Beni bağlayacak mısın?”

“Mecbur kalırsam, evet.”

Kadın gözlerini kıstı. “Denemeni isterim.”

“Şüpheli mi var?”

Kadının göğsü kalkıp indi. Dudakları titredi. “Ne söyleyeceksen söyle.”

Luke etrafına bakındı. Bir baş hareketiyle geniş bir kütüğü işaret etti. “Oturmamızda sakınca var mı? Bu biraz uzun sürebilir.”

Kadının gözlerinde öfke ve iğrenme karışımı bir duygu vardı. “Oturacağım Luke; ama bana dokunmayacaksın. Elini üzerimden çekeceksin ve bir daha asla, asla bana dokunmayacaksın. Buna söz vereceksin.”

“Böyle bir söz veremem.”

“O hâlde oturmayacağım.”

Luke şapkasını kaldırarak başının arkasına doğru itti. “Pekâlâ. Seni şimdilik bırakacağım ve sen bana dokunmadan da sana dokunmayacağım...”

“Nefesini boşa harcama.”

“Ancak bir şartla. Gidebileceğini söyleyene kadar hiçbir yere gitmeyeceksin.”

“Böyle bir söz vermeyeceğim.”

Adam bir adım ileri çıkarak kadının kolunu daha sıkı kavradı. “O hâlde ben sana bir söz vereyim. Eğer kaçarsan seni yakalarım. Saklanırsan seni bulurum. Eğer gerçek kimliğimi herhangi birine açıklarsan yapmam gerekeni yapana dek seni hapse atarım. Şimdi otur.”

Kadının dudakları büzüştü.

Kadın gözünü açıp kapayana kadar adam onu bileğinden kavradı ve diğer eliyle de kemerinin tokasını çözdü. Adam kemerini belinden çıkarırken kadının gözleri kocaman açıldı.

“Ne yapıyorsun?” Georgie adamı itekledi; ancak adam onu sıkıca tutmuştu.

Bir elinde kemeri sallanırken niyetini kesin olarak belirtti. “Bir seçeneğin var, Georgie. O kütüğe oturacaksın. Ancak bağlı mı yoksa bağlanmadan mı oturacağına karar vermen gerekiyor. Ayrıca o kütüğün üzerinden bütün her şeyi konuşuncaya dek kalkmayacaksın.”

“Benim söyleyeceklerim çoktan bitti.”

“Benimkiler bitmedi.” Adam ses tonunu yumuşattı; ama kadını kavrayan eli hâlâ sıkıydı. “Senin elini kolunu bağlamak gibi bir arzum yok; ama bunu yapacağım. Çok fazla şey söz konusu. Seçimin nedir? Bağlanmak mı bağlanmamak mı?”

Kadın derin bir nefes aldı. Gözleri bulutlanmıştı. “Bağlanmadan oturacağım; ancak ne söyleyeceksen bir an önce söyle de bitsin.” Georgie kollarını aniden çekerek özgürlüğüne kavuşmayı bekledi. Sonra da hırsıyla kütüğe yürüyerek pat diye oturdu.

Adam onu takip etti; ancak kadına eşlik edemeyecek kadar heyecanlıydı. “Ben Frank Comer değilim.”

Kadın gözlerini devirdi.

“Ben Lucious Landrum’um. “A.” şirketinde çalışan Teksas polisiyim.”

Kadın önce bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını araladı, sonra da bir kahkaha attı. Gülmeye devam etti. Ama kahkahası neşeli değildi. “Olabileceğini iddia edebileceğin onca kişi arasından sanırım oldukça uçuk bir isim seçtin. Neden o olmak isteyesin ki?”

Adamın çenesi kasıldı. “O olmak istemiyorum. Ben oyum zaten.”

“Gerçekten mi? Ve sana inanmamı bekliyorsun, öyle mi? Öylece inanmam mı gerekiyor?”

Luke burnundaki kemeri çimdikledi. “Bu hoş olurdu, evet.”

“Şey, beni Noel Baba olduğuna inandırman daha kolay olurdu. Benim de o tren soygununda olduğumu unuttun mu? Kovalayanın polis Landrum olduğunu unuttun mu? Ben onu gördüm Luke... Frank. Onu gördüm ve sen o değilsin.”

“Ben oyum. Neden Comer olduğumu düşündüğünü bilmiyorum. Vücut yapılarımız bir şekilde aynı olduğundan mı? Saçlarımız aynı renk mi? Gözlerimiz aynı renk mi?”

“Aynı renk gözler değil. Aynı gözler. O sendin. Ne gördüğümü biliyorum. Tıpkı şapkaları yakanın sen olduğunu bildiğim gibi.”

Adam ensesini ovuşturdu. “Şapkalar için üzgünüm. Ve seni bağladığım için de. Bu hiçbir zaman benim niyetim değildi, bunu sadece seni korumak için yaptım.”

Georgie sanki adam bir kaçıkmiş gibi ona baktı. “Sen ger-

çekten beni tamamen aptal zannediyor olmalısın. Açık söylemek gerekirse böyle düşünmen için nedenlerin de var elbette. Oyun bitti. İleri sürdüğün bütün bu palavralar rencide edici.”

Luke kadınla aralarında biraz mesafe tutmaya ıstıkkat ederek kütüğe doğru eğildi. “Ben Lucious Landrum’um. Frank Comer ve çetesini bulmak için görevlendirildim. Bu bölgede olduklarını biliyoruz, bu yüzden beni problem çözücü olarak gizli göreve gönderdiler.”

Kadın kollarını kavuşturarak parmaklarını göğsünde duran dürbünü üzerinde takırdattı. “Pekâlâ. Sen Lucious Landrum’sun ve ben de Annie Oakley. Şimdi gidebilir miyim?”

Adam dirseklerini dizlerine dayadı. “Lucious Landrum hakkında ne biliyorsun? “Gülünç” bir adı olmasının dışında demek istiyorum.”

Kadın rahatsız olmuş bir şekilde iç çekerek yüzünü gökyüzüne doğru kaldırdı. “Giyimini aşırı derecede özen gösteren biri. Bir yıldan fazladır boş yere senin peşinde koşuyor. Hızlı silah çekmeye dair bir tür rekoru elinde tutuyor. İki tane kemik saplı silah taşıyor. Birinde erkek birinde de kadın figürleri kazınmış. Silahlarını tüm zamanların en romantik çiftlerinden esinlenerek Odysseus ve Penelope olarak adlandırıyor. Penelope’yi kalbine en yakın yer olduğundan sol kalçasında taşıyor.”

Adam bacaklarını aralayarak çalılığı araştırdıktan sonra bir tarafı pürüzsüz diğer tarafı pürüzlü, küçük, kahverengi bir kaya parçası aldı. “Bunun nedeni Penelope’nin sadakatiyle bilinmesidir. Odysseus’u yirmi yıldan fazla süre boyunca görmemesine ve diğer âşıkları tarafından bıkmak usanmaksızın takip edilmesine rağmen ona sadık kalmıştır.”

Adam bekledi; ama Georgie onun bu anlattıklarına cevaben herhangi bir küçümseyici yorum yapmadı. Luke kadına şöyle

bir baktı. Kadın kuşkulu yeşil gözleriyle adamı inceledi.

“Soldaki tabancamı kılıfından çıkaracağım.”

Kadının bakışları adamın kalçalarına kaydı.

“Onu sana uzatmadan önce içindeki kurşunları çıkaracağım ki kazayla da olsa kendine bir zarar verme. Tamam mı?”

Kadın alt dudaklarını ısırarak başını salladı; ama gözlerini adamın kalçalarından bir an için bile ayırmadı.

Adam Penelope’yi kılıfından çıkararak kurşunları eline boşalttıktan sonra silindiri tekrar yerine oturttu ve tabancayı ucundan tutarak kadına uzattı. Kadının eli sanki silahın bu kadar ağır olmasını beklemiyormuş gibi aşağı doğru eğildi.

Georgie Colt tabancayı iki eliyle kavradı. Kabzasına kazınmış olan kadın figürünü ve altından karmaşık desenlerle kakma yapılmış demir işçiliğini inceledi. Tetiğin hemen önündeki yazıt üzerinde parmağını gezdirdi. *Beni asla sebepsiz yere çekme ya da onursuzca kullanma.*

Kadın yumuşak, hizaya gelmiş bir ses tonuyla, “Diğerini de görebilir miyim?” diye sordu.

Adam Odysseus’un da kurşunlarını çıkararak kadına uzattı.

Kadın bacaklarını uzatarak silahları kucağına koydu. “Çok güzeller.”

“Teşekkürler.”

“Polis Landrum’u öldürüp silahlarına el koymadığını nereden bilebilirim?”

“Pansiyondaki odamda gizlenmiş bir izin belgem ve rozetim var. Eğer istersen onları da getirip gösterebilirim.”

Kadın Odysseus’u adama geri verdi. “Onlar da çalınabilecek şeyler.”

Adam Odysseus'un kurşunlarını silaha sürdükten sonra onu kılıfına soktu. "Kardeşim Alec'in geçmişini benden başka hiç kimse bilmez."

"Tabii eğer o da Frank Comer'ın çetesinin bir üyesi değil-diye." Kadın adama Penelope'yi de uzattı.

Adam silahı alarak başını salladı. "Değildi. O zamanlar Frank Comer yoktu. Ayrıca eğer Lucious Landrum oyuna getirilmiş olsaydı gazeteler haberlerle dolu olurdu."

Orman yaratıkları hâlâ hareket etmiyorlardı; ancak siyah boyunlu kuşlar ötüşüp kanat çırparak üzerlerinden uçup gidiyorlardı.

Kadın dizlerini kendine çekerek kollarını bacakları etrafına sardı. "Sana inanmak istiyorum."

"Yalan söylemiyorum."

"Ama şimdiye dek her şey yalandı."

"Her şey değil. Senin hakkında hissettiklerim değildi."

Georgie adamın gözlerini inceledi. "Benim hakkımda ne hissediyorsun?"

Luke, kadına gerçeği söylemekten başka çaresi olmadığının farkına vararak yutkundu. Kadının yüzünü incelerken Necker'ın kadının kır evine girme niyetini açıkladığında hissettiği panik duygusunu hatırladı. Duane'in nahoş imalarda bulunuşunu hatırladı. Kadını kollarına aldığında endişelerinin nasıl ortadan kaybolduğunu hatırladı. "Seni seviyorum, Georgie."

Kadının dudakları titredi. "Bense senin kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Biliyorsun. Ben hâlâ aynı kişiyim. Farklı olan tek şey sadece adım ve işim."

"Bu doğru değil. Luke Palmer, bu durumda Lucious Land-

rum demeliyim, beni asla bağlamaz ve o şapkaları yakmazdı.”

“Ben korumak için yemin ettim. Ve işimi yapabilmem için bazen bazı fedakârlıkların yapılması gereklidir. O durumda herhangi bir tartışmaya yer yoktu. Senin güvenliğin o şapkalardan daha önemliydi.”

“Beni bağladın.” *

“Sen de o kişi ben olduğum için şanslıydın; çünkü kan dolaşımının kesilmemesine dikkat ettim. Ayrıca seni istenmeyen sonuçlara karşı da korumuş oldum.”

Luke, o geceye dair anıların kadının zihninden geçtiğini görebiliyordu. Adamın onu Necker’ı etkileyecek kadar sıkı; ama kan akışını da durdurmayacak kadar gevşek bir biçimde yatağın başına bağlamasını düşünüyordu. Duane kaba tekliflerde bulunduğunda adamın onu yumruklayarak odanın diğer tarafına fırlatmasını düşünüyordu. Adamın kadının geceliğinin üstünü örterek iffetini koruma altına almasını düşünüyordu.

Kadın, “Kimdi onlar?” diye sordu.

“Bunu sana söyleyemem.”

Kadının dudakları aralandı. “Neden?”

“Onlar etrafındayken kendin gibi davranman çok zor olur.”

Kadının nefesi kesilmişti. “Onları tanıyor muyum?”

“Evet.”

“Onlar da Comer Çetesi’nin üyeleri mi?”

“Evet.”

*Kadın, sanki ona sarılmak kendine bir tür dinginlik sağlayabilecekmiş gibi boynunda asılı olan dürbününü kavradı.

“Arkasında Bay Ottfried mi vardı?”

“Hayır. Onun bu işle kesinlikle bir ilgisi yok.”

“Ama tüm kasaba bu şekilde düşünüyor.”

“Biliyorum.” Kadın adamın itiraflarının sonuçlarını hazmetmeye çalışırken Luke onu izledi.

Georgie alnını ovuşturdu. “Peki ya tren soygunu?”

“Ne olmuş ona?”

“Onu neden soydun?”

“O ben değildim.”

“Ama gözlerin...”

“Maviler. Pek çok insanın mavi gözleri vardır.”

“Seninkiler gibi değil.” Kadının sesinde belli belirsiz bir ton vardı.

Adam, “Yolcuları sorgularken beni gördün mü?”

“Evet.”

“O zaman belki de hatırladığın şey odur. Bir anda kavranması gereken çok fazla şey vardı.”

Kadının kaşları çatıldı. “Belki öyledir.” Georgie kendi kendine sarılarak ileri geri sallanmaya başladı.

Luke kadını kollarına almayı hiç şimdiki kadar istememişti; ancak o adama dokunana dek kadına dokunmayacağına dair söz vermişti.

Kadın, “Mai ağacı bir oyun muydu?”

“Oyun mu? Ne demek istiyorsun?”

“Onu bana isteyerek mi getirdin, yoksa o da “işinin” bir parçası mıydı?”

“Sanırım ikisinden de biraz var.”

“Bu da ne demek oluyor?”

Adam kemerini pantolonun ilmeklerinden geçirerek tokası-

nı bağıladı. “Sevgililer günü gibi benim pek alışkın olduğum bir gelenek değildi. O yüzden başlangıçta sana bir ağaç getirmek hiç aklıma gelmemişti. Ama gelmiş olsaydı kesinlikle yapardım.”

“Yani bir oyundu. Beni iplerimden kurtarmak için bir bahaneydi.” Bu, bir soru olmaktan çok durumu açıklayan bir cümleydi.

“Aklıma geldiğinde o ağacı sana getirirken yardıma ihtiyacın olup olmadığını düşünmemiştim.”

Kadın iç çekerek ayağa kalktı. “Şimdi eve gitmek istiyorum.”

Adam da ayağa kalktı. “Festivalde sana eşlik etmek hoşuma gitmişti. En son ne zaman o kadar harika bir zaman geçirdiğimi hatırlamıyorum. Üstelik onun işimle de bir ilgisi yoktu. Hem de hiç.”

Kadının yüzüne üzgün bir gülümseme yayıldı. “Bütün bunlar çok karmaşık... Neyin doğru neyin yalan olduğunu anlamaya çalışmak.” Kadının burnu kıvrıştı. “Sana gerçekten Lucious diye mi seslenmem gerekecek?”

Adam başını salladı. “Kimse gerçek kimliğimi bilmemeli. Her şey eskisi gibi devam etmeli.”

“Anlıyorum.”

“Sana eve kadar eşlik edemeyeceğim için üzgünüm; çünkü tulumumu giymedim.”

Kadın tepeden tırnağa adamı inceledi. “Normal giysiler içerisinde çok farklı görünüyorsun.”

“Bu yüzden o tulumu giyiyorum.”

Kadın başını sallayarak bir adım geriledi. “Evet. Pekâlâ.”

“Kim olduğumu ve burada ne yaptığımı kimseye söylemeyeceğime dair söz vermeni istiyorum.”

“Şerif Nussbaum biliyor mu?”

“Hiç kimse bilmiyor.”

Kadın dürbününün kayışını parmağına doladı. “Rozetini ve belgelerini görmek istiyorum.”

“Şu cam dağınıklığını temizledikten ve yeniden tulumumu giyindikten sonra onları sana getireceğim. Şimdi bana söz verebilir misin?”

Georgie dudağını ısırarak başını salladı.

“Eğer herhangi biri şüphelenirse bütün operasyon tehlikeye girebilir.”

“Comer’ın nerede olduğunu biliyor musun?”

“Henüz değil.”

“Onu yakalamaya yaklaştın mı?”

“Şimdiye dek olduğumdan çok daha yakıным.”

Kadın başını öne eğdi. “Pek fazla şey söylemiyorsun, değil mi?”

Adam bu işneleme karşısında geriledi; ancak hiçbir cevap vermedi.

“Pekâlâ, seninle kısa süre sonra görüşürüz o hâlde.” Georgie arkasını dönerek geldiği yöne doğru yürüdü.

Luke, ağaçlığın içlerinde gözden kaybolana dek kadını izledi. Şefine haber yollaması gerekiyordu. Operasyonun gizliliğinin ihlal edildiğini bildirmeliydi. Ancak bunu yaparsa, Heywood onu görevden çekebilirdi. Ve Luke bunun olmasına izin veremezdi.

Georgie eve vardığında sineklikli kapısındaki kancayı taktı ve sonra dürbünüyle defterini koltuğa fırlatarak kanepeye çöktü. Üzerini değişmedi, lambayı yakmadı, notlarını gözden geçirmede ya da akşam yemeği hazırlamadı. Sadece gözlerini boş şömineye dikerek oturdu.

Sorular kafasının içinde dönüp duruyordu. Luke'a dair ilk anılarına geri dönmeye ve fark etmiş olması gereken ipuçları olup olmadığını görmesini sağlayabilecek bir şeyler bulmaya çalıştı. Ama nasıl fark edebilirdi ki? Lucious Landrum'un yanındaki masada oturabileceği asla aklının köşesinden bile geçmezdi. Peki, bu adam gerçekten polis Landrum muydu? Belki de ilk defa haklıydı. Belki de bu adam Luke gibi davranan Landrum'muş gibi yapan Comer'dı.

Başı ağrımaya başladı. Adamın direklerle tırmandığı ilk gün, deneyimli bir problem çözücünün nasıl kaçınacağını bilmesi gereken kıymıklarını hatırladı. Kadın fark etmeden adamın birinin yaklaştığını duyduğu sayısız seferi hatırladı. Ve sonra adamın arazilerde geçirdiği gereğinden fazla süre vardı. Gerçekten çalışıyor muydu yoksa çetesiyle mi vakit geçiriyordu?

Aklına önceki gün Bay Ragston'un araması geldi. Çoğu insan problemlerini ona rapor ederken ve onları kendisi Luke'a iletirken bu adam özellikle Luke'la konuşmayı istemişti. Ortada hiçbir sorun olmamasına rağmen Luke da Ragstonlara gitmek konusunda ısrar etmişti. Adam tillandsia çiçeklerini hattan temizlemek için mesai saati bitimini beklemişti.

Bu çiçek hiç var olmuş muydu, yoksa bu da bir oyun muydu? Bay Ragston da Comer Çetesi'nin bir üyesi miydi? Bu fikir çok mantıksız göründü. Adamın bir karısı, çocukları ve işletmesi gereken bir çiftliği vardı. Keldi, kocaman kulakları ve sarkık gözleri vardı. Kanun kaçakları böyle görünmezlerdi. Onlara dair kabataslak çizimler ve ucuz romanlar görmüştü. Hatta Comer Çetesi'ni bizzat gözleriyle görmüştü. İçlerinden hiçbiri Bay Ragston'a benzemiyordu.

Ama neticede çetenin tüm üyelerini görmemişti. Sadece trene binen ya da onları silah zoruyla tutanları görmüştü. Gözlerini kapatarak Comer'ı aklına getirdi. Adamın gözleri maviydi, buna hiç şüphe yoktu. Ayrıca inanılmaz geniş omuzlara sahipti. Ama Luke kadar uzun olup olmadığından emin olamıyordu.

Hayır, adam Georgie'den sadece bir baş kadar uzundu. Değil miydi? Ancak Luke ondan bir kafa ve yarım kafa daha uzundu. Yine de Georgie emin olamıyordu.

Lucious Landrum'a dair izlenimlerini düşündü. Hiçbiri faydalı izlenimler değildi; ancak onları bir kenara bırakır da sadece fiziksel özellikleri üzerinde yoğunlaşırsa onu Luke olarak tanımlayabilir miydi?

Dizlerini kendine doğru çekti. *Düşün. Düşün.*

Adamın tren makinistiyle konuşurkenki silüetini düşündü. Ancak tulum giyen makinistti, Landrum değildi.

Adamın, dul kadından Comer'ın ona verdiği parayı geri

vermesini isterkenki kaş çatmasını düşündü. Ama o zaman gün batmaya başladığından ve adamın kovboy şapkası yüzü ve gözlerine gölge düşürdüğünden pek bir şey seçememişti.

Kalın, koyu renk sakalı yüz hatlarının yuvarlak gibi görünmesine neden olmuştu, bu yüzden de Luke'un yanakları ve çenesinin sivri, açılı hatları farklı bir görüntü sergilemişti.

Hayır, Lucious Landrum adlı adamla Luke Palmer olarak tanıdığı adamı bağdaştıramıyordu.

Ancak o silahlar su götürmez gerçeklerdi. Onlar Landrum'a aittiler, bu kesindi. Ama buna rağmen, şu anda onlara sahip olanın Landrum olduğu anlamına gelmiyordu.

Georgie derin bir nefes aldı. Luke bugün üzerindeki gömleği ve pantolonuyla kesinlikle çok farklı görünüyordu. Georgie adamın karnının ne kadar düz ve bacaklarının ne kadar kaslı olduğunu daha önce fark etmemişti. Adamın belinden aşağı doğru sarkan silah kemerini, silahlarının üzerindeki ince bir güzelliğe sahip süslemeleri, altında yazan özlü sözü düşündü...

Kadının aklında ani bir kıvılcım parlaması oldu. Silah kemeri. Lucious Landrum kendininkini tıpkı Luke gibi takmıştı; ancak Frank Comer sanki onu pantolonunun düşmesini engellemek için kullanmak istemiş gibi sıkıca beline dolamıştı.

Georgie yavaşça bacaklarını gevşetti. Bir adama dair değişmeyen tek şey silahlarını beline takış şekliydi. Hem Comer hem de Landrum'un mesleğinde silahlarının tam olarak olmalarını bekledikleri yerde olmaları hayati bir önem taşımaktaydı.

Kadının bedeni titremeye başladı. Bu adam, Luke Palmer gibi davranan Lucious Landrum'muş gibi yapan Frank Comer değildi. Bu adam gerçekten de Lucious Landrum'du. Teksas polisiydi.

Eliyle ağzını kapatarak sanki onun bu kavrayışını onaylayabilecek birini bulabilecekmış gibi etrafına bakındı. Ancak

kimse yoktu. Sadece o, santral paneli ve kuş gözlemleme ekipmanları vardı.

Parmaklarını dudakları üzerinde gezdirdi. Lucious Landrum tarafından öpülmüştü. *Luscious* Lucious Landrum tarafından. Panik dolu kıkırdamalar ağzından kaçtı; ancak sonra bu kıkırdamalar çabucak yerlerini dehşete bıraktı.

Yüce Tanrım. Adamın gözünün içine bakarak ismiyle dalga geçmişti. İki elini de yumruk yaparak ağzına bastırdı. Neler söylemişti?

Hatırlayamıyordu. Gülünç bir isim olduğu hakkında bir şeyler -ki öyleydi- ve kulağa *luscious* gibi geldiğine dair bir şeyler -ki öyleydi- söylemişti.

Neler söylemişti? Gözlerini sımsıkı kapadı; ama kelimeleri tam olarak hatırlayamıyordu. Ama adamın yüz ifadesini gayet net hatırlıyordu. Öfke doluydu.

Kapının tıklatılmasıyla ufak bir çığlık atarak yerinden zıpladı. Ayağa fırlayarak arkasına döndü. Gelen Luke olmalıydı. Ya da Lucious.

Georgie yüzünü buruşturdu. Lucious adındaki bir adama âşık olması söz konusu bile olamazdı.

Seni seviyorum, Georgie.

Adamın ormanlık alanda ona söylediği sözler kafasının içinde yankılandı. Adam onu seviyordu. Adam onu sevdiğini söylemişti.

“Georgie?” Kapı bir kez daha tıklatıldı. “İçeri gelebilir miyim?”

Kadının elleri saçlarına gitti. Üzerini değiştirmemiş, elini yüzünü yıkamamış ya da saçlarını taramamıştı.

Sineklikli kapı zangırdadı. Bunun için yapılacak hiçbir şey yoktu.

“Geliyorum.” Kadın sendeleyerek kapıya ilerledi, kancayı kaldırdı ve kapıyı açtı.

Adam onu kenara iterek telaşla içeri girip sağına soluna bakındı. “Kapı neden kilitli? Neden ışık yanmıyor? Sorun nedir?”

Kadın gülümsedi. Adam Teksas polisi saçmalıklarını yapıyordu. Tek fark tulum giyiyor olmasıydı. Nasıl olmuştu da daha önce bunu fark etmemişti?

Luke arkasını döndü. Yüzündeki endişe yavaşça yerini belirsizliğe bırakıyordu. “Ne?”

“Ben de seni seviyorum.”

Adam tamamen şoke olmuş bir şekilde gözlerini kırıştırdı.

“Ne?”

Kadının serbest bırakmasıyla sineklikli kapı kapandı. Güneş ne zaman batmıştı? Oldukça uzun zamandır o kanepede oturuyor olmalıydı. “Dedim ki ben de seni seviyorum.”

“Evet, seni duydum. Bunu neden söyledin?”

Kadın gaz lambasına doğru ilerleyerek cam fanusunu kaldırdı. “Çünkü ilk önce sen söyledin. Bu akşamüzeri konuşurken söyledin.” Georgie bir kibrit yakarak fitili tutuşturdu. “Ne söylediğimi hatırlamıyorum; ancak sana neyi söylemediğimi hatırlıyorum.”

Georgie’nin yüzü bir an için masaya dönüktü, sonrasında adamın kollarındaydı. Adamın dudakları kadının kollarının üzerindeydi, kollarıysa kadının bedenini kendi bedenine yapıştırmıştı. “Hımmm. Çok lezzetli.”

Georgie kıkırdadı.

Adam geri çekildi. “Sen gülüyor musun? Komik bir şey mi var?” Adamın sesi hakarete uğramışlığa dair notalar içeriyordu.

Georgie, “Bence çok lezzetlisin” diye fısıldadı.

“Bu hiç de komik değil.”

Kadın yeniden kıkırdadı.

“Bunu sonra tartışırız.” Adam onu öpmeye devam etti.

Adam öpücüğünü tamamladığında Georgie gülmek şöyle dursun, düşünemiyordu bile. Adamsa onun bu tepkisinden tatmin olmuş gibi görünüyordu. Küstah ve kibirli bir adamdı.

Sis açılmaya başladığında kadının merakı kabarmıştı. Lucious Landrum hakkındaki her şeyi bilmek istiyordu. “Rozetin ve izin belgen yanında mı?”

Adam elini cebine daldırıp beş köşeli gümüş bir yıldız çıkararak kadına uzattı. Soğuk metal kadının tüm avucunu kapladı. Rozetin ortasında geniş, kalın harflerle POLİS kelimesi kazınmıştı. Üzerinde de kavisli olarak TEKSAS ve onun altında da EYALETİ yazılıydı.

Kadın rozeti adamın göğsüne bastırdı. “Tulumun üzerinde oldukça aptalca duruyor, değil mi?”

Adam gülümsedi. Gözlerinde sabır ve hoşgörü ifadesi vardı. Ve için için yanıyorlardı.

Kadın yutkunarak rozeti adama geri verdi ve yerine küçük, siyah bir cep cüzdanı aldı. Elini yumuşak, kaliteli derinin üzerinde gezdirirken bu cüzdanın özünde ne hikâyeler barındırdığını merak etti. Cüzdanın içinde süslü harflerle yazılmış resmî belgeyi andıran küçük bir kâğıt vardı.

Bu belge, onu taşıyan Lucious Landrum'un Teksas Eyaleti “A” polis gücünde özel bir görevde olduğunu belirtmektedir. Bu belge onun bir polis olarak izin belgesidir ve yardımına başvurulması gerektiği durumlarda bir polis olarak hareket edebileceğine dair yetkili merciinin verdiği bir belgedir.

Kâğıdın altında adamı betimleyen detaylar listelenmişti.

İsim: *Lucious Landrum*

Yaş: *23 yıl 38 Gün*
TX

Boy: *6'*

Saç rengi: *Kahverengi*
Co

Göz rengi: *Mavi*
1900

Ten rengi: *Açık*
Heywood

Rütbe: *Özel*

Doğum yeri: *Indianola,*

Meslek: *Toptancı*

Kayıtlı olduğu yer: *Rusk*

Kayıt tarihi: *22 Ocak*

Kayıt eden: *Yüzbaşı C.L.*

Belgede merkez şubenin mührü ve polis gücünün başının imzası vardı.

Kadın başını kaldırıp adama baktı. “Şimdi yirmi altı yaşında mısın?”

Adam başını salladı.

“Georgie elindekileri adama geri verirken “Bana bunları göstermeden önce sana inanmışım” dedi. “Sadece merak etmişim.”

Adam evrakı katlayarak cüzdanın içine koyduktan sonra tulumunun önündeki cebe attı ve çıkıtını kapadı.

Kadın, “Yemek yedin mi?” diye sordu.

“Bayan Sealsfield kenara birkaç sandviç koymuş. Yolda gelirken onlardan bir tane yemiştım.”

“Şey, ben yemedim. Ben bir şeyler hazırlarken sen de mutfağa gel.”

Georgie bir dilim domuz eti kızartarak üzerine biraz sos hazırlarken adama çocukluk yıllarına dair sorular sordu.

Zayıf bacaklı bir sandalyede arkasına yaslanan Luke ayrıntı-

lı olarak babasından, av köpeklerinden ve avladıkları geyik, tilki ve rakunlardan bahsetti. Georgie adamın kuşlarla ilgili kısmı atladığını fark etti.

Yemek boyunca Georgie adama babasından ve kadının bir erkeğe dönüşme isteğine verdiği tepkiden bahsetti. Kadın Yunan araştırmalarında en iyi olduğu için ödül aldığı anda babasının gururundan ve annesinin içine düştüğü dehşetten bahsetti.

Luke Soule Ticari Yüksekokula gitmiş olmasına rağmen çocukken okuldan kaçıp ata binmeyi, atış yapmayı, yüzmeyi ve balık tutmayı tercih ettiğini itiraf etti.

Adam başını salladı. “Bir kısmımızın en sevdiğimiz yüzmeye oyuğunda çıplak ellerimizle balık tutmaya çalışmamızı asla unutmayacağım. Bütün çırpınışlarımız sayesinde suyu oldukça bulandırmıştık ve hiçbir şey göremiyorduk.”

Daha sonra adamın küçük bir ateş yaktığı oturma odasına geçtiler. Yanan odunun hoş kokusu odaya sinmişti. Adam yüzü kadına dönük olarak kanepeye oturdu ve kolunu kadının omuzuna doladı. Bir dizi de kanepenin üzerindeydi.

“Ellerimi suya daldırdım ve kocaman bir şeyi tam göbeğinden yakaladım. Daha onu sudan bile çıkarmayı başaramamışken ebatlarıyla ilgili böbürleniyordum. Arkadaşlarıma, içlerinde benimkini geçebilecek bir şey yakalayabilecek biri olmadığını söylüyordum.”

Georgie kanepenin kenarına yaslanıp ayaklarını toplayarak eteklerinin altına aldı.

Adamın yüz hatlarında bir eğlenme ifadesi gezindi. “Ve bu da kesinlikle konuya son noktayı koydu; çünkü elimde görüp görebileceğin en büyük su mokasenini* tutuyordum.”

* Su mokaseni: Zehirli bir engerek türü.

Kadının soluğu kesilir gibi oldu. Ölümcül yılan tarafından ısırılmış biriyle daha önce hiç şahsen tanışmamıştı; ancak bu yılan tarafından ısırılmış ve bu yüzden de ölmüş olan kişilere dair pek çok hikâye okumuştı.

Adam, “Neyse ki” diye devam etti. “Boynunu sıkıca kavramıştım da beni ısırmadı; ama kendini hemen koluma sardı.” Adam gülümsedi. “Bu kadar hızlı hareket eden bir grup oğlan daha görmemiştir. Kesinlikle öleceğimi düşünmeme rağmen olabildiğince sakın bir biçimde sudan çıktım. Kolumdaki yılanı çözmeleri için tek tek herkesin yanına gittim; ama içlerinden hiçbirinin bunu denemeye niyeti yoktu.”

Kadın yedi ya da sekiz yaşındaki Luke’u gözünün önüne getirmeye çalışarak dudağını ısırıldı. “Ne yaptın?”

Adamın yüzüne alaycı bir gülümseme yerleşti. “Alec’e eğer bu aptal şeyi kolumdan sökmezse onu öldüresiye döveceğimi, kulaklarını keseceğimi ve canlı canlı derisini yüzeceğimi söyledim.”

Kadın dizlerini göğsüne doğru çekti. “Çözdü mü?”

“Evet. Beti benzi atmıştı; ama o yarattığı kolumdan çözdü. Ben de o yarattığı yere fırlattım ve bir güzel üzerinde tepindim.”

“Çıplak ayaklarınla mı? Seni ısırmadı mı?”

“Hayır. Onu zaten öldüresiye boğazlamıştım.” Adamın gülümsemesi yavaşça kayboldu. “Onu çok özleyorum, Georgie. Geçmişe gidip onu gördüğüm o son geceyi yeniden yaşamak için her şeyimi verirdim.”

Ateşin içindeki kütüklerden biri devrilerek etrafa kıvılcımlar saçtı.

Kadın elini adama uzattı. “Hayır diyebilirdi. Hiç kimse onu yol boyunca seninle yarışması için zorlamadı.”

Adam parmaklarını kadınıninkilerin arasına geçirdi. “Söylediğim her şeyi yapardı. Beni idolü yapmıştı ve ben de bunu biliyordum.”

“Ki bu da onun seçimi idi.”

Luke kadının elini çekiştirirdi; ama Georgie adama doğru gideceğine şöminenin üzerindeki saate baktı. “Geç oluyor.”

“Buraya geliyor musun, gelmiyor musun?”

“Gelmiyorum.” Ancak kadının gülümsemesi bu reddedişe gölge düşürüyordu.

Bir an sonra adam ayağa kalktı. “Yarın güney tarafını tamamlamayı düşünüyordum. Satışlar biraz yavaşladı ve bize biraz yeni abone bulmam gerekiyor.”

Kadın da ayağa kalkmıştı. “SWT&T senin kim olduğunu biliyor mu?”

“Sadece başkanı biliyor. Patron da dâhil diğer herkes benim teknisyen olduğumu sanıyor.”

Kadın başını geriye doğru attı. “Gerçekten telefon satmayı mı deneyeceksin yoksa hımın, diğer işini mi yapacaksın?”

Adamın parmak boğumları kadının yanaklarında gezindi. “İki tane ikisi de. Ben her zaman her ikisini de yapıyorum.”

Georgie başını yana doğru çevirerek adamın eline bir öpücük kondurdu. “O zaman dikkatli ol.”

Luke elini kadının ensesine kaydırды ve onu nazikçe kendine doğru çekti. Kadın adamın, tıpkı balıklarından biri gibi ona dolanmasına izin verdi.

Adamın öpücüğü yavaş, nazik ve yıkıcıydı.

Luke, “Eğer yarın seni göremezsem” diye fısıldadı. “Salı gününü görüşürüz.”

Deeanne Gist

Kalbi deli gibi çarpmakta ve bedeni karıncalanmakta olan Georgie sadece başını sallayabildi.

Adam ona hızlıca bir öpücük daha verdikten sonra gitti.

Georgie aramalar arasında Lucious Landrum'a dair sahip olduğu tüm bilgi kırıntılarını inceledi. Maalesef bu adam daha önce Georgie'nin ilgi alanına hiç girmemişti. Frank Comer'la ilgilenmişti. Bu yüzden de Lucious hakkında bulunduğu her şey Comer hakkındaki makalelerde bahsedildiği kaddı.

İyi adam yerine kötü olanı yere göğe sığdıramamış olmasının çok üzücü bir durum olduğunu düşündü. Üstelik bunu yapan sadece kendisi de değildi, bütün Teksas eyaleti benzer şekilde davranmıştı. Luke ve diğer polisler için ne kadar moral bozucu bir durumdu.

Georgie, çetenin yaptığı bir banka soygunu makalesini okurken duraksadı. Lucious olayı araştırması için görevlendirilen polis olmuştu. Kasabadayken sarhoş bir bar sahibi sadece atla yanından geçtikleri için birisini saçma yağmuruna tuttuğunda o da sokakta yürüyordu.

Lucious bara dalmış ve çift namlulu bir tüfekte burun buruna gelmişti. Ellerini kaldırıp gerilemek yerine adama doğru

yürümüş ve başını adamın tüfeğinin namlusuna dayamıştı.

Adam, “Kendi envanterinizin bir dökümünü tutuyor musunuz bayım?” diye sormuştu.

Adamın cesareti barmeni şaşırtmış ve ona ulaşması için Lucious’a zaman kazandırmıştı. Lucious bir eliyle namluyu itmiş, diğeriyle de adamın yakasına yapışmış ve onu hapse tıkmıştı.

Georgie adamın böyle bir şeyi yaptığını hayal etmeye çalışarak gazeteyi kucağına bıraktı. Ancak adama dair tüm anılarında -dünkü dışında- tulum giymiş bir teknisyen olarak görünüyordu. Elbette evine zorla girdikleri geceye dair anılar da vardı; ancak Georgie bunları düşünmekten hoşlanmamıştı.

Gazeteleri incelemeye devam ederek önceden kesmiş olduğu makaleleri okudu. Hepsini bir araya topladığında oldukça etkileyici bir tablo ortaya çıkmıştı. Ucuz bir roman için Frank Comer’dan çok daha değerli bir konuydu.

Georgie Bay Ottfried’in uğradığı haksızlığı düşündü. Üzerinde kuş parçaları olan şapkalar satıyor olabilirdi; ancak Luke’a göre evine zorla girilmesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Adamı aklamak istiyordu; ancak Luke’un kimliğini açığa vurmadan bunu nasıl yapacağını kestiremiyordu. Yine de bir şeyler yapmak zorundaydı.

Pencereden dışarı baktı. Adamın dükkânına gidip bir şapka alarak geçmişte bıraktığını gösterse nasıl olurdu? Bir yandan da gerçekten şapkalarını yakan adamların onun üzülmediğini düşünmelerini istemiyordu, çünkü üzülmüştü.

Peki ya Kuş Tüyü Cemiyetindeki kadınları ondan bir şapka satın almaları için cesaretlendirirse? Peki, o zaman Bay Mistrot ne diyecekti? Özellikle başından beri kendisini destekleyen adama bunu yapamazdı.

“Hey, Bayan Georgie.” Bettina tel kapıyı iterek içeri girdi, kapı arkasından çarparak kapandı. “Nasılsınız?”

“Kapının bu şekilde çarpmasına gerçekten izin vermemelisin, Bettina. Biraz nazik olmaya çalış, lütfen.”

Bettina yüzünü buruşturdu. “Sizi bu kadar asabi yapan nedir?”

“Hiçbir şey. Sadece bir hanımefendinin yapmaması gereken şeyler vardır.”

“Ama siz her zaman bir kadının bir erkeğin yaptığı her şeyi yapabileceğini söylersiniz.”

“Bu, onların kötü alışkanlıklarına da özenmemiz gerektiği anlamına gelmez. Sadece iyi olanları örnek almalıyız.” Georgie ellerini kavuşturdu. “Kyle’ı bulup annesinin onu çağırdığını söyledin mi?”

“Onu buldum. Eve gidip gitmediğini bilmiyorum; ama ona söyledim.”

“Bütün yapman gereken de buydu. Teşekkürler.”

Küçük kız Georgie’nin omzu üzerinden baktı. “Frank hakkında mı okuyorsunuz?”

“İşler biraz sakinleşti, bu yüzden bunlardan birkaçını gözden geçirebileceğimi düşündüm.”

“O hangisi?” Kız daha da yakınlaştı. “Oh, banka soygunu. O iyi bir tanedir.”

Georgie gazeteyi katladı. “Biliyor musun Bettina, bunları yeniden gözden geçirince Bay Comer hakkında bu kadar cazip olanın ne olduğunu merak etmeye başladım.”

“Ne demek istiyorsunuz?” Bettina parmağını kulağının içine soktu.

Georgie kızı bileğinden kavrayıp kendine çekince başının hafifçe sallanmasına neden oldu. "Demek istediğim şu ki masumları ağına düşürüp soyuyor ve kendine ait olmayan şeyleri alıyor. Hatta insanları öldürdüğüne dair söylentiler bile var."

"Sadece kanun adamlarını." Kız parmağını elbisesine sildi. "Gerçek insanları hiç öldürmedi."

"Kanun adamları da gerçek insanlardır. Pek çoğunun eşleri ve çocukları var. Erkek ve kız kardeşleri var. Anne ve babaları var. Şerif Nussbaum'a bak. Comer şerifimizi öldürseydi ne düşünürdün?"

Bettina güldü. "Ah, o bunu yapmazdı. Nussbaum'a yapmazdı."

Georgie yavaşça doğruldu. "Şerif, Frank Comer'ı tanıyor mu?"

Kızın gözleri önce pencereye odaklandı, sonra yeniden Georgie'ye döndü. "Şey, bu konuda bir şey bilemem. Demek istediğim, Nussbaum'un Frank hakkında sizden ya da benden daha kötü şeyler düşünmüyor olduğuydu. Bu yüzden de muhtemelen Comer ona kötü bir şey yapmaz."

"Ama her şey buraya kadar. Ben Comer hakkında kötü şeyler düşünmeye başlıyorum." Kucağındaki gazetelere hafifçe vurdu. "Burada onun bankalar, posta arabaları, trenler ve bu tür şeyler soyduğuna dair hikâyeler var. Ben sadece bunda hayranlık duyulacak bir şey olmadığını düşünüyorum."

"Bunu kötü niyetle yapmıyor."

"Yaptığı şey bencilce ve diğerlerine zarar veriyor. Ayrıca yasalara aykırı. Ben de özellikle bu yüzden ona karşı sempati duymaktan vazgeçmiş bulunuyorum."

Bettina başını kaşıyarak saç örgülerini açtı. "O şapkalar yüzünden üzgünsünüz."

“Öyleyim. Sadece üzgün de değilim, öfkeliyim de. O adamlar ne hakla bunu yaparlar. O kadınların emeklerini bir düşün-sene.”

“Ama durum bundan ibaret.” Kızın gözleri aydınlandı. “İşler daha bile iyi oldu. Eğer bütün o şapkaları yakmamış olsalardı, diğer kadınların hiçbirisi cemiyetinize üye olmaz ve o kadar şapka getirmezlerdi. Kuzeydeki o kuşlar için bir sürü para topladınız. Frank’a teşekkür etmelisiniz. Size bir iyilik yaptı.”

Georgie sabırlı olmaya çalıştı. “Sana o gece Bay Comer’ın orada olduğunu söylediğimi biliyorum; ama şimdi emin değilim. Yine de bu konu dışı. Konu şu ki onlar bana iyilik yapmadılar Bettina. Beni bağladılar ve şapkaları yaktılar.”

Kız gözlerini devirdi. “Şey, onun Frank olduğunu düşünmüyorsanız, neden ona bu kadar kıızıyorsunuz?”

Zırrr...

“Boşver. Bunu sonra konuşuruz.” Georgie kulaklığını taktı. Telefon görüşmesi sona ermeden Bettina yavaşça kapıdan dışarı süzüldü.

Luke raporunu postalamak için Industry'e kadar at sürdürdü. Raporu doğrudan şefine ya da Alice'deki merkez ofise gönderemezdi. Bu yüzden onu, teslim edeceğinden emin olduğu Bentonville'deki bir aracıya gönderdi.

Prysborski'nin ölümü bir avcılık kazası değildi. Luke cumartesi günü Ragstonlara telefonu kontrol etmeye gittiğinde servisle ilgili hiçbir sorun olmadığını öğrenmişti. Ragston sadece onun Necker, Duane, Blesinger, Finkel ve kendisinin dâhil olduğu bir poker oyununa katılmasını istemişti.

Luke yine de hatları kontrol etmek için izin istemişti, böylece Georgie'ye yalan söylemek zorunda kalmayacaktı. Ancak sonunda tillandsia çiçeklerini temizlemek zorunda kalmıştı. Geri döndüğünde adamların yumuşak ve telaşlı tonlardaki seslerinin pencereden sızdığını duymuştu.

Luke hiç ses çıkarmadan eve yaklaşarak mutfak penceresinin altına çömelmişti. Çevrede dolanan herhangi biri olursa çalı sırası görünmesini engelleyecekti.

“Prysborski’nin önceki ya da ondan önceki işte gönlü yoktu.” Ragston’un sesiydi. “Landrum’un yakaladıklarından biri olsaydı şimdi hepimiz hapiste olurduk.”

Finkel, “Yine de onu öldürmek zorunda mıydın?” diye sordu.

“Hepimizin hapisane köşelerinde çürümesinden iyidir.”

“Ben sadece Frank’ın bana neden hiçbir şey söylemediğini anlamıyorum.” Necker’in sesiydi.

Ragston ses tonunda bir iğrenmeyle, “Ne bekliyordun?” diye sordu. “Seni o kadınların arabasını parçalaman için gönderdi. Ama sen kasabanın operatörünü korkutarak bütün eyaletin el emeğiyle yaptığı şapkaları yaktın.”

“O Duane’in fikriydi.”

“Ne zamandan beri bir çocuktan emir alıyorsun?”

“Hey...” Duane’in sesiydi. “Ben çocuk değilim.”

Ragston, “Fark etmez” diye cevap verdi. “Frank insanların gözüne girmek için çok çalıştı. O şapkaları duyunca çıldırdı. O şapkacı suçu üstlendiği için şanslısınız.”

“Frank en azından benimle konuşabilirdi.” Yine Necker konuşuyordu. “O kilise çanları çalana dek Prysborski’den haberim yoktu.”

“Hepiniz sessiz olun.” Konuşan Finkel’di. “Palmer her an geri gelebilir. Şimdi, kâğıtları dağıtın.”

Luke gizlice bahçenin kenarına giderek yaklaştığını belirten gürültüler çıkardı. Bütün o zaman zarfı boyunca hayal kırıklığı ve pişmanlık beynine hücum etmişti. Ragston’un soğukkanlı bir katil olduğunu keşfetmek, onun bir tren soyguncusu olduğundan şüphelenmekten çok daha korkunç bir şeydi.

Neden çareyi bu kadar iğrenç bir şey yapmakta bulmuştu? Ama açgözlülük ve korku güçlü tetikleyicilerdi ve Luke iş hayatı boyunca bu tarz şeylerle defalarca karşılaşmıştı.

Kardinal kuşları Georgie'nin köşe penceresinden sekiz metre kadar öteye yuvalarını yapmaya başlamışlardı. Georgie heyecandan yerinde oturamıyordu. Kanatlarının altı kırmızı, turuncu gagalı kahverengiye çalan sarı renkteki dişi kuş tüm sabah boyunca asma çubukları, küçük dallar ve ağaç kabuğu şeritlerden toplayıp içini de Georgie'nin kurtboğan bitkilerinden doldurarak karmaşık bir yuva inşa etmişti.

Pek çok kuş Georgie'nin bahçesinde yuva yapmıştı; ancak evin bu kadar yakınına ve göz hizasına yuvalanan hiç olmamıştı. Georgie bu kadar şanslı olduğuna hâlâ inanamıyordu. Evden ayağını bile çıkarmadan yuvanın inşasından yumurtaların bırakılmasına, dişinin kuluçkaya yataarken söyleyeceği şarkıya, yavruların yumurtalarından çıkmalarına, miniklerin beslenmelerine ve ilk defa yuvadan uçmalarına tanıklık edecekti.

Pamuk ve yün topladı. Fırçasından saçları, dikiş sepetinden ipliği, süpürgesinden hasırı ve çekmecesinden güzel renkli bir kurdeleyi de bir araya getirerek kuşlara sunmak üzere sessizce arka verandasına bıraktıktan sonra izlemek için yeniden içeri girdi.

Anne kuş bodur ağacın üzerine konarak yaptığı işi inceledikten sonra bir dalı aldı ve yerini değiştirdi. Kabardıktan sonra eğildi ve hızlı, küçük bir dönüş yaptı. Georgie kuşun yarattığı ve onun da daha önceden görmüş olduğu kâse şeklindeki yuva-ya bakarak parmak boğumlarını ağzına bastırdı.

Georgie'nin arkasında duran Luke kollarını kadının beline sararak onu kendine doğru çekti.

Georgie ellerini adamın kollarının üzerine koydu. "Benim

renkli kurdelemi kullandı. Görüyor musun?”

İkisi birden köşe pencereye dönerek anne kardinal kuşunun yuvasının kenarlarını gagalamasını izlediler. Yuveyı inşa etmek sadece üç gününü almıştı. Sık dokunmuş kâse dallardan, kökçüklerden, asma saplarından ve ağaç kabuğu şeritlerinden oluşan bir başyapıttı. Yuvanın kenarı sarı ve turuncu renklerde süslemelerle örülmüştü.

Adam, “Gördüm” dedi. “Bir kadının dokunuşu olduğu çok belli.”

Kadın gülümsedi.

Luke sürecin büyüleyici olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Yuvanın yapımı sırasında erkek kuş devamlı olarak eşine göz kulak olmuş; ancak hiç yardım teklif etmemişti. Çiftleşmede erkek kuşun herhangi bir katkısı olup olmadığını merak etti; ama bu soruyu nasıl soracağından pek emin değildi.

Luke, “Kuluçkaya yatmadan önce ne kadar zaman geçiyor?”

“Beş ya da altı gün.”

“Sonra yavruların yumurtadan çıkmaları ne kadar sürüyor?”

“Aşağı yukarı on iki gün daha gerekiyor.”

Adam dudaklarını kadının saçlarına bastırdı ve kadının kullandığı çiçeksi tarçın esanslı şampuanın kokusunu içine çekti. “Onlara isim verecek misin?”

Kadın başını geriye doğru yasladı. “Sanırım en romantik çiftin isimleri çoktan kapıldı.”

Adam kendine hâkim olamadı ve kadını nazikçe öptü. “Romeo ve Juliet var.”

Georgie burnunu buruşturarak arkasını döndü. “O hikâyenin sonundan pek hoşlanmıyorum.”

Dişi kardinal kuşu kurtboğanın kenarında hopladıktan

sonra yiyecek aramak için uçu.

“Cleopatra ve Caesar?”

“Hayır, hak etmeyen insanları göz alıcı hâle getirmek istemiyorum.”

Luke kadını kısa bir an için kucakladı. “Peki, o hâlde Kraliçe Victoria ve Prens Albert’a ne dersin?”

Kadın birden dikleştii. “Oh, bunu sevdim. Üstelik kardinal kuşlarının gür tüylerini göz önüne alırsak kraliyete ait isimleri hak ediyorlar.”

Güneş batmaya başladığında kardinal kuşlarının ve diğeri ötücü kuşların son dakika kaçışmalarını ve geceleyecek bir yer arayışlarını izlediler. Büyük finalde adamın sayamayacağı kadar çok şarkı yer almıştı.

Raporunu gönderdiğinden beri şefinden haber almamıştı; ama zaten bir haber almayı da ummuyordu. Luke her ne kadar Prysborski’nin ölümünün intikamını almak istese de asıl görev Comer’ın yerini tespit etmektii. Diğeri her şey öncelik sırasında ikinciydi.

Mektubun yerine ulaşmasının engellenmesi ihtimaline karşı olabildiğince şifreli yazmaya çalışmış ve kendini üçüncü bir şahsa afişe ettiğine dair sadece imada bulunmuştu. O kişinin bir kadın olduğuna dair hiçbir şey belirtmemiş, sadece o kişinin de kendisinden yana olduğunu belirtmekle yetinmişti.

Luke’un kadın hakkında ne yapacağına karar vermesi gerekiyordu. Daha doğrusu onlar hakkında bir karar vermesi gerekiyordu. Kadın bir teklif beklememiş ve adam da böyle bir teklifte bulunmamıştı; ancak adamın hareketleri kesinlikle aklında evlilik olan bir adamın hareketlerini andırıyordu. Ayrıca bu gerçek olmaktan uzak da değildi. Gerçekten de aklında olan bir düşünceydi. Problem şuydu ki gerçekten bu kadınla evlen-

inek isteyip istemediğine karar vermemişti.

Bu iş sonlandıktan sonra kadını bırakıp gitmeyi ve bir daha geri dönmemeyi düşünmüştü. Bu imkânsızdı. Bunu yapamazdı. Yine de görevler arasında birlikte çok kısa zaman geçirebilmek için bu kadınla evlenmek istemiyordu. Pek çok polis bunu yapıyordu; ama Luke bu konuda pek hevesli değildi. Yerleşik düzene geçeceği fikriyse pek gerçekçi görünmüyordu.

“Peki, ne yapacağım?” diye düşündü. *“Telefon tamir işine devam mı edeceğim?”*

İşte bu kısım onu kendine getirerek polislik işini sevdiği gerçeğiyle yüz yüze bırakıyordu. Yine de telefonlara karşı ön yargısı da eskisi kadar abartılı değildi. Hatta bir telefona sahip olmanın faydalarını bile artık görebiliyordu. Ama bir telefona sahip olmakla suçu başkasının üzerine yıkmaya arasında büyük bir fark vardı.

Güneş batmakta ve lamba yakmak gerekmektedir; ancak Luke henüz hareket etmek konusunda pek istekli değildi.

Georgie, “Bay Prysorski için çok trajik bir durum” dedi. “Oğulları çok hızlı büyümek zorunda kalacaklar. Düşünebiliyor musun? Tarlalar pamuk dolu. Fiyatı her gün düşüyor. Ve beslenecek on ağız var.”

Telefon direkleri Prysorski’nin evine varmadan önce bitiyordu, bu yüzden de Luke o tarafa hiç gitmemişti. Direklerin ötesindeki arazileri keşfetmek istemişti; ancak her günün sonunda sürekli olarak yönetim merkezine dönme telaşına kapılmıştı. Bu bir bahane olamazdı; çünkü şimdi adam ölmüştü.

Luke, Bayan Prysorski’nin kocasının Comer’la bağlantısından haberi olup olmadığını merak etti. Oraya gitmek konusunda aşırı bir istek duymasına rağmen çok fazla soru sorarak kartlarını açık etmek de istemiyordu. Avına bu kadar yaklaş-

mışken bunu yapamazdı. Bu yüzden gözlerini ve kulaklarını açık tutarak uygun zamanı beklemeye devam edecekti.

Georgie, “Nellie Bly’la Dünya Turu oynamak ister misin?” diye sordu.

Bu fikir Luke’un pek hoşuna gitmemişti. Daha önce bundan daha gülünç bir masa oyunu oynamamıştı. Daha kötüsü de olabilirdi diye düşündü. Oyunun adı Frank Comer’la Teksas Turu olabilirdi.

Kadını serbest bırakarak, “Elbette” dedi. “Ben lambaları yakarım.”

Luke kibritlerin olduğu çekmeceye doğru yürüdü. Bu arada Georgie de uçarak raflara doğru gitti ve en sevdiği oyunu sakladığı yerden çıkardı.

Eğer birisi ona polis olmanın fareleri cam turşu kavanozlarına hapsetmeyi gerektirdiğini söylemiş olsaydı, Luke buna kesinlikle inanmazdı.

Duane aynı anda gözlerini Luke'un üzerinde tutup bir parça kahverengi kâğıdı, kavanozun kapağı üzerine gererken, "Telin sağlam ve sıkı olduğundan emin ol" diye uyardı.

Luke teli kendi kavanozu etrafında sıkıca sabitledikten sonra onu kaplayan kâğıda orta parmağıyla bir fiske vurdu. Bir davul kadar gergindi.

"Güzel. Şimdi bıçağını al ve kâğıdın tam ortasında x şeklinde küçük bir kesik yap."

Luke cep çakısını açarak ona söyleneni yaptı.

"İşte bu kadar. Şimdi sıradakine başla."

İkisi birlikte Pfeuffer yem dükkânının arka odasında oturmuş bir düzine tuzak hazırlıyorlardı. Depolama alanını kemirgenlerden arındırılmış tutmak Duane'in işiydi ve son ana kadar bu duruma karşı kayıtsız kalmıştı. Ağır tahıl kokusu ve kemir-

gen pislikleri içeride nefes alınmasını güçleştiriyordu.

Luke daha iyi görebilmek için lambanın yerini değiştirdi. Lambanın dalgalanan alevi uygun her bir köşeye kocaman hayaletler gibi yığılmış torbaların üzerine gölgeler düşürüyordu. Yeni ve eski dökme demir yem kutuları, yem tepsileri ve yem kaplarından oluşan bir derleme güney duvara yaslanmıştı.

“Gece avına çıkmak istediğim her seferinde Necker’ın bir bahane uydurmasından inanılmaz derecede bıkmaya başladım.” Duane mağdur bir iç çekişle başını salladı. “Asla evlenme, Luke. Evlilik insanın hayatını mahvediyor.”

Luke Necker’ın karısıyla ilk kez festivalde tanışmıştı. Çok şirin, ufak tefek bir kadındı ve bariz bir biçimde adamın suyun üzerinde yürüdüğünü düşünmüştü. Eğer adam da kadın için aynı şeyi hissediyorsa bile, arkadaşlarıyla içki âleminde pek çok gece geçirmekteki isteksizliği dışında buna dair hiçbir işaret göstermemişti.

Luke, “Ne kadar süredir evliler?” diye sordu.

“Ekinler toplandıktan hemen sonra evlendi. Sarılıp yatacak bir kadın olmadan bir kış daha geçirmek istemediğini söyledi.”

Luke gülümsedi. “Şey, bunu takdirle karşılayabilirim.”

“Ben yapamam. Ben kalçalarımın bir kadın tarafından dürtüklenmesini istemiyorum.”

“Çok yakında fikrini değiştireceğinden eminim.”

“Bilmiyorum. Bana tam bir baş belâsı gibi görünüyorlar. Ayrıca sen evli değilsin ve benden çok daha büyüksün.” Duane kesmekte olduğu kapaktan başını kaldırdı. “Yoksa bizim telefoncu kıza göz koyduğundan beri bunu düşünmeye mi başladın?”

Luke, Georgie’ye görüldüğünden daha fazla önem verdi-

ğine dair bir izlenim vermeyi hiç istemiyordu. “Ben senin o evlenilecek adam olarak adlandırdıklarından değilim.”

Duane’in omuzları bir rahatlama ifadesi olarak gevşedi. “Ben de.”

Son kavanozu da bitirdikten sonra ince tel parçalarını J şeklinde büktüler ve her bir kavanoza taktılar. Duane her bir telin ucuna bir parça kızarmış peynir taktı. Luke tuzağın nasıl işleyeceğini hemen anlamış olmasına rağmen, oğlanın düzeneği anlatmasına izin verdi.

Gözleri ıslıl ıslıl parlayan Duane, parmaklarını fareymişler gibi daire şekline soktu. “Yeme uzanacak, işte böyle, gördün mü? Sonra kâğıda yaptığımız o kesiklerin arasından içeri düşecek. Göz açıp kapayınca dek kâğıt geri kapanacak ve bir sonraki farenin gelmesini bekleyecek.”

Luke çocuğu izlerken içi üzüntüyle cız etti. Duane kötü bir çocuk değildi ve bildiği kadarıyla kimseyi de öldürmemişti. Sadece sıkılmıştı ve onu yönlendirecek kimse yoktu. Luke’un anladığı kadarıyla çocuğun babası onunla fazla iletişim kurmuyordu. Her gün yem dükkânını açmak, işletmek, kapatmak ve eve gitmek gibi aynı rutin işleri yapıyordu. Duane’in geliş ve gelişlerini asla takip etmemişti. Zamanını nasıl değerlendirdiğini hiç sormamıştı. Onu hiç övmemiş ya da eleştirmemişti.

Luke’un gizli görevde olmaktan nefret etmesinin bir nedeni de buydu. Normal koşullar altında içeri girer, tutuklamalarını yapar ve adamları hapse tıkarı. Bu insanların isimleri hatta bazen yüzleri bile vardı; ama Luke onları tanımazdı. Onlar kanun kaçakları ve kötü adamlardı. Ebeveynleri, eşleri, çocukları ve mizah duyguları yoktu.

Duane birkaç kemirgen yakalamak gibi basit bir işe dair duyduğu heyecanın içinde kaybolmuş biçimde konuşmaya de-

vam etti. Luke lafını kesip ne yaptığı, ne yöne gittiği, sahip olduğu farklı seçenekler üzerine onunla konuşmak istedi. Ama onun görevi onlardan biri olmak ve düşman hattına geçmekti. Duane'i ya da içlerinden herhangi birini adam etmek gibi bir şey yapmaya çalışırsa herhangi bir tren soygununu durdurabilmek şöyle dursun, Frank Comer'ı da asla bulamazdı.

Kısıtlamalar yüzünden kendini kapana kısılmış gibi hissetti.

Georgie ağır meşe kapıyı iterek açtı ve Ottfried'in şapka dükkânından içeri girdi. Brenham'da yaşadığı yıl boyunca bu dükkânın içine sadece bir kez girmiş, adamın sattıklarına şöyle bir göz attıktan sonra arkasını dönüp dükkânı terk etmişti. Ancak bu kez kalmakta kararlıydı.

Kalın kapı arkasından kapanarak dışarıdan gelen seslerin kesilmesine yol açtı. Ahşap zemini kaplayan ayakları altındaki cafcacı halılar yastık gibi yumuşacıktılar. Açık renkli duvarlar parlak pirinç kulpları olan çekmecelerle, göz alıcı düzenlemeler yapılmış raflarla ve içleri eşya dolu cam kapaklı dolaplarla kaplıydı.

Ottfried arka taraftaki bir perdeyi açarak içeri girdi ve birden durdu. Yüzü kızardı. Güçlkle nefes alır gibiydi.

Georgie ileri doğru çekingen bir adım atarken, "Kapatmak üzere olduğunuzu biliyorum" dedi. "Ama vitrininizi gördüm ve içeri girmeden edemedim."

Bu tam olarak doğru değildi. Vitrini elbette ki şimdi görmüştü. Bir sürü çok güzel süslenmiş şapka vardı ve üzerlerinde kuş parçalarından eser yoktu. Ama bugün gelmesinin nedeni kasabanın kadınlarının bu durumdan ona bahsetmiş olmalarıydı.

Bayan Patrick, "Koleksiyonunu tamamen yenilemiş" demişti. "Artık hiçbir şapkasının üzerinde kuş parçaları yok."

Georgie doğru duyduğundan emin olmak için kulağındaki kulaklığa hafifçe vurmuştu. “Hiç mi? Bir tane bile mi?”

Bayan Patrick, “Hiç” diye onaylamıştı. “Eğer bir kadın şapkasının üzerinde kuş parçası isterse özel bir istek dilekçesi vermesi gerekiyor.”

“Ama elinde hiç kuş parçası yoksa bu isteği nasıl karşılayacak?”

“Şapkalarından söktüğü kuş parçaları hâlâ elinde. Bu yüzden çekmeceleri açıp tüketicinin istediğini seçmesine izin veriyor.”

Georgie sandalyesinde arkaya doğru yığılmıştı. “Yüce Tanrım.”

Bu kadar büyük bir destek gösterisi ve adamın yanlışlıkla suçlandığını bilmesi karşısında Georgie daha fazla sessiz kalamazdı. “Bir şapka almak istiyorum, lütfen.”

Adam, “Neden?” diye sordu.

Kadın yutkundü. Gerçek şuydu ki bir şapka almak için bütçesi yeterli değildi. Özellikle de bu adamınki kadar lüks bir dükkândan. Ama bazen doğru şeyi yapmak finansal durum hakkında endişelenmekten daha önemliydi. “Size adil davranılmadığını hissediyorum ve bunun sorumlusu da kısmen de olsa benim.”

Adam gözlerini kırptırdı. Kadının bu tepkisini beklemediği açıkça görülüyordu. Yine de adamın suratının asılması çok uzun sürmedi. “Tüm suçlusunu sensin.”

“Tüm suçlu değil.” Georgie ateşkes yapmak istiyordu; ancak tüm sorumluluğu üstlenmek konusunda istekli değildi. “Daha önce ürünlerinizin çoğunluğu üzerinde kuş parçaları vardı. Yine de suçu ispatlanana kadar herkesin masum olduğu bir ül-

kede yaşıyoruz. Evime zorla giren adamlardan biri olmadığınızı biliyorum. Onlara şapkaları yok etme emrini kimin verdiğini bilmememe rağmen bu sadece sizin işinize geldiğinden sizi bu konuda cezalandırmamam gerektiğini biliyorum.”

Adamın çenesi gerildi. “Biraz geç olmadı mı?”

“Umarım olmamıştır.”

Adam kolunu soldan sağa odada gezdirerek etrafı gösterdi. “Buranın ne kadar boş olduğunu görüyor musun? Festivalden beri böyle. O adamlar senin şapkalarını yaktıklarından beri.” Adam kadını tepeden tırnağa süzdü. “Kabul etmeliyim, işleri kendi lehine çevirmek için o adamları senin kiralayıp kiralamadığını merak ediyordum.”

Kadının nefesi kesilir gibi oldu. “Sizi temin ederim ki böyle bir şey yapmadım.”

“Hayır mı?” Adam kollarını göğsünde kavuşturdu. “Haksız yere suçlanmak pek de hoş bir şey değil, değil mi Bayan Gail?”

“Hayır, değil.” Kadın boğazını temizledi. “Eğer vaktiniz varsa şapkalarınızdan bazılarına bakmayı umuyordum. Özellikle de hasır olanlara.”

Adamın bakışları kendini beğenmişlikle parıldadı. “Anladığım kadarıyla Nellie Bly hayranısınız.”

Georgie dudakları aralanarak hızlıca dükkânı gözden geçirdi. “Onun şapkasından sizde var mı?”

“Doğrusunu isterseniz, evet var. Geçen hafta geldi.” Adam bir dolabı açarak hoş bir stant üzerinde duran bir Panama şapkası çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu. “İşte Bayan Gail. Hasırdan yapılmış eşsiz bir Nellie Bly şapkası. Özelliklerini anlatmamı ister misiniz?”

Georgie şapkanın olduğu tezgâha yaklaştı. Tepesinde bir kuş

minyatürü asılıydı. Bedeni bembeyazdı, kanatları parlak, ıslıl ıslıl mor ve siyah renklerdeydi. Georgie bunun hangi kuş olduğunu bilmiyordu, sadece tropik bir kuş olduğunu anlamıştı. Nellie dünya çapındaki gezileri sırasında mı bu türleri görmüştü?

Bir idolünün daha yücelttiği yerden düşmesiyle Georgie midesinin bulandığını hissetti. Önce Frank Comer ve şimdi de Nellie Bly. Bu çok da adil bir kıyaslama değildi elbette. Comer bir suçluydu. Bly kadınlara oy hakkı tanınmasının savunucularındandı.

Ancak ikisi de Georgie'nin idolleriydiler. Ve doğaları gereği bir noktada her zaman; ama her zaman hayal kırıklığına uğratırlardı.

Georgie derin bir nefes alarak bozukluklarını tezgâhın üzerine bıraktı. "Korkarım kuş olmadan bile bu şapka beni aşar. Tüm sahip olduğum bu kadar."

Adam kadının parasına bir bakış attı. Tek kelime etmeden arkasını döndü, bir çekmeceyi açtı hiç süs olmayan hasır bir şapka çıkarıp pat diye tezgâha koydu. "İşte Bayan Gail. Alışveriş için teşekkürler."

Kadının dudakları aralandı. Adarna yedi dolar vermişti. Onun gibi biri için bir servet demekti. Bir şapkanın zemininin yedi dolar etmediğini tıpkı adam gibi Georgie de gayet iyi biliyordu. Daha çok elli sent gibi bir şey ederdi.

Kavga etmek için ağzını açtığı anda bir acıma dalgası onu durdurdu. Kalbini dinlemeye karar vermeden önce bir dakika bekledi. "Teşekkürler. Bunu benim için paketler misiniz?"

Adamın çektiği bunca kepezeliği ve kapısına bıraktığı iğrenç şeyi hatırlamadan önce adamın ikinci kez ona şaşkınlıkla baktığını gördü. Adam haklı bir içerlemeyle şapkayı önce ince bir kumaşa, sonra da kahverengi kâğıda sardıktan sonra bir iple bağladı.

Georgie paketi kolunun altına sıkıştırdıktan sonra sessiz bir teşekkür ifadesi yaparak binayı terk etti.

Yuvanın içine bakmaya çalışan çocuklar Georgie'nin penceresinin etrafında yaygara koparıyorlardı.

"Bütün bu gereksiz heyecanın nedenini anlayamıyorum." Eugene kollarını tulumunun önünde kavuşturmuştu. "O sadece orada oturuyor."

Bettina, "Altında yumurtalar var seni aptal" diye cevabı yapıştırdı. "Eğer üzerlerine oturmazsa yumurtalardan yavrular çıkmaz."

"Ben aptal değilim." Oğlan oflayıp puflayarak kollarını indirdi.

Georgie, Yüce Tanrım, diye düşündü. Bütün erkekler bu bakış açısına meyilli olmayı kalıtımsal olarak mı taşıyorlar? "Bettina, insanlara lakap takma. Eugene'den özür dile."

Küçük kız hafifçe bacağını salladı. "Üzgünüm."

"Dinle, Bayan Georgie." Belle mavi gözleri kocaman açılmış bir biçimde sarı lüleleri, sallanarak Georgie'ye döndü. "Prens Albert'a sesleniyor."

Dişi kardinal kuşunun yumuşak sesi bahçeye yayıldı.

"Aynen öyle."

Grup sessizleşti.

Bu durum Eugene'nin ilgisini çekmişti. "Ne istiyor?" diye fısıldadı.

Georgie çocukların tepesinden dikkatlice baktı. "Sanırım yiyecek bir şeyler istiyor. Ya da sadece biraz eşlik edilmesini istiyor olabilir. On gün boyunca bir yerde sabit oturmak zorunda

olsanız siz nasıl hissederdiniz bir düşünmeye çalışın.”

Bu, bunun gibi canlı bir grup için ölümden daha kötü bir düşünceydi.

“Ne kadar süre daha orada oturmak zorunda?” Bunu soran Fritz Ottfried’di.

Georgie şapkacıyla olan alışverişinden Luke dışında hiç kimseye bahsetmemişti. Ancak iki gün sonra Fritz onların çocuklar için Audubon toplantısına katılmıştı ve o zamandan beri de katılmaya devam ediyordu. Toplantıları daha sık yapar hâle gelmişlerdi; çünkü çocuklar da tıpkı Georgie gibi kardinal kuşları hakkında çok heyecanlıydılar.

Georgie, Fritz’in bu toplantılara katılımını sağlamak için çok daha fazlasını ödeyebileceğini Bay Ottfried’in bilip bilmediğini merak etti. “Sadece birkaç gün daha. En fazla üç.”

“Sonra yavrular yumurtadan çıkacaklar mı?”

“Sonra yavrular yumurtadan çıkacaklar.”

Duane bir taşa tekme atarak vadiden aşağıya yuvarladı. “Eğer Necker dikkatli olmazsa o kadar kılıbık olacak ki yılda iki kere deri değiştirecek.”

Oğlan bütün gece somurtmuştu ve Luke bu konuda onu suçlayamıyordu. En iyi arkadaş pozisyonu bir kadın tarafından gasp edilmişti. Luke her gece Georgie’ye iyi geceler öpücüğü verir vermez Duane ve Necker’ı arayıp buluyordu. Necker da Luke’un gelişinden istifade ederek yeni evli bir adam olarak ortamdan ayrılıp evine gidiyordu.

Bu durum Luke’un umurunda değildi. Necker’ın eğlence anlayışı alçakça olan türdendi. Ama Duane kötüye karşı henüz tam bir üslup geliştirmemişti. Eşek şakaları, haşarı gençliğe yakışacak türden şeylerdi. Aynı zamanda Necker’dan daha savunmasızdı ve ondan bilgi almak çok daha kolaydı.

Duane tekdüze bir sesle, “Lulie yalnız kalmaktan hoşlanmıyor” diye taklit etti. “Lulie bu gece kendini iyi hissetmiyor. Lulie bir fare gördü ve çok korktu.” Dudakları bir iğrenmeyle büzüştü. “Çok korkmuş. Ona korkuyu göstermek istedim.”

Duane aniden durdu.

Luke oğlanı ürküten şeyin ne olduğunu görebilmek için gözleriyle patikayı taradı; ancak hiçbir şey görmedi. “Ne?”

Duane’in gözleri kocaman açılmıştı. Hafif bir gülümseme yüzüne yayılmaya başladı.

Luke elinde olmadan bıkkınlık dolu bir iç çekti. Bu bakışı daha önce de görmüştü.

“Bir fikrim var.” Duane hızlıca havaya zıpladı. “Beni izle.”

İşlek caddelerden kaçınarak kasabaya doğru ilerlediler ve yem dükkânına vardılar. Duane arka cebindeki bir kibriti yakarak depolama bölümünün giriş kapısını açtı ve çabucak bir gaz lambası yaktı. “Hazırladığımız o tuzakları hatırlıyor musun?”

Luke başını sallayarak kapıyı arkasından kapadı.

“Çok işe yaradılar. Ve babam bana dedi ki o fareler serbest kalıp da ben onları tekrar yakalamak zorunda kalmadan önce onlardan kurtulmam gerekiyormuş.”

Büyük bir yem doğrayıcının etrafından dolanarak birkaç hububat çuvalının yanından geçtiler. Farelerin ciyaklamaları ve bezgin seslenişleri odayı doldurmuştu. Üstelik pis kokuları da cabasıydı.

Duane ona lambayı uzattı. “Bunu tut.” Eğilerek yem oluğu istifleri arkasından büyük bir kafes çıkardı.

Dört ya da beş düzine fare acı çığlıklar atarak okyanusta inip çıkan dalgalar gibi birbirlerinin üzerinden emekleyerek geçtiler.

Duane kafesi sallayarak hayvanları bir tarafa doğru kaydırırken, “Şunları gördün mü?” dedi. “Burada bunlardan bu kadar çok olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.”

“Oldukça iyi bir av olmuş.”

Duane yüzünü kafese yaklaştırarak dilini şaklattı. “Sorun yok arkadaşlar. Benim.” Parmaklarını kafesin demirlerinde tıngırdattı. “Babam geçen hafta onları boğmamı söyledi; ancak bunu yapamadım. Bir fareyi boğmak ne kadar sürüyor bir fikrin var mı?”

Luke dudaklarını büzdü. “Bildiğimi söyleyemem.”

Duane omzunun üzerinden ona bir bakış attı. “Çooooook uzun zaman.”

Bu oğlan Comer’ın çetesinde ne yapıyordu? Bir fareyi boğamayacak kadar yufka yürekli bir oğlan trenlerde kadınları ve çocukları rehin alıyordu. Ona bu kadar Alec’i hatırlatan birini nasıl hapse tıkacaktı?

“Dinle Duane...”

Duane dikleşerek parmağını Luke’a doğru salladı. “Şimdi, ben daha planı bile söylemeden caydığını söyleme sakın.”

“Caymaya çalışmıyorum, ben sadece...”

Duane kaşlarını çatı. “Necker bana senin yüreksizin teki olduğunu söylemişti; ama ben senin tarafını tuttum. Ona, seni ondan daha iyi tanıdığımı söyledim. Eğer tam bir yağ tulumu çıkarsan acayip hayal kırıklığına uğrarım.”

Luke gerildi. Necker’ın hâlâ şüpheleri mi vardı? Bu yüzden mi hâlâ çeteye davet edilmemişti? Daha başka ne istiyorlardı? “Yolu göster. Ben varım.”

Duane adamın sırtına hafifçe vurdu. “İşte bu. Şimdi şuradaki iki kovayı al ve benimle gel. Necker’ın evine doğru uzun bir gezinti yapacağız ve daha Charlie’nin yerine bile uğramadık. Sen her zamanki gibi berbat içki kokuyorsun. Zulandan bana da biraz içki vermeye ne dersin?”

Luke su matarasını koyduğu cebine hafifçe vurarak başını salla-

di. "Üzgünüm Duane. İçkimi kimseyle paylaşmam. Seninle bile."

"Pekâlâ, yürü o hâlde. Şu işi bitirelim; çünkü en kısa sürede bir şeyler içmezsem ağız otumu tükürmek zorunda kalacağım."

Necker uçlarda yaşayan bir adam için inanılmaz derecede gürültülü uyuyordu. Havaya toz kaldıran Duane ve ciyaklayan fareler arasında Luke çift namlulu bir tüfeğin dipçliğini kafasına yemeyi beklemişti. Ancak küçük ağaç evin içinde bacasından tüten ince duman dışında hiçbir hareket yoktu.

Duane ona baktı. "Hazır mısın?"

Luke başını salladı.

Duane evin yan tarafındaki bir pencereyi işaret ederken sesi bir fısıltıya dönüştü. "İşte orası." Gülümsemesi iyice genişledi. "Tam yatağın üzerinde."

Luke oğlanın bulaşıcı gülümsemesine karşılık vermedi edemedi.

Duane, "Hızlı hareket etmeliyiz" diye devam etti. "Bu yaratıklar etrafta zıplamaktan hoşlanmayacaklar. Eğer Necker du-yarsa doğrudan silahına davranacaktır. Ama silahını ateşlemeden önce bir tur atarak ön tarafa gelecektir. Bu yüzden işe devam et; çünkü karısı hâlâ yatakta olacak. Eğer saklanamadan bizi yakalarsa kim olduğumuzu bilecek ve havaya nişan alacaktır."

Luke boş kovaları yere bıraktı. Nabızı hızlanmaya başlamıştı. "Ben hazırım."

Duane kafesin tepesini açarak her kovaya biraz fare döktü. Minik yaratıklar elbette ki bu duruma isyan etmeye başladılar. İçlerinden iki tanesi kovadan sıçrayarak açık pencereye doğru koşturdu ve içeridekilere çarptı.

Odadan korku dolu çığlıklar ve lanet okumalar yükseldi.

Duane ve Luke ağaçlığa doğru koşturdular ve silah ateşlenmeye başladığında yere yattılar. Duane kahkahasını bastırmaya çalıştı; ama yapamadı.

“Duane Pfeuffer, hiç şansın yok domuz bakıcısının oğlu, kulaklarını koparıp onlardan sana kanat yapacağım.”

Oğlan sırtüstü yuvarlanarak katıla katıla güldü. Sesi etraf-
ta yankılandı ve ciyak ciyak bağırarak küfreden kadının sesiyle
karıştı. Kadının küfürleri ne kadar terbiyesizleşirse Duane de o
kadar çok kahkaha atıyordu. “Vay be, hanımefendi küfretmeyi
gayet iyi biliyormuş.”

“Sen de onunla birliktésin değil mi Palmer? Seni yüreksiz köpek!”

Luke, “Evet” diye bağdırdıktan sonra daha fazla silah atışı
üzerine sağa doğru yuvarlandı. Ama endişelenmesine gerek
yoktu. Necker bariz bir biçimde havaya ateş ediyordu. “Pekâlâ,
hemen buraya gelin ve bu lanet şeyleri yakalamama yardım
edin.”

Duane ayağa kalktı; ama hâlâ eğilmiş bir şekilde yarı koşa-
rak yarı emekleyerek ters yöne doğru ilerledi. “Hadi gel” diye
fısıldadı. “Buradan gidelim.”

Luke tartışmadı bile. Necker onların geri dönmediklerini
fark edince silah sesleri biraz daha yakına geldi; ama Duane ve
Luke menzilden çıkana kadar koştular.

Dört yumurtanın üçünden yavrular çıkmıştı. Georgie onla-
ra Edward, Alice ve Leopold isimlerini verdi. Çocuklar yavrula-
rın gelişimlerini incelemek için içeri girip çıkıyorlardı. Victoria
ve Albert’ın nöbetleşe yemek arayışına gidişlerini izliyorlardı.
Kraliyet mensuplarının yavruları beslerken gagalarını ne kadar
derine soktuklarını gördüklerinde boğazlarını tutuyorlardı. Ay-
rıca kuşların hiç böceksiz kalıp kalmadığını sorup duruyorlardı.

Georgie santraldeki oturma pozisyonundan onları gayet iyi görüyordu; ancak daha yakından bakabilmek için bazen opera dürbününe başvuruyordu. Bugün beşinci gündü ve mesai bitmez sandalyesini köşeye itti. Dürbününden baktığında Edward'ın tepesinde küçük bir ihik gördü.

Elinde arazide kullandığı kitabıyla onu yuvanın kenarına tünemiş, ağzı açık annesine seslenir bir hâlde çizdi. Arkasından gelen alçak sesli bir homurtuyla irkilerek omzunun üzerinden baktı.

Luke saat dört buçukta gelmiş ve koltukta uyuyakalmıştı. Adam polisiye işlerinden hiç bahsetmese de Georgie adamın bütün hafta boyunca geç saatlere kadar uyanık kaldığını biliyordu. Georgie'nin tahminine göre Luke rapor yazmakla meşguldü. Ne de olsa gecenin bir yarısı adamları arıyor olamazdı. Ancak her ne yapıyorsa adamı tükettiği kesindi.

Georgie'nin bakışları adamın ona getirdiği şapkaya kaydı. Çift yüzü saten kaplamalı, dış kısmı bordo ve iç kısmı sarı, hasır bir şap kaydı. Adamın en sevdiği elbiseye karşı bir kompliman ve yanlılıkla şapkalarını yaktığı için etkileyici bir özürdü. Bu şapka adama bir servete mâl olmuş olmalıydı.

Georgie içine yayılan bir sıcaklıkla yeniden önüne dönerek güneş tamamen batana ve karanlık iyice çökerek herhangi bir şey görmesini engelleyene dek çizimine ve notlar almaya devam etti. Yavaşça defterini kapadı. Victoria bu gecelik yavrularıyla kuluçkada olmayı tercih etmemişti. Georgie karanlıkta otuz dakika daha oturdu; ama kraliçe kurtboğan bitkisine geri dönmedi.

Georgie dudağını ısırdı. Yavrular yalnız bırakılmayacak kadar küçüklerdi. Tamamen savunmasızdılar. Belki de Georgie nöbet tutmalıydı. En azından bu gece için. Sadece iyi olduklarından emin olmak için.

“Georgie?” Adamın sesi uykuluydu.

“Buradayım.”

Adam yatmakta olduğu koltukta kıpırdandı. “Ne yapıyorsun? Neden lambayı yakmadın?”

“Lambayı yaktığımda kendi yansımamdan başka bir şey göremiyorum.”

Georgie adamın kalkarak ona doğru geldiğini duydu. “Yakmazsan da karanlıktan başka bir şey göremezsın.”

Kadın da iç çekerek ayağa kalktı. “Biliyorum.”

Luke kollarını kadına doladı ve uzun bir öpücük verdi. “Uyuyakaldığım için özür dilerim.”

“Sorun değil. Ben de bazı çizimler yapıyordum.”

“Onları görebilir miyim?”

“Eğer istersen.”

Luke kadını bir kez daha öptü, sonra onu bırakarak gaz lambasını yaktı.

Georgie adama günün aktivitelerini anlattı. Adam onun resimlerini inceledi.

Georgie biraz çırpılmış yumurta pişirdi ve birkaç parça sosis kızarttı. Luke cep çıkısını kullanarak kadının çizim kalemlerinin uçlarını sivrilitti.

Georgie adama *İsviçreli Robinson Ailesi* kitabından bir bölüm okudu. Luke yeniden uykuya daldı.

Georgie kitabı kapatarak kucağına koydu ve adamı detaylı olarak inceleme fırsatı buldu. Adamın alnına düşen saç tutamını fark etti. Kısa, kahverengi kirpiklerini, burnunun sert hatlarını ve yüzünü gölgelemeye başlayan sakallarını inceledi.

Georgie hayatının geri kalanında her sabah bu yüze bakarak

uyanmak istiyordu; ancak adam kalıcı herhangi bir şeye dair herhangi bir imada bulunmamıştı ve Georgie de konuyu kendisi açarsa adamın vereceği cevaptan çok korkuyordu. Georgie adamın Frank Comer'ı yakalar yakalamaz yeni bir göreve atacağını biliyordu. Sonra ne olacaktı?

Adam gidecek ve arkasına bile bakmadan başka bir suçlunun peşine mi düşecekti? Adam Georgie'ye evlenme teklif etse bile yine de tepeleri aşır Teksas düzlüklerinde at sürerken onu arkasında mı bırakacaktı?

Ne kadar süre boyunca ondan uzak kalacaktı? Adam buraya mart ayında gelmişti ve şimdi haziran ayının biriydi. Her iş koca bir sezon mu sürüyordu?

Luke gözlerini açtı.

Kadın hafifçe tebessüm etti. "Merhaba."

"Neden okumayı bıraktın?"

"Uyuyakaldın."

"Uyumuyordum. Sadece gözlerimi dinlendiriyordum."

Georgie tek kaşını havaya kaldırarak adama kuşkucu bir bakış attı. "Geceleri ne yapıyorsun da bu kadar yorgunsun?"

"Yorgun değilim." Luke ellerini başının arkasında keñetleyerek iki yana sallandı. "Hatta birinin olup olmadığını görmek için telefonu ne zaman kontrol edeceğini biliyorsun, değil mi?"

Kadının bu konu değişikliğini kavraması biraz zamanını aldı. "Evet."

"Ve konuşan kimse olmazsa kabloları fişten çekiyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Şey, bunu yaptığında -birkaç saniye dinlediğinde- konuş-

makta olan insanlar senin hatta olduğunu biliyorlar mı?”

“Eğer kolu geriye çekersem hayır. Sadece ileri doğru itersem duyabilirler.”

Adam kollarını indirerek dirseklerini dizlerine koydu. “Eğer sana birkaç isim versem onların konuşmalarını dinleyip bana duyduklarını anlatır mısın?”

Kadın bu soruyu değerlendirirken gözlerini dikip adama baktı. Bu sorunun geleceğini tahmin etmişti. Daha önce sorulmadığına şaşıırıyordu. Ancak şimdi bu soruya nasıl cevap vereceğinden emin değildi. “Bu şirket politikasına aykırı.”

“Bunun farkındayım.”

Georgie parmaklarını birbirine kenetleyerek ses tonunun seviyesini aynı tutmaya dikkat etti. “Beni kullanıyor musun Luke?”

Adam birden irkilerek dikleşti. “Ne?”

“Beni kullanıyor musun? Frank Comer’ı aramanda yardımımı sağlamak için bana kur mu yapıyorsun?”

“Hayır.”

“O hâlde neden bana kur yapıyorsun?”

Adam koltukta kıpırdandı. “Sana söyledim. Seni seviyorum.”

“Hatırlıyorum. Ama bir ay geçti ve bunu bir daha söylemedin, hatta niyetini açık bir şekilde ifade etmedin bile.”

“Seni seviyorum.” Adam ses tonunda duraksama bile olmadan bu kelimeleri çabucak tekrarlardı.

Kadının kalbi yumuşadı; ancak adamın bunu bir kere bile olsa sorulmadan da söyleyip söylemeyeceğini merak etti.

“Ben de seni seviyorum” diye cevapladıktan sonra adamın

lafına devam etmesini bekledi. Niyetleri farklıydı. Adam sessiz kaldığında Georgie de incindiğini saklamak için bakışlarını yere indirdi.

Luke, "Sürekli seni düşünüyorum" dedi. "Bizim hakkımızda düşünüyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. İşim... Şey, işim cvlilik hayatı için pek uygun değil."

Kadın elini kucagındaki kitabın kapağı üzerinde gezdirdi. "Yani evlenmeyi planlamıyorsun, öyle mi?"

"Planlamamıştım. Seninle tanışana dek. Şimdiyse emin değilim."

"Anlıyorum." Kadın diliyle dudaklarını nemlendirerek başını kaldırdı. "Peki, ne zaman bir karara varacağını düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Luke elleriyle bacaklarını ovuşturdu. "Sanırım ben Comer'ı bulmaya odaklanmaya çalışıyordum. Bu işi tamamladığımda da bir cevap bulacağımı ummuştum."

Georgie sonradan akla gelen bir düşünce olmak isteyip istemediğinden emin değildi. "Şey, sen kararını verirken sanırım en iyisi görüşmememiz."

Adamın kaşlarının ortası kırıştı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Öpüşmek, dokunmak, kur yapmak yok. Bu tür şeyler işte."

"Ama bunlar günümün en güzel kısımları. Sana dokunmadan yapamam."

"Ben de seninle olmaktan çok mutluyum; ancak ne kadar çok birlikte olursak ben sana o kadar bağılanıyorum ve... Şey, sadece bu ilişkinin nereye gittiğini bilmeliyim. Eğer sonunda hiçbir yere varmayacaksa durmalıyım. Hem de hemen."

Adam koltuğun kenarına geldi. "Hiçbir yere gitmiyor. Bir yere doğru gidiyor. Sadece nereye doğru gittiğini şu anda bilemiyorum. Bazı şeyleri açıklığa kavuşturmalıyım, hepsi bu."

Georgie başını salladı. "Kur yapmadan da açıklığa kavuşturabilirsin."

"Hayır, yapamam."

"Evet, yapabilirsin."

Adam elini saçları arasına sokarak daha fazla bukleyi ortaya çıkardı. "Bana birkaç gün daha süre veremez misin? Böylece bu fikre uyum sağlayabilirim."

"Demek istediğin, birkaç gün daha flört edelim ve sonra bitirelim mi?"

"Aynen öyle."

Kadın gülümsemesini bastırdı. "Korkarım bu mümkün değil."

Luke parmaklarını şaklatarak, "Pat diye durmamı mı bekliyorsun?"

"Evet."

"Peki ya bu gece? Bu gece bana iyi geceler öpücüğü verecek misin?"

"Hayır."

"Son bir öpücük de mi yok?"

"Hayır."

Adam ayağa fırladı. "Ne yapmamız gerekiyor o hâlde? El mi sıkışacağız?"

"Sana buraya gelmeyi bırakmanı ya da akşamlarını benimle geçirmeyi bırakmanı söylemiyorum. Sadece biraz kendimizi geri çekmemiz gerektiğini söylüyorum... Sen nasıl hissettiğine karar verene kadar."

"Geri çekilmek mi? *Geri çekilmek mi?* Sen geri çekilmiyorsun, sen bacaklarımı dizlerimden kesip atıyorsun."

Georgie ne söyleyeceğini bilmiyordu. Tıpkı Luke gibi o da öpüşmelerine son vermek istemiyordu; ancak içinde bir yerlerde kendini koruması gerektiğini biliyordu. Aksi hâlde incinmesi kaçınılmaz ve yıkıcı olabilirdi. Bu durumu daha da zorlaştırmaya gerek yoktu.

Ancak adam onunla evlenmeye karar verirse... O zaman kaçındıkları öpücükleri telafi etmek için bir ömür boyu zamanları olacaktı.

Luke kadının önünü kesti. “Dinle, o telefon görüşmelerini gizlice dinlemeni istediğim için özür dilerim. Bunu yapmak zorunda değilsin. Sözümü geri alıyorum.”

“Bu istediğinin diğer konuyla hiçbir ilgisi yok.”

Adam durdu. “Evet, var. Seni kullandığımı düşünüyorsun. Kullanmıyorum; ama neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum. Bu yüzden senden istediğim şeyi unut.”

“Bana isimleri ver. Dinleyeceğim. Ben de en az senin kadar Comer Çetesi’nin yakalanmasını istiyorum.”

Adam derin bir soluk alıp verdi. Çenesinin altındaki bir nokta seğirmeye başladı. “Hayır. Bu kötü bir fikirdi.”

Georgie kitabı bir kenara bırakarak ayağa kalktı. “Eğer fikrini değiştirirsen bana haber ver.”

Adamın gözlerindeki bakış öfkeye dönüşmeden önce hafif bir incinmişlik belirtisi gösterdi. “Fikrimi değiştirmeyeceğim. Ayrıca yarın akşam ya da sonraki akşam buraya gelebileceğimi de sanmıyorum. Şimdi yapmam gereken çok işim var.”

“Anlıyorum.” Kadın ellerinin titremesini engellemek için onları birbirine kenetledi.

Adamın dudakları gerildi. “Sanırım gitsem iyi olacak.”

Luke askılıktan şapkasını aldıktan sonra evden çıktı ve kapı

da arkasından çarparak kapandı.

Georgie sanki bütün ipleri zarar görmüş bir kukla gibi kanepeye yığıldı. Elleriyle yüzünü kapatarak kanepede kıvrıldı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Kafası çok karışmıştı. Ya adam ona kur yapmaktan vazgeçtiyse? Sadece bir öpücüktü. Bir öpücüğün ne zararı olabilirdi ki?

Titrek bir nefes çekerek gözlerini sildi. Bir öpücükte yanlış olan bir şey yoktu. Ama eğer Georgie geri çekilmelerini söylediği için adam ona kur yapmaktan vazgeçtiyse o hâlde gelişlerinin nedeni oldukça açık olacaktı.

Ama elde edebileceği tek “ödülün” kadının eşliği olacağını bilerek yine de onu ziyaret etmeye ve akşamlarını onunla geçirmeye devam ederse bu da aynı anlama gelecekti.

Georgie burnunu çekerek dizlerini iyice kendine doğru çekti. Orada ne kadar uzun süre uzanırsa verdiği karardan dolayı o kadar huzurlu hissediyordu. Adam için uygun ve yeterli düzeyde olduğunu bilmek istiyordu. Eğer öyleyse adam geri gelecekti. Eğer değilse o hâlde kalben ona bağlanmadan önce bunu şimdiden öğrenmesi en iyisiydi.

Luke, Duane ve Necker'ı bulamıyordu. Ne kadar ararsa o kadar öfkelenmeye başlamıştı. Ya bu gece bir şeyler oluyorsa? Ya o Georgie'nin evinde parmaklarını oynatırken çete bir tren soymaya karar verdiyse?

Kadını ziyaret etmeye hiç başlamamalıydı. Bunu yaparken ne düşünmüştü ki? Brenham'a iş için gelmişti. Bir işi bitirmek için. Şefi durumu gayet açık bir biçimde izah etmişti. Comer'ı enelemek için bu son şansıydı. Eğer bir kez daha başarısız olursa görevden alınacaktı ve yerine Harvey geçecekti.

Hayır, bunun olmasına izin vermeyecekti. Comer'ı bulacak ve onu Duane, Necker ve daha başka kimler varsa hepsiyle beraber içeri tıkacaktı. Georgie 'onu yumuşatmıştı. Dikkatini dağıtmıştı. Duane için üzölmeye bile başlamıştı.

Pekâlâ, buraya kadardı. Bu kadar aylaklık yeterdi. Luke o çeteyi yakalamak istiyordu ve bunu da hemen istiyordu. Comer'ı bulduğu anda tutuklamalarını yapacak ve buradan kaçıp gidecekti.

Georgie'yi bir daha asla görmeme düşüncesi yine zihninde ön plana çıkmaya başlamıştı ki bunu hızla kafasından attı. Georgie, kadınlara özgü tipik 'sıkıysa beni yakala' oyunları oynayan bir Nellie Bly hayranından başka bir şey değildi.

Luke kasabadaki bütün barları, yem dükkânını, on sentlik gösteri yerini ve hatta gençlevleri bile kontrol etti. Şimdi de belirli bir düzen içerisinde sokak aralarında dolanıyordu. Gökyüzündeki dolunay alçalmış ve her şeyi grimsi bir renge büründürmüştü.

Çöp yığınlarının etrafında sinekler vızıldıyordu. Ekşimiş kokular adamın koku duyularına hücum ediyordu. Bir deri bir kemik kalmış bir köpek, Luke'u görerek onun geldiği yönün tam tersine kaçtı. Dar yolun sonuna doğru birkaç çift ayyaş tuğla duvara yaslanmıştı. İçlerinden biri elindeki şişeyle göz alıcı hareketler yapıyordu.

Luke adımlarını yavaşlattı. Bunlar sadece birkaç çift ayyaş değildi, bunlar Duane ve Necker'dı.

"Hey, şuraya bak Duane. Bak kim gelmiş."

Necker'ın bu mizah girişimi karşısında her ikisi de güldüler.

Duane başını binaya yaslayarak gözlerini kısıp Luke'a doğru baktı. "Öfkeden kudurmuş gibisin. Ters giden bir şey mi var?"

Luke sert bir ses tonuyla, "Sizi arıyordum" dedi.

Necker, "Şimdi Duane" diye ağzında geveledi. "Bu bahaneye inanma. Sen de ben de biliyoruz ki genellikle Bayan Georgie'yle küçük gece kaçamağından sonra ortaya çıkıyor." Şişeyi boynundan kavrayarak kolunun tersiyle ağzını sildi. "Sorun ne Palmer? Bu gece seninle agucuk dansı yapamayacak kadar yorgun muydu? Yoksa başı mı ağrıyordu?"

Luke adamın ayaklarını yerden kesti. Elindeki içki şişesi

yere düşerek paramparça oldu. “Onun hakkında konuşurken kullandığın kelimelere dikkat et, Necker.”

“Hoo, bunu duydunuz mu? Bu kadın kesinlikle senin dürtülerini harekete geçiriyor, değil mi?”

Luke kadının yine işinin arasına girmesine lanet ederek öfkesini dizginledi ve Necker’ı yere indirdi. “Sanırım öyle. Viskin için özür dilerim. Hadi gel, sana yeni bir tane alacağım.”

Necker adamın omzuna vurdu. “O kadının sana bunu yapmasına izin veremezsin, Palmer. Benim gibi olmalısın. Ona neyin ne olduğunu göster. Sonra da kendi işine bak.”

Duane burnundan soludu.

Necker omzunun üzerinden ona baktı. “Söyleyecek bir şeyin mi var?”

“Evet. Sıkıldım. Bu sefil kasabada yapacak hiçbir şey yok.”

Necker elini uzatarak Duane’in ayağa kalkmasına yardım etti. Bu hareket dengesini kaybetmesine ve neredeyse her ikisinin de yere düşmesine yol açtı. Luke uzanıp dengede kalmalarına yardım etti.

Necker dengesini sağlayarak, “Yarın yeterince heyecan olacak” dedi.

Luke’un bakışları keskinleşti. “Yarın ne olacak?”

Necker dilini dişleri arasında sıkıştırdı. “Seni ilgilendiren bir şey değil.”

Luke ellerini ceplerine sokarak ayaklarını yere vurdu. “Ben de dâhil olmak istiyorum.”

“Selam bebeğim” şarkısının belli belirsiz melodisi uzaktaki bir köpek havlamasıyla birbirine karıştı. Eyerinde uyuya kalmak üzere olan bir adam yaklaşmaya başladı. Atı evin yolunu ezbere biliyor gibiydi.

Duane bir adım öne çıktığında şişenin cam kırıntıları ayağının altında çatırdadı. “Buna ne dersin Neck? Adam bunun sana kaldığını söylemişti.”

Luke’un içine bir umut kırıntısı serpildi. Comer onay vermiş olmalıydı; ancak her iyi lider gibi zaman konusunda adamının karar vermesine izin vererek altındaki adama bir güç hissi aşılamıştı. Ama eğer yarın bir şey olacaksa bu zaman şimdi olmalıydı.

Necker’in bakışlarını takip etti.

Adam kontrolünü elinden bırakmak konusunda aceleci değildi. “O fareler konusunda hâlâ biraz kızgıyım.”

Duane burnundan soludu. “Oh, hadi ama. Geçen gece millete anlatırken kahkahalarla gülüyordun.”

“Ama bu, Lulie kulağımın zarını patlatmaya çalışırken fareleri kovalamanın hoşuma gittiği anlamına gelmiyor. O lanet olasıcalar hâlâ her yerden fırlıyorlar ve Lulie de dünyanın sonu geliyormuş gibi bağırmaya devam ediyor.”

“Neden bir şey söylemedin? Sana tuzaklarımı ödünç verebilirim. Gerçekten işe yarıyorlar.” Duane dirseğiyle Necker’ı dürttü. “Ne diyorsun?”

“Bunu telâfi etmek için bir şey yapması gerekli diyorum. İşte söyleyeceğim bu.”

Duane’in yüzüne bir sırıtma yayıldı. “Pekâlâ. Ondan herhangi bir şey iste. Yapacak. Değil mi Luke?”

“Neden olmasın?” Bu sözcükler ağzından çıkar çıkmaz Luke Georgie’yi ve Necker’ın planı onu kapsarsa ne yapacağını düşündü. *Lütfen Tanrım. Georgie’yi içeren bir şey olmasın. Yeniden olmaz.*

Necker çenesini kaşıyarak sokakta dolanmaya başladı. Bir

süre yerdeki gölgeleri izledikten sonra başını kaldırıp bina çatılarına baktı. “Bir şey buldum; ama burada olmaz. Etrafta çok fazla insan var. Beni izleyin.”

Duane heyecanla Luke’a baktı. Main Street’e kadar Necker’i takip ettiler. Sokak lambaları caddeyi aydınlatmasına rağmen bu kısım barlar ve genelevlerden oldukça uzaktı. Binalarda yanan ışık yoktu. Kaldırımlarda yürüyen insan yoktu. Kazıklara bağlanmış atlar yoktu. Hiçbir şey yoktu, sadece esinti yüzünden uçuşan bir toz bulutu vardı.

Necker elini ceketinin içine atarak bir silah çıkardı. Luke donakaldı. Necker parmağını tetik kısmına sokup silahı çevirdikten sonra namlusu aşağı gelecek şekilde tutarak Luke’a uzattı.

Luke silahı aldıktan sonra dolu olup olmadığını kontrol etti. Doluydu.

Necker diğer eliyle ikinci bir silah çıkardı ve aynı süreci tekrarladi. Ancak bu kez silahı Duane’e uzattı.

Luke’un boğazı kurumuştı. Onlara düello mu yaptıracaktı? Duane’i vuramazdı. Vurmayacaktı. Arna yaralayabilirdi. Arna diğer yandan Duane derhâl onu öldürebilirdi.

Duane gözleri parlayarak ona sunulan silahı aldı. “Ben de mi oyuna katılacağım?”

“Evet, sen de katılacaksın.”

Duane’in sevinçten bağırışı dükkân vitrinlerinde yankılandı.

Necker, “İşte yapacağınız şey” diye söze başladı. “Şu yukarıdaki telefon tellerini görüyor musunuz?”

Luke her yöne dağılan telefon teli şebekesine baktı. Sokağın aşağısına, yukarısına, çaprazına gidiyor ve geri geliyordu. Herkesi ve her şeyi bağlayan ana hat buydu ve eyaletteki diğer sokaklara kıyasla dört katı daha fazla hat buradan geçiyordu.

“Pekâlâ, küçük bir yarışma yapacağız.” Necker doğuyu işaret etti. “O yanı sen al, Palmer. Duane de diğer tarafı alacak. Üçe kadar saydığında bir dakikalık süre içerisinde kimin en çok hattı koparabileceğini görmek istiyorum.”

Duane’in omuzları ansızın düştü. “Hepsi bu mu? Ateş etmek mi? Bunu gözlerim kapalı yapabilirim.”

Oğlanın böbürlenmesi gerçeklikten uzak değildi. Luke delikanlının hızlı ve iyi bir nişancı olduğunu görecektir kadar onunla ava çıkmıştı. Bu da muhtemelen Comer’ın çetesinde yer edinmesinin nedeniydi.

Necker gözlerini dikip Luke’a baktı. “En çok kim vurursa kazanacak.”

Duane imayı anlamamış olabilirdi; ama Luke anlamıştı. Eğer Duane’i yenemezse çeteye davet edilmeyecekti. Ayrıca açıkça görülüyordu ki Necker, Luke’un kaybedeceğini düşünüyordu.”

Luke yüzünde alaycı bir gülümsemeyle Necker’a, “Biliyorsun, bunların her birini ben tamir etmek zorunda kalacağım” dedi.

Necker gülümsedi. “Biliyorum.”

Fareler. Şimdi fareler için geri ödeme zamanıydı.

Necker topuğuyla yere bir başlangıç çizgisi çizdikten sonra her ikisine de yukarıdaki her bir hattı indirmeye yetecek kadar kurşun verdi. Eğer Necker bu belayı başlarına açacağını daha önceden kestirmemişse bu etrafta gezinirken taşınmak için inanılmaz derecede fazla bir cephaneye sahip demektir.

Luke göğsünde bir sancı hissetti. Daha önce bir keresinde Duane’in yaşlarında bir çocukla ana caddenin sonunda durmuştu. O ve kardeşi geçmişte farklı bir zamanda pencerelere ateş etmişlerdi ve şu an ki senaryo ile tıpatıp aynıydı.

Luke Duane’e döndü. “Bunu yapmak zorunda değilsin. Si-

lahını bana verebilirsin. Ben yaparım.”

Oğlanın yüzüne bilmiş bir gülümseme yayıldı. “Seni rezil edeceğimden mi korkuyorsun, Palmer?”

“Hayır, şerifin gelip seni hapse tıkmasından korkuyorum.”

Duane güldü. “Nussbaum mu? O muhtemelen hangimizin daha başarılı olduğunu görmek için bunu bir daha yapmamızı isteyecektir. Değil mi Necker?”

Adam tek kelime bile etmedi. Sadece kenara çekildi. “Anılar hazır mı?”

Duane sağ ayağını çizgiye koyduktan sonra bir koşucu gibi yere çömeldi. “Hazır!”

Necker bekledi. “Palmer?”

Onu koru Tanrım. Luke kolunu sallayarak ayağını çizgiye koydu. “Hazır.”

“O hâlde üçe kadar saydığımda. Bir... İki... Üç!”

Silahlar ateşlendi. Tel patlayarak koptuktan sonra metal bir salkım söğüt gibi yere çakıldı.

Luke silahı her yeniden dolduruşunda omzu üzerinden bakıp çok önde olmadığından emin olarak Duane’e ayak uydurdu. Eğer şerif gelirse oğlanın bütün suçu tek başına üstlenmesine izin vermeyecekti.

Ancak şerif gelmedi. Hiç kimse gelmedi. Sona yaklaştıklarında Luke Duane’i yenmek ve Comer çetesindeki yerini garantilemek için ileri atıldı.

Onların peşinden koşmakta olan Necker, “Hadi çocuklar!” diye bağırdı. “Süvarilerin seslerini duyuyorum!”

Uzaktan gelen bağırışlar ve ayak sesleriyle dar sokaklardan ve bahçelerden geçerek arka caddelere doğru koşular ve kasabanın sınırındaki kereste deposuna varana dek hiç durmadılar.

Duane soluk soluğa öne doğru eğilerek ellerini dizlerine koydu. “Kim kazandı?” diye soludu.

Luke nefesi kesilmiş gibi yaparak bir ağaca yaslandıktan sonra gözlerini kapatıp sesleri dinledi. Gelen yoktu. Onları kovalayan her kimse bu durumu fazla uzatmamayı seçmiş olmalıydı.

Necker nefes alışları arasında, “Palmer kazandı” dedi. “Bir an için senin kazanmana izin vereceğini düşündüm.”

“Benim kazanmama *izin vermek* mi?” Duane hâlâ kambur duruyordu; ancak bu ifade karşısında başını kaldırdı.

Luke’un yüzü ifadesizdi

Necker kuşku dolu bakışlarla onu süzdü. “Yeteneğini bizden saklıyor muydun, Palmer?”

Adam başını salladı. “Sadece çeteye katılmak istiyorum. Hepsi bu.”

Uzun bir süre geçti ve solukları yavaş yavaş düzene girdi.

Necker bu işin peşini bırakmaya niyetli değildi. “Daha önce hiç böyle ateş ettiğini görmemiştim” dedi.

“Bu sanırım yakalanmakla ilgili bir şey.” Luke mantıklı bir neden arayışı içerisinde omuzlarını silkti. “Birinin geldiğini düşündüğümde gerçekten de iyi bir nişancı oluyorum.”

Necker pis pis güldü. “Her zaman peşimizden gelen birileri vardır. O hâlde eğer odağını koruyabileceğini düşünüyorsan takımdasın.”

Gecenin ilk samimi gülümsemesi Luke’un yüzünde belirdi. “Gerçekten mi?”

Evet. Bu işi iyi kıvıracağını düşünüyorum.”

Duane havaya bir yumruk savurdu. “Woo-hoo! Ona söyleyebilir miyim?”

“Devam et.”

Oğlan her iki yana da baktıktan sonra kısık sesle konuştu. “Yarın 4:53’te Houston’a giden treni soyuyoruz.”

Luke’un nabızı hızlandı. “Yarın mı?”

“Evet. Her şey ayarlandı.”

Luke, “Kimin evinde buluşuyoruz?” diye sordu.

Necker, “Hiç kimsenin” diye cevapladı. “Çok tehlikeli. Bu yüzen her birimiz farklı saatlerde yola çıkacağız ve belirlenen noktaya kadar atlarımızı süreceğiz.”

“Kulağa mantıklı geliyor. Ne zaman yola çıkacağımı ve nereye gideceğimi söyleyin. Orada olacağım.”

Necker başını salladı. “Benimle gelebilirsin. Eğer sadece ikimiz olursak kimse şüphelenmez. Yarın öğlen benim evimde ol.”

Hayal kırıklığı Luke’un içini kemirmekteydi. Eğer buluşma yerini bilseydi şefine haber uçurabilirdi, böylece tüm ekip onları bekliyor olurdu.

“Benimle ve Blesinger’le gelebilir.” Duane Luke’a döndü. “Sabah erkenden yola çıkıyoruz.”

“Hayır, benimle geliyor.” Necker hayranlık dolu bir şekilde Luke’a baktı. “İyi atıştı, Palmer. Yarın görüşürüz. Artık uyusanız iyi olur. Önümüzde büyük bir gün var.”

Necker kuzeye doğru koşturarak gözden kayboldu.

Duane yeniden havaya bir yumruk savurdu. “Buna inanmıyorum. Çeteye katılmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?”

Luke gülümsedi. “Gözüme uyku bile girmeyecek.”

Luke’un pansiyonuna doğru yöneldiler. Pansiyon kereste deposunu takip eden yolun hemen tepesindeydi.

Luke, "Pekâlâ, bu iş nasıl olacak?"

"Ben sadece iki tanesine katıldım; ama her iki seferde de tıpatıp aynı şeyleri yaptılar."

Sadece iki. Belki Luke hâkimle konuşabilirdi. "Anlat bana."

"Herkes farklı bir konum veriliyor. Ben ve Necker bile aynı yere gitmiyoruz. Böylece eğer kanun adamları bir şekilde haberdar olurlarsa kasaba halkı onlara hepimizin farklı yönleri gittiğini dürüstçe söyleyebiliriz."

"Bu çok akıllıca."

"Comer ateşini yakmak için bütün çırasını harcamıyor, orası kesin."

"Peki, varış yerine ulaştığında ne oluyor?"

"Finkel gelene kadar bekliyorum, sonra farklı bir noktaya gidip bizi bekleyen bir sonraki adamı alıyorum."

"Finkel?"

"Evet. Konuşmaya başlayana dek onu tanımamıştım."

Luke'un kaşları çatıldı. "Neden onu tanımadın?"

"Ben de dâhil herkes eşarpları yüzlerini örtmüş biçimde gelmelidir. Comer'ı maskesiz hiç görmedim."

Luke aniden durdu. "Hiç mi?"

"Hayır."

"Necker gördü mü?"

Duane çabucak omuz silkti. "Tam olarak emin değilim; ama Comer'ın son ana kadar ortaya çıkmadığını söyleyebilirim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey, Finkel bizi treni soyacağımız noktaya götürür. Sonra tren bize doğru gelmeye başladığında Comer atıyla ortalığı toz

dumana katarak ortaya çıkar.” Oğlanın ses tonunda saygıyla karışık bir korku seziliyordu.

“Onu hiç görmedin mi?”

Duane dikleşti. “Hayır, ama bir keresinde treni beklerken onunla konuşmuştum.”

Luke şapkasını hafifçe geriye ittirdi. “Peki ya sonra? Daha sonra Comer’ı gördün mü?”

“Hayır. Eve dönmek için hepimizin ayrı rotaları var. Eğer her şey yolunda giderse bir rota, kanun adamları ortaya çıkarsa başka bir rota var ve her ikisi de farklı.”

“Peki, ödemeyi nasıl alıyorsunuz?”

“Ben Necker’dan alıyorum. Diğerlerinin kendi paylarını nasıl aldıklarını bilmiyorum.”

Ne kadar anlaşılması güç bir karmaşaydı.

“Duane... Sen, ben ve Necker’dan başka işin içinde kimler var?”

“Benim tek bildiklerim poker oyunlarımıza katılanlar. Ragston, Finkel, Blesinger ve biz üçümüz. Prysorski de bir süre bizimleydi; ama... Başına o av kazası geldi.”

“Peki ya şu atış turnuvasındaki Hurless Swanning? O kim?”

“Bilmiyorum. Onu ilk kez gördüm. Ama Necker bana onun Comer’ın topraklarına bulaşmaya çalıştığını, bu yüzden de ondan kurtulduklarını söyledi.”

Bayan Sealsfield’in pansiyonundaki pencerelerden birinden loş bir ışık sızıyordu. Luke kapının önünde durdu. “Hiç tereddütlerin oldu mu, Duane?”

“Hayır, neden? Senin tereddütlerin mi var?”

“Sadece gazeteleri okuyordum. Polisler Comer’ı yakalamak konusunda kararlılar.”

“Geçen sefer bizi gafil avladılar. Beni ölesiye korkutmuşlardı.”

“O zaman neden bu işi bırakmıyorsun?”

“Başka ne yapabilirim?”

“Bilmiyorum. Babandan dükkânı devralabilirsin. Kendine bir kadın bulup birkaç çocuk yaparsın. Kiliseye gidersin. Sadece normal biri olabilirsin sanırım.”

Duane gözlerini ufka doğru dikti. “Bunu daha önce düşünmüştüm. Ama Prysorski’den sonra bu işten ancak kefenecilik olarak kurtulabileceğimi anladım.”

“Prysorski bir kaza değil miydi?”

Duane’in çenesi kasıldı. “Var mısın yok musun? Karar vermelisin, Luke. Çünkü eğer kararsızsan bu hepimizi riske sokar.”

Luke oğlana zaten risk altında olduğunu söylemek istiyordu; ancak oğlanın doğrudan Necker’a gitmesi seçeneğini göze alamazdı. “Sadece sesli düşünüyorum. Bugünden ötesini düşünmeye ve yarını hesaba katmaya çalışıyorum.”

“Ö hâlde yapman gereken uyumayı düşünmek; çünkü yarın pek fazla uyuyamayacaksın.” Duane sıırıttı. “Ama bir günde bir yılda kazanabileceğin parayı kazanabilirsin.”

Luke şapkasını kaldırıp yeniden başına koydu. “Parayı bölerken Comer’la birlikte değilsen adil bir pay aldığını nereden biliyorsun?”

“Comer herkes için farklı bir pay böler. Çocukları olanlar en yüksek payı alır. Daha sonra evli olanlar gelir. Sonra da sen ve ben gibiler. Necker’ın evlenme nedeninin de bu olduğundan oldukça eminim. Soygunlarımızın çoğunu hasat zamanıyla ekim arasında yapıyoruz.”

“Necker, Lulie’yle hasat zamanından sonra mı evlendi?”

“Evet.”

Saklı Öpücük

“Bu yine de paranın olması gerektiği gibi bölüştürüldüğünü kanıtlamıyor.”

“Ah, çok fazla endişeleniyorsun. Frank Comer gelmiş geçmiş en iyi lanet olasıca kanun kaçağıdır. O kimseyi kandırmaz.”

Luke, “*Soyduğu insanlar dışında*” diye düşündü. “*Ya da çetesinden çıkmasını istedikleri dışında.*”

Luke bir elini Duane’in omzuna koydu. “Yarın dikkatli ol.”

“Endişelenme. Her şey yolunda gidecek.”

Luke başını sallayarak kapıyı açtı ve pansiyondan içeri girdi.

Luke'un şefini uyarması gerekiyordu. Kasabadaki telefon hatları çökmüştü; ama her şeyin kaynağı Georgie'nin kır evindeydi. Bu yüzden de kırsal bölgelere giden hatlar hâlâ çalışıyor olmalıydı. Duane'in eve varacağı süre kadar odasında bekledikten sonra yola koyuldu.

Son birkaç ay sayesinde özellikle Georgie'nin evine giden pek çok kestirmeyi ve arka sokağı öğrenmişti. Kadının evine ulaşana dek gözlerden uzak kalmayı gayet iyi becerdi.

Ön tarafa dolaşarak kapıya vurdu. "Georgie? Benim. Açabilir misin? Bir görüşme yapmam gerekiyor."

"Luke?" Luke kadının sendeleyerek yürüdüğünü duydu. Daha sonra da oturma odasında bir ışık belirdi.

Kadın kapıyı açar açmaz Luke içeri dalarak kapıyı arkasından kapadı. Georgie gecelik yerine pamuklu bir elbise giymişti. Bu kadın sabahın ikisinde giyinik olarak ne yapıyordu?

Kadının yüzüne bir endişe ifadesi kazanmış gibiydi. "Geri geldiler" dedi.

Luke'un nefesi kesilir gibi oldu. "Necker? Burada mıydı? Sana zarar verdi mi?"

Georgie bir adım geri gitti. "O muydu? Arnold Necker mıydı?"

Adamın nabızı hızla atıyordu. "Sana zarar verdi mi?"

"Hayır, hayır. İçeri gelmedi. Dışarıda durdu ve silahını ateşleyerek bir sürü gürültü yaptı. O kadar korktum ki emekleyerek santrale gidip şerife telefon etmeye çalıştım. Ama hatlar çalışmıyor." Kadının bedeni ürperdi.

Luke kadını kendine çekerek sırtını sıvazladı. Tartışmaları hakkında düşünmek için fazla vakti olmamıştı. Gerçek şuydu ki Luke kadının durumunu anlıyordu ve içinde bir yerlerde bu yüzden ona saygı duyuyordu. Ama kadının öpücükleri olmaksızın yola devam etmek dayanabileceği bir şey değildi. Yine de şimdi bunun zamanı değildi.

Luke, "Üzgünüm" dedi. "Kasabadaki teller silahla vurularak koparıldı; ama diğer her şey çalışıyor olmalı."

"Çalışmıyor. Hiçbir şey çalışmıyor. Her bir hattı tek tek denedim."

"Lanet olsun." Luke hafifçe kadının omuzlarını sıktıktan sonra onu serbest bıraktı. "Hemen döneceğim. Dışarıda bir şeyi kontrol etmem gerekiyor."

Luke patikanın daha yarısını yürümemişti ki direktteki her bir telefon hattının vurularak koparıldığını gördü. Lanet okudu. Necker hiç kimsenin hiçbir şekilde dış dünyayla bağlantı kurmadığından emin olmak istemişti.

Bunu neden yapmıştı? Bir şeyden mi şüpheleniyordu? Luke'tan mı şüpheleniyordu? Bu geceki eşek şakasının gerçek nedeni neydi?

Luke koşar adım eve döndü. “Her şey çökmüş. Hatları vurarak ikiye ayırmış. Telefonları ya da telgrafi kullanmanın hiçbir yolu yok. İletişimimiz tamamen kesilmiş durumda.”

Georgie pencereden dışarı göz attı. “Bunu neden yapsın ki?”

Luke çalışma masasına yürüyerek bir çekmeceyi açtı ve çeşitli hatların şemalarını çıkardı. “Şefime ulaşmam gerekiyor. Industry’e giden hattın hangisi olduğunu biliyor musun?”

“Dobblinglerin evine giden.” Georgie de masanın yanına gelerek adama katıldı. “Sorun ne? Neler oluyor?”

“Hemen dönerim.” Luke gaz lambasını kaparak aletlerini koyduğu at arabasına koşturdu. Eldivenlerini ve tırmanma ipi ni taktı, birleştirme için kullandığı karga burnunu ve tel tutucuyu aldı. Ancak direğe ulaştığında kendini bir tel karmaşasının içerisinde buldu ve hangisinin nereye gittiğine dair hiçbir fikri yoktu. Onları ayırmak çok fazla zamanını alacaktı ve işi bittiğinde gün doğmuş olacaktı.

Aletleri koyduğu arabaya geri döndü. Hayal kırıklığına yenik düşmemek için çırpınıyordu. Arna işin aslı, hiç zamanı yoktu.

Georgie onu kapıda karşıladı. “Çok mu karanlık?”

“Ve çok fazla karmaşa var.”

“Neler oluyor? Neden şefine ihtiyacın var?”

“Comer 4:53’te Houston’a giden treni soyacak.”

Kadının dudakları aralandı. “Ne zaman?”

“Bugün.” Luke şemaları çalışma masasına fırlattıktan sonra yeniden kapıya yöneldi.

“Ne yapacaksın?”

Luke ellerini başına koyarak durdu. “Bir birlik toplayacağım. Kapılarını kilitle.”

Georgie pencerenin önündeki yerine geri dönerek yavru-
ların nöbetini tutmaya devam etti. Bütün gece oradaydı ve
Necker'ın silah atışları onu sıçratarak uyandırmıştı. Şimdi de
Luke'un yardım için polisleri arayacak hiçbir yolu olmadığını
bildiğinden tamamen uyanıktı.

Luke'un şefine ulaşmanın bir yolunu bulabilmek için bey-
nini zorladı. İlk ışıkla atına atlayıp Industry'e gidebilirdi; an-
cak Brenham'ın telefon hatları bu şekilde olduğu sürece bütün
kasabada bir kargaşa yaşanacaktı. Bu krizin ortasında ortadan
kaybolursa SWT&T onu kesinlikle işten kovardı.

Bettina'yı gönderebileceğini düşündü; ama mesafe küçük
bir kızın gidemeyeceği kadar uzundu. Buna ek olarak santral
paneli bir bara yerleştirilmişti.

Bayan Patrick ona yardım edebilirdi; ama o ve kocası akra-
balarını ziyaret etmek için Jefferson'a gitmişlerdi. Georgie tanı-
dıklarını ve müşterilerinin yazılı olduğu listeyi gözden geçirdi.
Erkeklerin Luke'a yardımcı olma ihtimali daha yüksekti. Ka-
dınlar ve çocuklar ya çok yaşlı ya çok gençtiler ya da Comer'a
karşı sempati duyuyorlardı.

Sonunda düşünceleri yeniden Bettina üzerinde yoğunlaştı.
Bu, küçük kızın bir bara ilk gidişi olmayacaktı. Tanrı biliyordu
ya, babasını defalarca bir bardan eve kadar sürüklemek zorunda
kalmıştı. Üstelik bir oğlan gibi giyinirse hiç kimse bir şey fark
etmeyebilirdi.

Parmaklarını sandalyesinin kenarında tıkırdattı. Bacak bacak
üzerine attı, sonra bacağını indirdi. Sandalyesinde sallandı. En
sonunda ayağa kalkarak avucunu soğuk pencere camına yapıştı-
rdı. "Dayanın küçüklerim. Olabildiğince çabuk geri geleceğim."

Von Schillerlerin gecekondusu bir evden çok bir ahırını andırıyordu. Cephe kaplamasının bütün parçaları küçük parçalara ayrılmıştı. Ardiyenin çatısının sağ tarafı tehlikeli bir biçimde saçaklardan sallanıyordu. Ayrıca veranda tamamen yıkılmıştı.

Georgie'nin ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Kapıyı mı çalmalıydı? Ya kapıyı Bay Von Schiller açarsa? Ya açmazsa? Öylece içeri girip yatak çarşafının altlarını kontrol etmeye başlayamazdı.

Dipsiz mağaralara açılan boşlukları andıran deliklere gözünü dayayarak karanlık dikdörtgen pencerelerden içeri baktı. Eğer hangi pencerenin Bettina'ya ait olduğunu bilseydi o boşluklardan içeri küçük taşlar atabilirdi. Ancak bilmiyordu ve yanlış bir tahminde bulunmayı da göze alamazdı.

Sonunda ellerini ağzına koyarak kardinal kuşlarının seslenişini taklit etti. Çıkardığı tiz ses bir tren düdüğü gibi havayı yarıyordu. Georgie nefesini tuttu. Birkaç dakika sonra parmaklarını yeniden ağzına götürdüğünde küçük bir silüetin köşeyi dönererek geldiğini gördü.

Bir rahatlama duygusu içini kapladı. "Buraya" diye tısladı.

"Ne oldu?"

"Az önce 4:53 Houston treninin soyulacağını öğrendim."

Bettina'nın gözleri kocaman açıldı. "Şerife söyleyecek misin?"

Georgie başını salladı. "O hiçbir şey yapmayacaktır. Ayrıca polislerden başka hiç kimseye söylememeliyiz. Onları telefonla uyarmaya çalıştım; ancak kasabadaki bütün hatlar... Bazı düzenbazlar tarafından ateş edilerek koparılmış."

"Bunun iyi bir şey olduğunu düşünmüyor musun? Çünkü bu tezgâhı kuran muhtemelen Comer ve eğer polislere haber uçarlsa Comer'ı hazırlıksız yakalayabilirler."

Georgie eğilerek kızı omuzlarından kavradı. “Dinle, Bettina. Evime zorla giren ve şapkaları yakan o adamları hatırlıyor musun?”

“Elbette.”

“O şapkaları asla geri alamayız. İşte Frank Comer’ın yaptığı şey bu. Kendisine ait olmayan şeyleri alıyor ve insanlar onları asla geri alamıyor.”

Kız başını salladı. “O trenlerden ve bankalardan çalışıyor.”

“Aslında onlar bankaların parası değil. Bankalar müşterileri için paraları saklıyorlar. Para o insanlara ait. Ve trenler de iş sahiplerine para kazandırıyor, onlar da böylece kendileri için çalışan insanlara para ödeyebiliyorlar. Ya bugünkü trendeki para SWT&T’ye aitse? Bay Comer onu soyacak ve bu yüzden de SWT&T bize ödeme yapamayacak, değil mi?”

Bettina başını kaşdı. “SWT&T neden bir trene para koy-sun ki?”

“Sana ve bana göndermek için. Ayrıca SWT&T çalışanları-nın olduğu bir sonraki kasabaya da.” Georgie küçük kızın boş boş baktığını fark etti. “Industry’deki telefon santraline bir me-saj ulaştırmanı istiyorum. Bunu yapacak mısın? Bir oğlan gibi giyinmen gerekiyor.”

Uzun bir duraksamadan sonra Bettina başını salladı. “San-rım evet. Pantolonumu giymeliyim.”

“Ayrıca saçlarını da bir şapkanın altında gizle.”

“Pekâlâ. Ne zaman gitmemi istiyorsun?”

“Hemen şimdi. Sen hazırlanırken ben de kiralık at dükkânına uğrayıp sana bir at temin edeceğim.”

“Ben at sürmem.”

“Ne?”

“Ben at sürmem. Nasıl sürüleceğini bilmiyorum.”

Georgie gözlerini kırptırdı. Bettina’nın her yere yürüyerek gitmesinin nedenini babasının bir at almaya ya da kiralamaya gücü yetmediğinden olduğunu sanıyordu. Kızın at binmeyi bilmediği hiç aklından geçmemişti. “Oh tatlım. Bu şekilde olmaz. Industry’e kadar yürüyemezsin.”

“Elbette yürüyebilirim. Ben ve babam bunu milyonlarca kez yaptık. En sevdiği içki mekânlarından biri orada. H.H. Bolesche Barı.”

Georgie dikleşti. “Orası santralin de kurulu olduğu yer.”

“Biliyorum.”

“Senin oraya varman ve polis merkezine haber yollaman çok uzun sürer. Dolayısıyla zamanında adam gönderemezler.”

“Belki. Ama 4:53 trenine birkaç kişiyi yetiştirebilirler. Eğer başarabilirlerse de adamları suçüstü yakalayabilirler.”

Georgie dudağını ısırarak etrafa bakındı. “Şu anda gece yarısı.”

“Yani?”

“Yani gecenin bir yarısında Industry’e yürüyerek gidemezsin.”

“Eğer bir erkek olsaydım böyle düşünür müydün?”

Georgie alnını ovuşturdu. Gerçek şuydu ki eğer ebeveynlerinin izin vereceklerini bilse Fritz’den ya da çocuklar için kurduğu Audubon cemiyetindeki diğer oğlanlardan birinden bunu isterdi. Ama onların izin vermeyeceklerini biliyordu.

Bettina, “Düşünür müydün?” diye bastırdı.

Georgie, “Muhtemelen hayır” diye itiraf etti.

“Peki ya bana bir erkeğin yaptıklarını bir kadının da yapabileceğine dair söylediklerin?”

“Bu farklı bir konu.”

“Değil. Ayrıca ben kararımı verdim. Yapabileceğimi de yapamayacağımı da söylesen gideceğim. Beni durduramazsın.”

Georgie kızın gözlerindeki bakışı daha önce defalarca görmüştü. Pes ettiğini ifade eden bir soluk vererek kıza tembihte bulundu. “Sakın unutma, Industry operatörü dışında hiç kimseye bir şey söylememelisin.”

Georgie pencere kenarındaki gece nöbetine dönmeye tenezzül etmedi. Bir saat içerisinde gün doğacaktı ve yavruların ebeveynleri görevlerini devralmış olacaktı. Kendini yatağa atıp bir kez daha ne yapacağını düşünerek gözlerini kapadı. Bettina'nın Industry'e kadar yürüyeceğini bilseydi daha başından onu bu işe dâhil etmezdi. Ama artık çok geçti. Bettina çoktan yola koyulmuş olmalıydı. Kızın güvende olması için dua etmeye başladı; ama daha amin kısmına gelemeden uykuya teslim oldu.

Ters giden bir şey vardı. Georgie kendini yatağında doğrulup camdan dışarı bakmaya zorladı. Gün yeni ağarmaya başlamıştı.

Sonra birden fark etti. Etraf sessizdi. Çok sessizdi. Yavrular neden ciyaklamıyorlardı? Kardinal kuşları sabah erkenden güne başarlardı.

Bacaklarını yatağın kenarından sallandırıp ayağa kalktı ve oturma odasının penceresine doğru ilerledi. Ufuk hafif aydınlanmış olmasına rağmen camdan dışarısını görebilmek için henüz çok karanlıktı. Georgie üzerine bir battaniye almakla vakit kaybetmeyerek telaşa arka verandaya çıktı ve kurtboğan bitkisine doğru parmak uçlarında yürüdü.

Ne bir ses vardı ne de bir hareket.

İyice yaklaştı ve sonra geri çekildi. Yavrular gitmişti. Sağına soluna bakındı. Yavrulara dair hiç iz yoktu.

Kalbi hızla çarpmaya başladı. Gecenin bir köründe birilerinin onlara uçmayı öğretmediğini gayet iyi biliyordu.

Telaşla verandadan inerek bahçeyi, ağaçları taradı. Sonra karaağacın yapraklarında bir mücevheri andıran kıpkırmızı tüyleriyle Prens Albert'ı gördü. Kuş dalın üzerinde hopladı.

Cik cik cik. Hayal kırıklığını ifade eden kısa, kesin bir çığlık. Victoria kanat çırparak onun yanına kondu ve aynı keskin ve kısa notaları tekrarlardı.

Georgie her iki eliyle de ağzını kapatarak arkasını döndü. Hayır. *Hayır. Lütfen Tanrım.*

Ama hiç şüphe yoktu. Geceleyin bir şey o kuşları alıp kaçmıştı. Georgie herhangi bir kargaşa izine rastlamadı. Kurtboğan bitkisinin dallarından hiçbiri kırılmamıştı. Kuş yuvası yamuk falan değildi. Her şey kusursuz görünüyordu. Sadece beşik boştu.

İlk kez renkli dokuma kurdelenin ne kadar parlak ve göze çarpan bir şey olduğunu fark etti. Tuhaf bir his midesinin bulanmasına yol açtı.

Avcıyı harekete geçiren şey o kurdele miydi? Buradaki kaba-hatli Georgie'nin kendisi miydi? Hafifçe inleyerek dizleri üzerine düştü. Yılan, kedi, atmaca ya da rakun... Bir şey kesindi. Edward, Alice ve Leopold ölmüşlerdi.

Georgie ağıt yakarak ve ağlayarak öne arkaya sallanmaya başladı. Bu nasıl olmuş olabilirdi? Bütün gece onları izlemişti.

Hayır, bütün gece değil. Bir ara içi geçmişti, sonra da Neker ve Luke tarafından işi bölünmüştü. Bertina'yı uyandırmak için onları tamamen yalnız bırakmıştı. Ayrıca eve döner dön-

mez de uyuyakalmıştı. Bir noktada da bir şey yavruları alıp götürmüştü.

Keşke uyanık kalmayı başarabilmiş olsaydı. Keşke onları hiç bırakmamış olsaydı. Yaşlı gözleri kuşları için yarattığı ütopoyayı inceledi. Meşe ağaçları, kavaklar ve karaağaçlar. Peygamber çiçeği, sumak ve hanımeli. Haseki küpesi, Türk zambağı ve koni çiçeği. Onlara ihtiyaçları olan her şeyi sunmuştu. Gerçek bir cennet bahçesi yapmıştı.

Buna rağmen bir hain gelmiş ve çaresiz yavruları kapmıştı.

Hayır, bağırmak istiyordu. Benimle güvendeydiler. Onlara her şeyi sunmuştum.

Yooo!.. Güvende değillerdi. Bahçesini Tanrı'nın yarattıklarına yardımcı olmak için düzenlemiş olabilirdi. Evler kurmuş ve yemlikleri doldurmuş olabilirdi. Ama sonuç olarak onlara kol kanat geren, besleyen ve uçmayı öğreten cennetteki babalarıydı.

Aniden Luke'un sözleri hafızasında yankılandı. *Ben korumak için yemin ettim. Ve işimi yapabilmem için bazı fedakârlıklarda bulunmam gerekli.*

Yavrular feda mı edilmişlerdi? Ama neden? Georgie bahçe de etrafına bakındı. Belki de nedeni Tanrı'nın yarattıklarının ihtiyaçlarıydı. Ve sonsuz bilgeliğe sahip olan Tanrı'nın kusursuz bir planı vardı.

Georgie yutkundu. Bu düşünce acısının dinmesine yardımcı olmamıştı. Albert ve Victoria'yı kafaları karışmış ve üzgün bir şekilde çaresizce daldan dala uçarken seyretmekten kendini alıkoyamıyordu.

Kendisini Tanrı gibi görmeye bir son vermeliydi. Evreni ve içindeki bütün canlıları kontrol etmesi mümkün değildi. Bu işi Tanrı'ya bırakması gerektiğini sonunda kabul etti.

Derhâl Bettina'nın yüzü gözünün önüne geldi. Dokuz yaşındaki bir kızı sabahın ilk ışıklarıyla tek başına on altı mil uzaktaki bir kasabaya göndermişti. Üstelik bunu yardımı istenmediği hâlde yardım etmek için yapmıştı.

Bu, renkli bir kurdeleyi dışarı bırakmaktan daha kötü bir şeydi. Eğer Bettina'nın başına bir şey gelirse Georgie kendini asla affetmeyecekti.

Kapının tıklatıldığını duyduğunda yalpalayarak içeri gitti. Kapıyı açtığında karşısında Luke'u buldu. Adam, cennetten gelen bir hediye idi.

Kırkıncı Bölüm

Nussbaum dağınık saçlarıyla ve gözlüksüz yüzü, pantolonunu tamamlayan ceketı olmadan daha genç görünüyordu. Bütün bir gecenin ardından yüzünde sakaldan eser bile yoktu.

“Palmer?” Adam gözlerini kısarak baktı. “Bu sen misin?”

Luke şerifin evine daldı. Georgie’ye bir ekip oluşturacağını söyledikten sonra doğrudan pansiyona gitmiş, odasının zeminindeki döşemelerin bazılarını kaldırarak giysileri, şapkası, çizmeleri, silah kemeri, rozeti ve izin belgesi beraberinde kelepçelerini de alarak bir torbaya doldurmuştu. Yeniden kendisi olmak kendini iyi hissetmesine neden olmuştu. “Git ve gözlüklerini al Nussbaum.”

“Bana bak, sen kendini ne...”

Adam, “*Git ve gözlüklerini al*” diye gürledi.

Şerif birkaç adım geriledikten sonra homurdanarak kordondan içeri yöneldi. Birkaç dakika sonra gözlükleriyle geri gelerek aceleyle gözüne taktı. “Eğer vurularak kopartılan hatlarla

ilgili geldiysen onlarla ilgili zaten bilgim var. Bunun için beni uyandırmana gerek yoktu.”

Luke rozetini göstermek için ceketini açtı ve sonra da şerife evraklarını uzattı. “Ben “A” şirketinin Teksas polisi Lucious Landrum’um. Bir ekip toparlamam gerekiyor.”

“Lucious Landrum mu?” Nussbaum burnundan soludu. “Sen Lucious Landrum’san ben de...”

“İzin belgesini oku. Çok fazla zamanım yok.”

Adamın ses tonu bir şekilde etkileyiciydi ve Nussbaum evraka bir göz attı. Başını kaldırıp adama baktıktan sonra yeniden evraka baktı. “Sen Luke Palmer değil misin?”

“Hayır.”

“O zaman, telefon tellerini kim tamir edecek?”

Luke öfkeyle gözlerini devirdi. “Bazı tutuklamalar yapmam gerekiyor; ama zaman konusu hayati önem taşıyor. Bu yüzden de bir ekip kurmama yardımcı olursan minnettar olurum.”

“Kimi tutuklamak istiyorsun?”

“Arnold Necker, Peter Finkel ve Clem Ragston.” Şimdilik Duane ve Blesinger’i konu dışı bırakmıştı. Onlar kasabada yaşadıklarından çete yola koyulmadan önce onlara bir şekilde haber ulaşmasını istemiyordu. Yine de listesindeki isimleri telaffuz etmek ağzında acı bir tat bırakmıştı. Comer bugün tutuklayacakları arasında yer almayacaktı. İletişim kesik olduğundan ekibinin kalanına ulaşması için hiçbir yol yoktu.

Necker’la yola çıkmayı ve Comer’ı tek başına yakalamayı düşündü. Ancak eğer Duane’in hikâyesi doğruysa o zaman Comer ortaya çıkana kadar çete silahlarını çoktan hazırlamış olacaktı. Luke onları hazırlıksız yakalaması durumunda silahlarını ellerinden alabilirdi; ancak dolu durumdaki silahını hazırda

tutan o kadar adama karşı fazla şansı olması mümkün değildi. Ayrıca Necker'a dair de onu huzursuz eden bir şey vardı. Yanlış olan bir şey vardı.

Nussbaum izin belgesini geri uzattı. "O adamların gerçekte kim olduklarına dair bir fikrin var mı?"

"Evet."

Şerif boynunu kaşdı. "Pekâlâ, eğer polislerinin desteğini alabilirsen ben de seninle gelebilirim. Ama buralarda yaşayan hiç kimse onları tutuklamana yardım etmez."

"Ya senin yardımcıların?"

Nussbaum başını salladı. "Onlar da. O insanları bizim kadar iyi tanımıyorsun. Dağılım şekillerine göre erken davranırsak bir ya da iki tanesini yakalayabiliriz; ancak yine de bizim üzerimize çullanacak bir sürü adam olacaktır. Daha güneş bile doğmadan vurulmuş oluruz."

Luke hızla şapkasını çıkararak güneyi işaret etti. "Bugünün ilerleyen saatlerinde bir tren soygunu planlıyorlar. İnsanların hayatları tehlikede. Eğer bunu yalnız yapabilseydim yapardım; ancak evlere ani baskınlar düzenlememiz gerekiyor. Eminim adamlarını iş birliği yapmaları için ikna edebilirsin. Değil mi?"

"Korkarım bunu yapamam. Sizin polisleriniz dışında hiç kimse o adamların peşinden gidip de sağ geri dönemez."

"Benim ekibimi beklemek için zamanımız yok. Birkaç saat içerisinde bir ekip kurmuş olmam gerekiyor."

Nussbaum evin kapısını açtı. "Gerçekten üzgünüm, Palmer."

"Landrum. Lucious Landrum. Ve seninkiler gibi acınası durumda yardımcılarım olsaydı onları derhâl görevden alırdım."

Şerif bu sözlerden hiç etkilenmemişti. Comer çetesine karşı duyduğu korkunun, vekâlet ettiği ekibi üzerinde sahip olduğu

otoriteye dair sarf edilen sözlerin onur kırıcılığına baskın geldiği apaçık ortadaydı.

Luke şapkasını havada savurarak başına taktı. “Pekâlâ. Oraya tek başıma gideceğim. Tek ihtiyacım olan bir at arabasını sürececek cesaretle sahip korkusuz bir adam.” Bir parmağıyla Nussbaum’u dürtükledi. “Bana o adamın ismini ver ve ben de bir sürü suçluyla geri geleyim.”

“Bu dediğini yaparsan ancak kefenine sarılı olarak geri geleceksin. Şimdi, iyi geceler... Ya da günaydın, her neyse.”

Luke öfkesini güçlükle bastırarak kapıdan fırtına gibi çıktı. Ev ev dolaşarak isteğini açıklamak için erkekleri yataklarından kaldırdı. Sadece arabayı kullanacak bir sürücüye ihtiyacı vardı. Doktora, hâkime, itfaiye şefine, bankacıya, demirciye, tabakhane sahibine, kiralık at ahır sahibi, hatta şapkacıya bile sordu. Hepsini kapıyı yüzüne kapadı.

Zamanı tükenmişti. Eğer yarım saat içerisinde yola koyulmazsa Duane’i, Blesinger’i ve muhtemelen diğerlerini kaçırmış olacaktı. Yardım istemediği sadece bir kişi kalmıştı. Düşmanla yüzleşmekten asla kaçınmayacak biri. Her şeyini riske atabilecek biri.

Tanıdık verandadaki yeşil bankın, Hint kamışından sallanan sandalyenin ve salıncağın yanında durarak sineklikli kapıyı açtı ve Georgie’nin kır evinin parlak mavi kapısını tıklattı.

Georgie adamı polis kıyafetleri içerisinde daha önce de görmüş olduğunu düşündü; ama açıkça anlaşılıyordu ki görmemişti. Adamın hâli tıpkı bir tırtılın kelebeğe dönüşmesi gibi göz alıcıydı. Kaliteli kovboy şapkası ve uzun kollu gömleği adamın kalitesinin sadece bir kısmını ortaya koyuyordu. Diğer her şey; deri giysisi, boyun bağı, sık pantolonu, yıpranmış binici çepsi ve cilalı botları siyahtı.

Ancak kadının asıl dikkatini çeken el yapımı kemerindeki fişekler, altın ve gümüşten yapılmış devasa amblemliler kemer tokası ve kalçalarındaki bir çift silahtı.

Georgie adamı baştan aşağıya süzdü. Adamın blucin kuması rengindeki gözleri birden kadınınkilerle buluştu.

Georgie'nin beyni tekrar çalışmaya başladı. "Bettina Industry'e doğru yola çıktı" dedi. "Kendi başına. Gidip onu almalıyım. Senin atını ödünç alabilir miyim?"

"Hayır, ona ihtiyacım var. Ve... Sana da ihtiyacım var."

Kadın başını salladı. "Ama ben..."

"Kimse ekibime katılmak istemedi."

Kadın gözlerini kırıştırdı. "Hiç kimse mi? Comer'a olan sadakatleri yüzünden mi?"

"Bazıları evet. Diğerleri -şerif ve yardımcıları gibi- korktukları için reddettiler."

"Peki ya silah kulübündeki adamlar? Onlardan yardım istedin mi?"

"Hepsi hayır dedi."

"Bay Lee de mi?"

"Avukat ve karısı Patricklerle birlikte Jefferson'a gitmişler."

"Belediye başkanının yardım edeceğine eminim." Kadın başını salladı. "Hayır, bekle. O Austin'de."

"İnan bana. Kasaba, fırıncıya, şamdançıya bile sordum. Kasabada yardım etmek isteyen tek bir kişi bile yok."

Kadın başını salladı. "Her şey yoluna girecek. Industry'e doğru giderken yolunun üzerinde Bettina'yı yakalayabilirsin. İkinci oraya vardığınızda şefini arayıp daha fazla polisin oraya ulaştırılmasını sağlayabilirsiniz."

“Zaman yok. Onları birer birer kendim tutuklayacağım.”

“Kendi başına mı?” Kadının dudakları aralandı. “Ama nasıl?”

Adam ufka doğru baktı. “İçeri gelebilir miyim?”

“Oh!” Kadın geriye doğru sıçradı. “Üzgünüm. Elbette.”

Adam içeri girerek kapıyı kapadı. Daha önce binlerce kez bu odada bulunmuştu; ama şimdiye kadar böylesine doldurmamıştı. Sanki son iki saatte boyu üç metre uzamış gibiydi.

Şapkasını çıkardıktan sonra parmaklarıyla saçlarını taradı. “Bu işi tek başıma yapamam. At arabasını kullanacak birine ihtiyacım var.”

“Yani koca kasabada senin için arabayı kullanacak tek bir erkek bile olmadığını mı söylüyorsun?”

“Maalesef hayır.”

Kadın ellerini dizlerine dayadı. “Şey, bu çok komik. Herkes bir at arabasını kullanabilir. Ben bile.”

Adamın bakışları kadının gözlerine kilitlendi.

Kadının midesine ani bir sancı girdi. “Oh Tanrım. Arabayı benim kullanmamı mı istiyorsun?”

Adam olduğu yerde hafifçe kıpırdandı. “Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Ben onları tutuklayacağım ve bir yerden diğerine giderken gözlerinin bağlı olmasını sağlayacağım. Ama ben her eve girdiğimde sen onlara silah doğrultmak zorunda kalacaksın.”

Georgie bir elini karnına koydu, sonra diğerini de onun üzerine bastırdı. “Anlamıyorsun. Bettina’yı *tek başına* Industry’e yolladım.”

“Seni duydum ve bunun için minnettarım. Umarım zamanında oraya ulaşır.”

“O daha dokuz yaşında Luke. Industry’e kadar yürüyemez.”

“Ben de Comer Çetesi’ni yardım olmadan yakalayamam. Sen benim son umudumsun Georgie. Eğer bu adamları şimdi durdurmazsam, masum insanların hayatları tehlikeye girecek. Üstelik sadece erkeklerin değil, kadınların ve çocukların hayatları da tehlikede. Pek çok çocuğun. Bettina’nın yaşındaki ve hatta daha küçük pek çok çocuğun hayatı söz konusu.”

Georgie Şubat ayındaki soygun sırasında yanındaki küçük kızı hatırladı. “Comer onlara zarar vermez.”

“Kendini kandırma. Kimsenin yaralanmamış olmasının tek nedeni kimsenin ona meydan okumamış olması. Adamın “iyi mizacına” güvenmen bir boz ayıyla aynı ağacı paylaşmak kadar güvenli.”

“Peki ya Bettina ne olacak?”

“O kız şimdiye dek gördüğüm en becerikli insan. Aslına bakarsan eğer sen benimle gelmezsen arabayı kullanması için gidip onu alabilirim.”

Kadının beti benzi soldu. “Bunu yapamazsın.”

“Beni buna zorlama.” Adamın mavi gözleri gri noktacıklara dönmüştü. İşte bu Georgie’nin gazetelerde hakkında okuduğu Lucious Landrum’du. Ama derinlerde bir yerlerde kadının tanıdığı ve sevdiği Luke Palmer da vardı.

“Kızın korunmaya ihtiyacı var.”

Yavru kuşlar gibi mi? Bu düşünce öyle şiddetli bir biçimde Georgie’nin zihnini sardı ki bir iki adım geriye doğru sendeledi.

Luke, “O trendeki insanların da korunmaya ihtiyaçları var” dedi.

Georgie yutkundu. Aynı anda iki yerde birden olamazdı; ama olabilecek birini biliyordu. Sadece Tanrı’ya güvenmesi gerekiyordu. “Mahkûmlara silah doğrultamam. Hayatımda bir kez bile silah kullanmadım.”

“Ve umarım kullanman da gerekmez. Sana silah kullanmayı öğretmek istemiştim; ama zamanımız olmadı.” Luke elindeki şapkasıyla oynadı. “Ama aslında bu senin lehine bir şey olabilir. Eğer o adamlar senin ateş edebildiğini düşünürlerse, ihtiyaç durumunda onlardan birini gerçekten öldüremeyeceğini tahmin edebilirler. Ancak silah kullanmayı bilmediğini keşfederlerse onları kazayla vurabileceğini -ki bu da bariz bir olasılık- düşünerek endişelenebilirler. Bu bile başına dert açmalarına engel olmak için yeterli bir neden.”

“Peki ya yine de başıma dert açarlarsa?”

Adamın gözleri tekrar çelik rengine büründü. “O zaman nişan alır ve tetiği çekersin.”

Kadın elini boğazına götürdü. “Anlıyorum.”

Georgie eğer adamla giderse bu, Bettina’yı Tanrı’nın ellerine emanet etmek demek olacaktı. Bu da işini kaybetmesi demek olabilirdi. Ayrıca diğerlerini yağmalayan adamları defetmek anlamına da geliyordu.

Derin bir nefes aldı. “Ne zaman yola çıkıyoruz?”

Adamın omuzları gevşedi, gözlerinde bir rahatlama ve minnettarlık ifadesi belirdi. Geldiğinden beri ilk kez kadının tanıdığı Luke gibi görünmüştü.

Adam kadının ellerini kavrayarak avuç içlerini öptü. “Teşekkürler. Seni düzgünce öperdim; ama buna iznim yok. Yirmi dakika içerisinde yola koyulmamız gerekiyor. Gidip kiralık ahırdan bir araba ve at alacağım. Bu arada sen de üzerine olabildiğince rahat hareket etmeni sağlayacak bir şeyler giysen iyi olur.” Adam kapıyı açıp dışarı çıktıktan sonra içeri doğru başını uzattı. “Ama pantolonun olmaz. Duydun mu?”

Georgie başını salladı. Kapı adamın ardından kapanır kapanmaz koşarak yatak odasına gitti.

Luke, Jackson ve Fourth'un kesişme noktasında Honey Dew'u Georgie'nin kullandığı arabanın yanına getirdi. Georgie kahverengi pamuklu bir elbise giymişti, şapka takmamıştı ve erkeklerin araba sürerken kullandıkları eldivenlerden takmıştı. Luke kadının araba ve ata hâkimiyeti karşısında memnun olmuştu.

Luke kadına, "Burada bekle" dedi.

Georgie adama baktı.

Luke başını sallayarak caddenin yukarısını işaret etti. "Onlar Duane ve Blesinger. Yola çıkmışlar."

"Duane Pfeuffer mı? Duane ve Bay Blesinger'in bu işe dâhil olduklarını kastediyor olamazsın."

"Sadece yerinden kımıldama. Hemen döneceğim."

Luke Honey Dew'u dürtükleyerek hızla onlara doğru ilerledi. Bir yandan da adamların atı tanıyacaklarını ve böylece onları savunmasız yakalayacağını umdu.

Duane atının eyerinde arkasını döndü ve Luke'u görerek sırıttı. "Ne giymişsin böyle Palmer? Süslü biblolar gibi giyinmene gerek yoktu."

Luke onlara yetişti. "Günaydın Duane. Ludwig."

"Şu hâline bak. O tulumdan başka giyecek bir şeyin olduğunu bile bilmiyordum."

Blesinger, "Burada ne arıyorsun?" diye tısladı. "Senin Necker'la yolculuk etmen gerekiyordu."

Luke adama cevap vermek yerine Duane'in silahını kılıfından aldı ve onlara doğrulttu. "Benimle gelmeniz gerekiyor."

Blesinger derhâl silahına uzandı.

Luke kendi silahının horozunu kaldırdı. "Bunu aklından bile geçirme."

Silah dükkânı sahibi aniden donarak ellerini havaya kaldırdı.

Duane'in gülümsemesi kayboldu. "Bizimle dalga mı geçiyorsun? Ne yapıyorsun?"

Luke ceketini açarak rozetini gösterdi. "Ben "A" firmasından Teksas polisi Lucious Landrum. Tutuklusunuz." Adamların şok, ihanet ve sonra da panik durumunu sindirmeye çalıştıkları saniyeler sırasında Luke Blesinger'in tabancasını alıp cebine attı ve sonra her iki atın da dizginlerini kavradı. "Atlarınızdan inin ve ellerinizi havada tutun."

Duane Luke'un elindeki Colt marka silaha baktı.

"Ciddiyim Duane. Eğer gerçekten sadece iki soyguna katıldıysan umarım yargıç sana kıyak geçer. Her halükârda ben senin hakkında olumlu bir şeyler söyleyeceğim."

Oğlanın bedenine bir rahatlatma hissi yayıldı. "Ah, yargıç Yoakum hiçbir şey yapmayacak."

“O hâlde in aşağı.” Luke, onların yakında kararları verecek olan kişinin yargıç Yoakum olmayacağını anlayacaklarını tahmin etti.

“Ama soygunu kaçıracamız.”

Açıkça görülüyordu ki Duane henüz Luke’tan Lucious’a geçmeyi başaramamıştı.

Blesinger dişlerinin arasından, “Soygun falan yok” diye konuştu.

Luke silah dükkânı sahibinin daha fazla direnmesini beklemişti; ancak adamın silahlara karşı saygısı büyüktü ve yavaşça atından indi.

“Anlamıyorum.” Duane gözlerinde merhamet talep eden bir ifadeyle atından indi. İkinci bir şans ister gibiydi.

Ancak bu şansı tanımak Luke’a düşmezdi. Luke sadece suçluları adalete teslim ederdi. Gerisine mahkemeler karar verirdi. Alec’i düşünmemeye çalışmasına rağmen onun Şerif Glaser tarafından tutuklanması bir an için gözünün önüne geldi. Glaser’in Alec hakkında uydurduğu suçlamaları ve bunlar sonucunda da kardeşinin üç yıla mahkûm oluşunu hatırladı. Ama bu durum farklıydı. Duane’in suçları gerçektir, uydurma değillerdi. Luke görevine odaklanıp atından inerek Georgie’ye onlara katılmasını işaret etmek için ısıklık çaldı.

“Senin arkadaşım olduğumu sanmıştım. Sana güvenmiştim.”

Duane’in sözlerindeki kırgınlık yüzünden Luke’un kalbi sıkıştı. “Kanun dışı yaşamak böyle bir şeydir, erkeklerin onuru yoktur. Hiç kimseye güvenemezsin.”

“Bütün o zaman boyunca öyle olmadıkları hâlde arkadaşım gibi numara yapan onlar değildi. Bunu yapan, kanunun içindeki insan.”

“Ben numara yapmıyordum. Seni seviyorum. Hem de çok. Ama aldığım emirlere göre, onlar hakkında ne hissedersen hissedeyim Comer ve çetesini yakalamak zorundayım.”

Blesinger, “Bu şimdiye dek duyduğum en büyük palavra” diye mırıldandı.

Duane, “Bunun babama nasıl zarar vereceğini biliyor musun?” diye sordu. “Ben onun tek oğluyum.”

Georgie arabayla yanlarına yanaştı. Saçları rüzgârdan uçuyordu, yüzünde bir kararlılık ifadesi vardı.

“Sanırım babanın zaten senin neyin peşinde olduğuna dair bir fikri vardır.” Luke arabaya doğru dürtükledi. “Yine de her şeyini kaybetmiş sayılmazsın. Birkaç yıl sonra dışarı çıktığında her şey yeni baştan başlayabilirsin. Kendine iyi ve dürüst arkadaşlar bulabilirsin. Tanrı korkusu olan hoş bir bayan bulabilirsin. Ama bu süre zarfı içerisinde dünyevî kazançların gerçek refahını ele geçirmesine izin vermemelisin.”

Blesinger arabaya tırmandı, arkasından da Duane. Luke onların ellerini kelepçeledi.

Luke onları arabanın içine sabitlenmiş zincire kelepçelerken Duane onu izliyordu. “Sen bütün bunlara sahip misin?” diye sordu. “İyi ve dürüst dostların var mı? Tanrı korkusu olan bir kadının? Gerçek refahı buldun mu?”

Luke ne söyleyeceğini bilemedi. Özellikle de bütün bu sorulara cevabı hayırken ne diyebilirdi ki? Bakışlarını yavaşça kaldırdığında Georgie’nin sempati ve aşk sunan gözleriyle karşılaştı.

Yutkunarak dikkatini Duane’e yöneltti. “Gerçek şu ki işim bana bütün bunları elde etmem için pek fazla olanak sağlamıyor. Gündüz ve gecelerimi sadece atım, eyerim ve silahlarımla beraber eyalet boyunca yolculuk ederek geçiriyorum. İnsanlar

biz polislerin hayatlarını göz alıcı hâle getirmekten hoşlanıyorlar; ancak inanılmaz derecede yalnız olabiliyoruz.”

“O zaman neden bu işi yapıyorsun?”

“Bu önemli bir hizmet ve şimdiye dek bu hizmeti sunmaktan dolayı mutluydum. Ancak son zamanlarda, tıpkı senin gibi ben de aynı soruları kendime sorup duruyorum.”

“Belki senin de yeni bir başlangıca ihtiyacın vardır.”

Luke oğlanın omzunu hafifçe sıktı. “Belki vardır Duane. Belki vardır.”

Luke Honey Dew’un yanına döndü. Atına binerek Georgie’ye baktı. “Gidelim.”

Kadın arabayı kuzeye çevirdi. Luke bileklerini eyer kayışına dayayarak gözleriyle etrafı kolaçan etti; ama görünürde ters bir şey yoktu. Kuşlar ağaçtan ağaca uçuyordu. Sincaplar yakalamaç oynuyorlardı. Bir tavşan donakalarak onlara bakmış, sonra da zıplayarak gözden kaybolmuştu.

Adamlar sessizdiler. Asık yüz ifadeleri ve kambur duruşları yeni doğan günün sessiz güzelliğiyle tamamen kontrast oluşturuyordu.

Necker’in evinin 200 metre kadar gerisinde Luke Georgie’ye arabayı durdurmasını işaret etti. Kadının yanındaki oturağa yerleşerek Blesinger’in silahını alıp onu doldurma ve ateşleme işlemini yeniden kadına anlattı.

Blesinger’in gözleri kocaman açılmıştı. “Daha önce hiç silah kullanmamış mı?”

Luke başını sallayarak, “Korkarım hayır” dedi.

Blesinger küfretti.

Duane’in başından beri gösterdiğinden daha telaşlı görünüyordu. “O şeyi bana doğrultmasına izin verme!”

Luke, "Kullandığın dile dikkat et, Ludwig" dedi. Silahı Georgie'ye vererek elini kadınının üzerine koydu ve silahın horozunu kaldırmasına yardım etti. "Şimdi ateşleme pozisyonunda. Eğer kaçmaya çalışırlarsa sadece şu levyeye bastır. Eğer onları yeterince yavaşlatamadığını düşünüyorsan horozu bir daha çek ve sonra tetiğe yeniden bas. Tüm yapman gereken bu."

Kadın başını salladı. "Anladım. Horoz geri. Tetiğe bas."

"Evet. Gözlerini dört açman çok iyi olur."

"Yüce Tanrım..."

"Kullandığın dile dikkat et." Luke Blesinger'e bir uyarı bakışı daha attıktan sonra arabadan aşağı atladı. "Titremekten vazgeçmeye çalış, Georgie. O tetikler oldukça hassastır."

Georgie silahı iki eliyle kavradı. "Biraz gerginim, hepsi bu."

Adam boynunu kaşıdı. "Ani hareket yapmasanız iyi edersiniz beyler."

Duane yalvarır bir ses tonuyla, "Bu kadını o şeyle birlikte burada bırakmayı düşünüyor olamazsın" dedi. "Ya burnu kaşınır da hapsirirsa ya da başka bir şey olursa?"

"O zaman eğilmenizi öneririm."

Blesinger'in çenesi kasıldı. "En azından geri gelirken ona birkaç tane yastık getir. O silah inanılmaz derecede ağırlaşıyor. Eğer elini yaslayacak bir şey olursa en azından daha sabit durmayı başarabilir."

"Bunu yaparım."

Luke yerine bağlı olan Winchester marka tüfeğini kılıfından çıkardı. Saat daha erkendi ve etrafta hiç hareket yoktu. Fare olayından bildiği kadarıyla Necker derin uyuyan biriydi; ama bu onu yanıltmamalıydı. Sabahın bu saatinde atların kişnemeleri onu ve karısını uyandırmak için yeterli gürültüyü yaratabilirdi.

Evin etrafında hızlı bir tur atarak yatak odasında olduklarından emin olduktan sonra tüfeği hazır konuma getirdi ve kapıyı açıp içeri girdi. Yatak odası tam karşısındaydı.

Necker'ın kocaman kahverengi gözlü ve kıvrıkcık saçlı karısı yatağın kenarına oturmuş çizmesinin düğmelerini ilikliyordu. Luke içeri girdiğinde başını kaldırdı ve gözleri adamınkilere kilitlendi.

Luke taarruza geçti.

“Arnold!” Kadın yatakla Luke arasına atladı.

Necker yastığının altındaki silahına uzandı. Luke kadını kenara iterek adam silahını çıkaramadan üzerine çullandı. “At onu.”

Necker tereddüt etti.

“At yoksa ölürsün.” Luke kendini en kötüye hazırlayarak hareketsiz bekledi.

Necker onun sözlerindeki samimiyeti anlamış olmalıydı. Yavaşça ellerini yastığın altından çekerek havaya kaldırdı. Luke öne doğru ilerledi, Necker'ın silahını beline sıkıştırdıktan sonra mahkûmu kelepçeledi. “Ben Lucious Landrum ve sen tutuklusun.”

“Sen de doğru olmayan bir şeyler olduğunu biliyordum. Frank'a şüphelerimden bahsetmiştim. Onu asla yakalayamayacaksın. Asla.”

“Bu doğru olabilir; ama seni yakaladım ve bu da bir başlangıç.” Luke yataktaki yastıkları alıp Bayan Necker'a fırlattı.

Gözleri kocaman açılmış olan kadın sırtı ve kolları duvara yapışık şekilde ayakta duruyordu ve yastıkları yakalamak için herhangi bir hamle yapmadı.

Luke silahını sallayarak kadına kocasına katılmasını işaret

etti. Kadına sırtını dönmek şu an için yapmak istediği bir şey değildi. "O yastıkları al lütfen bayan ve bizimle birlikte arabaya yürü. Hiçbirinizin yanlış bir hareket yapmasını önermiyorum."

Georgie'ye ıslık çalmak yerine onları iki yüz metre yürüttü. Onlar hâlâ menzildelerken kadının eve geri koşup bir silah kapmasını istemiyordu.

Necker ve karısı arabaya kadar yaptıkları yürüyüş boyunca sessiz kaldılar. Luke Duane'in durmadan konuşup durduğunu ve Georgie'nin silahı bir an bile hedeften ayırmadan onu dinlerken yüzünde hafif bir gülümseme olduğunu görebiliyordu.

Tipik Duane, diye düşündü. Adamın doğal güler yüzlü mizacı koşullar ne olursa olsun kendini ön plana çıkarıyordu.

Genç adam onların geldiğini görünce el sallamaya yeltendi. Ancak zincirler yüzünden elini fazla kaldıramadı. "Ona kendini kurbağa sanan kokarcadan bahsediyordum."

Luke güldü. "Bu iyi bir hikâye."

Duane, "Günaydın Necker" dedi. "Buna inanabiliyor musun? Bütün o zaman boyunca telefonlarımızı tamir eden Lucious Landrum'muş. Benim hiçbir fikrim yoktu. Bayan Georgie bile bilmiyordu. Değil mi?"

Kadın gülümsedi. "Kesinlikle bilmiyordum. Günaydın Bay Necker."

Blesinger ses tonunda hafif bir çaresizlik tınısıyla, "Şimdi silahı çekebilir mi?" diye sordu.

Luke Necker'a arabaya binmesinde yardım ettikten sonra onu da zincire kelepçeledi. "Önce ona horozu nasıl geri çekeceğini göstereyim."

Necker irkilerek geriledi. "Onu nasıl kullanacağını bilmiyor mu?"

Luke dudaklarını büzdü. “Hızlı öğreniyor.”

Adam küfretti.

Duane kaşlarını çatarak, “Kullandığın dile dikkat et” dedi. “Arabada bir bayan var.”

Necker öne doğru eğildi ve tükürdü; ama söyleyeceklerini kendine saklamayı tercih etti.

Luke, Georgie’nin yanına tırmandı. “Çok iyi idare ettin, tatlım. Şimdilik işimiz bittiğine göre başparmağını horozun üzerine koyup geri çekmeli ve sonra da serbest bırakmalısın ki öne doğru gitsin. Bunu yaparken namluyu kimseye doğrultmadığından emin olmalısın.” Adam horozu tekrardan kurdu. “Şimdi de sen dene.”

Georgie silahı adamın atının olduğu yöne doğru çevirdi.

Luke nazikçe namluyu eğdi. “Bu kurşunlar uzak mesafe giderler. Yanlışlıkla bir şeyi vurmak istemezsin.”

Georgie namluyu yere doğru tutarak horozu gevşetti. Sonra yeşil gözleri gururla parıldayarak adama baktı.

Luke, “İşte böyle” dedi. “Şimdi rahatlayabilirsin. Sen kullanırken ben onları kontrol edeceğim. Onlara sırtını dönmekten korkmana gerek yok. Ben seni koruyacağım.”

Kadının bakışları yumuşadı. “Teşekkürler.”

Luke, Necker’in silahını boşalttı; Bayan Necker’dan yastıkları aldı ve her şeyi araba koltuğunun altına sakladı. “Size elimden geldiğince çabuk koçanızla ilgili haber göndereceğim.”

Kadının gözlerine yaşlar birikti. “Ona ne olacak?”

“Buna ben karar veremem, bayan. Ama yakın zamanda eve gelebileceğini sanmıyorum.”

“Biz evliyiz. Üstelik doğru dürüst mısır bile ekmedi. Ne

yapmalıyım?” Kadın kocasına döndü. “Arnold?”

Adam başını öne eğmişti. Kadına bir hoşça kal bile demeye niyeti yoktu.

“Arnold?” Kadının sesi bir oktav yükseldi.

Luke atına atladı.

Georgie dizginleri eline aldı. “Bir daha kasabaya indiğinizde benim kır evime gelin, Bayan Necker. Bir şekilde geçineceğinizden emin olacağız.”

Kadının yüzü öfke ve incinmişlikle karışık bir duygu sergiledi. “Sen ve senin o kendini beğenmiş türünle hiç işim olmaz. Senden nefret ediyorum. *Nefret ediyorum!*”

Georgie’nin ağzı şaşkınlıkla açıldı, gözlerini kırıştırdı.

Luke dilini şaklatarak Honey Dew’u mahmuzladı. “Hadi Georgie. Bir sonraki durağa kadar çok yolumuz var.”

Kadın dudağını ısırarak dizginleri sarstı. “Hoop.”

Luke gerildi. Peter Finkel ön verandasında duruyordu. Luke'un arkasından doğmakta olan güneşin gözüne girmesini engellemek için bir elini alına siper yapmıştı. Bela kokusu almış olmalıydı. Tabana kuvvet koşmaya başlayarak yakındaki bir mesquite ağacına bağlı duran siyah safkan atına atladı.

Luke atını mahmuzlayıp adamı kovalamak için dörtmala koştururken Georgie'ye, "Burada kal" dedi.

Finkel atının dizginlerini çekerek doğrudan çalılıklara yöneldi. Luke Honey Dew'un boynuna yatarcasına eğildi. Eyer kayışı karnına batıyordu.

Finkel arkasına baktı ve atı ayaklarıyla daha sert vurarak dürtükledi. At hızlanmaya başladı. Safkan at ardında toz bulutları bırakarak koşmaya devam etti. Havalanan her bir toz bulutu Luke'un omzuna, kollarına ve yüzüne çarparak canını yakıyordu.

Luke bu toz hücumu karşısında gözlerini kısarak dikkatini avından ayırmamaya gayret etti ve yolu üzerinde sincap yuvaları olmaması ya da atının ayaklarına bir şey olmaması için dua etti. Bu hızdayken bir düşüş yaşamak hem Honey Dew'un hem de kendisinin boynunun kırılması anlamına gelebilirdi.

Kendi atı ve kendi eyeriyle bu işi yapıyor olmayı diledi ki bunu dilediği ilk sefer değildi. Kısrağına teşvik edici sözlerle bağırdı; ancak Finkel'in siyah atı arayı açmaya devam ediyordu.

Luke dizginleri ileri geri çekti. Honey Dew'un boynu ve göğsünden terler damlıyordu. At öne doğru sallanarak sendeledi. Luke gerilerek eyerinde kalmayı başardı. At kendini toparladı ve derin bir soluk verdi.

Bu kayma yüzünden Finkel aradaki farkı iyice açmıştı. Honey Dew'un toynak sesleri yavaşladı. Luke atın bütün enerjisini tüketmeyi riske edemezdi. Hâlâ yakalamaları gereken bir adam vardı.

Luke atı durdurarak Winchester marka tüfeğini alıp yere indi. Tüfeğin kabzasını omzuna dayadı. Honey Dew hırıldayarak soluyordu. O ve Finkel arasındaki mesafe katlanarak artıyordu; ama adam yine de hâlâ atış menzili içerisindeydi.

Luke namlunun ucundan bakıp dörtlüye koşan safkan atın önündeki zemine ateş etti. Kurşunlarının yere çarpmadan önce Finkel'in kulağının yanından vızıldayarak geçtiğini gayet iyi biliyordu.

Hedefini nadiren gerçekten vurmak zorunda kaldığını öğreneli çok uzun zaman olmuştu. Kurşun sesi genellikle bir adamın korku seviyesini arttırarak durmaya ikna etmek için yeterliydi. Çünkü çoğu adam bir sonraki kurşunun nereye çarpacağına dair kumar oynamak konusunda endişeli olurdu.

Luke, "Dur!" diye bağırdı. "Yoksa bir sonraki kurşun biraz

daha sola gelecek.” Bu sözlerin ardından derhâl ikinci kez tüfeğini ateşledi.

Finkel yavaşlamak yerine daha da hızlanmaya başladı.

Luke son kararını vererek adama nişan aldı. “Son şansın” diye bağırdı ve parmağını tetiğe koydu.

Bu son uyarı karşısında Finkel atını o kadar hızlı durdurdu ki hayvan durmadan önce arka ayakları üzerinde havalandı. Adam çabucak ellerini havaya kaldırdı.

“Ellerini havada tut, atından in ve bize katıl.” Kalbi deli gibi çarpan Luke silahını adamın üzerinden ayırmadı.

Finkel onlara doğru yaklaşırken, “Kimsin sen?” diye sordu. Atı onu izlememişti, adamın onu bıraktığı yerde duruyordu. “Kesinlikle teknisyen değilsin.”

Luke içini kaplayan öfke dalgasıyla adamı kelepçeledi. “Mahkemedeki gününü kaçırmaya ne kadar yaklaştığına dair bir fikrin var mı?”

“Kimsin sen?”

“Lucious Landrum.”

“Diamondları kovalamak için Güney Teksas’ta olman gerekiyordu.”

Luke, “Neden o şekilde kaçtın?” diye gürledi. “Seni vurmak zorunda kalacağımı sandım.”

“Neden vurmadın?”

“Sadece birkaç saniyen kalmıştı!” Adamın nefes alışları Honey Dew’unkiler gibi hızlıydı ve öfkesi bariz bir şekilde yüzünden okunuyordu.

Adam yeniden, “Neden vurmadın?” diye sordu.

Luke kendini kontrol etmek için çabaladı. “Zorunda kal-

madığım sürece yapmayı tercih ettiğim bir şey değil.”

Finkel onu inceledi. “Tek neden bu mu?”

İki adam birbirlerine baktılar ve anılar hafızalarından geçti. Kâğıt oynamışlar, yemeklerini paylaşmışlar, birbirlerine şakalar yapmışlar ve karşılıklı sırlarını paylaşmışlardı.

Luke iç çekti. “Hadi gidelim. Bir durağımız daha var.”

Arabaya doğru yöneldiler. “Comer bizi içeri tıkmana izin vermeyecektir. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Burası yolun sonu Peter. Hapse gidiyorsunuz.”

Arabanın gıcirtısı ve zincirlerin şingirtısı adamın dikkatini çekti. Islık çaldı. “Bu sabah bütün adamları sen mi topluyorsun?”

“Evet.”

“Herkesi yakalamayı mı planlıyorsun?”

“Evet.”

Finkel başını salladı. “Comer hapishanelerden nefret eder. Öylece oturup bizi içeri tıkmana seyirci kalmayacaktır.”

“Daha önce altı kişiyi yakalamama izin verdi.”

“O konuda da çılgına dönmüştü. Bunun bir daha olmaya-
cağına dair bize söz verdi.” Adam arabanın arkasına dolanarak
arkaya bindi.

Duane yeniden neşesine kavuştu. “Telefoncu Luke’un seni
de satmasını nasıl karşılıyorsun?”

Finkel somurttu. “Kapa çeneni, Pfeuffer.”

“Ooh, sanırım bu adamın birkaç hattı birbirine dolanmış,
Luke.” Duane adama doğru eğildi. “Kulağına ne oldu?”

Zincirleri bağlamakta olan Luke başını kaldırdı. Finkel’in
kulağından bir parça kan damlıyordu.

Luke dudaklarını büzerek adamı zincirleme işini bitirdi. “Şey, bu benim tarafımdan yapılmış kusurlu bir atış, Peter. Üzgünüm. Birkaç santimle sıyırmayı hedeflemiştim.”

“Derhâl durmalıydım.”

“Luke seni durman konusunda uyarmasına rağmen senin koşmaya devam etmene inanamadık.” Duane başını salladı. “Kesinlikle öleceğini düşündük, değil mi çocuklar?”

Diğerleri de başlarını sallayarak aynı fikirde olduklarını belirttiler. Duane Finkel’e her birinin nasıl yakalandıklarından bahsederek neler yaşadıklarını aynen anlattı.

Luke Honey Dew’un yanlarını kontrol etti. Hayvanın vücudu terden bir köpükle kaplıydı. Hayvan soluk aldıkça burun delikleri kocaman açılıyordu. Luke atın yanlarını sildi ve boyununu okşadı. “Çok iyi iş çıkardın kızım. Gerçekten iyiydin.”

Duane sustuğunda Finkel, Georgie’ye başını salladı. “*Guten Morgen* Fräulein Gail. *Das telefon* çalışmıyor.”

“Günaydın Bay Finkel.” Kadın ona nazikçe gülümsedi. “Ayrıca oldukça haklısınız. Birileri sahip olduğumuz bütün hatlara ateş edip onları koparmış gibi görünüyor.”

Adam yüzünde hoşnutsuz bir gülümsemeyle Necker’a baktı. “Bu senin fikrin miydi? Şimdi kadınlarımızın bir sonraki adamı arayıp uyaramayacağını hiç düşünmedin mi?”

Necker alayla gülümsedi. “Kapa çeneni, Finkel.”

Georgie ve Luke birbirlerine baktılar. Sonra da önlerine döndüler.

Luke Honey Dew’un dizginlerini kavrayarak arabanın yanında yürümeye başladı. Hep beraber çiftlik evine doğru yöneldiler. Silah atışları yüzünden evin içindekiler orayı terk etmişlerdi. Finkel’in karısı ve beş çocuğu verandada duruyorlardı.

Luke ilk uğradığı gün tereyağı karıştırırken gördüğü oğlanı ve tavukları besleyen kızı hemen tanıdı.

Finkel'in karısı merdivenlerden aşağı koştu. "Peter?"

Adam yumuşak bir sesle, "Eve gir hayatım" dedi.

Kadın Georgie'ye döndü. "Neler oluyor?"

"Bayan Finkel, bu polis Landrum. Korkarım..." Georgie ne söyleyeceğini bilemedi ve adama baktı.

"Onu götürmek zorundayım, bayan. Elimden geldiğince çabuk size haber göndereceğim."

"Bunun nedeni Herr Comer mı?"

Finkel, "*Stille!*"* dedi.

Luke kadına, "Korkarım öyle" dedi.

"Ama telefon çalışmıyor. Nasıl haber alacağım?"

Çocuklar da annelerinin peşinden yavru ördekler gibi bahçeye koşturdular.

Luke, "Hatları tamir ettireceğiz ya da evinize birini yollayacağız" dedi. "Her koşulda sizinle irtibata geçeceğim."

Finkel arkasını döndü ve oğluyla göz göze geldi. "Morgan çayırda. Onu geri getirip sakinleştirmen gerekiyor, tamam mı?"

"Tamamdır."

"Aferin oğlum. Şimdi annene de göz kulak olman gerekiyor. Ben olabildiğince çabuk geri geleceğim."

"Ne zaman baba?" Oğlanın bakışları arabanın arkasındaki diğer adamların üzerinde gezindi.

"Bilmiyorum, oğlum. Ama uzun sürmeyecek. Hepinizi çok seviyorum." Adam kızlarına baktıktan sonra üzgün bir şekilde

* Stille: Almanca sessizlik anlamına gelmektedir.

karısına gülümsedi. “Her şey yoluna girecek, aşkım.”

Kadın önlüğünü ağzına yapıştırdı. “*Nein* * Peter. Ne yapacaksın?”

Luke Honey Dew’a bindi ve Georgie arabayı batıya doğru yönlendirirken onu takip etti. Beş tane baldırı çıplak çocuğun anneleri etrafında koşturduklarının görüntüsü adamın içini yakmıştı. On yaşındayken babasını kaybetmenin ve bakmak zorunda olduğu bir anne ve kardeşlere sahip olmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. Geri gelip arada bir onları kontrol edebilmeyi ve herhangi bir ihtiyaçları olup olmadığını görebilmeyi diledi. Ancak mesleği gereği muhtemelen onları bir daha asla görmeyecekti.

Georgie’ye bir bakış attı. Kadın gözlerini ileriye odaklamıştı, boğazında bir hareketlenme vardı. Arkada oturan adamlar sessizdiler. Hatta Duane bile susmuştu.

Clem Ragston son kalan adamdı; ama Finkel’in söyledikleri Luke’u bir şekilde huzursuz etmişti. Comer bu bölgede bir yerlerde miydi? Erken davranıp onları kurtarmaya mı çalışacaktı? Adamlarının buluşma noktalarına ulaşmadıklarını ne zaman fark edecekti? Fark ettiğinde Georgie de tehlikede olacak mıydı?”

Luke cevabı zaten biliyordu. Georgie elbette ki tehlikede olacaktı. Eğer ona bir şey olursa kendini asla affetmeyecekti. Yeniden kadına baktı. Gün ışığı burnu ve yanaklarına dokunarak onları pembeleştirmişti. Adamın içinde bir sevgi çağlayanı kadına doğru aktı. Kadın o kadar tatlıydı ki. O kadar cesurdu ki. Tanrı ona yardım etsin diye düşündü; çünkü bu kadını daima yanında istiyordu.

Georgie adamın bakışlarını hissederek ona döndü.

* *Nein*: Almanca hayır anlamına gelmektedir.

Luke gözlerini kırıştırtarak dikkatini arkada oturan adamlar üzerinde yoğunlaştırdı.

Ragston'un evine aşırı dikkatli bir şekilde yaklaştılar. Luke, Georgie'nin evin olabildiğince uzağında onu beklemesini planlamıştı. Ama eğer Comer gerçekten oralarda bir yerlerdeyse kadının en azından onu duyabileceği bir mesafede olmasını istiyordu.

Adamlar sessizleşti. Finkel'den sonra hepsi Luke'un onları ölü ya da diri yakalayacağını biliyordu ve arkadaşları Ragston'un hayatta kalmasını istiyorlardı. Bu yüzden de onu uyarmak için bağırarak yerine endişeli bir biçimde Ragston'un tepkisini belediler. Kaçacak mıydı yoksa sorun çıkarmadan teslim mi olacaktı?

Luke adamların her birine sert bir bakış attı. "Georgie'ye hiçbir şey olmayacak. Eğer beklediğiniz gibi Comer gelirse onu koruyacağınıza dair söz vermenizi istiyorum."

Necker yere tükürdü. "Çok fazla şey istiyorsun. Bütün gün bize silah doğrulttu."

"Söz vermenizi istiyorum." Adamın ses tonunda bir kesinlik ve emir ibaresi vardı.

Duane, "Ben söz veriyorum" dedi.

"Ben de." Bu da Finkel'di ve onu da Blesinger izledi.

Necker başını salladı. "Ben hiçbir söz vermiyorum. Eğer yolumuza çıkarsa..." Adam omuz silkti.

Luke atından inerek Necker'a doğru yürüdü ve bir yumruk darbesiyle onu bayılttı.

Necker yere devrilince Georgie ciyakladı.

Duane yüzünü buruşturdu. "Vay vay. Elin acıdı mı Luke?"

Blesinger gözlerini devirdi.

Luke Georgie'ye, "Silahını çıkar" dedi. "Eğer bir şey olursa, demek istediğim herhangi bir şey, ateş et. Beni duyduğun mu?"

Kadın yutkunarak başını salladı. Yanaklarındaki pembelik hafif solmuştu.

Duane, "Bizi vurmak istemiyor" diye konuya açıklık getirdi. "Sadece, anlarsınız ya, havaya ya da başka bir şeye ateş etmekten bahsediyor."

Luke bakışlarını kadına odaklayarak elini dairesel hareketlerle bedeni üzerinde oynattı. "Buralarda herhangi bir yere nişan al. Olabildiğince çabuk geri döneceğim."

Duane, "Ah, hadi Luke" diye inledi. "Bizi burada bırakamazsın. Hiçbir şey göremiyoruz. Bizi köşeye götür."

Luke oğlanı duymazdan gelerek Winchester tüfeğini kaptı ve eve doğru ilerledi. Gün iyice doğmuştu ve görünmeden eve yaklaşma şansını oldukça düşürmekteydi. Ragston'un gibi bir aileye göre ev inanılmaz derecede sessizdi.

Luke çalılıkları kendine siper alıp evin beyaz cephesine yaslanana dek bir ağaç arkasından diğerine koşturdu. Olduğu yerde kalarak etrafı dinledi.

Arka pencereden önce bir adam gürlemesi duyuldu. Onu bir çocuğun kıkırdaması izledi. Luke kulaklarını iyice açarak o yöne doğru ilerledi. Sadece sesleri ayırt edebiliyordu, söylenenleri anlayamıyordu. İçeriye bakma riskini göze alamadı; ama seslerden anladığı kadarıyla Ragston ve kızlarından biri içerideydiler.

Karısı neredeydi? Diğer çocuklar neredeydiler?

Sürünerek mutfak kapısına doğru ilerledi. Kapıyı açıp içeri girerek silahını Ragston'a değil, Bettina'yla kâğıt oynayan başka bir adama yöneltti.

Kâğıt oynayan adamın elinin hemen yanında masanın üzerinde bir silah duruyordu. Adam hemen silaha sarıldı.

Luke Winchester'ını ateşledi. Çıkan kurşun silaha çarparak onu odanın diğer tarafına savurdu. Bettina kendini yere atarak kollarını başına siper etti.

Luke tüfeğinin horozunu kaldırdı ve namluyu yabancıya çevirdi. "Ragston nerede?"

Adam ellerini havaya kaldırmak için hiçbir hamle yapmadı. Onun yerine sandalyesine iyice yerleşti ve sanki dünyadaki hiçbir şey umurunda değilmiş gibi kâğıt oynamaya devam etti. Adam Luke'un yaşlarındaydı; kahverengi saçları, mavi gözleri ve çok tanıdık bir görünümü vardı. Luke bu adamı daha önce nerede görmüştü?

"Ragston burada değil." Adamın sesi Luke'un içinde şok dalgaları yarattı. Bu adamı tanıyordu. Hem de gayet iyi tanıyordu. Ama nereden? Nereden?

Luke tüfeğini hedeften ayırmadan Bettina'yla konuştu. "Burada ne arıyorsun? Industry'e gidiyor olmalıydın."

Kız irileşmiş gözleriyle yavaşça doğruldu. "Bay Luke? Tulumunuza ne oldu?"

"Benim gerçek adım Lucious Landrum."

Kızın ağzı açık kaldı. "Polis olan mı?"

"Evet. Şimdi, sen neden buradasın?"

Kız iki adama da baktı. "Industry'e gitmedim. Onun yerine gidip Comer'ı aldım."

Adamın içini bir coşku hissi kapladı. Comer bu adamdı. Hiç şüphesiz, namlusunun diğer ucundaki adam oydu. Bettina onu uyarmaya gitmiş olabilirdi; ama onun yerine adamı doğrudan Luke'un ellerine getirmişti. Luke, Comer'ın cesaretine

hayret etmişti. Adam o kadar kayıtsızdı ki... Yakalanacağını hiç düşünmemiş miydi? Şimdi farklı bir şey keşfedecekti.

Comer bir başka kartı masaya koydu ve desteden bir tane daha çekti. “Adamlarımı benim yerime toparladığın için sana teşekkür etmek istiyorum. Bugün bir tren soygunumuz var.” Adam bakışlarını masadan kaldırdı. “Sanırım artık onları elinden alacağım.”

“Ellerini havaya kaldırmaktan başka hiçbir şey yapabileceğini sanmıyorum.”

Comer başını salladı. “Hâlâ patronvari hareketler içerisinde, anlıyorum.”

Luke kaşlarını çatı.

Comer kâğıtları masaya bırakarak başını sallayarak kapıyı işaret etti. “Git ve adamları çöz, Bettina.”

“Böyle bir şey yapmayacaksın.”

Adamın sert emri karşısında kız donakaldı. “Sen gerçekten Lucious Landrum musun?”

“Evet. Ve sakın bir hata yapma, Bettina. Şu andan itibaren Comer Çetesi bitmiştir.”

Kız Comer’a karşı sadakatiyle yeni Luke’a duyduğu bariz büyülenme arasında bölünmüştü. Yutkundu.

“Devam et.” Comer bir el hareketiyle onu kışkırladı. “Ben de bir dakika içerisinde size katılacağım.”

Bettina kısa bir tereddütten sonra koşarak kapıdan çıktı. Luke onun gitmesine izin verdi. Kelepçelerin anahtarları onda değildi ve Georgie’nin orada oluşuna dair en ufak bir fikri yoktu. Bunu öğrendiğinde kimse ona iş vermezken ona bir iş imkânı sunan kadına ihanet etmek konusunda oldukça zor bir durumda kalacaktı. Hayır, Ragston konusunda Bettina konu-

sundan daha endişeliydi. Bu sorunu bir an önce çözmeliydi.

“Gidelim, Comer.”

Adam sandalyesinde arkasına yaslandı. “Beni tanımıyorsun, değil mi?”

“Seni tanıyorum. Sadece nereden tanıdığımı çıkaramıyorum.”

Comer tek kaşını kaldırdı. “Ben seni her koşulda tanırdım. Seni son gördüğümünden beri hiç değişmemişsin. Kuyruğunu kıstırıp kaçmış ve beni tek başıma Glaser’in merhametine terk etmiştin.”

*B*u sözler Luke'un midesine bir bıçak gibi saplanmıştı. Bir adım geriledi. "Alec?"

"Ta kendisi." Adam kollarını kavuşturdu. "Eee, annemden ne haberler duydun?"

Luke son on bir yılın adama kattığı değişiklikleri inceledi. Alec'in yüzü uzayarak yuvarlaklığını kaybetmişti. Yanakları ve çenesi daha önce sahip olmadıkları keskin hatlara bürünmüşlerdi. Burnu narin kavisini kaybederek daha yukarıdan, kaşlarının ortasından başlayarak dik bir şekilde iniyordu.

Ama şu anda artık onun kim olduğunu bildiğine göre tanıdık özellikleri de seçebiliyordu. Gözleri aynıydı. Gülüşü. Gamzesi. Alec'i Alec yapan özellikler.

Dıştan bakıldığında Luke Winchester'ını adama doğrultmuştu; ama içinde sersemlemiş durumdaydı. Yanlış zamanda savunmasını düşürmüş bir boksör gibi gerçekler birbiri ardına yüzüne yumruk atıyordu. Büyüttüğü kardeşine dair duyduğu sevgi bir aparkat gibi kafasına çarptı. Bütün o yıllar boyunca

onun hayatta olduğu haberi soldan gelen bir yumruk gibi suratına inmişti. Ancak sağ taraftan aldığı son darbe, sevgili kardeşinin ünlü Frank Comer olduğu ve bu kez Alec'in tutuklanmasını izlemek yerine bunu kendisinin yapmak zorunda olduğu ydu.

Titrek bir nefes aldı. "Değişmişsin. Sen..." *Bir adam olmuşsun*, demek istiyordu. Ama dönüştüğü adamın ismi ağza alınmaya değer değildi, bu yüzden de cümlesine devam etmedi.

"Silahını kaldırabilirsin, Lucious. Beni vurmayacaksın."

Adam silahını düzelterek namlusunu doğrudan Alec'in kalbine doğrulttu. Ancak iş ateşlemeye gelirse kardeşi haklı çıkacaktı. Onu vurmayacaktı, vuramazdı. Aslında çok uzun zaman geçmişti. Alec'in Luke'un ne yapıp ne yapamayacağını tahmin etmesinin mümkün olamayacağı kadar uzun zaman geçmişti. En azından Luke böyle umdu.

Luke, "Bize senin öldüğün söylendi" dedi. "Bir fotoğraf ve senin elinden yazılmış bir mektup aldık."

Kardeşi omuz silkti. "Senin beni kovalamandan sıkılmıştım. Her arkamı döndüğümde kuyruğumdaydın. Bu durum beraber olduğum insanları huzursuz ediyordu. Bu yüzden de kendi ölümümü tezgâhladım." Adamın yüzünde hüznü bir gülümseme belirdi. "O tabutun içinde poz vermek oldukça rahatsız ediciydi; ama kesinlikle ikna ediciydi, değil mi?"

"Annem yıkıldı." Luke duraksadı. "Ben yıkıldım."

"Her ikiniz de yolunuza devam etmeyi başardınız."

"Seni düşünmeden geçirdiğim tek bir günüm bile olmadı. Dışarı çıktığında neden beni beklemedin? Sana geleceğimi söylemiştim."

Alec geri kaykıldığı sandalyesinin ön ayaklarını yere indirdi, gözlerine buz gibi bir bakış yerleşmişti. "Seninle hiçbir şey

yapmak istemiyordum. Hâlâ da istemiyorum.” Alec ağabeyine küçümserce bir gülümseme gösterdi. “Main Street’te ateş etmek nasıl hissettirdi? Beni düşündün mü?”

“Düşündüğümü biliyorsun.”

Alec kesik kesik güldü. “Bu yüzden onu yapmanı sağladım. Ayrıca bayan arkadaşına bütün şeyleri yapmanı da.”

Luke acı içerisinde duygularını bir kenara itti. Sakin kalmaya her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. “Necker ve diğerleri kardeş olduğumuzu biliyorlar mı?”

Alec burnundan soludu. “Böyle bir şeye asla izin vermem.”

Üzüntü, ateş gibi yakan bir ok gibi zırhını delip geçti. “O gece seni Glaser’le bıraktığım için özür dilerim. Küstahça gururum yüzünden seni hapisten kaçırmak için birkaç adam toplamayı planlamıştım. Glaser’in işleri aceleye getirip sana asıl suçları yükleyeceği ve ben daha ne olduğunu bile anlamadan seni hapse tıkacağı hiç aklıma gelmemişti.”

Alec kâğıtları toplayarak kıpırdanmaya başladı. “Onlar düzmece suçlamalar değildi. O şeylerin her birini yapmıştım.”

Nereden geldiğini bile anlamadığı bir sağ kroşe Luke’un yüzüne indi. “Ne? Ama nasıl? Ben neredeydim?”

Alec solitaire* oyununa başladı. “Sen rakun avındayken ve bayanların peşinde koşarken ben oldukça güzel operasyonlar yürütüyordum.”

Luke’un nefesi kesilir gibî oldu. Alec’in kanunun diğer tarafında işler çevirdiğine dair hiçbir fikri yoktu. “Bütün bunlar ne zaman başladı?”

“Bilmiyorum. Fark eder mi?”

* Solitaire: Tek kişilik bir iskambil oyunu.

Keder ve şaşkınlık Luke'un içinde savaş veriyordu. "Bana neden söylemedin?"

Alec başlangıç olarak bir as açtı ve bir dizi yapmaya başladı. "Senin gölgen olmaktan bıkmıştım. Lucious şöyle, Lucious böyle. Herkesin konuştuğu sendin. Ama tüm o zaman boyunca komşuları soyan, yalnız olduklarını düşündüklerinde kızların pencerelerinden içeri gizlice bakan bendim. Üstelik bir kere-sinde içeri sızarak bir kızdan, şifonyeri üzerindeki mücevher kutusundakinden fazlasını da almıştım. Ama hiç kimseye tek kelime bile edemezdim."

Luke'un midesi düğümlendi. Okul arkadaşlarından birinin teyze ve amcasıyla birlikte yaşamak için apar topar Virginia'ya gönderilişine dair dedikoduları hatırladı. Kızla ilgili dedikodunun en kötüsünü yayan özellikle de Alec olmuştu. Kıza dair ilk ağızdan haberlere sahip olduğunu söylemişti. Kardeşinin kızı zor kullanmış olabileceği Luke'un hiç aklına gelmemişti. Ağzına gelen safra tadı yüzünden midesi bulandı.

Alec sandalyesinde kıpırdandı. "Ama hapse girdiğimde her şey değişti. Oradaki insanlar daha önce Lucious Landrum'un adını hiç duymamışlardı. Sadece Alec Landrum'u tanıyorlardı. Ben de kendime bir isim uydurdum. Herkes bana hayranlık duydu. Bana, sana değil. Dışarı çıktığımda sadece yoluma devam ettim, hepsi bu."

Luke ne yapacağını, ne düşüneceğini bilmiyordu. Bir ant içmişti. Buna sadık kalmak için uğruna gençliğini harcadığı tek kişiyi feda etmek zorundaydı. Aslında görünüşe bakılırsa o zamanlarda korunmaya asıl ihtiyacı olan arkadaşları ve komşularıydı. "Soyduğun insanları umursadığını düşünmüştüm."

"Onların kalplerini kazanmalıydım, böylece adamlarım da gizli kalabileceklerdi. Ancak bu sadece görünen kısım."

Luke iki kardeşin nasıl bu kadar farklı olabildiğini düşündü. Nasıl bu kadar farklı seçimler yapabilmişlerdi? Ayrıca Luke nasıl olmuş da kardeşi hakkındaki gerçeği fark edememişti?

Alec bir sıra siyah ve kırmızı kartı başka bir yere kaydırıldıktan sonra bir kupa dörtlüyü ters çevirdi. "Ben ölümümü tezgâhladıktan sonra sen polis gücüne katıldığında ve gazeteler senin nasıl elinde silahla doğduğun ya da keskin nişancılığın ya da haydutların arasına dalıp onları nasıl kelepçelediğinden -canlı kalabilenleri elbette- bahsetmeye başlayınca gerçekten öfkelenmiştim." Adam iğrenmeyle başını salladı. "Lucious şöyle. Lucious böyle. Kendim için bir isim bulmaya karar verdiğimde senin ünlü, hızlı ve keskin nişancı olarak eyalet rekoruna dair haberleri yeni okumuştum. Olayların akışını tersine çevirmeliydim." Alec ikinci bir kâğıt sırası açmaya başladı. "Bunu yaptım da. En az senin kadar ünlüyüm ve çok daha popülerim."

Luke'un zihni bulanmaya başladı. Gençlik hayatı boyunca babası ona ailenin ve sadakatin önemini aşılamaya çalışmıştı. Ayrıca dürüstlük ve bir adamın sözünün arkasında durmasının öneminden de bahsetmişti. Ama maalesef hiç söz etmediği bir şey vardı ki o da aile sadakati ve kişisel bütünlüğü parçalandığında ne yapılacağıydı.

Luke, "Seçimlerin için beni bahane olarak kullanma, Alec" dedi. "Bu bir yarışma değil. Hiç de olmadı."

Alec başını kaldırıp keçe kovboy şapkasını geriye doğru itti. "Hayır mı? Peki ya şimdi? Bu odayı terk ettiğimizde birimiz kazanan olacak. Diğerimiz de kaybeden. Bana bir yarışmaymış gibi geliyor. Üstelik benim kaybetmeye hiç niyetim yok."

"Elinde silah olan benim. Ayrıca sakın bir hata yapmaya kalkma, yoksa bunu kullanmak zorunda kalabilirim." O ana kadar Luke bunun gerçek olduğunun farkında değildi. Silahları

üzerindeki yazı aklından geçti. *Beni asla sebepsiz yere çekme ya da onursuzca kullanma.*

Alec'e sevgi ve bağlılığını gösterebileceği en iyi yol doğru ve yanlışa olana dair bildiğinin arkasında durmasıydı. Sözünün arkasında durmamak sadece onursuzluk değil, aynı zamanda iyilikten çok kötülük de getirecekti. Bu, ant içtiği göreviydi ve masum hayatları korumak için yapması gereken ahlâkî bir zorunluluktur. Eğer Alec'i tutuklaması gerekiyorsa öyle olacaktı.

Luke başını hafifçe yukarı kaldırdı. "Ellerini kaldır. Tutuklusun."

"Peki ya reddedersem?" Adamın gözleri buğulanmıştı ve kalın bir perde gibi donuk bir renge bürünmüşlerdi. "Beni soğukkanlılıkla vuracak mısın? Kendi kanından birini vuracak mısın?"

Luke'un nabızı o kadar hızlanmıştı ki boynunun seğirmeye başladığını hissedebiliyordu. "Ellerini kaldır."

Gergin bir andan sonra Alec kollarını havaya kaldırarak yavaşça ayağa kalktı. Saldırmaya hazırlanan ölümcül bir kobra gibi Luke'a doğru yürüdü. "Her şey bitti Lucious" diye homurdandı. "Ragston dışarıda. Çocukları serbest bırakmıştır. Beni istediğin kadar tehdit edebilirsin; ama buradan canlı çıkamayacaksın."

Uzaktan bir silah sesi duyuldu. Georgie'nin çığlığı havada yankılandı. Luke sesin geldiği yöne doğru koştu.

Bu da ihtiyacı olan avantajı Alec'e sağlamıştı. İleri doğru atılarak Luke'un silahının namlusunu kenara itti, tüfeğin dipçliğini Luke'un bedenine bastırdı.

Luke tüfeği sıkıca kavrayarak avantajı eline aldı ve dipçigi Alec'in yüzüne vurdu. Kemiğin kırılma sesi küçük odada yankılandı. Alec çığlık atarak geriye doğru sendeledikten sonra yeniden Luke'a saldırdı.

Luke kardeşinin bileğine bir kelepçe takarak onu sobaya doğru sürükledi. Kelepçenin diğer yarısını da sobaya geçirerek kapıdan dışarı fırladı ve çalıların arasına atladı. Gizli kalmaya dikkat ederek Georgie ve arabayı bıraktığı yere sürünerek ilerlemeye başladı.

Elleri yastıkların üzerinde olmasına rağmen silahın ağırlığı Georgie'nin gücünü test eder gibiydi. İki kiloluk silah giderek ağırlaştıkça gözleri de ağırlaşıyordu. Sabah güneşinin sıcaklığı bir battaniye gibi onu sarmıştı. Çok az uyumuştı ve bir kuş şakımasının arka fonundan duyulan adamların fısıldaşmaları kendini yumuşak, tüyden bir yataktaymış gibi hissetmesine neden olmuştu.

Ragston'un evinin olduğu yönden duyulan bir silah patlaması Georgie'nin irkilmesine ve dikkatini o tarafa yöneltmesine neden oldu. Adamlar gözlerinde kuşkuyla birbirlerine baktılar.

Duane, "Sence kimdi?" diye sordu. "Luke mu yoksa Ragston mu?"

"Bir tüfek sesi gibiydi." Blesinger yerinde kıpırdanınca zincirleri şıngırdadı. "Ama bu her anlama gelebilir."

Georgie'nin kalbi hızla atmaya başladı. Eğer Luke'a bir şey olursa ne yapmalıydı? Müdahale etmeyi denemeli miydi? Yoksa adamlar hâlâ zincirliyen gidip yardım mı istemeliydi?

Ama kim yardım edecekti? Bütün kasaba bu işe dâhil olmayı zaten reddetmişti. Bu adamları kasabaya kadar götürdüğünde şerifin tek yapacağı onları serbest bırakmak olursa ne yapacaktı? Ya Luke, Ragston'un evinde yerde yatıyorsa ve kan kaybından ölmek üzereyse ne olacaktı?

Georgie daha ne yapacağına karar verememişken Finkel başını hızla arkaya çevirdi. "Biri geliyor."

Georgie elindeki silahı daha sıkı kavradı.

Blesinger ellerini havaya kaldırdı. "Rahatla, Bayan Georgie. Omuzlarınızı serbest bırak. O şeyin şimdi yanlışlıkla patlamasını istemezsin."

Bütün dikkatler yeniden kadının üzerine yönelmişti.

Bir ömür boyu bir erkeğin yapabileceği her şeyi yapabileceğiyle övünmüş, şimdiyse kendini aniden aşırı yetersiz hissetmişti. Luke'un silahlara ve atlara hâkimiyetini görmek, adamların onun maceraları hakkındaki fısıldaşmalarını dinlemek ve tek başına Comer Çetesi'ni yakalamasını seyretmek gözlerinin açılmasına neden olmuştu. Ancak bu işi onsuz bitirme düşüncesi birden her şeye farklı bir bakış açısı katmıştı.

Georgie ata adamın bindiği şekilde binemezdi. Atı onun gibi yönlendiremezdi. Adamın şu ana dek edindiği saygıyı edilemezdi.

Bu elbette ki bütün kadınların bunu yapamayacağı anlamına gelmiyordu. Annie Oakley'in havada uçan bozuk paraları, kırık mermerleri ve hatta kocasının ağzındaki sigaranın ucunu vurduğu söyleniyordu. Ama Georgie aniden bir erkek gibi olmaya çalışmaktan yorulmuştu. Kadın olmakla ilgili sevdiği bir sürü şey vardı.

Bahçe kulüplerini, okuma gruplarını ve çocukların etrafında olmayı seviyordu. Güzel elbiseleri, süslü ayakkabıları, hatta

abartılı iç çamaşırlarını bile seviyordu. Tükürmek, tütün çiğnemek, küfretmek, güreşmek ve adamları silah zoruyla zapt etmek hiç de çekici değildi.

Duane, “Bettina, Hyena*” dedi. “Burada ne arıyorsun?”

Georgie başını hızla arkasına çevirdiğinde silahın namlusu da onunla birlikte döndü. Adamlar silahın menzilinden kurtulmak için hızla yere çömelerek birbirlerini itip kakmaya başladılar.

“Bettina. Nasıl? Industry’e gidiyor olmalıydın.” Georgie, Ragston’un evinin olduğu yöne doğru bir bakış attı. “Neler olduğunu biliyor musun? Silahı kim ateşledi? Luke iyi mi?”

Küçük kız Georgie’yi görmenin şaşkınlığıyla olduğu yerde durdu. “Siz burada ne yapıyorsunuz?”

“Luke’un iyi olup olmadığını biliyor musun?”

“Elbette. Onu son gördüğümde iyiydi.”

“O silah sesi de neydi?”

“Bay Luke, Comer’ın silahına ateş ederek masadan uçurdu.”

Adamlar inlediler.

Georgie’nin kaşları çatıldı. “Comer? Frank Comer içeride Luke’la mı beraber?”

“Evet, efendim.”

“Ve kimse incinmedi mi?”

“Hayır, efendim.”

“Ve Luke’un hâlâ tüfeği elinde mi?”

“Evet, efendim.”

Georgie’nin içi birden öyle bir huzurla doldu ki titremeye başlamıştı.

* Hyena: Sırtlan. Comer Çetesi’ndekilerin Bettina’ya taktıkları lakap.

Blesinger, "Bayan Georgie!" diye bağırdı. "Titremeyi bırakın."

Kadın silahı iki eliyle kavradı; ancak titremesini engelleyemiyordu.

Kendilerini korumaya çalışan adamlar bileklerindeki zincirler yüzünden fazla hareket edemiyorlardı.

Georgie'nin kaşları çatıldı. "Şunu keser misiniz? Dikkat ediyorum."

Duane kolunun altından kadına baktı. "En azından horozu indirebilir misin? Hepimiz bağılıyız. Hiçbirimiz bir yere gidecek değiliz." Adam kuzeyi işaret etti. "Ya da en azından o şeyi o tarafa doğrult."

Georgie bir an tereddüt ettikten sonra horozu geri çekerek normal pozisyonuna getirdi. Adamlar gözle görünür biçimde rahatlamışlardı.

Georgie dikkatini yeniden Bettina'ya yönlendirdi. "Burada ne arıyorsun? Gizlilik kıyafetlerin nerede? Kayıp mı oldun?"

Küçük kız parmağını saç örgüsüne dolamış çevirmekteydi. "Kaybolmadım ve Industry'e de gitmedim."

"Neden?"

Kız başını yere eğdi ve ayakkabısının burnuyla yerdeki toz toprağı eşeledi.

Duane, Finkel'in omzunun üzerinden baktı. "Neden Industry'e gidiyordun?"

Kız omuz silkti. "Polis merkezini aramam ve bugünün soygunundan bahsetmem gerekiyordu."

Adamlar birbirlerine baktılar.

Duane boğazını temizleyerek Georgie'ye döndü. "Çocuk bizi gözetiyor sayılır. Anlarsın ya, o da bizden biri."

“Sizden biri!” Georgie bir adım geriledi.

Finkel, “Bizimle birlikte soygunlara katılmıyor” diyerek konuya netlik kazandırdı. “Sadece mesajları iletiyor. Tıpkı senin için yaptığı gibi.”

Blesinger kaşlarını çatarak kıza baktı. “Neden bizi Landrum’un geleceğine dair uyarmadın?”

“Geldiğini bilmiyordum ki. Bayan Georgie bana trenden bahsetti. Lucious Landrum’la ilgili hiçbir şey söylemedi.”

Georgie elini alnına götürdü. “Dur bir dakika. Dur bir dakika. Bütün bu zaman boyunca Frank Comer’ın çetesinde kimlerin olduğunu bildiğini mi söylemeye çalışıyorsun, Bettina von Schiller?”

Küçük kız yavaşça başını salladı.

Georgie’nin gözleri irileşti. “Ayrıca Frank Comer’ın da kim olduğunu biliyordun, değil mi?”

Kız yeniden başını salladı.

“Yüce Tanrım.”

Finkel kıza, “O evde neler oluyor?” diye sordu.

“Ben ayrılırken Bay Luke tüfeğini Frank’a doğrultmuştu; ama Frank hiç de endişeli görünmüyordu. Sadece sandalyesinde arkasına yaslandı ve gidip sizleri serbest bırakmamı söyledi.”

Duane ellerini uzattı. “O zaman acele et, bayan.”

Kız kalçasını kaşıdı. “Şey, artık o kadar emin değilim.”

Blesinger, “Hangi konuda?” diye gürledi.

“Sizleri serbest bırakmak konusunda. Bay Luke o polis kıyafetleri içerisinde çok sert bakıyordu.”

Blesinger yere tükürdü. “Şimdi tipik bir dişi olmadı mı? Şık giyinmiş bir adam görüyor ve aklını kaybediyor.”

Saklı Öpücük

“Öyle değil.”

Adam zincirleri şingırdattı. “O hâlde buraya gel ve bizi çöz.”

Georgie yavaşça silahı kaldırarak arabanın arka tarafına doğru yöneltti. Adamların dikkati Bettina’dan ona yöneldi.

“Hiç kimse hiç kimseyi serbest bırakmıyor.”

“Şimdi, Bayan Georgie.” Duane kazandığını ifade eden bir gülümseme takındı. “Bettina’yı vuramazsınız.”

Georgie, “Hayır” dedi. “Ama sizi vurabilirim.”

Duane kadına şüpheli bir bakış attı.

Bir eliyle silahın horozunu kaldırırken diğer eliyle bedenini işaret etti. “Sanırım aldığım talimatlar bu bölgede her yer olabilir diyeydi.”

Adamların hepsi donakaldılar.

Georgie, “Bettina?” diye seslendi.

“Evet bayan?”

“Bu adamları serbest bırakmayacaksın.”

Kız acıklı bir şekilde inledi. “Frank gerçekten de bana çok kızacak.”

“Bu adamları vurursam çok daha fazla üzülecek. Ve eğer beni buna zorlarsan ben de çok üzüleceğim. Beni üzmemek ve işini kaybetmeyi riske atmak ister misin, Bettina?”

Duane, “Hayır, bu hiç adil değil” diye söze başladı.

Georgie silahın namlusunu adama çevirdi.

Adam hemen, “Ancak, eğer birini vurmanıza neden olursa neden yanınızda çalışmasını istemeyeceğinizi kesinlikle anlıyorum” diye ekledi. Bettina’ya bir bakış attı. “Sanırım onu kimseyi vurması için zorlamamalısın, Hyena.”

Georgie gözlerini kıstı. “Onun adı Bettina ve eğer ona baş-

ka bir isim takarsan çok gücenirim.”

“O aldırıyor.” Adam silaha doğru bakarak yutkundu. “Hepsi aynı, ona Bettina demekten gurur duyarım.”

Necker inleyerek elini çenesine götürdü.

Bettina, “Ona ne oldu?” diye sordu.

Georgie omuzlarını dikleştirerek bilmiş bir şekilde kıza baktı. “Luke’un ondan istediği bir şeyi yapmayı reddetti.”

Kızın gözleri kocaman açıldı. “Bir domuz burnu kadar sağlam değil mi?”

“Evet öyle.” Georgie, Bettina’yı görmenin şokundan sıyrılma-ya başladıkça onun tek başına yolculuk etmediğini gördüğü için rahatlamış olduğunu fark etti. Ancak bu rahatlamanın hemen ardından bir hayal kırıklığı ve endişe hissine kapıldı. Bettina’yla yalnız kaldıklarında samimi bir konuşma yapacaklardı.

Finkel, “Bizi nasıl serbest bırakacaktın?” diye sordu. “Bu şeylerin anahtarı sende var mı?”

Kız başını salladı. “Hayır, ama Ragston’da var.”

Adam, “Ragston nerede?” diye sordu.

“Tam burada.”

Çiftçi silahını Georgie’ye doğrultmuş olarak çalıların arkasından çıktı.

Kadın yavaşça silahını adama çevirdi.

“Sakin ani bir hareket yapma.” Adamın gözleri o kadar sarkıktı ki beyazından çok pembesi görünüyordu. Gereğinden büyük kulakları Georgie’ye, Schmid’in ticarethanesinin önündeki yaşlı adamları hatırlatıyordu.

Adam, “Senden o silahı indirmeni istemek zorundayım” dedi.

Kadının nabzı hızla atmaya başladı. “İndirmeyeceğim.”

Zincirli adamlar kıpırdamıyorlardı bile.

Bay Ragston anlayışlı bir ifadeyle kadına baktı. “Hiç kimseyi vurmak istemediğini biliyorum. Şimdi güzellikle şu silahı indir.”

“Hayır.” Kadın silahı kavrayan parmaklarını iyice sıktı. Silah hâlâ Duane’e nişan almış durumdaydı; ama Georgie’nin dikkati Ragston üzerindeydi.

Adam, “Sen akıllı bir kadınsın” dedi. “Eyaletteki en ünlü çetenin bir günde tek bir adam tarafından yakalanacağına gerçekten inanıyor olamazsın.”

“Yakalandı bile bayım.”

Adam başını salladı. “Hayır bayan. Yakalanmadı. Frank polis Landrum’un silahına el koydu. Her şey bitti.”

Kadının nefes alışları kesik soluklara dönüşmüştü. “Sana inanmıyorum.”

“Korkarım başka seçeneğin yok.”

“Evet, var. Silahımla bekleyip kimin köşeyi dönüp geleceğini görmek istiyorum. Ben paramı Lucious Landrum’a koyuyorum, bayım.”

Adam silahının horozunu kaldırdı. “Silahını indir.”

Duane başını çevirerek omzunun üzerinden baktı. “Ona zarar veremezsin, Clem. Ben söz verdim.”

Ragston’un duyduklarına inanmadı. Kocaman açılan gözlerinin kenarları bir an için havaya kalktı. “Sen bir kanun kaçağısın, Pfeuffer. Senin sözünün hiçbir anlamı yok.”

“Benim için var. Bayan Georgie için var. Ve Luke için de var. Eğer onu vurmayı planlıyorsan önüne atlamak zorunda-

yım. Ancak düzgün bir atlayış için zincirlerim çok kısa ve yüksek ihtimalle beni başımdan vurabilirsin. Şimdi, bu büsbütün bir karmaşaya neden olabilir. Eğer Comer gerçekten üstünlüğü ele geçirdiyse, o hâlde bekleyeceğiz. Eğer geçirmediyse o hâlde Landrum'la ilgilenebilirsin. Ama Bayan Georgie'yi bu işin dışında bırak.”

“Arabayı sürmeyi kabul ettiği anda bu işe karışmış oldu zaten. Ayrıca eğer durup Landrum'u bekleyeceğimi düşünüyor-san çıldırmış olmalısın.”

Georgie tek kaşını havaya kaldırdı. “Luke'un etkisiz hâle getirildiğini söylemiştin?”

Ragston tereddüt ederek açıklığa göz attı. “Evet, öyle.”

Arabanın arkasındaki adamlar hayal kırıklığıyla yere çöktüler. Necker yeniden inledi. Georgie rahatlayarak sessizce bir nefes verdi.

Ragston bir elini uzatıp Bettina'yı kendine çekerek silahı başına dayadı. “Hyena için de söz verdin mi Pfeuffer?”

Küçük kızın tepki vermek bir yana dursun, bağırarak için bile vakti olmamıştı.

Georgie çılgılık atarak silahını Ragston'un başına doğrulttu. Kalbi sıkışıyordu, nefesi kesilir gibi oluyordu. “Bırak onu git-sin.”

Bettina dudakları öfkeyle büzüşmüş bir biçimde hareketsiz duruyordu.

“Hadi ama Clem.” Finkel kaşlarını çatı. “Benim onun yanında bir kızım var. Ayrıca o bizden biri.”

“O bizden biri değil. Buraya gelip sürücünün dikkatini dağıtması gerekiyordu. Böylece ben de onu bayıltıp sizleri serbest bırakacaktım. Ama küçük hanım onun yerine buraya gelip Ba-

yan Georgie'sine boyuna 'evet bayan' deyip durdu."

Georgie elleri titreyerek dirseklerini sabitledi ve namlunun ucundan baktı. "Bırak onu gitsin."

Duane tırnağının içindeki bir şeyi temizlerken, "Daha önce hiç silah kullanmamış" dedi.

Ragston bir adım gerileyerek Bettina'yı daha yakınına çekti. "O şeyi hemen şimdi indireceksin, yoksa bu kızı parçalara ayırırım."

Bettina'nın beti benzi tamamen soldu.

"Eğer onun bir teline zarar verirsen ateş ederim. Yemin ederim bunu yaparım." Georgie'nin kolları yorgunluk ve korkudan titriyordu.

"Üç kadar sayacağım bayan."

Kadının gözlerine yaşlar birikti. "Bunu yapmayın, Bay Ragston. Lütfen."

"O hâlde silahını indir."

"Onu bırakacak mısınız?"

Adam, "Evet" diye gürledi. "Şimdi silahını indir."

Kadın silahın horozuna uzandı.

Bettina, "Hayır!" diye haykırdı. "O sözünü tutmaz. Her ikimizi de öldürecek!"

Ragston yüzünü buruşturup namluyu kızın şakağına dayayarak dirseğini kaldırdı.

Georgie, "Sakın!" diye çığlık attı.

Silah ateş aldı. Sesi de kadının kulağında patladı. Kadın çığlık attı. Silah teperek onu geriye, oturma yerine iterken elinden fırladı. Georgie onu almak için çırpındı; ama Duane onu havada kaptı ve Ragston'a doğrulttu. Ragston öfkeden çıldırmış;

ama neyse ki zarar görmemişti. Hâlâ Bettina'yı tutuyordu. Kızın elbisesi terden sıırıslıklam olmuştı.

Georgie yumruğunu ağzına götürdü.

“Hyena'yı bırak gitsin.” Duane'in sesi öfkeden titriyordu.

Ragston Bettina'yı bir kenara fırlattı. Kız yere düştü. “Zamanı geldi. Orada oturup bir kadının sizi tutsak olarak tutmasına izin verdiğinizde inanamıyorum.”

Finkel, “Seni de tutsak alınış gibi görünüyordu, Clem” diye lafı yapıştırdı.

Ragston silahını kılıfına sokarak cebinden bir anahtar çıkardı ve arabaya yöneldi. Georgie sendeleyerek ayağa kalkıp kendini adamın sırtına attı. Anahtar adamın elinden fırladı.

Georgie adamı da yere devirmeyi ummuştu; ama Ragston sadece inledi.

“Bu da ne demek?” Adam öne doğru sendeledi. “İn üzerimden seni Tanrı'nın cezası kadın.” Adam arkasına doğru uzanarak kadını saçlarından yakaladı.

Adamların bağırışları sabahın sessizliğinde yankılandı.

Georgie kollarını adamın boynuna, bacaklarını da beline dolamıştı. “Hayır, bunu yapamazsın...”

Kadının kulağının yakınında muazzam bir patlama oldu.

Ragston donakaldı. Adamlar kendilerini korumak için yere çöktüler.

Georgie gözlerini açtı.

Bir tüfeğin uzun namlusu şimdi Ragston'un şakağına dayanmıştı.

Namlunun diğer ucundaysa aşırı derecede öfkeli olan Lucious Landrum vardı. “İn onun üzerinden, Georgie.”

Adamın çatallaşmış sesine rağmen Georgie'nin içinde bir mutluluk patlaması olmuştu. Ama bunu ifade etmek için şimdinin doğru bir zaman olmadığına karar verdi. Adamın üzerinden kayarak ayaklarını yere bastı. Sonra Bettina'nın yanına koşarak dizleri üzerine çöktü. Kızı kucağına alıp sallayarak hafifçe sırtına vurdu. Kıza sıkıca sarılmış bir şeyler mırıldanıyordu. Kızın küçük bedeni durumu daha yeni kavramış ve titremeye başlamıştı.

“Silahı indir, Duane.” Luke'un sesi titriyordu.

Oğlan derhâl bu emre itaat etti.

Luke Ragston'u öne doğru itekleyerek arabanın içi yerine arkasına bağladı. “Sen yürüyebilirsin, Clem. Yürüyüş hızını Bayan Gail ayarlayacak. Onun bir an önce geri dönmek istemesi en büyük arzumdur. Bu durumda ya hızlı adımlar atmak ya da sürüklenmek zorunda olacaksın.”

Luke diğer tarafa geçerek Duane'in yanındaki silahı aldı ve beline sıkıştırdı. Sonra Duane'in kolunu kavradı. Göğsü deli gibi inip kalkıyordu, burun delikleri kocaman açılmıştı.

Adam ağzını açtı; ama planladığı şeyi söylemek yerine ağzını kapadı. Adem elması şişmişti.

Duane ona anlayışlı bir şekilde gülümsedi. “Rica ederim, Palmer.”

Luke başını salladıktan sonra gözlerinde şüpheli bir pırıltıyla kadına bakmak için arkasını döndü. Ona doğru yürümeye başladı. Ağzından çıkan kelimeler her bir adımını vurgular gibiydi. “Eğer bir daha, *bir* daha böyle aptalca bir şey yaparsan seni çiğ çiğ yer, cesedini de akbabalara yem yaparım.”

Adam Georgie'yle konuşuyor olmasına rağmen Bettina bir top gibi büzülmüştü.

Georgie kaşlarını çatı. “Kes şunu, Bettina ciddi olduğunu düşünüyor.”

“Hem de çok ciddiym.” Adamın tüm bedeni titriyordu.

Adamın numara yaptığına dair işareti algılayan Georgie gülümseyerek ağzını Bettina’nın kulağına yaklaştırdı. “O ciddi değil. Boş tehditler savuruyor, hepsi bu. Onun bana el sürmesi ancak en tatlı, en nazik dokunuşla olabilir.” Kadın gözlerini kaldırarak gür kirpikleri ardından adama baktı. “Bu doğru, değil mi Lucious?”

Adam cevap vermedi. “Bettina’ya bunun boş bir tehdit olduğunu söyle. Yatıştırılmaya ihtiyacı var.”

“Sadece onun yatıştırılmaya ihtiyacı var, öyle mi?”

“Evet.”

“Boş bir tehdit değil.” Adam silahı kadına uzattı, sonra da yoldaki dönemece doğru geri yürüdü.

Georgie, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Comer’ı almaya. Beni evde bekliyor.”

Georgie Bettina’yı başından öperek kalkmasına yardım etti. “Hadi. Arabayı aşağıya sürelim de Luke geri yürümek zorunda kalmasın.”

Onlar yola koyulduklarında Luke ve Comer tepeyi tırmanıyorlardı. Georgie başını hafifçe eğerek baktığında Comer’ın sanki içkiyi biraz fazla kaçırmış gibi yürüdüğünü fark etti. Aralarındaki mesafe azalınca Georgie arabayı durdurdu.

Luke, Comer’ı arabanın arkasına götürmek yerine kadının yanında durdu. “Georgie, tanışmanı istediğim...”

Yüzü şişmiş, gözleri ağırlaşmış olan adam, “Comer” diye ağzında geveledi. “Benim adım Comer.”

Saklı Öpücük

Keder Luke'un yüz hatlarını ele geçirdi. Sonra kendini toparlayıp başını salladı. "Frank, bu Georgie Gail. O..."

Kadın gülümsedi. "Sanırım ben Bay Comer'la tanışmıştım. Benim de içinde olduğum bir treni soymuştunuz."

Adam başını salladı. Gözleri ısırap yüzünden cam gibi olmasına rağmen rengi Luke'un göz rengine o kadar benziyordu ki Georgie bilinçsiz bir nefes çekti.

Adam, "Hatırlıyorum" dedi. "Telefon operatörü. Buradaki oğlanlar vagondan sizin çıktığınızı görünce panik olmuşlardı."

Georgie gözleri kocaman açılarak arkasını döndü. "Hepiniz orada mıydınız?"

Adamlar çenelerini oynatarak anlaşılmaz kelimeler mırıldandılar.

"Yüce Tanrım." Georgie önüne döndüğünde Luke'un Comer'ı diğerlerinin yanına katılması için arabanın arkasına götürdüğünü gördü.

Duane Comer'ı işaret ederek, "Ona ne oldu?" diye sordu.

"Tüfeğimin kabzasına çarptı."

Duane suratını buruşturdu.

Luke Comer'ı zincirlerken bir yandan da Necker'ı dürtükledi.

Necker dizlerini kendine çekerek oturdu. "Ben baygınken neler oldu?"

Blesinger düşmemesi için ona destek verirken Duane de bütün kaçırdıklarını bir bir anlattı.

Georgie Bay Ragston'un adımlarını uydurabilmesi için arabayı yavaş sürdü. Bu arada Bettina da kucağında yatıyordu. Kızın saçlarını okşayarak ağaçlardaki kuşları inceledi ve onların şarkılarını dinledi.

Luke atını arabaya yaklaştırdı. “Düşünüyordum.”

Georgie adama döndü. “Evet?”

“Şey, merak ediyordum da... Demek istediğim...”

Adam tek kelime daha etmeyince Georgie yüzünde tuhaf bir ifadeyle ona baktı. “Neyi merak ediyordun?”

Adam yakasını çekiştirdi. “Ben, ımm, merak ediyordum da... Acaba benim ortağım olmak ister misin?”

Georgie kaşlarını kaldırdı. “Neden ateş etmeyi beceremeyen ve seni akbabalara yem yapmak isteyeceğın kadar çıldırtan bir ortak isteyesin ki?”

Arkada oturan adamlar sessizleştiler.

Luke alnını ovuşturdu.

Duane kıs kıs gülererek öne doğru eğildi. “O tür bir ortaktan bahsettiğini sanmıyorum, Bayan Georgie.”

“Oh.” Kadının ağzı açık kaldı. “Sen ne tür bir ortaktan bahsediyorsun?”

Luke çenesinin altını sıvazladı. “Kardinal kuşlarınınıki gibi?”

Kadının midesinde küçük bir heyecan tohumu kıpırdanmaya başladı. “Kardinal kuşları tek eşlidirler.”

Luke’un kadına bakan gözlerinde derin bir ifade vardı. “Evet.”

Georgie arabayı durdurdu. “Bana evlenme mi teklif ediyorsun Lucious? Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde, arabanın arkasında bir sürü adam varken?”

Luke somurtarak atında doğruldu. “Seni bir daha ne zaman göreceğimden emin değilim. Onları merkeze götürmeli ve şefimle konuşmalıyım. Senin cevabın şefimle konuşacaklarımı etkileyecek.”

“Ne diyorsun?”

“Diyorum ki eğer kabul edersen rozetimi iade edeceğim. Etmezsen, şey... Bilmiyorum.”

Kadın gözlerini dikip adama baktı. “Ama işini çok seviyorsun. Bana öyle söylemiştin.”

Luke bileklerini eyer kayışına yaslayarak ufka baktı. “Seni sevdiğim kadar değil.”

Georgie dudağını ısırıldı. “Her ikisine birden sahip olamaz mısın?”

“Hayır.” Luke başını salladı. “İşim yüzünden hep yollarda oluyorum. Evime daha yakın bir iş isteyeceğim.”

“Ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum. Fark eder mi?” Luke tekrar kadına baktı. Bu konudaki hassasiyeti açıkça görülüyordu.

Georgie gülümseyerek elini adama uzattı. “Hayır, fark etmez. Ve evet, seninle evlenirim.”

Luke kadının elini tuttu ve derin bir soluk verdi. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

Luke önce arkada oturan adamlara sonra da Georgie’ye baktı.

Duane elleriyle gözlerini kapatıp sonra da gizlice bakmak için iki parmağını aralarken, “Devam et” dedi.

Luke gülümseyerek kadının avucunu dudaklarına götürüp öptükten sonra dudaklarını oynatarak bir kelime söyledi. *Sonra.*

Georgie başını sallayarak önüne baktı, nefesi kesiliyordu. Başları ve kuyrukları beyaz, kanat genişlikleri Luke’un boyu kadar olan bir çift kartal düzlükte hızla dönerek tiz çığlıklar attılar.

Adamlar ellerini gözlerine siper yaptılar. Bettina uyandı. Luke elini Georgie'ninkine kenetledi.

Erkek ve dişi kuş gökyüzünde yükseldiler, sonra yürekleri durduran bir ritüel yaparak pençelerini kenetlediler ve bir topaç gibi tepe taklak dönmeye başladılar. Alçaldıkça dönüşleri de hız kazanıyordu.

Onlar düştükçe Georgie de Luke'un elini daha fazla sıkıyordu. Kartallar son anda birbirlerinden kopup uçarak havaya yükseldiler.

Onlar uçarak gözden kaybolduktan çok sonra bile grup sessizlik ve huşu içerisinde oturdu. Kur yapma dansı o kadar güzeldi ki. Neredeyse bir faciayla sonuçlanacaktı.

Georgie Luke'a baktı. "Ben kadın, sen de erkek olduğun için memnunum. İkimizin de ayrı ayrı özellikleri, başarıları var. Ve birlikte ne zaman sıkıca tutunacağımızı ve ne zaman bırakacağımızı biliyoruz."

Adamın dudağının bir kenarı havaya kalkarak tebessüme dönüştü. Kadının elini hafifçe sıktı. "Seni seviyorum, Georgie Gail."

Kadın gülümsedi. "Ben de seni seviyorum, Lucious Landrum. Adını ve her şeyini seviyorum."

Luke arkasını dönerek Ragston'a baktı. "Arabaya atla, Clem. Kadınıma eve götürmek için sabırsızlanıyorum."

Arabanın kenarında oturan adamlar Ragston'a tırmanması için yardım ettiler.

Adam arabaya oturup ayaklarını aşağı sarkıttığında Georgie dizginleri sarstı. O da tıpkı Luke gibi bir an önce çok yakında sadece onun değil adamın da evi olacağı yere dönmek konusunda sabırsızlanıyordu.

Son Söz

“Herkes trenden insin.”

Georgie ve Lucious birbirlerine baktıktan sonra çocukları sarmalayarak elinde silah olan adamın yanından geçtiler. Kapıda, yüzünde boyun atkısı sarılı bir adam elini sallayarak onlara geç işareti yaptı.

Lucious yere atlayarak kadına ve beş kızına inmeleri için yardım etti. Kadını belinden kavrayıp hafifçe sıkarak güvende olduğunu ima etmeye çalıştı; ama bu hareket kadını çok az rahatlatmıştı. Yoksa kocası bu adamları etkisiz hâle getirmeye çalışacak mıydı?

SWT&T'deki genel müdürlük işi adamın pek çok yönden firmaya hizmet etmesine olanak sağlamıştı. Lucious arada bir hatları onaran adamın ve yeni operatörün yerini de alıyordu. Ancak kanun kaçaklarını etkisiz hâle getirmesi için Lucious'a pek fazla fırsat sunmuyordu.

Yine de silah kulübündeki üyeliğini devam ettirmişti. Her fırsatta kızları ava götürüyordu. Evlendikten sonra kalbine en

yakın olan artık Georgie olduğundan Penelope'yi emekliye ayırmıştı; ama her yere hâlâ Odysseus'la birlikte gidiyordu.

Vagonun kapısındaki haydut onu durdurduğunda küçük Julia'yı daha yeni kucağına almıştı. "Silahınızı verin, bayım."

Georgie gerildi. Lucious Odysseus'u asla isteyerek birine teslim etmezdi.

Adam Julia'yı kadına uzattı. "Sen kızlarla git. Ben de hemen geleceğim."

Georgie yutkunarak kızı aldı. "Hadi gidiyoruz, kızlar. Babanızı duyduunuz."

Onlar güvenli bir yere ulaştıklarında Lucious yeniden adama döndü. "Kurşunlarımı alabilirsin. Ancak silah benim."

"Sizin olan tek şey bayım, ben neyin size ait olduğunu söylüyorsam odur. Şimdi, yavaşça silahınızı teslim edin."

Lucious çenesi seğirerek Colt tabancasını iki parmağıyla tutarak çıkardı.

Adam silaha bir bakış attıktan sonra çabucak geriye doğru bir adım attı ve her iki elini de silahının kabzasına götürdü. "Onu nereden aldın?"

Silah hâlâ Lucious'un parmaklarında sallanıyordu. "Benim."

"O silah Lucious Landrum'a ait. Bir çiftin parçası."

"Evet."

"Peki, sen onunla ne yapıyorsun?"

Lucious adama anlamlı bir bakış attı. "Sahibi benim. Aşağı yukarı on beş yıldır bana ait ve bu yakınlarda da kendisinden ayrılmayı planlamıyorum. Asıl soru şu: Kurşunları nasıl ister-sin? Avucuna mı dökeyim yoksa kalbine mi boşaltayım?"

Adamın silahı titremeye başladı. "Patron!" diye bağırdı.

Sıraya dizilmiş yolculardan eşya toplayan bir adam omzunun üzerinden baktı ve koşarak onlara doğru geldi.

Silahını Lucious'a doğrultmuş olan, "Buna bir bakman gerek" dedi. "Onun olduğunu iddia ediyor ve bize sadece kurşunları verecekmiş, silahı değil."

Patronun bakışları kemik kabzadaki oyma işten Lucious'un yüzüne doğru kaydı. "Adın ne?"

"Lucious Landrum." Adam gülümsedi. "Kanıtlamamı ister misin?"

Bu soru Lucious'un silahıyla birlikte havada asılı kaldı.

Patron donakaldı. "Kiminle beraber?"

"Oradaki kadınla. Beş küçük kızı olan şu güzel kadın."

Patron önce Georgie'ye, sonra da Lucious'a baktı. "Bunun yanında olması gereken diğer silah nerede?"

Lucious sesini alçaltarak, "Asla bilemezsiniz" dedi. "Ama kadınından ayrı olmaktan hoşlanmıyor ve onu korumak için elinden gelen her şeyi; ama *her şeyi* yapacaktır."

Patronun yüzü soldu ve arkadaşıyla birbirlerine endişeli bir biçimde baktılar. Hiç biri Luke'un silahını almak için hamle yapmadı.

Georgie adamın sabrını kaybetmek üzere olduğunu görebiliyordu. Önce saldırıp sonra düşünen adam olduğu günlerden beri çok yol kat etmişti; ama elbette ki sınırları vardı.

Tina, "Soyguncular neden gözlerini dikmiş babama bakıyorlar?" diye sordu.

Georgie eğilip Luke'a âşık olduğu vakit yanında olan kızın yaşına gelmiş en büyük kızına baktı. "Babanı tanıyorlar ve hayatları için korkuyorlar."

“Ama onlar iki kişi ve babam sadece tek kişi.”

“Evet.”

Trenin zıt ucundaki ormanlıktan at üstünde bir grup adam fırladı. “Yere yatın!”

Bu emir tartışmaya yer bırakmayacak şekilde ortamda yankılandı.

Georgie kollarını açarak kızları da kendisiyle birlikte yere çömeltti. “Başlarınızı koruyun” diye bağırdıktan sonra yan tarafa baktı.

Lucious’la birlikte olan adamlar silahsızlardı. Lucious silahlarını onlara doğrultmuş olduğundan elleri havadaydı.

Yüce Tanrım, bu çok hızlı olmuştu. Georgie bu anı kaçırdığı için üzgündü. Kocasının bir adamı etkisiz hâle getirişini son gördüğünden beri çok zaman geçmişti.

Silah atışları kestane fişekleri gibi üstlerinde çatırdıyordu.

Christine, “Anne” diye bağırdı.

“Şşşt.” Georgie elini uzatarak ikizlerden birini kolunu hafifçe sıktı. “Ben tam buradayım kızlar. Endişelenmeyin, yardım geldi. Sadece onlar bize kalkabileceğimizi söyleyene kadar yerde kalın.”

“Babam nerede?” Jessamine her bir silah patlamasından sonra irkilerek ağlıyordu.

“O da yardımın bir parçası. Endişelenmeyin. Her şey yoluna girecek.”

Kanun kaçaklarıyla taarruza geçen kanun adamları arasındaki çarpışma başladığı gibi hızlıca sona erdi.

Tina, “Kalkabilir miyiz?” diye fısıldadı.

“Henüz değil; ama yakında.” Kızlar popoları tırtıl gibi ha-

vaya kalkarak annelerine doğru süründüler. Georgie kollarını uzanabildiği kadar açtı.

Genç bir adam, “Sorun yok millet” diye bağırdı. Yürüdükçe mahmuzları şıngırdıyordu. “Artık kalkabilirsiniz. Tehlike geçti.”

Tozlu bir çift çizme kadının yanında durdu. Adam durmuş olmasına rağmen mahmuzun kenarındaki metaller hâlâ sallanıyordu. İnce, genç bir el kadının görüş alanına girdi. “Bayan.”

Georgie kendine uzatılan eli tutarak ayağa kalktı ve eteğindeki tozları silkeledi. “Teşekkürler.”

Genç adam şapkasını geriye doğru iterek sırtıttı. “Hey. Sizi tanıyorum. Siz kuşçu kadınsınız.”

Georgie etrafına bakındı ve bazı polislerle el sıkışmakta olan Lucious’u gördü. Adamlar ayrıca birbirlerinin omuzlarına vuruyorlardı. Georgie kocasının tanındığı ve tek parça olduğundan emin olduktan sonra bakışlarını genç adama çevirdi. “Nasılsınız, ben Georgie Landrum.”

“Evet. Biliyorum.” Adam şapkasının kenarına dokundu. “Ben Benito von Hiller. Ama herkes bana Hyena der.”

Georgie donakaldı ve karşısındaki kişinin gözlerini incelemeye başladı... Hayır, bu olamazdı. “Bett...”

“Benito. Bu sabah polislerin topladığı ekibin bir parçasıyım.” Benito’nun bakışları kızların üzerinde gezindi. “Bunların hepsi sizin mi?”

Bettina’yı görmek Georgie’yi çok mutlu etmişti. Ne kadar zorladılarsa da kasabadaki hiç kimse bu genç kızı evcilleştirememiş ya da erkek gibi davranışlar sergilemekten alıkoyamamıştı. Georgie ilk çocuğuna hamile kaldığında Bettina’nın babası ölmüştü. Von Schiller’in ölümünden kısa süre sonra Bettina Georgie ve Lucious’a veda etmek için kır evine uğramıştı.

“Yola devam etmemin zamanı geldi” demişti. “Dışarıda koca bir dünya var ve ben de onu görmek için can atıyorum.”

“Ama sadece on bir yaşındasın. Nereye gideceksin? Ne yapacaksın? Ne yiyeceksin? Burada kalıp ben ve Lucious’la yaşasan daha iyi olmaz mı?”

“Hayır, bayan. Sizi gerçekten çok seviyorum; ama göz ardı edemeyeceğim bir seyahat tutkum var.”

Seyahat tutkusu. O zamanlar Georgie kızın bu kelimeleri bir barda falan duyduğunu düşünmüştü. Şimdiyse hemen bir matematik hesabı yaptı. On yıllık bir seyahat tutkusu. Yirmi bir yaşındaydı ve bir erkek gibi davranıyordu?

Yüce Tanrım. Polisler onun bir kadın olduğunu öğrenirlerse dehşete düşebilirlerdi. Georgie kızın bugün katlanmak zorunda olduğu kaba konuşmaları hayal bile edemiyordu.

“Vahşi kuş tüylerinin ithalatını yasaklamaya dair bir gümrük yasasının kabul edildiğini duydum.” Bettina cebinden bir kese Honey Dew çiğneme tütünü çıkardı ve torbadan çıkardığı bir dalı dudakları arasına sıkıştırdı. “Adını da Georgie Gail Landrum Yasası koymuşlar.”

Georgie tütünü görmezden gelerek gülümsedi. “Evet. Biz de oradan geliyoruz. Austin’den eve dönüyorduk.”

“Tebrikler. Bu yasa kuş tüyü ticaretine kesinlikle bir engel teşkil edecektir.”

“Evet. Evet, edecek.”

“Adamların birkaç yıl önce salıverildiklerini duydum. Onlardan herhangi birini hiç gördünüz mü? Duane’i mesela?”

Georgie’nin gülümsemesi genişledi. “Duane diğerlerinden çok daha önce salıverildi. O kadar dürüst bir insan ki onu tanıyamazsın bile. Mattieleene Honnkernamp’le evlendi ve

Quitman'da Alman Metodist Kilisesi'nde vaaz veriyor."

"Bu mümkün değil."

"Ama doğru. Üstelik vaazlarında verdiği örnekler çok eğlenceli."

Bettina kıkırdadı. "Hayal edebiliyorum. Mattieleene." Başını salladı. "Bir kadınla birlikte olmaksansa cezaevindeki günlerine geri dönmeyi arzuluyor mudur diye merak ediyorum."

"Çok mutlu görünüyorlar."

"Kim bilir? Peki ya diğerleri?"

"Şey, bir bakalım. Lulie Necker, Arnold hapisteyken başka bir adamla kaçtı. Arnold şimdi çiftliğinin başında; ama çiftlik acınacak hâlde. Bay Finkel ve Blesinger evdeler ve dürüst yaşam ilkesinden kesinlikle sapmıyorlar. Ragstonlar Kansas ya da onun gibi bir yere taşındılar. Bundan başka da bir bilgimiz yok."

Bettina başını salladı. "Hep merak etmiştim."

Georgie ceketinin bir düğmesiyle oynarken tereddüt etti. Luke, Comer'ın yakalandığı gün yalnız kaldıklarında ona adamın gerçek kimliğini açıklamıştı. Ama Alec hapiste olduğu süre boyunca Luke'la konuşmayı ya da herhangi bir şekilde iletişime geçmeyi reddetmişti. "Frank Comer'la ilgili hiçbir şey duydun mu?"

Bettina başını salladı. "Hiçbir şey. Hapisten kaçtıktan sonra toz olup havaya karıştı sanki."

Georgie'nin omuzları düştü. "Şey, eğer bir şey duyarsan bize bir şekilde haber gönderebilirsen seviniriz."

"Buna emin olabilirsin." Bettina ağzındaki tütünün suyunu tükürerek alt dudağını koluna sildi. "Sizi görmek kesinlikle çok güzeldi."

"Seni görmek de öyle." Georgie uzanıp hafifçe Bettina'nın elini sıktı. "Bu şekilde giyinmiş ne yapıyorsun?"

“Dünyayı geziyorum. Orada burada işler buluyorum.”

Georgie başını salladı. “İnsanları gösteren giydikleri kıyafetler değildir B-Benito.”

Genç kız sırıttı. “Ama oldukça rahat olduklarını söyleyebilirim. Şimdi, beni bütün bu bayanlarla tanıştıracak mısınız?”

Georgie iç çekerek başını salladı. “Elbette.” En küçükleri Julia ile başladı ve en büyük olanla tanışma faslını bitirdi. “Ve bu da Tina. On yaşında.” Georgie ellerini Tina’nın omzuna koydu. “Adı Bettina’nın kısaltması.”

Genç kadın gözlerinde şaşkınlık ve merakla başını kaldırdı. “Şey, inanılmaz! Ben... Ben...” Genç kadın yeniden Tina’ya baktı.

Adamlardan biri, “Hyena” diye seslendi. “Bütün gün çene mi çalacaksın yoksa bize yardım edecek misin?”

Lucious bu lakabı duyar duymaz başını çevirdi ve Bettina’yla göz göze geldi.

Bettina Georgie’ye döndü. “Gitmeliyim.”

“Anlıyorum. Eğer Brenham’a yolun düşerse...”

Kız başını salladı. “Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğundan emin değilim.” Tina’nın göz seviyesine kadar eğilerek kızı kollarından sarstı. “Bir şeyi hatırlamanı istiyorum Bayan Tina. Bir erkeğin yapabileceği ama bir kadının daha iyisini yapamayacağı hiçbir şey yoktur. Duydun mu?”

Küçük kız başını salladığında sarı saç lüleleri hoplayıp zıpladı. Lucious da yanlarına gelmişti. Artık düzenli olarak tulum giymemesine rağmen süslü giysiler de giymiyordu. İnce bir boyun bağı, gömlek, yelek ve kot kumaşından pantolon giymiş ve beline de tek kılıflı bir silah kemeri takmıştı. Eskisinden bile daha hoş görünüyordu.

Bettina ayağa kalktı, Georgie’ye göz kırptıktan sonra şap-

kasının kenarına hafifçe vurarak Luke'u selamladı. "Bayan. Bayım. Müsaadenizle."

Bettina'nın gruptaki arkadaşlarına yardım etmek için kası-larak yürüyüp uzaklaşmasını izlediler.

"O... ?"

Georgie, "Ever" dedi.

"Ama o bir..."

Georgie kocasının elini hafifçe sıkarak başını salladı.

"Anne?"

Georgie başını eğerek kızına baktı. "Evet Tina?"

"Doğru mu? O adamın söylediği doğru mu?"

Lucious, "O ka-adam ne dedi?" diye sordu.

"Bir erkeğin yapabileceği ama bir kadının daha iyisini yapamayacağı hiçbir şey yoktur."

Lucious'un kaşları havaya kalktı.

Georgie, "Hayır tatlım" diye cevap verdi. "Bizim ulaşabileceğimiz en iyiyle olmadığımız ve asla da olamayacağımız biri gibi olmaya çalışmak arasında büyük bir fark vardır."

Tina, "Yani kadınlar erkeklerin yaptıkları her şeyi yapamazlar mı?" diye sordu.

"Korkarım hayır." Georgie'nin yüzünde hafif bir tebessüm oluşmaya başladı. "Kadınlar daha fazlasını yapabilirler."

Lucious, "Georgie" diye onu azarladı.

Georgie gülmeye başladı. "Sadece bazı şeyler farklı, hepsi o kadar."

Lucious kadının beline sarılarak onu kendine çekti. "Sanırım Bettina Landrum, annen adının verildiği yasa yüzünden oldukça şımarmış durumda."

Tina, "Öyle mi?" diye sordu.

“Öyle.” Lucious kızlardan oluşan ailesine baktı. “Ama gerçek şu ki anneniz aklına koyduğu her şeyi yapabilir.”

Georgie şakayla karışık adamı itti. “Dalga geçme, Lucious. Sana inanacaklar.”

“İnansalar iyi olur.” Lucious eğilerek karısını tutkuyla öptü.

Kızlar protesto çığlıkları atarak gözlerini kapattılar ve yaşlı insanların böylesi bir gösteri sergilemeleri karşısındaki memnuniyetsizliklerini ifade ettiler.

- Son -

*B*u kitap, hakkında araştırma yapılması çok eğlenceli bir kitaptı. Bunun nedeni sadece çeşitliliği yüzünden değil, aynı zamanda romana katabileceğim bazı harika materyaller bulma şansına sahip olduğum içindir. Frank Comer karakteri genel olarak Comer'ın yaptığı şekilde vatandaşların desteğini alarak sonunda bir efsane hâline gelen gerçek bir Teksas tren soyguncusundan yola çıkılarak kurgulanmıştır.

Luke'un karakteri genel olarak gerçek Teksas polislerinin bir karışımından yola çıkarak kurgulanmıştır. Pek çok kitap okudum ve en büyüleyici bulduğum bölümleri alarak onları tek bir karakter içerisinde derledim. Gerçekten de süslü elbiseleriyle tanınan, bir erkekle bir kız -ki bunu kalbine en yakın yerde taşırdı- kabartmaları oyulmuş ve neredeyse tıpatıp Luke'ununki- nin aynısı bir sloganın yazılı olduğu şatafatlı silahlara sahip bir polisimiz vardı. (Aslına bakılırsa o silahlarına isim takmamıştı. Yani en azından benim bildiğim kadarıyla böyle bir şey yoktu.)

Su mokaseni olayı mı? Küçük bir çocukken polislerimizden birinin başına gerçekten gelen bir olaydı.

Koşullar polisin aleyhineyken kötü adamların hızla etkisiz hâle getirilmeleri mi? Gerçekten olmuştu, hatta özellikle bu özelliğiyle tanınan bir polisimiz bile var.

Tren soyguncularının tutuklanmaları mı? Gerçekten de tıpkı benim kitapta anlattığım gibi oldu. Tek fark gerçek polisin teknisyen kılığına girmek yerine bir ağaç satıcısı rolü yapıyor olmasıydı. Hangilerinin çete üyesi olduğunu ve hangilerinin olmadığını tespit edene dek çevredeki çiftliklerle ağaç satışı için görüşmeler yapıyordu. Onları tutuklamaya hazır olduğunda hiç kimse yanında bir asker ordusu getirmediği takdirde onun ekibine katılmayacağını belirtmişti. (Elbette ki bizim polisin böyle bir şey yapmak gibi bir niyeti yoktu.) Bir sürü çaba harcadıktan sonra at arabasını kullanacak bir adam bulmayı başarmıştı; sonra da kendi başına çete üyelerini teker teker tutuklamıştı. *Saklı Öpücük* kitabındaki Comer Çetesi tutsakları polisin o zamanda yaptığı tutuklamaların ağızdan ağıza dolaşan hikâyeleridir. (Sadece Alec'in tutuklanması buna dâhil değildir. Bunu ben uydurdum.)

Brenham'a bayıldınız, değil mi? Brenham, 26. Geleneksel Teksas Eyaleti Avcılık Turnuvasına gerçekten de ev sahipliği yapmıştı. Elbette ki hiç kimse hile yapmamıştı; ancak 1903 *Brenham Banner* gazetesi turnuvayı kapak yapmıştı (mikrofilm üzerine yapılmıştı) ve atıcılık onur listesindeki Kenny Ray Estes de tüm turnuvayı mikrofilme kaydetmişti. Eyalette canlı kuşların kullanıldığı son turnuvalardan biriydi.

Brenham hâlâ her yıl Maifest'i kutlamaktadır. Bu yüzden eğer mayıs ayı başında yolunuz Houston bölgesine düşerse buranın sadece bir buçuk saat kuzey doğusundaki bu harika ziyafete katılabiliyorsunuz. Sevgilinizin kapısına bir Mai ağacı bırakmak gerçek bir gelenektir; ama bunun Brenham'ın özellikle uyduğu bir şey olup olmadığını bilmiyorum. Brenham festiva-

linin sadece bir kraliçesi yok, aynı zamanda bir Maifest kralı da vardır. Ancak bu kitapta zaten binlerce karakterimiz vardı, bu yüzden onu konu dışında bıraktım. Bunun için özür dilerim!

Nellie Bly aslında dünyadaki en ünlü kadınlardan biridir ve içinde bulunduğu çağın ilerisinde yaşamıştır. Gerçekten de bir Nellie Bly'oyunu ve bunun gibi bir sürü şey daha -Nellie Bly şapkası da dâhil- vardı. Ama üzerinde kuş parçaları olup olmadığına dair hiçbir fikrim yok. Bunu da ben uydurdum.

Ayrıca tüm bir romanı Brenham'da kurgulayıp Blue Bell dondurmalarından nasıl bahsetmem? İlk dondurmaları 1911 yılında günlük maksimum iki galon randımana sahip ahşap bir fiçıda karıştırılarak üretilmişti. Ancak 1903 *Brenham Banner* gazetesi bahar ve yaz aylarında açık olan bir dondurmacı reklamı yapmıştı. Bu yüzden ben de Blue Bell'in ataları H.C. Hodde ve E.F. Kruse'u yansıtmaları için bu ad üzerinde ufak düzenlemeler yaptım.

Kitaptaki dondurmacı dükkânında sergilenmekte olan dış ağrısı reçinesi ve sindirim tabletleri bulduğum eski bir jenerik fotoğrafından esinlenilmiştir. Buraya Blue Bell dondurmacılığının hiçbir kusuru olmadığını ilave etmeliyim. Çünkü onların dondurmalarının tadına bakma ayrıcalığına sahip olan herkes bunu gayet iyi bilir. Şu anda buzluğumda naneli ve çikolata parçalıdan yarım galon, kurabiye ve kremalıdan yarım galon ve hindistancevizliden de sekizde bir galon bulunuyor. Hımmmm!

Ve son olarak kuşları koruma hareketi zamanının, sıcak başlıklarından biriydi ve kadınlar da bu işin başını çekmekteydiler. Sonuç olarak vahşi kuş parçalarının ithalatını yasaklayan bir gümrük yasası da 1913 yılında kadınların uyguladıkları baskıların bir sonucu olarak kabul edildi. (Üstelik kadınların oy verme hakkını elde etmelerinden bile önce oldu!)

Deeanne Gist

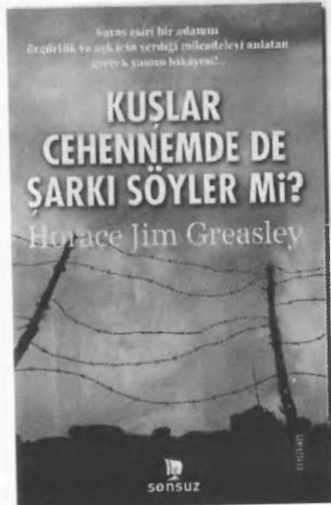
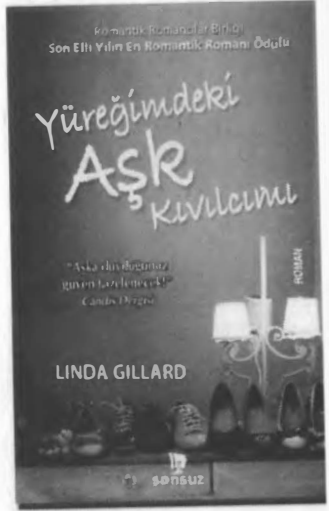
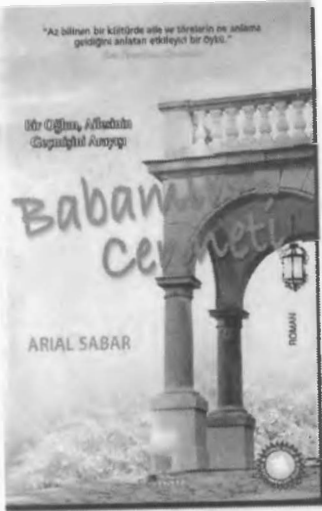
Umarım *Saklı Öpücü  * romanını okurken en az benim yazarken aldığım kadar keyif almışsınızdır. Bunu sizlerden de duymayı  ok isterim. Beni Facebook'ta ([facebook.com/DeesCircle](https://www.facebook.com/DeesCircle)) ve web sitemde (IWantHerBook.com) bulabilirsiniz. Sizlerle bu adreslerde g r   mek umuduyla.

 yi dileklerle,

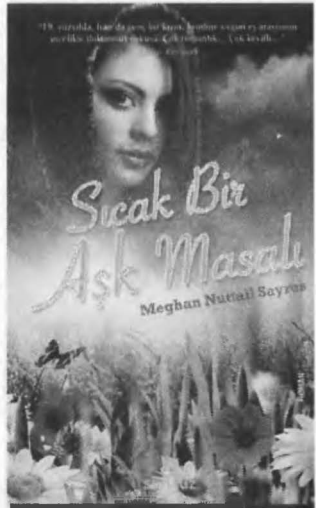
Dee

sonsuz

sonsuz

**Kadının gözleri yeşildi. Tıpkı bir İskandinav kraliçesi gibi...
Gülümsediğinde tüm yüzü aydınlanmış;
alt dudağının sol tarafındaki küçük kahverengi ben titreşmişti.**

Saklı Öpücük

Teksa Eyaleti polisi Lucious Landrum azılı Comer Çetesi'ni yakalamaya kararlıydı. Bunun için hayatını ortaya koymuştu. Ama Georgie... Ah Georgie!.. Bir kadının saçının teli için perişan oluyordu. Hayatı boyunca soyguncularla çatışmış, sayısız çeteye baskın düzenlemiş, defalarca ölümle burun buruna gelmişti ama asla bu ufak tefek kadını karşısında gördüğü zamanki gibi gerilmemişti.

Ah! Bu kadın onun sonu olacaktı...

Georgie bağımsızlığın tadını çıkarıyordu. Kasabanın kadınlarının aksine kendine ait bir evi ve işi vardı. Tabii Lucious gelene kadar... Bu küstah adam bir anda ortaya çıkmış, işine ortak olmuş ve genç kadına emirler yağdırmaya başlamıştı.

Evet, yüreğini titretecek kadar yakışıklı olabilirdi ama özgürlüğünü elinden almak... İşte bu imkânsızdı!

"Gist, muhteşem karakterlerle yine karşımızda. O; bağımsız kahramanların ve kalbi eriten aşkların ustası..."

Romantic Times

"Yükleri ısıtan, harika bir aşk hikâyesi..."

The Heart

"Bu okuduğunuz ilk Deeanne Gist romanı olabilir ama emin olun son olmayacaktır."

The Well-Dressed Branch

"Karakterler her sayfada daha güçlü, daha aşk dolu."

CBA Retailers Magazine

www.yakamoz.com.tr

ISBN 978-605-384-630-7

Online Satış İçin: www.kitapsepeti.com

www.facebook.com/yakamozkitap

www.twitter.com/yakamozkitap